NIGHT SCHOOL

C. J. DAUGHERTY

CAPITOLUL 1

–Haide odată!

–Stai calm! Sunt aproape gata!

Cu maxilarul încleştat, Allie stătea ghemuită în întuneric, desenând ultima literă, în vreme ce Mark, îngenuncheat lângă ea, ţinea în mână o lanternă. Vocile lor răsunau pe coridorul pustiu. Fasciculul de lumină care cădea pe opera ei tremură când el râse.

Un pocnet brusc îi făcu să tresară.

Luminile pâlpâiră deasupra lor, apoi inundară coridorul şcolii.

Lângă uşă apăruseră doi poliţişti.

Allie lăsă încet în jos tubul de vopsea, dar fără să-şi ia degetul de pe buton, aşa încât căciula lui Ă alunecă zănatică în josul uşii de la cabinetul directorului, până pe podeaua murdară, acoperită cu linoleum.

–Fugi!

N-apucă să termine cuvântul şi zbura deja în lungul coridorului lat. Tălpile de cauciuc ale adidaşilor ei scoteau un scârţâit sec în pustietatea Şcolii Brixton Hill. Nici nu se uită în spate să vadă dacă Mark venea în urma ei.

Nu ştia unde erau ceilalţi, dar, dacă Harry era prins din nou, tatăl lui avea să-l omoare. Dând colţul în viteză, pătrunse într-o porţiune întunecată a coridorului. La capătul ei văzu luminiţa verzuie a indicatorului unei ieşiri de incendiu.

Se repezi spre ea, spre libertate, simţind cum o străbate un fior de energie. Avea să reuşească. Avea să scape.

Năpustindu-se în uşa cu canat, apăsă cu putere bara care ar fi trebuit să îi dea cale liberă.

Dar bara nu se mişcă.

Nevenindu-i să creadă, Allie împinse din nou, dar uşa era încuiată.

„Fir-ar să fie! Dacă n-aş fi vandalizat adineaori locul ăsta“, îşi spuse, „aş fi anunţat ziarul local.“

Cercetă cu o privire înfrigurată coridorul lat. Poliţiştii se aflau între ea şi intrarea principală. Singura ieşire de la capătul acesta era încuiată.

Trebuia să mai existe o cale de scăpare.

Allie îşi ţinu răsuflarea şi ascultă. Auzi voci şi paşi îndreptându-se către ea.

Îşi puse mâinile pe genunchi şi-şi lăsă capul între umeri. *Nu* se putea. Părinţii ei aveau s-o omoare. Arestată a treia oară într-un singur an? Era şi-aşa suficient de rău faptul că o forţaseră să vină la şcoala asta, aflată la capătul pământului. Acum unde or s-o mai trimită?

Alergă spre o uşă aflată în apropiere.

„Un pas, doi, trei!“

Încercă mânerul.

Încuiată.

Pe partea cealaltă a coridorului, o alta.

„Un pas, doi, trei, patru.“

Încuiată.

Acum alerga în direcţia de unde veneau poliţişti. Era o nebunie.

Dar cea de-a treia uşă se deschise. O debara.

„Au lăsat deschisă debaraua plină cu materiale, dar au încuiat clasele goale? Şcoala asta e condusă de idioţi!“

Strecurându-se cu grijă printre rafturile cu topuri de hârtie, printre găleţi, mopuri şi unelte electrice pe care nu le putea identifica în întuneric, Allie lăsă uşa să se închidă în urma ei şi încercă să-şi recapete suflul.

Era întuneric beznă. Îşi ridică o mână în dreptul ochilor, dar nu o vedea. Ştia că mâna era acolo, îi simţea prezenţa. Dar faptul că nu reuşea să o vadă o derută instantaneu. Întinse braţul să-şi recapete echilibrul şi icni când un teanc de hârtii aşezate într-un echilibru precar începu să alunece. Se chinui să-l împingă la loc fără să-l vadă.

De dincolo de uşă auzea voci slabe; păreau să vină de departe. Trebuia doar să mai aştepte câteva minute şi aveau să plece cu toţii. Doar câteva minute.

Înăuntru era cald şi înăbuşitor.

„Fii calmă!“

Îşi numără răsuflările îngreunate... „douăsprăzece, treisprezece, paisprezece...“

Dar o simţea acolo. Acea senzaţie de a fi închisă în beton, incapabilă să respire. Cu inima bubuindu-i, cu panica urcându-i în gâtlej şi arzând-o.

„Te rog, linişteşte-te, Allie!“ se imploră singură. „Încă cinci minute doar şi o să fii în siguranţă. Băieţii n-or să te toarne.“

Dar nu reuşea. Se simţea ameţită; se sufoca.

Trebuia să iasă de acolo.

Cu sudoarea şiroindu-i pe faţă, simţind cum podeaua se leagănă sub picioarele ei, întinse mâna spre clanţă.

„Nu, nu, nu... nu se poate!“

Partea interioară a uşii era perfect netedă.

Disperată, pipăi întreaga suprafaţă a uşii clintite, apoi peretele din jurul ei. Nimic. Nu se deschidea din interior.

Împinse, zgârie cu unghiile, dar uşa rezista. Allie răsufla din ce în ce mai greu.

Era atât de întuneric!

Strângând pumnii, bătu cu putere în uşa care nu voia să cedeze.

–Ajutor! Nu pot să respir! Deschideţi uşa!

Nici un răspuns.

–Ajutor! Vă rog!

Îi era silă de tonul implorator al propriei voci. Plângând, îşi lipi obrazul de uşă şi respiră gâfâit, bătând cu palmele în suprafaţa de lemn.

–Vă rog!

Uşa se deschise atât de brusc, încât ea căzu în faţă neajutorată, drept în braţele unui poliţist.

Acesta o împinse puţin şi îi băgă în ochi lumina unei lanterne, privindu-i părul ciufulit şi obrajii pătaţi de lacrimi.

Rânji peste capul ei către tovarăşul său. În aceeaşi clipă, Allie îl văzu pe Mark, stând cu capul plecat, fără şapcă. Braţul îi era imobilizat în strânsoarea ca de menghină a celuilalt poliţist, care îi răspunse colegului său cu un zâmbet larg.

CAPITOLUL 2

În ciuda zarvei constante din secţia de poliţie dintr-o seară de vineri, în plină vară, Allie auzi vocea tatălui ei atât de limpede, de parcă ar fi stat în faţa sa. Încetă să-şi mai răsucească părul şi se uită neliniştită către uşă.

–Nu pot să vă spun cât de recunoscător vă sunt! Îmi pare foarte rău pentru tot deranjul, auzi ea.

Cunoştea foarte bine tonul acesta al vocii lui – vocea unui om umilit. Chiar de către ea. Auzi un alt glas de bărbat pe care nu îl desluşi prea bine şi apoi din nou vocea tatălui ei.

–Da, o să luăm măsuri, şi vă mulţumesc pentru sfat. O să discutăm problema şi o să luăm o decizie mâine.

„Decizie? Ce fel de decizie?“

Apoi uşa se deschise şi ochii ei cenuşii îi întâlniră pe ai lui, albaştri, obosiţi. Simţi o uşoară strângere de inimă. Nebărbierit şi cu hainele mototolite, părea mai bătrân. Şi foarte ostenit.

Tatăl îi întinse câteva hârtii poliţistei, care nici nu se uită la ele înainte de a le adăuga la teancul ei de documente. Femeia scoase dintr-un sertar un plic cu lucrurile lui Allie, pe care le împinse pe birou către tatăl ei. Fără să se uite la nici unul dintre ei, spuse cu o voce de robot:

–Ai fost dată în grija tatălui tău. Eşti liberă să pleci.

Allie se ridică ţeapănă şi îşi urmă tatăl pe coridoarele înguste, puternic luminate, către uşa de la intrare.

Când ieşiră afară, în aerul răcoros de vară, respiră adânc. Uşurarea de a fi părăsit secţia de poliţie lăsă loc neliniştii provocate de expresia de pe faţa tatălui său. Se îndreptară către maşină în tăcere.

Tatăl descuie portiera Fordului negru parcat pe cealaltă parte a străzii, şi maşina scoase un bip vesel, dar ridicol, în semn de bun venit. Când el porni motorul, ea se întoarse spre el serioasă, cu ochii plini de promisiunea unor explicaţii.

–Tată...

El rămase cu privirea aţintită înainte, cu maxilarele încleştate.

–Alyson, nu!

–Nu ce?

–Nu vorbi! Stai acolo, pur şi simplu!

Străbătură drumul în tăcere, iar când ajunseră acasă, el ieşi din maşină fără să rostească vreun cuvânt. Allie o porni repede după el, şi stomacul i se strânse şi mai mult de îngrijorare.

Tatăl ei nu părea supărat. Părea... golit de orice.

Allie urcă scările, străbătu coridorul, trecu pe lângă camera goală a fratelui ei. În siguranţa propriei camere, se cercetă în oglindă. Părul roşcat, până la umeri, îi era ciufulit, pe tâmpla stângă avea o pată de vopsea neagră, iar rimelul i se întinsese sub ochi. Mirosea a transpiraţie stătută şi a frică.

–Ei bine, se adresă ea propriei imagini, cred că ar fi putut să fie mai rău.

A doua zi se trezi aproape de prânz. Ieşi de sub pilota mototolită şi îşi trase pe ea nişte blugi şi un maiou alb. Apoi deschise cu grijă uşa.

Tăcere.

Coborî în vârful picioarelor la bucătărie, unde soarele se revărsa prin ferestrele mari pe blaturile de lemn curate. Cineva îi lăsase nişte pâine şi unt, care se topea în căldură. O ceaşcă stătea lângă ceainic, cu un plic de ceai pregătit înăuntru.

În ciuda tuturor celor întâmplate, chiar îi era foame. Tăie o felie de pâine şi o băgă în prăjitor. Deschise radioul ca să umple tăcerea, dar un moment mai târziu îl închise la loc.

Mâncă repede, frunzărind ziarul de ieri fără să se uite de fapt în el. Doar când termină observă biletul de lângă uşa bucătăriei.

A-
Ne întoarcem după-amiază. NU ieşi din casă!
-M

Instinctiv, întinse mâna după telefon ca să-l sune pe Mark, dar telefonul nu era la locul lui obişnuit de lângă frigider.

Se rezemă de blatul de lemn şi începu să bată darabana în el, ascultând ticăitul constant al ceasului mare de deasupra aragazului.

„Nouăzeci şi şase de tic-uri.

Sau erau tac-uri?

Cum îţi dai seama de difer...?"

–Bun. Îşi îndreptă spatele şi bătu cu palma în blatul de pin. Naiba să-l ia!

Urcă fugind în camera ei şi trase sertarul de sus al biroului ca să-şi ia laptopul.

Sertarul era gol.

Allie rămase nemişcată, chibzuind la semnificaţia inerentă a absenţei lui. Umerii îi căzură puţin.

Părinţii ei se întoarseră abia către seară. Ea îi aşteptase cu nerăbdare – sărind să se uite pe fereastră ori de câte ori auzea o portieră trântindu-se –, dar, când ei ajunseră în cele din urmă acasă, adoptă o atitudine de lipsă totală de interes, ghemuindu-se în fotoliul mare de piele şi uitându-se la televizor cu sonorul închis.

Mama îşi lăsă geanta la locul ei obişnuit, pe măsuţa din hol, şi îl urmă pe tată în bucătărie ca să-l ajute să pregătească ceaiul. Prin uşa deschisă, Allie o văzu punând o clipă o mână liniştitoare pe umărul lui, apoi ducându-se spre frigider să ia laptele.

„Nu-i a bună."

Câteva minute mai târziu, stăteau aşezaţi unul lângă altul pe canapeaua bleumarin din faţa ei. Părul tatălui ei era acum frumos pieptănat, dar sub ochi i se întinseseră cearcăne. Chipul mamei era calm, dar buzele i se strânseseră într-o linie aspră.

–Alyson..., începu tatăl ei, apoi se opri.

Îşi frecă ochii, obosit.

Mama preluă controlul.

–Am discutat despre ce-am putea face ca să te ajutăm.

„Hopa!"

–E clar că nu eşti încântată de şcoala asta.

Rostea cuvintele clar şi încet. Ochii lui Allie se plimbau de la unul la celălalt.

–Acum, după ce ai pătruns înăuntru, ai dat foc dosarului tău şi ai scris cu vopsea „Ross e o găoază" pe uşa domnului director Ross, nu e de mirare că nici cei de la şcoală nu sunt prea încântaţi de tine.

Allie îşi ronţăi pieliţa de la degetul mic şi îşi stăpâni cu greu dorinţa de a râde nervos. Un chicotit n-ar fi ajutat-o deloc acum.

–Asta are să fie cea de-a doua şcoală care ne cere, foarte politicos, să te transferăm în altă parte. Ne-am săturat să primim scrisori politicoase de la şcoli.

Tatăl se aplecă în faţă şi o privi pe Allie în ochi pentru prima oară de când o luase de la secţia de poliţie.

–Înţelegem că vrei să te exprimi prin gesturi, nu prin cuvinte, Alyson, spuse el. Înţelegem că aşa ai decis să reacţionezi la tot ceea ce s-a întâmplat, dar ne-am săturat. Graffiti, chiul, vandalism... Destul! Ai demonstrat deja tot ce voiai să demonstrezi.

Allie deschise gura să se apere, dar mama ei îi aruncă o privire ameninţătoare, aşa că îşi trase picioarele la piept şi îşi cuprinse genunchii cu braţele.

Acum era din nou rândul mamei.

–Aseară, poliţistul foarte amabil care răspunde de şcoala ta – şi care, de altfel, ştia totul despre tine – ne-a sugerat să te trimitem la o altă şcoală. În afara Londrei. Departe de prietenii tăi. (Rosti cuvântul „prieteni“ cu un dispreţ încărcat de amărăciune.) Am dat câteva telefoane azi-dimineaţă şi... Mama tăcu timp de câteva clipe, uitându-se la tatăl ei şovăitoare, apoi continuă: ... am găsit un loc special pentru adolescenţi ca tine...

Allie se înfioră.

–... şi azi ne-am dus să-l vedem. Am vorbit cu directoarea...

–... care a fost absolut încântătoare, interveni tatăl ei.

Dar mama îl ignoră.

–... şi a acceptat să te primească începând de săptămâna asta.

–Stai puţin... Săptămâna asta?

Vocea lui Allie se ridică, neîncrezătoare.

–Dar abia a început vacanţa de vară, acum două săptămâni!

–Vei fi la internat, spuse tatăl ei, ca şi cum nici n-ar fi auzit-o.

Ally se holbă la el, cu gura căscată.

„Internat?“

Cuvântul îi răsună în cap.

„Cred că glumeşte“, îşi spuse.

–... lucrul pe care ni-l vom permite numai cu mari sacrificii, dar credem că merită să încercăm să te salvăm înainte să îţi ratezi cu totul viaţa. Deocamdată eşti minoră în ochii legii, dar n-o să rămâi aşa prea mult. Bătu cu palma în braţul canapelei şi Allie îl privi uimită. Ai şaisprezece ani, Alyson. Povestea asta trebuie să înceteze.

Allie îşi ascultă bătăile inimii.

„Treisprezece bătăi. Paisprezece, cincisprezece...“

Nu-i venea să creadă cât de oribil era totul. Era incredibil. Acum şi în această cameră se stabilea recordul mondial al chestiilor oribile. Se aplecă înainte.

–Uitaţi, ştiu că am greşit. Mă simt cu adevărat groaznic.

Vorbi cu toată sinceritatea de care era în stare. Mama ei nu păru prea impresionată, aşa că Allie se întoarse către tată, imploratoare.

–Dar nu vi se pare că reacţionaţi exagerat? Tată, e o nebunie!

Mama se uită din nou la tatăl ei, de data asta cu o privire autoritară. El o privi pe Allie trist şi clătină din cap.

–E prea târziu, spuse. Hotărârea a fost luată. Începi de miercuri. Până atunci, fără computer, fără telefon, fără iPod. Şi nu ieşi din casă.

Când părinţii ei se ridicară în picioare, fetei i se păru că juraţii părăsesc sala tribunalului. În urma lor, în camera pustie, Allie răsuflă tremurător.

Următoarele câteva zile trecură ca într-o ceaţă, în confuzie şi izolare. Allie ar fi trebuit să-şi împacheteze lucrurile şi să se pregătească de plecare, dar ea continuă să încerce să discute cu părinţii ei despre planul lor nebunesc.

Nu reuşi. Ei abia dacă îi adresară câteva cuvinte.

Marţi după-amiază, mama ei îi întinse un plic subţire, acoperit în bună parte de un blazon complicat, desenat în cerneală neagră cu trăsături fine, şi cuvintele: Colegiul Cimmeria. Dedesubt, cu litere de mână rotunde şi foarte frumoase, era scris „Informaţii pentru elevii noi“.

Cele două foi de hârtie dinăuntru păreau să fi fost bătute la maşină. Allie nu era sigură – nu văzuse de fapt niciodată ceva scris la maşină –, dar fiecare dintre literele mici, pătrăţoase, lăsa o adâncitură în hârtia groasă, crem. Pe fiecare pagină se aflau doar câteva paragrafe. Prima era o scrisoare de la directoarea şcolii, o oarecare Isabelle le Fanult. Spunea că aşteaptă cu nerăbdare să o primească pe Allie la şcoală.

„Ah, bun!“ gândi Allie, dând deoparte prima foaie. Nici cea de a doua nu era mai edificatoare. Spunea că şcoala îi va asigura creioanele, pixurile şi hârtia. Că îi va fi asigurată şi uniforma. Că ea trebuie să-şi scrie iniţialele cu un marker rezistent la apă sau să le „coasă“ pe toate obiectele de îmbrăcăminte pe care le aduce cu ea. Că trebuie să-şi ia cizme de cauciuc şi o haină de ploaie, deoarece „campusul şcolii este mare şi se află într-o zonă rurală".

Allie trecu repede peste restul scrisorii, căutând temuta menţiune standard despre „regulamentul şcolii", şi, bineînţeles, o găsi, scrisă cu litere îngroşate:

Regulamentul complet privind comportamentul elevilor îţi va fi înmânat la sosire. Citeşte-l şi respectă-l întru totul. Încălcarea oricărei reguli va fi sever pedepsită.

Mai jos, alte veşti proaste:

Odată intraţi, elevilor nu le este îngăduit să părăsească perimetrul şcolii fără permisiunea părinţilor sau a directoarei şcolii. Permisiunea va fi acordată doar în cazuri speciale.

Mâinile lui Allie tremurau când luă de pe podea prima foaie, împături scrisoarea şi o băgă la loc în plic, apoi puse plicul pe biroul ei.

„Ce-i asta, şcoală sau închisoare?"

Apoi coborî la parter, unde mama ei pregătea prânzul în bucătărie.

–Îl sun pe Mark, anunţă ea pe un ton sfidător, ridicând receptorul telefonului din bucătărie, care reapărea ca prin farmec ori de câte ori părinţii ei erau acolo.

–Serios? spuse mama, şi lăsă cuţitul pe blat.

–Dacă sunt trimisă la închisoare, am dreptul la un telefon, nu? spuse Allie pe un ton de îndreptăţită indignare. Lucrurile merseseră prea departe.

Mama ei o studie preţ de un minut, apoi ridică din umeri, luă din nou cuţitul şi continuă să taie o roşie în felii subţiri.

–Atunci sună-l! spuse.

Allie trebui să se gândească o secundă înainte de a forma numărul. Îl avea în agenda din mobil, aşa că foarte rar era obligată să şi-l amintească.

Telefonul sună de câteva ori.

–Salut!

Vocea lui era atât de familiară şi de normală încât o clipă Allie simţi că-i vine să plângă.

–Bună! Sunt Allie.

–Allie! La naiba! Unde-ai fost?

Mark părea la fel de uşurat ca şi ea.

–Închisă în casă. Se uită furioasă la spatele mamei. Mi-au luat telefonul şi computerul. Nu mă lasă să ies din casă. La tine cum e?

–O, ca de obicei. Mark râse. Ai mei sunt furioşi, cei de la şcoală sunt foarte furioşi, da' o să le treacă.

–Te dau afară?

–Cine? Din şcoală? Nu. Pe tine te dau?

–Aşa se pare. Părinţii mei mă trimit într-un lagăr de concentrare pe care insistă să-l numească şcoală. Undeva nu departe de Mongolia.

–Pe bune? Mark părea sincer necăjit. Ce porcărie! Sunt penibili. Nimeni n-a păţit nimic. Lui Ross o să-i treacă. Eu o să fac ceva muncă în folosul comunităţii, o să le cer scuze tuturor şi pe urmă înapoi la iadul cel de toate zilele al şcolii. Nu-nţeleg de ce părinţii tăi se poartă ca-n Evul Mediu.

–Nici eu. Ştii ce, medievalii ăştia ai mei zic că n-o să mai pot vorbi cu tine odată ce ajung la închisoarea aia numită şcoală, dar, dacă vrei să mă cauţi tu, se numeşte Cimmer...

Legătura se întrerupse. Allie ridică privirea şi o văzu pe mama ei cu firul telefonului în mână, scos din priză. Chipul ei era lipsit de orice expresie.

–Ajunge! spuse ea şi luă repede receptorul din mâna lui Allie.

Apoi se întoarse la roşia pe care o tăia, iar Allie rămase nemişcată, holbându-se la ea. Preţ de treizeci de secunde simţi cum chipul i se albeşte, apoi devine roşu în timp ce se luptă să-şi stăpânească lacrimile. În cele din urmă se răsuci pe călcâie şi se năpusti afară din bucătărie.

– Sunteţi NEBUNI!

Începu încet, dar ajunse să ţipe în vreme ce urca scările. Trânti uşa camerei sale şi, odată intrată, rămase în mijlocul încăperii, uitându-se lung în jur, uluită.

Locul ăsta nu mai era casa ei.

Când dimineaţa zilei de miercuri sosi, fierbinte şi senină, Allie fu surprinsă să descopere că, de fapt, chiar se simţea uşurată. Cel puţin prima fază a pedepsei ei se încheiase.

Se uită lung, vreme de o jumătate de oră, la dulapul deschis, încercând să se hotărască cu ce să se îmbrace. În cele din urmă, optă pentru nişte blugi negri skinny şi un maiou negru lung, pe pieptul căruia cuvântul „Belea“ era scris cu litere argintii sclipitoare. Îşi perie părul roşu aprins şi îl lăsă liber.

Se privi în oglindă şi se descoperi palidă. Speriată.

„Cred că pot s-arăt ceva mai bine.“

Îşi luă tuşul de ochi şi îşi trase o dungă neagră groasă pe pleoape, apoi îşi acoperi genele cu un strat gros de rimel. Căută sub pat, scoase de acolo o pereche de bocanci Doc Martens roşu-închis, pe care şi-i trase peste blugi, şi-şi legă şireturile. Când coborî la parter câteva minute mai târziu, îşi spuse că arăta ca un star rock. Avea pe chip o expresie rebelă.

Mama ei îi studie ţinuta şi oftă dramatic, dar nu spuse nimic. Micul dejun se desfăşură într-o tăcere glacială, după care părinţii o lăsară singură, ca să-şi termine de făcut bagajul. Allie îşi puse teancurile de haine pe pat, apoi se aşeză între ele, cu capul lăsat pe genunchii strânşi, numărându-şi răsuflările până când se simţi mai calmă.

Când se îndreptară către maşină în după-amiaza aceea, Allie se opri şi se uită în spate la casa lor, prin nimic deosebită de altele, încercând să reţină imaginea. Nu era nemaipomenită, dar fusese întotdeauna căminul ei, cu toată frumuseţea sentimentelor pe care le implica acest cuvânt.

Acum arăta doar ca o casă oarecare de pe stradă.

CAPITOLUL 3

Călătoria cu maşina se dovedi chinuitoare. În mod normal, Allie ar fi fost fericită să plece din oraş într-o zi însorită de vară, dar, când locul străzilor aglomerate ale Londrei fu luat de coline verzi presărate cu oi albe care moţăiau la soare, simţi cum o copleşeşte singurătatea. Iar atmosfera din maşină nu era menită s-o încurajeze. Părinţii abia păreau conştienţi de prezenţa ei. Mama ei ţinea harta şi din când în când dădea indicaţii.

Ghemuită pe bancheta din spate, Allie se uita plină de resentimente la cefele lor. „De ce nu pot să-şi ia şi ei un GPS ca toată lumea?“

Le pusese întrebarea asta de multe ori, dar tatăl ei îi răspundea doar că erau mulţumiţi să nu fie în pas cu tehnica şi că „oricine ar trebui să ştie să citească o hartă“.

„Mă rog.“

Neavând acces la hartă, Allie trebuia să-şi dea seama singură încotro mergea.

Nu i se spusese unde se afla şcoala, iar numele de oraşe treceau pe lângă ea („Guilford, Camberley, Farnham...“). Apoi părăsiră drumurile naţionale şi începură să urce şi să coboare dealurile pe drumuri de ţară înguste, mărginite de garduri vii înalte, dincolo de care nu se putea vedea nimic, prin sate („Crondall, Dippenhall, Frensham...“) În cele din urmă, după vreo două ore, intrară pe un drum îngust desfundat. Tatăl încetini, maşina aproape se târa. Drumul pătrunse într-o pădure deasă, unde aerul era mai răcoros, iar tăcerea mai adâncă. După câteva minute de hurducăială, în care tatăl ei răsuci întruna de volan pentru a evita gropile adânci, ajunseră la o poartă înaltă de fier.

Opriră. Singurul sunet care se auzea era huruitul motorului.

Se scurse un minut lung, în care nu se întâmplă nimic.

–Nu trebuie să claxonezi, sau să apeşi pe o sonerie, sau ceva de genul ăsta? şopti Allie, privind gardul negru ameninţător care se întindea printre copaci, până departe.

–Nu, răspunse tatăl ei tot în şoaptă. Trebuie să aibă camere de supraveghere sau ceva asemănător. Ştiu când e cineva aici. Data trecută am aşteptat doar câteva...

Porţile tremurară şi apoi, cu un zăngănit metalic, se răsuciră încet spre interior. Înăuntru se vedea tot pădure, şi soarele pătrundea cu greu printre ramurile groase.

Allie privi lung către umbrele din faţa ei.

„Bun venit la noua ta şcoală, Allie! Bun venit în noua ta viaţă.“

În vreme ce porţile se deschideau, ea îşi număra bătăile inimii. „Bum-bum-bum...“ Treisprezece bătăi, după care văzu drumul care li se întindea înainte. Acum inima îi bătea atât de tare încât se uită pe furiş la părinţii ei să vadă dacă remarcaseră. Ei aşteptau răbdători. Tatăl bătea darabana pe volan.

Douăzeci şi cinci de bătăi şi porţile se opriră cu un zgâlţâit deschizându-se la maximum.

Tatăl ei băgă în viteza întâi.

Porniră.

Simţind că se sufocă, Allie îşi concentră atenţia asupra propriei respiraţii. Chiar nu voia să aibă un alt atac de panică în clipa asta. Dar nu putea scăpa de un sentiment copleşitor de teamă.

„Nu mai fi aşa speriată“, îşi spuse. „Nu e decât o şcoală, Allie. Concentrează-te!“

Şi reuşi. Respiraţia i se mai domoli puţin.

Maşina intră pe o alee de pietriş care şerpuia printre copacii groşi. După drumul desfundat şi plin de hârtoape de dincolo de porţi, era atât de netedă şi de bine întreţinută încât maşina părea să plutească.

Allie continuă să-şi monitorizeze bătăile inimii. Preţ de o sută douăzeci şi trei de bătăi nu văzu decât copaci şi umbre, apoi, când ieşiră în lumină şi Allie văzu în faţa ei o clădire la numărătoare urmă o bubuitură demnă de o criză de inimă. Pierdu şirul.

Era mai rău decât se temuse. O clădire enormă în stil gotic, din cărămidă roşie şi cu trei niveluri se ridica la poalele unui deal abrupt împădurit parcă nelalocul ei în lumina strălucitoare a soarelui. Părea să fi fost smulsă dintr-un alt loc şi timp pentru a fi aşezată aici în... cine ştie unde se aflau acum. Acoperişul zimţat ţâşnea în tot felul de turnuri şi turnuleţe care se terminau cu un soi de pumnale din fier forjat care împungeau cerul.

„Măiculiţă."

–E o clădire impresionantă, spuse tatăl.

Mama pufni.

–Impresionant de oribilă, replică ea.

„Înspăimântătoare. Cuvântul potrivit e «înspăimântătoare»."

În contrast cu clădirea înfricoşătoare, drumul de pietriş dinaintea lor se transforma în lumina soarelui, într-o panglică albă ca fildeşul, ce se arcuia către o uşă mare de mahon din peretele întunecat de cărămidă. Când intrară în umbra clădirii, tatăl încetini.

În clipa când maşina se opri, uşa se deschise şi o femeie zveltă, zâmbitoare, apăru în cadrul ei şi coborî în fugă scările. Părul des, blond-închis, îi era prins la spate cu o clamă lată şi se ondula la vârfuri, dând impresia de veselie. Allie se simţi uşurată să vadă cât de normal arăta femeia aceasta: avea ochelarii ridicaţi deasupra frunţii şi purta o jachetă crem de bumbac peste rochia de un albastru pal.

Părinţii ei ieşiră din maşină şi se îndreptară către uşă. Rămasă în urmă, nebăgată în seamă, Allie deschise în silă portiera şi coborî de pe bancheta din spate a Fordului, care dintr-odată păru extrem de prietenos şi de familiar. Dar nu închise uşa.

În loc să se apropie de grupul format în faţa ei, se rezemă de maşină şi privi prudentă scena. Aşteptă. Douăzeci şi şapte de bătăi ale inimii.

„Douăzeci şi opt. Douăzeci şi nouă.“

–Domnule şi doamnă Sheridan, mă bucur să vă revăd!

Vocea femeii era caldă şi melodioasă, iar zâmbetul părea firesc.

–Sper că drumul nu a fost prea obositor. Traficul poate să fie uneori îngrozitor de la Londra până aici. Dar cel puţin vremea e minunată azi, nu-i aşa?

Allie observă că femeia avea un uşor accent, dar nu reuşi să-l identifice. Să fi fost scoţian? Vorbea conferind cuvintelor delicateţe şi complexitate, ca şi cum le-ar fi bătut în filigran.

După ce schimbară câteva amabilităţi şi conversaţia începu să lâncezească, cei trei se întoarseră către Allie. Zâmbetele politicoase ale părinţilor dispărură, înlocuite de feţele acelea complet inexpresive care ei începuseră să i se pare stânjenitor de familiare. Dar directoarea şcolii îi zâmbi prietenos.

–Iar tu trebuie să fii Allie.

„Da, scoţian, în mod clar. Dar un accent neobişnuit, foarte subtil.“

–Allie, eu sunt Isabelle le Fanult, directoarea Colegiului Cimmeria. Poţi să-mi spui Isabelle. Bine ai venit!

Allie fu puţin surprinsă să-şi audă numele de alint în loc de „Alyson“, cum îi spuneau întotdeauna părinţii ei. Şi i se părea ciudat ca o directoare de şcoală să o invite să i se adreseze pe numele mic.

„Dar foarte cool.“

Isabelle întinse o mână îngustă şi albă. Avea ochi căprui-aurii, frumoşi într-un mod ciudat, iar de aproape părea mai tânără decât de la distanţă.

Allie nu voia să aibă nimic de-a face cu locul acesta – cu femeia aceasta –, dar se trezi întinzând şi ea mâna.

Se relaxă puţin când simţi că i-o apucă nişte degete surprinzător de puternice şi de răcoroase, care i-o scutură şi apoi i-o eliberează uşor.

Isabelle o mai privi drept în faţă preţ de o secundă şi Allie avu impresia că vede înţelegere în ochii ei, după care femeia se întoarse din nou către părinţi, zâmbind şi dând din umeri cu un aer de scuză.

–Din păcate, politica noastră e ca părinţii să-şi ia rămas-bun de la copii aici. Odată ce elevii trec pragul şcolii, încep o nouă viaţă, şi noi ne dorim să fie o dorinţă independentă. Apoi se întoarse către Allie: Ai multe bagaje? Sper că le putem căra noi două pe toate. Cea mai mare parte a personalului e ocupată în acest moment, aşa că mă tem că trebuie să ne descurcăm singure.

Allie vorbi pentru prima dată:

–Nu am prea multe.

Era adevărat. Şcoala oferea cea mai mare parte a lucrurilor de care avea nevoie şi permitea atât de puţine, încât în final Allie avea doar două genţi de dimensiuni medii, umplute în cea mai mare parte cu cărţi şi blocnotesuri. Tatăl ei le aduse din portbagaj. Isabelle o ridică pe cea mai mare cu o uşurinţă surprinzătoare. Mai schimbă câteva amabilităţi de final cu părinţii ei, apoi se îndepărtă.

–Munceşte mult şi scrie-ne câteva rânduri din când în când! îi spuse tatăl.

Era tot distant, dar părea trist, şi o îmbrăţişă scurt.

Mama ei îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţă, evitând să o privească în ochi.

–Te rog, nu te grăbi să respingi locul ăsta. Şi sună-ne dacă ai nevoie de noi.

O îmbrăţişă strâns pe Allie preţ de o clipă, apoi îi dădu drumul şi se îndreptă către maşină fără să privească înapoi.

Allie rămase nemişcată, cu mâinile pe lângă corp, privind cum maşina întoarce şi o ia înapoi pe aleea de pietriş. Simţi cum lacrimile îi înţeapă ochii şi scutură cu putere din cap pentru a le împiedica să se reverse. Luă geanta neagră rămasă, se răsuci şi se îndreptă către Isabelle, care o privea.

–Întotdeauna e greu prima oară, spuse Isabelle cu o voce blândă. Pe urmă devine mai uşor. O porni cu paşi vioi către trepte, spunându-i peste umăr: Mă tem că avem ceva drum de parcurs. O să descoperi că şcoala asta nu mai are capăt.

Vocea i se stinse când intră în clădire. După o clipă de ezitare, Allie o urmă.

–O să-ţi arăt totul repede, în timp ce mergem..., spuse Isabelle, dar Allie de-abia o auzi, căci privea uluită imensul hol de la intrare.

Înăuntru era întuneric şi răcoare. Lumina puternică a soarelui pătrundea în umbre colorate printr-o fereastră cu vitraliu aflată mult deasupra capului ei. Tavanul se afla la cel puţin şase metri înălţime, susţinut de arcuri groase de piatră. Pardoseala tot de piatră era netedă, tocită de mii de tălpi de-a lungul a sute de ani. Sfeşnice de un metru şi jumătate stăteau ca nişte străjeri în fiecare colţ. Pe pereţi se aflau tapiserii vechi, deşi Allie le privi doar în treacăt în timp ce o urma grăbită pe directoare.

Din hol pătrunseră într-un coridor lat, cu podea din lemn închis la culoare. Isabelle intră în prima încăpere pe dreapta. În ea se aflau mai bine de o duzină de mese de lemn mari şi rotunde, fiecare cu opt scaune în jur. De-a lungul unui perete se întindea un şemineu enorm, mai înalt decât ea.

–Asta este sala de mese. Aici vei lua toate mesele, spuse Isabelle, oprindu-se o clipă ca s-o lase pe Allie să vadă tot şi apoi porni din nou cu paşi mari pe coridor.

În scurt timp, pe cealaltă parte a coridorului, intră pe sub o altă arcadă. Încăperea acesta, spaţioasă şi ea, avea podeaua de lemn bine ceruită şi tavanul aproape la fel de înalt ca holul de la intrare şi era în mare parte goală. Căminul enorm o făcu pe Isabelle să se simtă neînsemnată. De tavan atârnau candelabre imense, prinse cu lanţuri.

–Aceasta este sala de festivităţi. Aici ţinem diverse evenimente, baluri, întâlniri şi altele, spuse Isabelle. Este cea mai veche parte a clădirii. Mult mai veche decât faţada. Mai veche chiar decât pare.

Se răsuci pe călcâie şi se întoarse în coridor. Allie se grăbi să ţină pasul cu ea, gâfâind uşor. Isabelle era surprinzător de rapidă. Întorcându-se spre stânga, arătă spre o altă uşă, explicându-i că aceea era camera de relaxare. Apoi începură să urce o scară lată de lemn, cu o balustradă impresionantă de mahon. Espadrilele lui Isabelle scoteau un fâşâit uşor în timp ce suia, turuind date şi cifre despre clădire. Allie era cam ameţită – scara era din perioada edwardiană sau spusese victoriană? Sala de mese era din epoca Reformei... sau a Tudorilor? Cele mai multe săli de clasă erau în aripa de est, dar ce-a zis că se afla în cea de vest?

Ajunsă la capătul a două rânduri de scări, Isabelle se întoarse la stânga şi o porni pe un coridor lat, apoi urcă nişte trepte înguste care duceau într-un hol lung şi întunecat, mărginit de-o parte şi de alta de uşi de lemn vopsite în alb.

–Aici sunt dormitoarele fetelor. Să vedem, tu eşti în 329...

Merse repede pe coridor până în dreptul numărului pe care îl căuta şi deschise uşa.

Camera era mică şi foarte întunecată, cu un pat îngust şi gol, un scrin, un birou de lemn şi un şifonier, toate vopsite în aceeaşi culoare albă curată. Isabelle traversă încăperea şi ridică un cârlig pe care Allie nu îl văzuse, deschizând un oblon de lemn ce acoperea o fereastră mică, arcuită. Imediat, în cameră năvăli lumina aurie a după-amiezii.

–Nu e nevoie decât de puţin aer proaspăt, spuse ea veselă în timp ce se îndrepta spre uşă. Uniformele tale sunt în şifonier, părinţii tăi ne-au dat măsurile, dar anunţă-ne dacă e ceva ce nu-ţi vine bine. Ar trebui să găseşti aici tot ce-ţi trebuie. Te las să despachetezi, bine? Cina e la şapte, ştii unde e sala de mese. A, apropo... Se întoarse din nou cu faţa spre Allie. Am remarcat că în ultima vreme ai avut probleme cu engleza, aşa că te-am înscris la clasa mea. E un seminar special, cu o clasă mai mică. Sper să ţi se pară interesant.

Copleşită de avalanşa atâtor informaţii, Allie încuviinţă din cap în tăcere. Apoi, dându-şi seama că trebuia să spună şi ea ceva, rosti şovăitor:

–Eu... mă descurc.

Isabelle îşi lăsă capul într-o parte, cercetând-o preţ de o secundă, apoi dădu din cap.

–În plicul de pe birou vei găsi o mulţime de informaţii despre şcoală şi orarul tău, spuse ea.

Allie nu observase plicul mare cu numele ei, dar acum se întrebă cum de nu-l văzuse.

–Ai vreo întrebare, înainte să plec?

Allie dădu să clatine din cap, apoi se opri. Lăsă privirea în jos, apoi şi-o ridică din nou. Se trase de marginea tricoului, şovăind.

–Sunteţi directoarea, nu?

Isabelle încuviinţă din cap, nedumerită.

–Şi atunci de ce faceţi toate astea? întrebă Allie, încercând un gest larg cu mâna în jurul ei.

–Nu înţeleg, spuse Isabelle, în mod evident încurcată. De ce fac ce?

Allie încercă să explice:

–M-aţi întâmpinat, m-aţi condus în camera mea, mi-aţi arătat şcoala...

Isabelle ezită, încrucişându-şi braţele la piept. Apoi vorbi cu o voce blândă.

–Allie, părinţii tăi mi-au spus multe despre tine. Ştiu ce s-a-ntâmplat, şi îmi pare foarte rău pentru fratele tău. Ştiu cum e să pierzi pe cineva foarte apropiat, şi îmi dau seama cât de uşor e să fii copleşit de... groaza aceea şi să nu te mai poţi desprinde de ea. Dar nu trebuie să laşi ca lucrurile întâmplate să-ţi distrugă viaţa. Ai multe lucruri de oferit, şi sarcina mea e să te ajut să înţelegi asta. Să redevii tu însăţi.

Isabelle se apropie de uşă şi puse mâna pe clanţă.

„Inspiră de trei ori, expiră de două ori."

–O să trimit o monitoare să-ţi răspundă la orice întrebare vei vrea să-i pui, spuse Isabelle. O să vină la şase, aşa că vei avea suficient timp să te lămureşti în toate privinţele înainte de cină. Ora de masă e strictă – te rog să fii acolo la timp.

Ieşi din încăpere cu viteza ei obişnuită, dar uşa se închise uşor în urma ei, cu un clic abia auzit.

Allie răsuflă adânc.

Rămasă singură, avu timp să se gândească. Ce îi spuseseră părinţii ei lui Isabelle despre Christopher? Asta fusese întotdeauna o problemă intimă de familie. Şi cât de ciudată era şcoala asta! De ce nu întâlniseră nici măcar un singur elev în drumul lor până aici? Locul părea pustiu.

Era straniu.

Ridică o geantă pe pat. Trase fermoarul şi începu să scoată din ea diverse lucruri, căutând un loc pentru ele. Cărţile ajunseră pe poliţele înguste de lângă birou. Hainele intrară în scrin, dar, trăgând sertarele, descoperi că multe erau deja pline cu tricouri, şorturi şi pulovere albe sau bleumarin, cu blazonul Cimmeria deasupra inimii.

Curioasă, deschise şifonierul şi găsi acolo fuste, cămăşi şi jachete, toate asemănătoare cu uniforma. Cotrobăi prin fundul şifonierului până când degetele ei întâlniră ceva subţire şi fin. Trăgând afară umeraşele, văzu că pe ele se aflau rochii delicate în diferite culori. Isabelle pomenise de baluri, dar nu spusese că şcoala avea să îi dea şi ţinutele de gală. Ridică o rochie de catifea albastru-închis – părea vintage, strânsă în talie şi până la genunchi, cu un decolteu sofisticat în V, bordat cu mărgeluţe.

O privi lung, nedumerită. Ce căuta rochia asta aici?

Ea nu fusese niciodată la un bal – nu era genul de evenimente pe care le organizau şcolile la care mersese până atunci. Gândul de a purta o rochie scumpă şi de a merge la un bal adevărat îi trimise un fior prin corp. Cum ar fi putut să se descurce? Ea habar n-avea să danseze.

Mângâind materialul moale, încercă să se imagineze mâncând delicat aperitive sofisticate şi pălăvrăgind. Scoase un hohot amar de râs.

„Asta nu e lumea mea.“

Allie puse hainele la loc în şifonier, închise uşa şi se aşeză la biroul mic de lemn din faţa ferestrei. De pe scaun, vedea cerul albastru şi vârfurile verzi ale copacilor. După-amiaza era răcoroasă, şi aerul mirosea a ace de pin şi a vară. Deschise plicul şi scoase un teanc de hârtii. Isabelle nu glumise când spusese „o mulţime de informaţii".

Înăuntru găsi o hartă a clădirii, care arăta unde se aflau dormitoarele, clasele, sălile de masă şi camerele profesorilor. Cea de-a doua foaie conţinea orarul ei: engleză, istorie, biologie, algebră, franceză – toate materiile obişnuite.

Urma un teanc de hârtii prinse cu o bandă neagră pe care scria:

Regulile

Hârtiile erau acoperite cu un scris de mână, cu litere demodate şi frumoase. Înainte să apuce să citească vreun rând, cineva ciocăni la uşă.

Uşa se deschise şi o fată drăguţă în uniforma colegiului – cămaşă albă cu mâneci scurte, cu blazonul şcolii, fustă albastru-închis, plisată, până la genunchi – intră în cameră. Avea o faţă serioasă, îşi spuse Allie. Părul drept, platinat, îi cădea pe umeri şi purta sandale Birkenstock roz. Allie observă că unghiile de la picioarele fetei aveau exact aceeaşi nuanţă ca şi sandalele şi se simţi imediat stânjenită şi lipsită de feminitate.

„Când mi-am făcut eu ultima dată unghiile?"

Avea sentimentul că fata încerca să nu se holbeze prea tare la ea.

–Allie?

O voce răguşită, care nu se potrivea cu înfăţişarea fetei.

Allie încuviinţă din cap şi se ridică de la birou.

–Sunt Jules, monitoarea clasei tale. Isabelle mi-a spus să vin să ne cunoaştem.

–Ăăă... mersi.

Allie se trase nervoasă de marginea maioului, întrebându-se dacă ar fi trebuit să se schimbe.

Se lăsă tăcerea. Jules ridică întrebătoare o sprânceană şi încercă din nou.

–S-a gândit că poate ai vreo întrebare la care aş putea să-ţi răspund.

Allie se chinui să scornească nişte întrebări interesante. Dar nu reuşi.

–Trebuie să purtăm uniforma în fiecare zi? Tot timpul?

Jules încuviinţă din cap.

–Atâta timp cât ne aflăm pe teritoriul şcolii, purtăm uniforma. Există o întreagă secţiune despre asta în hârtiile pe care ţi le-a lăsat Isabelle.

–Tocmai mă apucasem să le citesc, se justifică Allie. Ar fi vrut să nu se mai bâlbâie atât. Jules părea mult mai sigură pe ea. Dar e foarte mult de citit, adăugă.

–Sunt foarte multe de aflat în prima zi, se arătă Jules de acord. Cred că şi prima mea zi ar fi fost îngrozitoare, dar fratele meu era deja aici, aşa că m-a ajutat el. O mulţime de copii au rude care au învăţat aici – ai şi tu?

Allie clătină din cap.

–Am auzit de locul ăsta abia acum câteva zile.

Jules păru surprinsă, dar spuse doar:

–Atunci ar fi mai bine să-ţi arăt aripa fetelor, deşi, sincer, nu prea ai ce vedea.

Allie făcu un pas către uşă, dar Jules se uită la hainele ei.

–Ce-ar fi să-ţi pui mai întâi uniforma?

Allie se înroşi şi îşi încrucişă braţele la piept, dar Jules nu păru să observe.

–Te-aştept afară, spuse ea şi, fără să-i lase timp să răspundă, ieşi din cameră.

Imediat ce uşa se închise, Allie deschise şifonierul, scoase o bluză albă şi o fustă albastră precum cele purtate de Jules şi le aruncă pe pat.

Râsese oare Jules de hainele ei? Nu era tocmai sigură, dar Jules era parcă prea... perfectă.

„Bineînţeles cât a râs de mine“, îşi spuse Allie cu amărăciune. „Asta fac fetele de genul ei.“

„Fetele cu pedichiură perfectă...“

Trase cu violenţă de şireturile bocancilor şi îi împinse cu un şut sub pat.

„Fetele cu păr perfect...“

Se repezi la şifonier ca să caute nişte pantofi acceptabili, dar nu găsi decât unii negri, solizi şi practici, cu talpă de cauciuc, şi nişte şosete albe de şcolăriţă sclivisită. Şi le puse, strâmbându-se.

„Fete perfecte şi caraghioase.“

Se privi în oglinda de pe spatele uşii şi realiză că era prea intens machiată – Jules nu avea decât luciu de buze. Dar acum nu mai putea face nimic.

Netezindu-şi părul cu mâinile, ieşi din cameră. Jules stătea rezemată de perete.

–Acum arăţi ca una dintre noi, spuse ea aprobatoare în vreme ce păşeau amândouă de-a lungul coridorului îngust.

Allie nu ştiu cum să-i interpreteze vorbele.

–Aici erau pe vremuri camerele servitorilor, explică Jules, fără să-şi dea seama că Allie devenise suspicioasă. Clădirea a fost însă extinsă în timp, aşa că e mult mai mare decât era cândva. Baia e aici..., arătă ea către singura uşă fără număr dintre cele pe lângă care treceau. E folosită de toată lumea, aşa că trebuie să te duci devreme, sau foarte târziu, sau să fii pregătită să aştepţi.

Se întoarseră şi o porniră în jos pe scări. Clădirea părea mai însufleţită acum. Peste tot se vedeau elevi în uniformă care vorbeau şi râdeau.

–Înţeleg că Isabelle ţi-a arătat sala de mese, nu? spuse Jules. Te-a dus şi la camera de relaxare?

Allie clătină din cap.

–E cea mai importantă încăpere din şcoală, spuse Jules, conducând-o către scări. Cele mai multe dintre noi suntem aici după ore când nu lucrăm.

–Lucraţi? întrebă Allie.

Jules se uită la ea de parcă nu-i venea să creadă că putea întreba aşa ceva.

–Ne facem temele, explică ea, deschizând o uşă aflată la baza scărilor.

Pătrunseră într-un spaţiu confortabil, dotat cu canapele de piele, carpete orientale, un pian într-un colţ şi rafturi din podea până-n tavan, pline cu cărţi şi cutii de jocuri. Pe câteva dintre mese erau desenate table de şah. Camera era goală, doar dintr-un fotoliu aflat în capătul îndepărtat un băiat le privea peste o carte ce părea foarte veche. Avea părul negru drept, o gură hotărâtă şi ochi imenşi, întunecaţi, tiviţi de gene dese şi stătea cu picioarele ridicate nonşalant pe o tablă de şah. Privirile li se întâlniră şi Allie avu senzaţia ciudată că el ştia cine era ea. Băiatul nu îi zâmbi, nu rosti nici un cuvânt, dar continuă să se uite la ele. După o clipă care păru foarte lungă, Allie îşi întoarse ochii de la el şi se răsuci din nou spre Jules, care se uita la ea întrebătoare.

„Spune ceva."

–Nu există... ăăă, televizor? Sau... combină...?

I se păru că aude un chicotit înăbuşit din celălalt capăt al camerei, dar refuză să se uite din nou la băiat.

Văzu din nou uimire pe chipul lui Jules, de parcă Allie tocmai ar fi întrebat-o ce era globul ăla strălucitor din cer.

–Nu, categoric nu, răspunse Jules cu o voce severă. Fără televizor, fără iPod, fără laptop, fără telefoane mobile... De fapt, fără secolul douăzeci şi unu. Dar cred că părinţii tăi ţi-au spus asta, nu?

În vreme ce o asculta pe Jules, inima lui Allie se strângea tot mai mult, cu fiecare obiect interzis. Drept răspuns, clătină din cap fără nici un cuvânt.

Jules păru uluită, dar îşi reveni suficient ca să-i explice:

–Aici învăţăm să ne distrăm în moduri mai tradiţionale. De pildă, să conversăm, să citim. Crede-mă, o să fii aşa de ocupată cu temele că oricum n-o să ai timp pentru televizor. Jules se întoarse să iasă din încăpere. E totul în plic...

„Plicul ăla caraghios. O să-mi ia toată noaptea să-l citesc, ca să aflu mai în detaliu ce porcărie e şcoala asta."

Fără să se uite înapoi la băiatul din fotoliu, Allie o urmă pe monitoare de-a lungul coridorului. Jules atinse o uşă în trecere, spunând:

–Asta e biblioteca – o să ajungi să o cunoşti foarte bine.

Traversară holul principal şi Jules împinse o uşă grea, pătrunzând în aripa de est a clădirii.

–Aici sunt clasele. Cel mai uşor, acum la început, e să te iei după numere. Pe orarul tău, fiecare clasă are un număr de sală. Noi le ştim pe fiecare după profesor, dar la început asta n-o să-ţi fie de prea mare folos, pentru că ei nu-şi pun numele pe uşă. Clasele de la unu la douăzeci sunt la parter, de la o sută la o sută douăzeci la etajul întâi şi tot ce e mai sus de-atât e interzis pentru tine.

Allie îi aruncă o privire surprinsă, dar, înainte să apuce s-o întrebe de ce, Jules continuă:

–Deci, ai cam douăzeci de minute până la cină, şi îţi sugerez să citeşti regulile cât mai ai timp. Tot ce scrie acolo e foarte important. Altfel cred că mâine o să fii puţin pierdută. Apropo, profesorii or să-ţi dea manualele la fiecare oră, aşa că nu trebuie să-ţi aduci decât pixuri şi hârtie. Ar trebui să fie destule în biroul tău.

Acum urcau din nou scările, îndreptându-se înapoi către dormitoare.

–Eu sunt în camera 335 dacă ai nevoie de mine, dar oricine te poate ajuta dacă te rătăceşti, bine?

Jules îi făcu semn cu mâna şi se îndepărtă pe coridor. Allie se întoarse în camera ei.

Lăsând ciudatele Reguli pentru mai târziu, frunzări teancul de hârtii de pe birou şi încercă să se concentreze asupra indicaţiilor referitoare la orele de studiu („elevii trebuie să fie aşezaţi la locurile lor înainte ca profesorul să înceapă ora..."), dar gândurile i se întorceau mereu la băiatul din fotoliul de piele. Căută în memorie vreo întâlnire anterioară, dar nu găsi nimic. În mod clar el păruse să o recunoască sau cel puţin ştia cine e. Învârti creionul între degete, amintindu-şi cum o studiaseră ochii lui întunecaţi.

Întoarse altă foaie şi aruncă o privire către ceas.

„Fir-ar!“

Era şapte fără un minut. Cum trecuseră douăzeci de minute? Începea cina.

Se năpusti afară pe uşă şi aproape că se ciocni de o fată blondă, cu păr scurt, care alerga pe coridor.

–Ai grijă! îi strigă aceasta fără să se oprească.

Allie o luă la fugă în urma ei.

–Scuze! Nu te-am văzut!

Fata nu se uită în spate, şi amândouă coborâră în goană scările şi se opriră patinând în faţa uşii de la sala de mese, în acelaşi timp. Fără să schimbe o vorbă, intrară în încăpere cu acelaşi aer de nepăsare prefăcută, ca şi cum sporovăiseră prieteneşte tot drumul. Fata cea blondă îi aruncă lui Allie o privire şi îi făcu cu ochiul înainte de a se aşeza la ceea ce părea a fi masa ei obişnuită, judecând după felul în care o întâmpinară ceilalţi.

Sala arăta cu totul altfel de cum păruse atunci când Allie o văzuse în treacăt cu Isabelle. Lumânări aprinse sclipeau pe feţele de masă albe. Farfurii în culorile şcolii şi pahare de cristal scânteiau în dreptul fiecărui scaun. Observând unul liber, Allie se aşeză discret. Conversaţia de la masă încetă imediat, ca şi cum cineva ar fi răsucit butonul de volum. Şapte perechi de ochi o priviră curioase.

–E OK dacă... ăăă... stau aici? întrebă ea, rotindu-şi nervoasă privirea.

Înainte să apuce să-i răspundă cineva, uşa bucătăriei se deschise şi în sală intrară chelneri îmbrăcaţi în negru, purtând platouri cu mâncare. Unul dintre ei aşeză o carafă de sticlă plină cu apă lângă Allie. Până în clipa aceea ea nu-şi dăduse seama cât de sete îi era, şi vru să-şi umple paharul, dar aşteptă să vadă ce făceau ceilalţi. Nimeni nu se mişcă.

–Te rog!

Allie se întoarse către vocea cu accent franţuzesc, în stânga ei, de unde o privea un băiat cu tenul vag arămiu, păr negru des şi nişte minunaţi ochi albaştri.

-Poftim?

-Stai aici! Te rog!

Ea îi zâmbi recunoscătoare.

-Mulţumesc!

El îi întoarse zâmbetul, şi Allie crezu că o să se topească şi o să se prelingă pe podea, căci tipul era absolut superb.

-Cu plăcere. Eşti amabilă să-mi dai şi mie apa?

Ea îi dădu carafa şi, spre uşurarea sa, el umplu mai întâi paharul ei. Allie bău repede jumătate de pahar şi apoi se servi din platoul cu carne de vită şi cartofi pe care el i-l întindea. Tăcerea se lăsă din nou şi ea îi aruncă o privire.

Apoi îşi drese glasul.

-Eu sunt Allie, rosti.

Ceva îi spunea că el ştia deja.

-Eu sunt Sylvain. Bine ai venit la Cimmeria!

-Mulţumesc! răspunse Allie, bucurându-se pentru o clipă că era acolo.

Mâncarea era delicioasă. Allie nu mai pusese nimic în gură de la acel mic dejun îngrozitor, crispat, cu părinţii ei şi acum mânca lacom. Când luă şi ultima bucată de cartof, ridică privirea şi descoperi că toată lumea o privea. Dumicatul i se păru brusc enorm şi abia îl mestecă, apoi se întinse după paharul cu apă observând prea târziu că era gol.

Imediat, Sylvain îi luă paharul şi i-l umplu. Avea pe chip o expresie de compasiune, iar ochii albaştri îi sclipeau în lumina sfeşnicelor. Allie încercă să se gândească la ceva interesant de spus, dar fu întreruptă.

-Eşti din Londra.

Vocea tăioasă era a unei fete roşcate, aşezate vizavi de ea.

-Da. De unde...?

-Ne-au spus că o să vină o elevă nouă. Eşti Allie Sheridan.

Roşcata vorbise pe un ton prozaic, de parcă ar fi comunicat ştirile zilei.

Allie răspunse prudent:

–Aşa mi se spune. Tu cine eşti?

–Katie.

Nimeni altcineva nu se prezentă.

Allie se foi puţin sub privirile lor, simţind nevoia să umple pauzele stânjenitoare din conversaţie. Dar flecăreala nu fusese niciodată punctul ei forte.

–Şcoala asta e... uriaşă, bălmăji ea. Clădirea e cam înfricoşătoare.

–Serios? întrebă Katie, părând puţin surprinsă. Mie mi se pare frumoasă. Toată lumea din familia mea a învăţat aici. Părinţii tăi au fost şi ei aici?

Allie clătină din cap. Katie ridică o sprânceană perfect arcuită, iar fetele care stăteau de-o parte şi de alta a ei şuşotiră între ele.

–Ce ciudat!

–De ce e aşa ciudat? întrebă Allie.

–Majoritatea elevilor de aici urmează tradiţia familiei – şi eu, şi Sylvain, şi Jo.

Allie era nedumerită.

–Cine e Jo?

–Domnişoară Sheridan!

Vocea bubuitoare venind chiar din spatele scaunului ei o reduse la tăcere pe Katie. Allie se întoarse într-o parte pentru a-l vedea pe cel căruia îi aparţinea – un bărbat cu părul rărit, cam de vârsta tatălui ei. Era foarte înalt – mai bine de un metru nouăzeci – şi, deşi purta un costum destul de ponosit, avea o alură de militar. Allie se îndreptă de spate. În încăpere se lăsă liniştea.

–Ţi-a explicat cineva regulile privind mesele la Cimmeria? întrebă bărbatul, şi privirea pe care i-o aruncă era încărcată de dispreţ.

–Da.

Vocea lui Allie tremură uşor – ce oroare!

–Toţi elevii trebuie să fie în această încăpere înainte de începerea mesei. Astăzi ai ajuns în ultimul moment. La fel ca şi dumneata, domnişoară Arringford. Bărbatul se răsuci pe călcâie şi arătă către Jo, care îl privea fără teamă, apoi se întoarse la loc spre Allie. Ai grijă să nu se mai întâmple. Nouă sau nu, data viitoare când întârzii vei fi pedepsită.

Se îndepărtă cu paşi mari, şi în tăcerea din sală nu se auzi decât ţăcănitul tocurilor lui. Allie se holbă la farfuria ei goală, simţind toţi ochii îndreptaţi către ea. Obrajii i se înroşiră de furie. Întârziase două secunde. Profesorul ăsta nu avea nici un drept s-o umilească în faţa întregii şcoli.

Nu-i venea să creadă. De-abia ajunsese la şcoală, şi deja avea necazuri.

Aruncă un ochi spre masa de alături şi văzu că Jo că se uita la ea. O clipă privirile li se întâlniră, Jo schiţă un zâmbet obraznic şi îi făcu din nou cu ochiul înainte să-şi reia pălăvrăgeala şi râsetele ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Allie văzu un băiat mângâind-o pe braţ şi pe ea lăsându-şi capul un moment pe umărul lui, zâmbind la ceva ce spusese el.

Allie se simţi mai bine şi în acelaşi timp mai rău.

Comesenii ei discutau însufleţiţi, ignorând-o în mod intenţionat. Toţi, cu excepţia lui Sylvain, care părea îngrijorat.

–Cine a fost tipul? întrebă Allie, jucându-se cu şervetul de pânză şi prefăcându-se prea puţin afectată de cele întâmplate.

–Domnul Zelazny, spuse el. Profesorul de istorie. Gata oricând să dea ordine, după cum ai văzut. Se consideră păzitorul legilor în şcoală. Aş vrea să-ţi pot spune să nu-ţi faci griji, dar adevărul e că nu trebuie să te pui rău cu el. Poate să-ţi facă viaţa... destul de grea. În locul tău, aş veni mai devreme la masă în următoarele zile. O să stea cu ochii pe tine.

–Grozav! spuse Allie resemnată.

„Am un noroc chior."

În jurul lor, elevii începeau să se ridice de la mese şi să iasă din sală. Allie văzu că îşi lăsau farfuriile şi paharele acolo.

–Nu ajutăm la strânsul mesei? întrebă ea, surprinsă.

Fetele din jurul lui Katie chicotiră.

Katie păru surprinsă.

–Bineînţeles că nu! Personalul face asta.

Allie se întoarse către Sylvain, dar scaunul lui era gol. Băiatul plecase. Auzi din nou chicoteli şi şoapte, şi avusese parte de suficiente în ziua aceea, aşa că, fără un cuvânt, o porni şi ea spre uşă.

Se simţea obosită şi înfrântă. Ar fi dat orice să se întoarcă în camera ei, să asculte muzică pe MP3 şi să le trimită SMS-uri lui Mark şi Harry despre toţi ciudaţii pe care îi cunoscuse azi. Dar lumea aceea părea atât de departe de universul învechit şi sufocant al Cimmeriei, unde nu exista tehnologie, iar copiii erau prea răsfăţaţi ca să-şi ia farfuriile de pe masă şi să le ducă la bucătărie.

Când ieşi pe coridor, văzu că elevii se împărţeau în direcţii diferite. Unii se duceau afară, în vreme ce alţii se îndreptau către camera de relaxare sau către bibliotecă. Toţi păreau să umble în grupuri, vorbind şi râzând.

Singură, Allie o porni în sus pe scări, către dormitoarele fetelor.

Douăzeci şi patru de trepte până la etajul întâi, şi încă douăzeci până la cel de-al doilea, apoi şaptesprezece paşi pe coridor până la camera ei.

Odată ajunsă înăuntru, Allie văzu că cineva intrase acolo cât fusese ea la masă. Fereastra era închisă, deşi oblonul rămăsese deschis. Patul era acum acoperit cu cearşafuri albe netede şi cu o pilotă albă pufoasă; o pătură bleumarin fusese împăturită frumos la picioare. Hainele pe care le aruncase pe podea dispăruseră, înlocuite de o pereche de papuci albi moi. Două prosoape albe stăteau strânse pe scaun, cu un săpun deasupra. Hârtiile de pe birou fuseseră adunate într-un teanc ordonat.

„Cineva pe-aici e obsedat de ordine."

Aruncându-şi pantofii din picioare, Allie luă hârtiile şi se căţără în pat. Nu le citise decât pe jumătate, când lumina zilei începu să dispară.

Căscă, privindu-şi orarul.

Îşi băgă picioarele în papuci, îşi luă periuţa de dinţi şi se îndreptă către baie. Deschise uşa cu o uşoară nelinişte, dar încăperea era goală. În vreme ce se spăla pe dinţi, se studie în oglindă. Oare arăta mai matură acum decât cu o săptămână în urmă? Se simţea mai matură.

Întoarsă în cameră, trase oblonul şi urcă în pat. Dar, când stinse lampa de birou, camera se cufundă într-o beznă totală. Era mult prea întuneric. Întinse pe pipăite mâna după lampă, răsturnându-şi ceasul deşteptător, şi aprinse din nou repede lumina.

Sări din pat şi deschise oblonul. Ultimele raze ale soarelui de vară scăldau camera într-o strălucire blândă.

Aşa era mai bine.

Stinse lumina şi rămase în pat, privind cum ultimele luciri ale soarelui dispăreau şi pe cer se iveau primele stele. Îşi numără o sută patruzeci şi şapte de răsuflări înainte să adoarmă.

„Allie, fugi!“

Ţipătul venea de undeva din faţa ei, din întuneric. Allie nu ştia de ce ar fi crezut cineva că e nevoie să spună asta – ea deja fugea, şi încă de-i sfârâiau călcâiele. Părul îi flutura la spate, şi, deşi nu vedea limpede copacii – nu le putea desluşi decât formele –, simţea cum crengile o apucă de haine, cum rămurelele îi sfâşie carnea. Terenul nu era neted în pădure şi Allie ştia că în cele din urmă avea să se împiedice. Nu poţi alerga orbeşte prin întuneric într-o pădure. E imposibil.

Deodată auzi paşi în spatele ei şi simţi aerul mişcându-se, ca şi cum cineva ar fi fost chiar...

Degete puternice i se înfipseră în piele, în umărul stâng, şi ea strigă tare, lovind cu mâinile fiinţa de lângă ea, încercând să o îndepărteze.

Apoi auzi un râset dispreţuitor chiar în spatele ei şi ţipă, simţindu-se ridicată de la pământ de nişte mâini pe care nu le putea vedea.

*

Allie sări în capul oaselor. O clipă, nu-şi dădu seama unde se afla, şi se ghemui într-un colţ al patului, cu spatele lipit de perete şi cu braţele strângându-şi la piept genunchii.

Apoi îşi aduse aminte. „Cimmeria. Şcoală."

Acelaşi vis, din nou. Îl avea în mod regulat, de mai multe săptămâni. De fiecare dată se trezea scăldată în sudoare.

Camera era tot cufundată în întuneric. Ceasul abia trecuse de douăsprezece jumătate. Allie se simţea pe deplin trează, neliniştită şi totuşi cumva ameţită, ca şi cum nimic n-ar fi fost real.

Coborî din pat şi se aplecă peste birou ca să se uite afară. Luna înveşmânta întreaga lume într-o lumină albastră nepământeană. Allie se cocoţă pe birou şi deschise fereastra, simţind adierea răcoroasă a vântului în vreme ce, cu bărbia pe braţe, privea în întuneric. Ascultă păsările nopţii şi respiră adânc aerul proaspăt. Îi plăcea mirosul ăla – ace de pin şi pământ lutos –, era liniştitor.

Deodată auzi paşi... deasupra ei? Era oare posibil?

Se întinse să vadă ce se afla mai sus de fereastră şi fu sigură că văzu o umbră vagă mişcându-se pe acoperiş.

Rămase pentru o clipă nemişcată, ascultând, şi i se păru că aude, foarte slab, un murmur de voci.

Închise fereastra, verifică închizătoarea ca să se asigure că era bine fixată, apoi urcă la loc în pat. În câteva minute se cufundă în somn.

CAPITOLUL 4

Allie deschise ochii în camera plină de lumină. În clipele confuze dintre somn şi trezie îi trecu prin minte că pereţii albi şi pilota imaculată o făceau să arate aidoma raiului.

Se uită la ceasul de pe birou – şase jumătate.

Se mai trezise oare vreodată atât de devreme? Poate când plecase în excursia aia în Franţa cu familia ei, dar niciodată din proprie voinţă. Niciodată doar pentru şcoală.

În vreme ce se întindea şi căsca auzi voci pe coridor. Aerul proaspăt al dimineţii adusese răcoare în cameră.

Se ridică în capul oaselor şi privi lung către fereastra larg deschisă. N-o închisese azi-noapte? Ea îşi amintea că da, dar acum geamul era aproape dat de perete, aşa cum fusese astă-noapte, când stătuse în faţa lui, privind în întuneric.

„Poate doar am visat că l-am închis."

Coborî din pat, murmurând „Hai, Allie, la treabă!". Îşi puse halatul şi papucii, îşi înfăşură şamponul şi periuţa de dinţi într-un prosop şi ieşi grăbită pe hol, temându-se de ceea ce o putea aştepta la baie.

Spre deosebire de seara trecută, când fusese pustie, încăperea era acum plină de aburi şi de agitaţie, dar Allie zări un duş liber. Uşurată că nu era vorba de duşuri comune unde toată lumea să se îngrămădească goală în acelaşi spaţiu închis, trase perdeaua în urma ei şi se trezi în faţa unei cabine de duş albe şi suficient de mari, cu un mic vestiar alături unde să-şi lase lucrurile. Amândouă arătau impecabil.

De fapt, nu era deloc rău. Era spaţiu suficient, existau un cuier unde să-şi agaţe halatul şi chiar o băncuţă de lemn lustruit pe care să-şi lase papucii ca să nu se ude. Allie intră sub duş şi imediat se simţi mai bine sub jetul fierbinte de apă. Apoi, cu părul ud înfăşurat într-un prosop, găsi o chiuvetă liberă ca să se spele pe dinţi, fără să-i pese de cât de plină era încăperea. Văzând-o aşa înfăşurată într-un halat alb gros, la fel ca toată lumea, nimeni nu şi-ar fi dat seama că era fata cea nouă.

Întoarsă în camera ei, îşi puse repede uniforma, îşi pieptănă părul umed şi aplică un strat subţire de rimel pe gene. Mâna îi şovăi deasupra tuşului de ochi... Şi îl lăsă în geantă. Instituţia asta părea diferită de şcoala ei din Londra.

Îşi adună hârtiile şi pixurile pentru ziua respectivă şi le puse în geanta de pânză bleumarin pe care o găsise în şifonier. O aruncă pe un umăr şi ieşi din cameră exact la ora şapte, cu mult înainte de ora micului dejun.

Când intră în sala de mese, se opri o clipă – se transformase din nou încăperea. Ferestrele uriaşe înşirate de-a lungul unui perete lăsau să pătrundă lumina soarelui, filtrând-o prin jaluzele albe. Dispăruseră lumânările pâlpâitoare şi paharele sclipind. Cele mai multe mese erau goale, acoperite doar cu feţe de masă albe simple. Mâncarea fusese aşezată pe bufetele laterale: zece feluri de cereale, un vas mare, aburind, cu porridge şi grămezi de felii de pâine pentru prăjit. Pe platouri de argint calde se îngrămădeau ouă, şuncă şi cârnaţi.

Simţind mirosul mâncării, Allie îşi dădu seama că era din nou lihnită de foame. Îşi umplu farfuria cu pâine prăjită, brânză şi omletă şi îşi turnă un pahar cu suc de mere, apoi se aşeză pe un scaun la o masă goală. Nu recunoscu pe nimeni din încăpere, ceea ce, într-un fel, era plăcut. Îşi unse pâinea prăjită cu unt şi dulceaţă de coacăze negre şi luă o înghiţitură zdravănă.

– Scaunul acesta e ocupat?

Încercând să nu mestece cu gura deschisă, Allie se întoarse şi îl văzu pe Sylvain stând în picioare lângă ea. Clătină din cap în tăcere şi se chinui să înghită discret, fără să reuşească însă, aşa că se strâmbă când mâncarea îi alunecă pe gât. Pentru prima dată i se păru că vede un zâmbet în ochii aceia superbi.

–Nu... adică, poţi să stai aici. Te rog! Stai...

Sylvain se aşeză lângă ea fără nici cea mai mică urmă de stânjeneală şi luă o feliuţă de şuncă.

–Cum a fost prima ta noapte aici? M-am uitat după tine în camera de relaxare, dar nu te-am văzut, spuse el.

Lui Allie îi tresări inima. Îşi aţinti privirea asupra brânzei din farfurie pentru ca el să nu vadă cât era de încântată.

–Am avut mult de citit aseară, spuse. M-am gândit că e mai bine să aflu cât mai multe înainte de ziua de azi, ca să fiu, ştii şi tu, pregătită. E ziua cea mare.

El încuviinţă din cap şi muşcă din pâinea prăjită.

–Mi-aduc aminte cum a fost prima mea zi. Parcă toată lumea vrea să înveţi totul dintr-odată despre Cimmeria. Eu cred că informaţia pe care o primesc elevii e mai mult decât... – Sylvain era adorabil când îşi căuta cuvintele englezeşti – ... dimensiunea şcolii, dacă înţelegi ce vreau ce spun.

Fermecată, Allie nu-şi putu reţine un zâmbet.

–Înţeleg foarte bine ce vrei să spui. E disproporţionat de mare.

–Da. Disproporţionat de mare.

Sylvain îi zâmbi şi el, şi inima lui Allie zvâcni din nou.

„Încetează!“ îşi spuse hotărâtă. „Nu e decât politicos.“

Mâncară o vreme într-o tăcere amiabilă.

–Aşadar, spuse ea după o vreme, toată lumea îşi petrece timpul liber în camera de relaxare? Pare plăcută.

„Grozav mai ştii să faci conversaţie, Allie. Chiar te pricepi!“

Sylvain nu păru să observe – sorbea dintr-o ceaşcă de cafea cu lapte.

–Seara, lumea stă de obicei în camera de relaxare sau în bicicletă. Dar vara, când e cald, cei mai mulţi preferă să iasă. Eu am fost afară aseară, am jucat crochet. De-asta te căutam. Mă gândeam că vrei să joci şi tu cu noi.

Allie se opri cu furculiţa în aer.

–Aţi jucat crochet noaptea? Pe întuneric?

–E mai amuzant aşa. Ştii, am descoperit că multe jocuri sunt mai incitante dacă le joci noaptea.

Sylvain rămase o clipă prea mult cu ochii pironiţi în ochii ei. Şi, în acel moment, Allie îşi pierdu pur şi simplu pofta de mâncare. Îşi desprinse privirea de chipul lui şi se întoarse către încăpere.

„Scaun, masă, fată cu coadă de cal, fereastră, din nou scaun...“

Simţi cum căldura îi urcă în obraji. Când se uită din nou la el, văzu că un zâmbet uşor îi juca în colţurile gurii în vreme ce fărâmiţa un colţ de pâine prăjită între degetele lungi, privind-o.

„Flirtează cu mine. Categoric.“

–Oina, de pildă, continuă el gânditor. Şi fotbal pe întuneric, deşi ăsta poate fi puţin cam... dur. Legănă o feliuţă de şuncă între vârfurile degetelor, reflectând asupra posibilităţilor. Tenisul cu rachete fluorescente într-o noapte fără lună e incredibil. Cred că ţi-ar plăcea la nebunie. Promit să vin să te iau data viitoare când jucăm – indiferent unde eşti.

Ea îl privi, ca hipnotizată, cum ia o îmbucătură.

–Allie! Mă bucur să te revăd. Katie trase un scaun de cealaltă parte a mesei şi se aşeză. Şi Sylvain! Ce surpriză!

Părul roşcat, lung şi ondulat, contrasta minunat cu pielea ei albă, translucidă. În lumina blândă, părea aureolată. Era înconjurată de un mic grup de fete perfect aranjate, care se uitau amuzate la Allie.

Sylvain îi aruncă o privire glacială.

–De fapt, tocmai plecam, spuse. Se întoarse din nou către Allie şi o privi în ochi. Cred că avem amândoi engleza. Săptămâna asta facem Robert Browning, în caz că vrei să citeşti ceva înainte de oră. Ne vedem acolo.

Plecă înainte ca Allie să apuce să-l întrebe cum de ştia ce ore avea ea, dar, când ajunse în pragul uşii, se întoarse o clipă şi, când ochii lor se întâlniră, Allie se simţi ca şi cum cineva i-ar fi aşezat pe umeri o pătură călduroasă. După ce el dispăru, rămase cu privirea aţintită asupra sucului ei de mere, zâmbind.

–Sylvain e atât de simpatic, nu? îi întrerupse reveria accentul vest-londonez elegant al lui Katie.

Allie ridică ochii şi o văzu că se uită la ea cu subînţeles.

–Ochii ăia visători şi accentul moale... Şi prietena lui e foarte drăguţă, nu? spuse şi se întoarse către bruneta de lângă ea, care dădu din cap şi râse înfundat. Locuieşte la Paris acum, din câte am auzit.

Katie înghiţi cu gesturi delicate o bucată de grepfrut, iar Allie simţi cum entuziasmul îi piere brusc.

„Ah! Prietenă. Bine. Ei, asta e!“

Nu se miră să descopere că speranţele îi erau strivite de inevitabila lovitură a dezamăgirii romantice. Adevărul era că aşa fusese întotdeauna. Când îl cunoscuse pe Mark, între ei se aprinsese ceva. Timp de două săptămâni fusese evident pentru toată lumea că aveau să fie prieteni. Până într-o seară când el apăruse cu o blondă micuţă şi încrezută care avea o predilecţie pentru fuste mini şi lac de unghii roz.

După aceea rămăsese doar camaradul ei.

–Bravo lui! spuse Allie resemnată. Ei... trebuie să plec şi eu.

Se ridică şi se îndepărtă repede, abţinându-se în ultimul moment să caute cu privirea un loc unde să-şi ducă farfuria şi paharul. Auzi râsete în urma ei, dar se îndreptă de spate şi nu privi înapoi.

Ieşi din sala de mese şi se alătură celorlalţi elevi care străbăteau holul larg cu lambriuri de stejar către clasele din aripa de est. Pe pereţi se înşirau tablouri în ulei – majoritatea erau portrete uriaşe ale unor bărbaţi şi femei din secolul al nouăsprezecelea, în ţinută de ceremonie, care o priveau cu aroganţă. Câteva înfăţişau Conacul Cimmeria din perspective diferite, cele mai multe de pe dealul din faţă, cu pădurea deasă în prim-plan. Într-unul, clădirea era mult mai mică – probabil înainte de extinderea despre care vorbise Isabelle.

Prima oră Allie avea biologie, în sala 112, aşa că urcă la primul etaj şi găsi clasa chiar în capătul scărilor.

Cei câţiva elevi care sosiseră mai devreme stăteau doi câte doi la mese aranjate în şiruri lungi, în vreme ce în faţa lor un bărbat înalt, cu un aer distrat, cu părul şaten ciufulit şi purtând nişte ochelari cu rame de metal, frunzărea nişte hârtii.

Allie se apropie de el.

–Bună ziua! Eu sunt Alyson Sheridan. Sunt o elevă nouă.

Profesorul se uită cu atenţie la ea peste ochelari şi-şi frunzări din nou hârtiile o vreme, pentru ca, în cele din urmă, să scoată una, pe care o flutură triumfător.

–Sigur că da. O elevă transferată, ce frumos! Dar la mine eşti trecută „Allie“. Cum preferi?

–Allie, spuse ea, surprinsă.

În toate şcolile pe care le frecventase până atunci fusese numită Alyson. Dar, la Cimmeria, toată lumea o ştia drept Allie înainte chiar ca ea să se prezinte.

–Atunci rămâne Allie. Profesorul continua să frunzărească hârtiile distrat. Eu sunt Jeremiah Cole. Elevii îmi spun de obicei Jerry. Aşază-te, te rog, acolo, în al doilea scaun din dreapta, lângă Jo.

Ea se uită în direcţia indicată şi o văzu pe fata cea blondă de la cină făcându-i plină de însufleţire cu mâna.

–Mă bucur că tu eşti fata cea nouă. Sper din toată inima că eşti bună la biologie, spuse ea de îndată ce Allie se apropie. Mie toate ştiinţele naturale mi se par diabolice – numai pui de animale morţi şi paraziţi. Ce Dumnezeu vor să ne înveţe? Pe bune că am dat de belea aseară, nu? Aşa ţi se întâmplă mereu?

Avea un zâmbet molipsitor – dinţi albi şi regulaţi, gropiţe drăgălaşe şi mici încreţituri în jurul năsucului – şi o voce cristalină. Allie îi zâmbi şi ea înainte să-şi dea seama că exact asta voia să facă.

–Da, aşa mi se întâmplă mereu. Dacă stai cu mine, fii sigură că o să se întâmple din nou, spuse Allie cu un surâs poznaş.

Faţa lui Jo radia.

–Super! O să fie nemaipomenit!

Allie îşi scoase caietul de notiţe şi Jo şopti:

–Nu ţi se pare că Jerry e un scump pentru un moşulică? Am fost înnebunită după el tot primul meu an aici.

Allie îl studie pe profesor. Arăta ca un tată. Un tată simpatic, dar totuşi un tată.

–Îmi place că aici poţi să le spui profesorilor pe numele mic, zise ea pe un ton neutru. Ultima şcoală la care am fost era atât de strictă încât practic trebuia să le spunem „stimate domnule".

Jo râse, parcă neştiind dacă să o creadă sau nu.

–Trebuie să-mi povesteşti mai multe despre viaţa ta, spuse. Pare mult mai interesantă decât a mea.

„Nu miza pe asta!", gândi Allie. Dar nu făcu decât să zâmbească.

Jo îi arătă în manual unde ajunseseră cu lecţiile.

–Ce scârbos! spuse ea veselă. Azi cred că facem disecţie.

Ca la un semnal, Jerry ceru linişte.

–Astăzi, spuse el, mulţumită sacrificiului acestui mic individ, o să studiem alcătuirea internă a amfibienilor.

Băgă mâna sub catedră şi scoase o tavă de disecţie pe care se afla o broască moartă, fixată cu picioarele larg desfăcute şi cu abdomenul palid arcuit vulnerabil sub ochii lor.

–Ah, ce porcărie! se strâmbă Jo.

–Cine poate să-mi spună de ce disecăm o broască, şi nu vreo altă biată creatură? întrebă Jerry, uitându-se la clasă peste rama ochelarilor. De ce îi chinuim pe aceşti nevinovaţi locuitori ai iazurilor? Ce zici, Allie? Ştii?

Allie simţi cum culoarea îi dispare din obraji.

–Eu... eu cred...

–Pentru că structura internă a unei broaşte seamănă mult cu cea a omului.

Vocea, adâncă şi plăcută, venise din spatele ei.

–Domnul West, spuse Jerry, uitându-se cu o privire rece la cel care vorbise, are dreptate ca întotdeauna, deşi ar putea să aştepte să fie întrebat. Anatomia broaştei este cumva similară cu cea umană...

Allie se întoarse în scaun ca să vadă cine o salvase şi îl recunoscu imediat pe băiatul pe care îl văzuse ieri în camera de relaxare. O privea fix cu ochii lui mari şi întunecaţi, dar expresia lui o surprinse – părea aproape iritat.

Încruntându-se nedumerită, Allie se întoarse la loc. Biologia nu era punctul ei forte, aşa că încercă să nu se gândească la „domnul West“ şi se concentră în schimb asupra lecţiei despre broaşte a lui Jerry.

Nu se mai uită în spate.

–Ai luat o mulţime de notiţe, spuse Jo pe când ieşeau din clasă. Sunt superîncântată că te pricepi aşa de bine la biologie. Am nevoie de o prietenă care să fie o tocilară la ştiinţele naturii.

–Nu mă pricep chiar atât de bine, răspunse Allie cu sinceritate. Cred doar că va trebui să muncesc ca să vă ajung. Sunteţi cu mult înainte decât fosta mea şcoală.

–Aici se munceşte serios, spuse Jo. Dar e şi distracţie. Deşi sunt cam multe reguli ciudate.

–Cert, spuse Allie.

Prefăcându-se că-şi îndreaptă bareta genţii, întrebă pe un ton aparent dezinteresat:

–Hei, cine era tipul care m-a salvat la întrebarea cu broasca? Jerry l-a numit „domnul West“.

Jo îşi coborî vocea, confidenţial, privind-o cu subînţeles.

–Carter West, şopti ea. E supersexy, dar total aiurea. Aşa că probabil n-ar trebui să te bagi.

Allie era atât de intrigată încât nu se mai obosi să îşi ascundă interesul.

–Cum adică total aiurea?

–E tot timpul pedepsit. Crede că ştie totul şi că toţi ceilalţi sunt superficiali. E enervant. Jumătate dintre profesori nu pot să-l sufere, iar ceilalţi îl tratează ca şi cum, nu ştiu, ar fi copilul lor sau cam aşa ceva. Şi e un fustangiu notoriu. Obţine ceea ce vrea şi pe urmă nu-l mai interesează. Ar fi mai bine să continui cu Sylvain.

Allie se înroşi.

–N-am nimic cu Sylvain.

–Eu cred că are el ceva cu tine, spuse Jo şi îi dădu un cot.

–De fapt, am auzit că are o prietenă la Paris.

–E prima oară când aud despre chestia asta. Jo părea sincer surprinsă. Cine ţi-a spus?

–Roşcata aia, cum o cheamă... Katie?

–Ah, Katie, spuse Jo cu dispreţ. Doamne, e o scorpie! Să nu crezi nici un cuvânt din ce zice. Întotdeauna l-a plăcut pe Sylvain, dar el nu s-a arătat niciodată interesat. Precis e geloasă că lui i s-au aprins călcâiele după tine.

Allie păstră o expresie neutră, dar în sinea ei era tulburată. Aşadar, Katie minţise. Deci aşa stăteau lucrurile.

„E unu la unu.“

Ziua se dovedi un amestec aiuritor de materii, profesori şi colegi noi, plus că Allie află cât trebuia cu adevărat să muncească aici pentru şcoală. La istorie îl avea pe Zelazny, şi la început crezuse că ora lui avea să fie un coşmar, dar, spre marea ei uşurare, în afară de faptul că îi aruncă o scurtă privire aspră când ea intră în clasă, profesorul o tratã ca pe toţi ceilalţi.

Urmă seminarul de limba engleză cu Isabelle. Prima persoană pe care Allie o văzu când păşi în sala de clasă fu Sylvain, care şedea cu picioarele lui lungi întinse în faţă graţios. Vorbea cu băiatul de lângă el, dar Allie observă că se opri aproape imediat şi se întoarse să o privească în vreme ce ea se apropia de Isabelle.

–Bună, Allie! spuse directoarea şi zâmbi. Cum merge prima ta zi aici?

–Până acum e bine, răspunse Allie, minţind doar puţin.

–Bun, făcu Isabelle, întinzându-i orarul clasei. Astăzi îl studiem pe Robert Browning. Ştii ceva despre opera lui?

În pauza de prânz, Allie citise ce avea în manual despre Browning.

–Am citit *Viaţa într-o dragoste*, răspunse.

–Şi ce părere ai?

Allie dădu semne de neastâmpăr.

–A fost OK.

Isabelle îşi lăsă capul într-o parte, nu tocmai impresionată.

–Ăsta e tot comentariul tău?

Allie nu putea să sufere poezia, dar momentul nu părea potrivit pentru a menţiona asta. Se rezemă de marginea unui pupitru, căutându-şi cuvintele potrivite.

–Ca să fiu sinceră... mi s-a părut puţin cam... ştiţi, cam sec.

O clipă, directoarea păru că vrea să o contrazică, apoi se abţinu şi îi întinse programa la limba engleză.

–Destul de corect. Aşază-te unde vrei!

Băncile erau dispuse în cerc, ceea ce făcea alegerea întrucâtva mai dificilă. După un moment de ezitare, Allie luă un scaun la întâmplare. După ce se aşeză, văzu că Sylvain continua să o privească. Ridică o mână cu un gest şovăitor, iar el îi zâmbi înainte de a se întoarce către băiatul de alături.

Isabelle intră în mijlocul cercului de bănci şi se rezemă de un pupitru gol.

–Sper că toată lumea a citit ceva de Browning aseară. Sunt curioasă să vă aud părerile. Poetul acesta a avut un stil unic, s-a răzvrătit împotriva regulilor acceptate ale poeziei vremii, aşa că m-am gândit că unii dintre voi ar putea să se simtă apropiaţi de modul lui de gândire. Presupun că aţi cunoscut-o cu toţii pe noua noastră elevă, Allie. Allie, sper să nu te simţi stânjenită, dar vrei tu să citeşti primele versuri?

„Ah, fir-ar!“

Ridicându-se neîndemânatică, Allie apropie cartea de ochi şi îşi drese glasul.

Să-mi scapi?
Niciodată –

Iubire!
Cât timp tu eşti tu şi eu sunt eu,
Şi lumea ne-ncape-n aceeaşi măsură,
Pe mine – dragoste, pe tine – ură –
Unul se-ascunde, celălalt cheamă mereu.[1]

Isabelle dădu din cap şi Allie se aşeză recunoscătoare pe locul ei.

–Aşadar, ce spune Browning aici? întrebă Isabelle şi clasa o privi în tăcere.

Allie era destul de sigură că ştie, dar în nici un caz nu avea de gând să spună ceva acum.

–E un poem despre obsesie.

Allie nu-l văzuse pe Carter West intrând în clasă, dar stătea doar la câteva bănci depărtare de ea.

Isabelle încuviinţă din cap.

–Vrei să detaliezi puţin?

–Atâta vreme cât amândoi există pe pământ, el trebuie să fie cu ea, spuse Carter. E îndrăgostit de ea, dar sentimentul acesta e mai mult decât dragoste. E... totul. El crede că au fost sortiţi să fie împreună, ea nu crede asta. De aceea, el îşi petrece viaţa încercând s-o convingă.

–Interesantă teorie, spuse Isabelle, aruncând o privire către Allie. Altcineva?

Allie se lăsă mai jos în banca ei.

–Ismay, spuse directoarea, întorcându-se către o brunetă cu o figură cunoscută lui Allie. Poţi să citeşti următoarele versuri?

Allie riscă o privire cu coada ochiului în direcţia de unde venise vocea lui Carter şi apoi întoarse repede capul. Se uita direct la ea.

–Ce au toţi băieţii din şcoala asta? spuse Allie.

---

[1] În româneşte de Maria Banuş, în culegerea intitulată *Din poezia de dragoste a lumii*, vol. 1, Ed. Minerva, Bucureşti, 1974 (n.tr.)

Se îndrepta împreună cu Jo către bibliotecă. Orele din ziua aceea se terminaseră şi Jo o oprise în drum spre camera ei şi îi propusese să înveţe împreună.

–Cum adică? întrebă Jo.

–Se holbează, răspunse Allie. Tot timpul.

Jo zâmbi.

–Eşti drăguţă. Şi nouă. Băieţii se holbează la fetele noi şi drăguţe.

–Nu sunt *chiar atât* de drăguţă. În Londra băieţii nu se holbau aşa.

–Eu cred că eşti drăguţă, spuse Jo. Sau poate că ... – Jo ridică din umeri – ... vor doar să-i bagi în seamă.

Râseră amândouă. Allie se prefăcu strivită de greutatea genţii de şcoală.

–Nu-mi vine să cred cât de mult avem de lucru.

Jo încuviinţă din cap.

–Vara chiar că ne omoară cu temele, pentru că în trimestrul de vară rămân aici numai cei care promit.

–Promit? întrebă Allie, ridicându-şi sprâncenele.

–Adică au potenţial. Jo dădu din umeri. Mă rog! Într-un fel, şcoala e, cum să-ţi spun, împărţită. Unii vin aici pentru că au o grămadă de bani. Alţii, pentru că aşa au făcut şi părinţii lor. Dar sunt şi din cei care ajung aici pentru că sunt superdeştepţi. Rămân aici cea mai mare parte a anului, pe când ceilalţi au vacanţă vara. Cred că ne pregătesc să conducem lumea sau aşa ceva.

Allie se minună cum de putea Jo să spună astfel de lucruri şi să nu pară îngâmfată.

–De-asta nu mă deranjează să fiu aici vara, spuse Jo, împingând uşa bibliotecii şi coborând vocea. Avem toată şcoala pentru noi, iar cei care rămân aici în perioada asta a anului sunt cei mai tari.

Vocea din capul lui Allie era dezaprobatoare: „Eu nu am ajuns aici pentru că sunt superdeşteaptă."

Pătrunseră în liniştea bibliotecii şi Allie inspiră amestecul bogat de mirosuri: piele, cărţi vechi şi ceară de lustruit cu aromă de lămâie. Încăperea era mai lungă decât putea ea să vadă printre şirurile de rafturi de lemn întunecat care se înălţau până la tavanul aflat la mai bine de cinci metri deasupra capetelor lor. Fiecare şir avea propria scară mobilă, care oferea acces la rafturile de sus. Podeaua era acoperită cu covoare orientale groase care înăbuşeau sunetele paşilor. Candelabre vechi, din fier forjat, care cu siguranţă găzduiseră cândva lumânări, atârnau la vreun metru şi ceva de tavan pe nişte lanţuri groase, astfel încât cărţile de pe rafturile cele mai de sus se pierdeau în umbră. Mese grele de lemn, pe care tronau lămpi cu abajururi verzi, erau înconjurate de scaune de piele. Multe fuseseră deja ocupate de elevi, care păreau nişte pitici în mijlocul teancurilor de cărţi strânse în jurul lor.

Intimidată de atmosfera de studiu cu toate accesoriile ei, Allie încercă să-şi îndepărteze sentimentul de nesiguranţă care o cuprinsese brusc. Era deja foarte în urmă cu materia, cum o să poată vreodată să ajungă la zi? Pentru prima dată după mult timp, îi păsa de un eventual eşec.

O urmă pe Jo, care îşi croi expertă drum către o masă aşezată strategic pentru a oferi o vedere bună asupra principalei zone de studiu, dar în acelaşi timp destul de greu de văzut de la biroul bibliotecarei. Îşi aşezară cărţile pe masă şi se instalară în scaunele mari de piele. Erau cufundate în studiu când două braţe musculoase, dar subţiri o cuprinseră pe Jo din spate, lipind-o de spătar. Ea gemu şi apoi chicoti când un băiat blond şi chipeş se ivi lângă ea şi o sărută uşor pe gât.

–Gabe, încetează! N-ai cunoscut-o încă pe Allie. Şi trebuie s-o cunoşti, pentru că Allie e o zeiţă!

Faţa lui Jo strălucea şi Allie simţi o tresărire de invidie, alungată imediat de sentimentul vinovăţiei că putuse avea o asemenea reacţie.

Gabe îi oferi un zâmbet prietenos şi ochii lui căprui străluciră în lumina lămpilor. Îi întinse prin spatele lui Jo o mână puternică, cu unghii pătrate, îngrijite.

–Bună, Allie! N-am mai cunoscut până acum o zeiţă.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet şi îi strânse mâna.

–E un început în toate, zise.

Gabe o sărută uşor în creştetul capului pe Jo şi se aşeză în faţa ei, apoi îi trase caietul către el ca să se uite.

–La ce învăţaţi voi două? A, istorie! Mă bucur să văd că sunteţi aşa de harnice.

Jo îşi dădu ochii peste cap în direcţia lui Allie.

–Gabe e cu un an mai mare. Uneori chestia asta îl face încrezut.

El râse şi îi trecu uşor capătul pixului în sus pe braţ.

–Nu încrezut. Doar ceva mai experimentat.

Jo chicoti din nou, iar Gabe se întoarse către Allie.

–Deci tu eşti faimoasa Allie Sheridan despre care vorbeşte toată lumea.

Allie fu surprinsă.

–Toată lumea vorbeşte despre mine? De ce ar face-o?

El zâmbi.

–Stai liniştită! Doar pentru că eşti nouă. Prospătură. Cei care rămân aici tot anul se simt uneori cam rupţi de restul lumii. Aşa că o elevă nouă venită vara e cât se poate de interesantă. Plus toată povestea cu Sylvain...

Vocea lui era plină de subînţelesuri, şi atât el, cât şi Jo, zâmbiră ca şi cum făcuse ceva minunat.

–Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Allie se săturase să audă despre „povestea cu Sylvain“. Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar nu există nici o poveste cu Sylvain.

Jo se aplecă spre Gabe.

–Allie e în faza de tăgăduire. Eu cred că sunt făcuţi să fie împreună.

Allie se uită urât la ea.

–Nu sunt în faza de tăgăduire.

–Oricum, spuse repede Gabe, toată lumea a remarcat că e interesat de tine. Şi suntem cu toţii uimiţi.

–Ce e aşa de uimitor în asta?

Gabe se uită la Jo. Ea încuviinţă uşor din cap.

–Sylvain e oarecum... special. Părinţii lui sunt oameni foarte importanţi – provine dintr-o familie foarte veche.

Şi el însuşi e un tip interesant. O mulţime de fete au tot încercat de-a lungul anilor să-i capteze atenţia, dar nimeni nu a reuşit cu adevărat.

Jo interveni.

–Dar, de când ai apărut tu, pare să fie dintr-odată topit.

Allie se simţi constrânsă, şi asta îi displăcea foarte tare.

–Ei bine, îmi pare rău să dezamăgesc pe toată lumea, dar nu prea cred că mă interesează.

Jo păru exasperată.

–Cred că îi place de altcineva.

Gabe ridică din sprâncene către ea şi ea îl privi cu subînţeles.

–Carter, spuse, încreţindu-şi nasul.

–O, nu! Gabe se apleacă spre Allie cu o privire intensă. Serios! Nu se poate! Nu West. E de departe tipul care merită cel mai puţin să te îndrăgosteşti de el.

–Mersi, Gabe! Nu ştiam că te interesează subiectul.

Allie recunoscu imediat vocea profundă şi încremeni pe scaun, încercând să găsească o cale de a face să se deschidă pământul sub ea, care să o înghită pentru totdeauna.

Gabe rămase impasibil.

–Hai, mă laşi, Carter? Ştii că ăsta-i adevărul. Pe aici printre fete nu prea ţi-ai câştigat reputaţia de băiat serios.

Aruncându-i lui Allie o privire de scuză, Jo îşi adună repede cărţile.

–Tocmai aveam de gând să iau o pauză în camera de relaxare înainte de cină, spuse. Mergem cu toţii?

Ea şi Gabe se ridicară, dar Allie se simţea paralizată de stânjeneală. În plus, să plece acum i se părea o laşitate.

Îşi ridică uşor bărbia.

–Nu, mersi! Vreau să mai citesc puţin şi apoi am să fac o pauză.

Peste umărul lui Carter, Jo îi şopti neauzit lui Allie „Îmi pare rău“, apoi se îndreptă spre uşă împreună cu Gabe.

Carter se aşeză pe scaunul din faţa ei, în vreme ce Allie se prefăcu a-şi nota ceva în caietul de istorie. Dar gândurile i se învârtejeau în cap.

„Deci acum crede că sunt îndrăgostită de el. Şi ce? N-are decât să creadă!"

Îşi numără două răsuflări – inspirând şi expirând.

–Salut! spuse el.

Ea ridică privirea din caiet şi îl văzu aplecat, cu faţa foarte aproape, cu ochii întunecaţi aţintiţi în ochii ei. Îi trecu prin cap, complet aiurea, că el avea gene foarte lungi şi sprâncene drepte şi frumoase.

Reuşi cu mari eforturi să-şi păstreze chipul inexpresiv, dar obrajii îmbujoraţi cu siguranţă o trădau.

–Nu cred că am făcut cunoştinţă, spuse el. Eu sunt Carter West.

–Allie Sheridan.

Îşi sili vocea să fie calmă şi detaşată şi de data asta vocea ei se dovedi cooperantă. Susţinu privirea lui Carter fără teamă. Sau cel puţin speră că nu-i trăda nici o teamă.

–Ştiu, spuse el, instalându-se confortabil în scaun. Zâmbi cu cinism, şi ea simţi imediat că nu avea încredere în el. Ar trebui să stăm de vorbă.

–Serios? spuse ea calmă. Despre ce?

–Despre tine.

–Minunat! spuse Allie. Deci, culoarea mea preferată e albastrul şi îmi plac foarte mult căţeluşii. Rândul tău!

–Foarte nostim! spuse el, cu aerul că nu era deloc foarte nostim.

–A, da! spuse ea, şi sunt foarte nostimă. Scuze, am uitat să pomenesc despre asta.

El începea să pară exasperat.

–Foarte interesant, mulţumesc. Dar aş fi vrut să ştiu mai degrabă ce cauţi tu la Cimmeria. E destul de neobişnuit ca un elev nou să vină în mijlocul trimestrului de vară.

Deconcertată de tonul lui pătrunzător, Allie se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele. El ceruse să afle adevărul, dar pentru ea asta ar fi însemnat să devină prea vulnerabilă în faţa unui străin.

Începu să răsucească un pix între degete.

–Poate am câştigat un concurs, nu?

–Nostim, spuse el din nou, deşi cu o expresie exact contrară. Serios! Nu te teme să fii sinceră – ce te-a adus de fapt aici?

„Deci n-are de gând să renunţe. Bine, atunci!“

Allie îşi ridică bărbia şi se uită în ochii lui.

–Am fost arestată.

El ridică din umeri.

–Şi?

–De trei ori.

–A!

–Într-un singur an.

El fluieră încet.

–Aşa deci. Dar faptul că ai fost arestată nu e suficient ca să te aducă la Cimmeria. Aici nu e şcoală de corecţie. De ce eşti aici?

Iritată, Allie simţea cum începe să-şi piardă cumpătul, dar se strădui să se liniştească.

–Sinceră să fiu, habar n-am! spuse. Părinţii mei mi-au zis că m-au înscris aici, şi câteva zile mai târziu am sosit. Au zis că şcoala e specializată în copii ca mine. Dar nu ştiu ce înseamnă asta.

–Interesant!

Carter o studie plin de curiozitate, ca pe un exponat ciudat într-o vitrină de muzeu.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

–De ce e interesant?

–Sunt, într-adevăr, elevi cu probleme care vin aici, dar nu în trimestrul de vară. Toţi elevii din trimestrul de vară sunt dintre cei avansaţi.

Allie se simţi inundată de un val de resentimente şi se uită urât la el.

„Scrie pe fruntea mea «prea proastă ca să fie aici?»“

Îşi adună cărţile în teancuri, furioasă.

–Bănuiesc că nici nu-ţi poate trece prin cap că aş putea fi deşteaptă. Şi cu *probleme*. Rosti ultimele cuvinte cu un dispreţ nemăsurat. Ei, atunci ar fi mai bine să continui să învăţ, nu? Va trebui să muncesc din greu ca să ţin pasul cu nişte genii ca voi.

–Hei. Carter păru surprins. Nu fi aşa de sensibilă! Încerc doar să te înţeleg.

Asta îi puse capac. După Katie, Jules şi Zelazny, după părinţii ei, şi poliţişti, se săturase. Îşi îngrămădi cărţile în geantă şi se răsuci cât să-l privească în faţă.

–Nu vreau să mă înţelegi, da? Nu mai încerca! Nu vreau să mă analizezi. Iar dacă tot o faci, măcar încetează să mă insulţi. Mă vezi în clasă şi auzi din întâmplare o discuţie şi crezi că mă cunoşti. Dar, crede-mă, nu ştii nimic despre mine!

Se năpusti afară din bibliotecă şi o luă la fugă pe scări.

„... treizeci şi două, treizeci şi trei, treizeci şi patru de trepte..."

Reuşi să ajungă în camera ei exact înainte ca atacul să se declanşeze. Geanta îi căzu dintre degetele fără vlagă şi, rezemându-se de uşă, Allie se lăsă să alunece pe podea. Cu faţa îngropată în mâini, începu să plângă în tăcere. De ce era aici? Toată lumea o trata ca pe un nătărău care se furişase înăuntru într-un moment de neatenţie al paznicului. Simţea cum respiraţia îi devine tot mai precipitată şi se luptă să nu cadă victimă atacului de panică, dar vederea periferică începu să i se întunece.

Îşi numără răsuflările, numără scândurile din duşumeaua de lemn, cărţile de pe rafturi şi ochiurile de geam până când simţi că îşi recapătă controlul şi vederea începe să îi revină la normal.

Când se simţi ceva mai bine, se ridică în picioare. Deschise uşa şi verifică dacă era cineva pe coridor, apoi o luă către baie ca să se spele pe faţă cu apă rece. În timp ce îşi netezea părul, uşa se deschise şi intră Jules. Privirea i se opri asupra obrajilor pătaţi de lacrimi ai lui Allie şi pe faţa ei se ivi fulgerător o expresie de îngrijorare.

–Bună, Allie! Cum te-ai acomodat?

Allie n-avea chef să se prefacă. Dar n-avea chef nici să vorbească despre asta. Nu voia decât să fie în cu totul alt loc.

–Totul e perfect, Jules. Ştia că vorbele ei erau pline de sarcasm, dar nu se putea abţine. Toată lumea e aşa de drăguţă! E pur şi simplu... perfect.

Înainte ca Jules să-i poată răspunde, deschise uşa şi o luă la fugă pe coridor.

Niciodată nu se simţise atât de singură.

Allie se trezi cu o tresărire şi se îndreptă în scaunul de lemn. O durea spatele, iar lampa de pe birou era încă aprinsă.

„Cât e ceasul?“

Cu mintea încă înceţoşată, întoarse ceasul spre ea. Două dimineaţa.

„Probabil că am adormit la birou.“

Stătea în faţa ferestrei deschise, cu un teanc de hârtii răsfirate înaintea ei. După căderea emoţională de mai devreme, nu-i mai fusese foame, aşa că sărise peste cină şi rămăsese în cameră să recupereze din ceea ce avea de citit.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că citea Regulile.

După ce îşi terminase temele, îşi dăduse seama că de fapt nu le citise niciodată cu adevărat, aşa că scosese din sertarul biroului teancul gros de hârtii. Erau atât de ciudate şi de stricte, încât la început nici nu-i venise să creadă ceea ce citea.

BUN VENIT, ALLIE!

Colegiul Cimmeria este o instituţie de învăţământ unică în felul său şi ne bucurăm foarte tare să te avem aici printre noi. De foarte mulţi ani, şcoala funcţionează conform unor reguli stabilite cu mult timp în urmă de către fondatorii săi.

Respectă întocmai aceste Reguli, şi timpul pe care îl vei petrece aici se va dovedi agreabil şi de neuitat. Dacă însă *nu respecţi* Regulile, *s-ar putea ca timpul pe care îl vei petrece la Cimmeria să fie foarte scurt.*

Regulile Colegiului Cimmeria:

1. Ziua începe la ora 7 a.m. şi se încheie nu mai târziu de 11 p.m. În restul timpului trebuie să fii în camera ta.

2. Pădurea din jurul şcolii poate fi periculoasă; elevii nu au voie să intre în pădure singuri sau după lăsarea întunericului.

3. Nici un elev nu poate părăsi perimetrul şcolii fără permisiune.

4. Accesul în aripa profesorilor este interzis.

5. Elevii eminenţi din anii superiori participă la Night School. Această oportunitate li se oferă doar câtorva elevi atent aleşi. Dacă nu te numeri printre ei, nu ai voie să importunezi sau să urmăreşti activităţile desfăşurate în cadrul Night School. Cei care se fac vinovaţi de aşa ceva vor fi exmatriculaţi.

6. Identităţile celor care participă la activităţile Night School sunt secrete. Cei care încearcă să le afle vor fi pedepsiţi.

7. TOATE activităţile din cadrul Night School sunt secrete. Orice participant la Night School găsit vinovat de a fi divulgat informaţii cu privire la aceste activităţi va fi sever pedepsit.

Deodată, Allie auzi din nou zgomotul care o trezise. Un fel de zgârieturi pe acoperiş. Stinse lampa şi dădu hârtiile deoparte ca să se poată urca pe birou să se uite afară.

La început nu auzi nimic, apoi, în depărtare, desluşi un strigăt. Câteva secunde mai târziu, un ţipăt vag. Allie se aplecă înainte să se uite în beznă. Nu era lună, şi norii acopereau stelele. Nu vedea decât întuneric. Deodată, foarte aproape, auzi un zgomot – un scârţâit, ca al unor paşi pe o duşumea veche.

„Ce naiba mai e şi asta? Orice ar fi fost, era pe acoperiş."

Jos, i se păru că vede ceva ţâşnind prin iarbă către pădure. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Oare se auzea... un râset?

După câteva minute, o voce şopti atât de încet încât Allie nu fu sigură că nu o auzise doar în imaginaţia ei: „E în regulă, Allie. Culcă-te!“

Se uită în jurul ei prin cameră. Era singură. Scutură cu putere din cap, încercând să-şi dea seama dacă era trează sau dormea.

– Cred că-mi pierd minţile, murmură ea. Închise fereastra şi o zăvorî cu grijă, apoi se sui în pat.

În timp ce adormea din nou, desluşi, fără umbră de îndoială, aceeaşi voce chicotind încetişor.

CAPITOLUL 5

În dimineaţa următoare, ţârâitul enervant al soneriei ceasului o trezi pe Allie dintr-un somn adânc. Ameţită, lovi cadranul de câteva ori înainte de a găsi butonul de oprire.

Se ridică în capul oaselor şi se întinse leneşă. Un alt vis straniu. Ce fusese cu vocea aia? Păruse atât de reală. De vină erau Regulile.

„Şcoala asta mă scoate din minţi!“

După un mic dejun rapid, ajunse în clasă cu câteva minute înainte să înceapă ora. Jo se afla deja la locul ei. Carter, observă Allie, nu era acolo. Jo nu mai putea de curiozitate. Începu de îndată ce Allie se aşeză în bancă.

–Ce s-a-ntâmplat aseară după ce noi am plecat? Ce ghinion că tipul a venit chiar când vorbeam despre el! Gabe s-a simţit groaznic că te-a pus într-o asemenea situaţie.

Allie se întrebă cât să-i spună. Îşi aminti de maxima lui Carter: „Nu te teme să fii sincer.“

„Pe de altă parte, Carter e un idiot.“

–Am vorbit puţin, dar Carter părea interesat să afle numai ce caut eu la Cimmeria. Allie ridică din umeri. M-am enervat şi-am plecat.

Jo păru surprinsă.

–De ce te-ai enervat?

Allie încercă să nu pară bosumflată şi deci imatură.

–Nu ştiu. Pur şi simplu mi s-a părut că el crede că n-am ce căuta aici. Cumva că nu sunt suficient de bună ca să fiu în şcoala asta.

Jo se aplecă puţin şi-i vorbi în şoaptă:

–Allie, după cum ştii, eu nu sunt fană Carter, dar chestia asta chiar nu pare să-l caracterizeze. E ultima persoană care s-o facă pe snobul. Are impresia că toată lumea de aici e prea interesată exclusiv de propria persoană. O ţine una şi bună cu asta. E unul dintre motivele pentru care nimeni nu-l place.

Jerry ceru să se facă linişte. Fără nici o tragere de inimă, fetele se întoarseră către el. Jo scoase o bucată de hârtie şi începu să scrie repede ceva. Jerry tocmai se apucase să deseneze pe tabla albă nişte plămâni, când uşa se deschise şi intră Carter.

Jo împinse hârtia către Allie. Pe ea scria: „Sunt convinsă că ai înţeles greşit. Serios!“

Allie ridică ochii de pe bilet şi îl văzu pe Carter privind-o în timp ce trecea pe lângă ea. Lăsă imediat ochii în jos şi acoperi hârtia cu mâna.

Oftă şi scutură din cap, de parcă ar fi vrut să se elibereze fizic de gânduri prosteşti, şi-şi răsuci pixul între degete.

„O dată, de două ori, de trei ori.“

Apoi mâzgăli în partea de jos a biletului: „Bine, te cred“ şi îl împinse înapoi către Jo, care păru încântată.

Allie încercă să se concentreze asupra lecţiei lui Jerry. Nu-şi putea permite să se lase distrasă la fiecare oră de către Carter West.

- Dar se uită atât de ciudat la mine tot timpul, spuse Allie. Se holbează.

Era cu Jo în sala de mese, care se golea treptat după prânz. Învârteau nişte frunze de salată pe farfuriile lor şi vorbeau despre Carter.

Jo îşi încreţi năsucul obraznic.

- Probabil că vrea pur şi simplu să-l placi. Ar vrea să-l placă toată lumea.

- Ei bine, dacă asta e, atunci nu prea reuşeşte, spuse Allie. Doamne, consumăm atâta energie discutând despre un tip de care nici măcar nu ne place! Spune-mi mai bine despre Gabe. De cât timp sunteţi împreună?

Jo se lumină la faţă.

–Păi, să vedem! Cred că de mai bine de-un an. La început, când am venit aici, am fost cu un tip Lucas, dar pe urmă l-am cunoscut pe Gabe şi a fost... cum să-ţi spun, am uitat de tot. E cel mai tare tip pe care l-am cunoscut vreodată. Cel mai nostim. Cel mai sexy. Cel mai... cel.

Jo râse de propria ei încântare.

–Nu-mi vine să cred că sunteţi împreună de un an întreg, spuse Allie. Nu mai ştiu nici o pereche care să fi rezistat atât.

Jo puse furculiţa jos.

–Din punctul ăsta de vedere, Cimmeria e ciudată. Cei care sunt împreună rămân de obicei împreună. De-asta şi vorbeşte toată lumea aşa de mult despre Carter. E ceva ce nu se face, chestia asta cu o singură noapte. Nu ştiu de ce. Poate pentru că mulţi rămân în Cimmeria cea mai mare parte a timpului. Ştii, sunt elevi care nu se duc niciodată acasă. Pur şi simplu stau aici permanent. Ca şi cum asta ar fi casa lor. Iar noi suntem familia lor.

–Cine face asta? întrebă Allie curioasă.

–Păi, Carter. Şi Gabe. Şi... cred că şi eu.

Allie nu-şi putu ascunde uimirea.

–Tu nu te duci niciodată acasă?

–E o poveste lungă, spuse Jo, ridicând din umeri. Se uită în jur prin încăpere, care era aproape goală. Ah, fir-ar să fie! Cât e ceasul?

Îşi apucară amândouă genţile şi ieşiră în fugă pe uşă, apoi alergară pe hol şi în sus pe scări. Când ajunseră la primul palier, râdeau amândouă isteric.

–Iar am întârziat! spuse Allie în timp ce coteau pe coridor şi se despărţeau, luând-o fiecare spre ora ei.

–Cum arătăm? chicoti Jo cu respiraţia tăiată.

Allie se opri în faţa uşii închise a clasei ca să-şi recapete suflul, apoi o deschise încet. În liniştea care se lăsă brusc, toată lumea se întoarse să se uite la ea.

–Domnişoară Sheridan! Domnul Zelazny insista să păstreze în clasa lui o tablă neagră demodată, şi acum stătea în faţa ei, uitându-se furios la Allie. Ora a început acum două minute. Ştiu că eşti nouă, dar cunoşti, presupun, regulile noastre în privinţa întârzierilor.

Allie încuviinţă din cap în tăcere.

–Da? Bun. Atunci vorbim după oră.

Allie îşi târî picioarele până la locul ei, cu privirea plecată.

„Nu pot să fac nimic ca lumea."

Oricât ar fi încercat să-şi schimbe viaţa, nu reuşea. Era ca şi cum ar fi fost setată pe necazuri.

La sfârşitul orei, aşteptă ca toţi ceilalţi elevi să iasă, prefăcându-se că îşi aranjează cărţile, până când clasa rămase aproape goală. Apoi se apropie de catedră. Domnul Zelazny scria ceva şi nu ridică imediat ochii. Allie îşi drese vocea timid. După o clipă, el îşi înălţă capul şi o fixă cu o privire glacială.

–Îmi pare foarte rău că trebuie să-ţi vorbesc pentru a doua oară despre întârziere în prima ta săptămână aici. E un început foarte prost pentru viitorul tău la Colegiul Cimmeria. Ştiu că ceilalţi profesori sunt de părere că promiţi, dar eu trebuie să spun că n-am văzut nici un semn în acest sens.

Obrajii lui Allie se îmbujorară de mânie, dar îşi muşcă buzele şi rămase tăcută. Zelazny îi întinse o foaie de hârtie scrisă de mână.

–Asta este biletul tău de pedeapsă. Mâine-dimineaţă la şase treizeci grupul se strânge în faţa capelei. Dă-i profesorului biletul tău.

Lui Allie nu-i venea să creadă.

–Şase treizeci dimineaţa? Dar mâine e sâmbătă!

Expresia de indiferenţă rece de pe faţa lui Zelazny nu se schimbă.

–Ţi-am dat doar o zi de pedeapsă, domnişoară Sheridan. Dacă se mai întâmplă, ai să primeşti o săptămână.

Allie intră la ora de engleză înfăşurată într-un nor aproape vizibil de frustrare. Isabelle îi aruncă o privire întrebătoare, dar Allie îşi lăsă ochii în manual şi, când directoarea începu ora, se cufundă, uşurată, în coconul familiar al compătimirii de sine, până când Carter intră în clasă cinci minute mai târziu.

Isabelle se întrerupse din povestit.

–Carter, tu întârzii de obicei puţin, şi la asta sunt dispusă să închid ochii, dar ce se petrece azi e ridicol. Ai vreo scuză?

–Pur şi simplu am întârziat, Isabelle, ridică din umeri Carter. Se mai întâmplă.

Directoarea oftă şi notă ceva pe hârtia pe care o avea în mână.

–Ştii regulile, Carter. Rămâi, te rog, după oră să vorbim!

Urmă o discuţie despre T.S. Eliot, dar Allie încetă să mai fie atentă şi începu să se gândească îngrijorată la ce avea să însemne pedeapsa şi să se întrebe dacă şi Jo fusese pedepsită (spera asta în sinea ei), ca să nu fie singură. Dar apoi simţi o strângere de inimă la gândul vinovat pentru că dorise să i se întâmple ceva rău singurei prietene pe care o avea la Cimmeria.

Brusc, redeveni atentă, hipnotizată de combinaţia dintre cuvinte şi vocea familiară care le citea. Niciodată nu-i plăcuse poezia, dar nu mai auzise niciodată o poezie ca asta.

Şi-o să-ţi arăt ceva diferit de
Umbra ta de dimineaţă ce păşeşte-n urma ta,
Sau umbra ta de seară ce se ridică să te întâmpine;
O să-ţi arăt frica într-un pumn de ţărână.

Pe partea opusă a cercului de bănci, Allie îl văzu pe Carter aşezându-se. Nu se uită în direcţia ei, dar ea avu senzaţia că el îi simţise privirea ei.

–Aşadar, despre ce vorbeşte Eliot aici? Ce vrea să spună prin „teama într-un pumn de ţărână“?

Isabelle îşi roti ochii prin clasă. Allie începu impetuos, apoi imediat îşi dori să fi tăcut. Isabelle dădu din cap aprobator către ea.

–Sună ca şi cum… Allie se opri, dar privirea profesoarei era calmă şi răbdătoare. Allie îşi duse în minte gândul până la capăt şi începu iar. Vreau să spun că mie mi se pare că sună ca un avertisment. Poetul spune: „Teme-te de mine! Lângă mine ai să suferi."

Isabelle încuviinţă din nou.

–Cred că e destul de corect – în mod clar acolo e un avertisment sau o ameninţare. Mai are cineva şi alte idei?

–E vorba despre moarte.

Carter nu aşteptase să fie numit.

Inima lui Allie bătu mai repede.

–Toate lucrurile despre care scrie Eliot sunt de neoprit – inevitabile. Şi de ce se teme toată lumea cel mai mult? De moarte.

Allie rămase cu ochii pironiţi în pupitru, dar ştia fără să se uite că privirea lui Carter era aţintită asupra ei.

–Zelazny e un ticălos! Jo era furioasă. N-ai întârziat decât două minute. Nu ştiu cum a putut să-ţi facă una ca asta când eşti de-abia în prima ta săptămână.

Profesorul de franceză nici măcar nu observase că Jo venise mai târziu, căci discuta despre o viitoare excursie la Paris cu nişte elevi avansaţi şi nu-şi dăduse seama că ar fi trebuit să înceapă ora. Aşa că Allie avea să-şi suporte pedeapsa singură. Jo nu prea se pricepu s-o liniştească.

–Eu am fost de atâtea ori pedepsită, că nici nu le mai ţin socoteala. E o chestie serioasă aici pentru că regulile sunt foarte stricte şi, dacă le încalci doar puţin... Îşi strânse degetele în chip de pistol şi trase în aer. Întotdeauna sunt cel puţin zece elevi pedepsiţi. Dar e muncă, nu glumă, aşa că pregăteşte-te!

Allie fu nedumerită.

–Nu e vorba doar de citit şi învăţat?

Jo vorbi pe un ton ironic.

–A, nu! Nu la Cimmeria. Aici faci muncă manuală. Vopseşti ceva sau smulgi buruieni, plantezi, cureţi terenul... Dumnezeu ştie! Întotdeauna e ceva care te face să transpiri. Durează doar câteva ore, dar poate fi teribil de plictisitor dacă îţi dau ceva nasol de făcut. Dar, oricum, o să-i cunoşti şi pe ceilalţi zurbagii.

Allie îşi dădu ochii peste cap.

–Ah, super. Ce noroc! De parcă nu ştiu deja destui zurbagii.

Cina se terminase şi stăteau amândouă la masă, în sala peste care căzuse tăcerea, căci cea mai mare parte a elevilor plecase. Jo se uită în jur, la încăperea care se golea.

–Hai să ieşim de-aici! Ai explorat terenul din jurul şcolii? Sau n-ai făcut decât să stai închisă înăuntru, în compania cărţilor prăfuite şi a mea?

O luă de braţ pe Allie şi ieşiră agale din sala de mese. În faţa lor, valul de elevi se despărţea în mai multe direcţii; îi urmară pe cei care se îndreptau către uşa de la intrarea în şcoală.

O luară alene pe aleeea cu pietriş din faţă. În lumina înserării îşi pierduse strălucirea de ivoriu pe care Allie şi-o amintea din urmă cu două zile. Acum arăta exact ca orice drum presărat cu pietricele cenuşii. Pajişti verzi şi bine întreţinute se întindeau în toate direcţiile, şi umbrele prelungi ale copacilor se aplecară parcă să le apuce când Jo o conduse pe Allie pe iarbă.

–Unde e Gabe în seara asta? întrebă Allie.

–Lucrează la un proiect special, cred că o să fie ocupat până la ora stingerii. Jo zâmbi cu îngăduinţă. Eşti mulţumită de informaţie? Acum vezi cărarea aia printre copaci? Arătă către un şir de pini aflaţi dincolo de pajiştea din faţa aripii de est. Allie abia distingea cărarea care pătrundea în pădure. Duce la capelă, spuse Jo. Acolo trebuie să mergi mâine.

Apoi arătă în direcţia opusă, către o altă potecă ce pornea de la aripa de vest a şcolii şi ajungea până la lizieră.

–Acolo, spuse ea, cum intri în pădure, e un foişor. Uneori în el se organizează picnicuri.

–Şi mai departe, în pădure, ce e?

Jo se uită la ea întrebător.

–Copaci bănuiesc, nu?

Allie râse.

-Nu, vreau să spun, mai sunt şi alte clădiri? Sau alte locuri unde se face ceva...?

-Cred că mai sunt câteva case în adâncul pădurii unde locuiesc profesorii sau personalul, dar nu ştiu sigur. Nu petrecem prea mult timp în pădure, şi de fapt suntem chiar îndemnaţi să n-o facem, din motive de, nu ştiu, sănătate, siguranţă, chestii de genul ăsta. Dar capela o să-ţi placă. E foarte veche.

Ocoliră partea de vest a clădirii şi ajunseră în spatele ei, unde un şir de trepte de piatră urca printr-o succesiune de pajişti terasate, bordate cu flori multicolore. Dincolo de ultima fâşie de iarbă, se înălţa abrupt un deal acoperit cu o pădure rară.

-În vârful dealului e un turn, arătă Jo, şi Allie distinse vag silueta unei construcţii. Se pare că demult a fost acolo un castel sau ceva, dar acum sunt doar ruine. Turnul e destul de interesant. Poţi să urci în vârf şi se vede totul în jur. Unii spun că bat până la Londra, dar eu n-am văzut decât copaci şi câmpuri.

Ocoliră poalele dealului şi se apropiară de un zid lung de piatră.

-Ăsta ce-i? întrebă Allie.

-O să vezi.

Câteva minute mai târziu ajunseră la o uşă veche de lemn, încuiată cu un lacăt modern cu cifru, total nepotrivit. Cu dexteritatea dată de experienţă, Jo răsuci cele trei rotiţe şi lacătul se deschise cu un clic.

Împinse uşa şi trecu dincolo, aplecând puţin capul ca să nu se lovească de tocul jos. Allie o urmă şi Jo închise cu grijă uşa în spatele lor, băgând lacătul în buzunar.

-Uau! şopti Allie la vederea unei grădini imense de zarzavaturi.

Legumele creşteau în şiruri aliniate, cu o precizie militară, drepte ca nişte ţevi ghintuite. În capătul grădinii se înghesuiau pomi fructiferi, înălţându-se deasupra zidului în zorii amurgului. Pe margini se revărsau flori, în nuanţe vii de roz, alb şi purpuriu.

O alee de piatră înconjura grădina, şi Jo o porni pe ea.

–Bine ai venit în locul meu preferat din Cimmeria! spuse ea.

–E uluitoare. Cum ai găsit-o? Şi de unde ştii cifrul?

–Ăăă... din pură întâmplare. A trebuit să lucrez aici drept pedeapsă în primul meu an. La început mi-a fost tare urât să mă scol la şase în fiecare dimineaţă ca să vin aici, dar la sfârşitul săptămânii mi-am dat seama că avea să-mi fie dor de munca asta. Nu ştiu de ce. Mă pricep la grădinărit, iar locul ăsta e foarte... paşnic.

Allie se întrebă ce făcuse prietena ei ca să capete o săptămână de pedeapsă, dar, pentru că Jo nu spuse nimic, decise să nu întrebe. În plus, se părea că la şcoala aceasta era destul de uşor să te alegi cu o pedeapsă.

Jo o luă la stânga pe o potecă ce tăia grădina în jumătate, pe lângă o fântână în stil clasic unde o fată drăguţă, îmbrăcată într-o rochie ce părea bătută de vânt şi cu nasul puţin spart, apleca de-a pururi un urcior de apă peste pietre. Ocoliră apoi un tufiş de afine şi ajunseră pe aleea de granit de pe cealaltă latură a grădinii.

–Acum dau o mână de ajutor după ore şi în weekenduri. Şi mai vin aici uneori când vreau să fiu singură.

Printre florile de glicină de un purpuriu luxuriant care se revărsau peste ziduri se zărea o băncuţă de lemn, şi Jo se aşeză pe ea, făcându-i semn lui Allie să vină alături. Allie îşi trase picioarele sub ea şi îşi cuprinse genunchii cu braţele, inspirând adânc mireasma răcoroasă a florilor.

–Aici putem vorbi, spuse Jo. De fapt, ăsta s-ar putea să fie singurul loc din Cimmeria unde nu ne aude nimeni. După cum ai observat, toată lumea de aici e foarte curioasă. Deci, cum te descurci? Cred că te simţi foarte ciudat. Mi-aduc aminte cum au fost primele mele zile – cred că eram îngrozită.

–Ştiu că sună cam aiurea, dar nu-mi place deloc locul ăsta. Şi în acelaşi timp îmi place foarte mult.

Jo zâmbi imediat.

–De fapt, te înţeleg perfect.

–E cu totul altfel decât toate şcolile la care am fost până acum. Şi avem foarte mult de învăţat. Dar e... Allie se gândi puţin. Nu seamănă cu viaţa mea. Şi asta îmi place. Nu seamănă cu viaţa pe care am dus-o în ultimii doi ani. De altfel, orice fel de viaţă ar fi mai bună decât aia.

Jo o privi gânditoare.

–Când am venit aici, spuse ea, rostind cuvintele cu o voce şovăitoare, fusesem dată afară din ultima şcoală după ce eu şi fostul meu prieten fuseserăm găsiţi leşinaţi pe acoperiş. Băuserăm nişte votcă şi... În fine. Părinţii mei s-au enervat atunci groaznic. Dar chestia e că se presupunea că şcoala aia ar fi grozavă, dar nu era decât... stupidă. Orele erau prea uşoare, nu aveam nimic de făcut şi era plin de puşti de bani gata care ardeau gazul aşteptând să ajungă la Oxford sau la Cambridge. Jo îşi lăsă un picior în jos şi începu să şi-l legene înainte şi-napoi. Apoi continuă: Pe urmă, părinţii m-au trimis aici. Cred că erau convinşi că n-o să pot suferi locul ăsta, dar, după ce m-am obişnuit cu toate ciudăţeniile, mi-a plăcut la nebunie. Îmi place că e greu, şi că e ciudat. Îmi place cât de bizari sunt unii profesori. Mi se pare că se potrivesc cu şcoala. De atunci, m-am simţit foarte bine. Chiar super. Simt că sunt în locul în care trebuie să fiu.

Allie îşi lăsă bărbia pe genunchi şi rămase pe gânduri câteva clipe.

–Viaţa mea a fost... cam aiurea în ultimul timp. Se opri, apoi decise să continue. Am avut, cred, o viaţă perfectă până acum un an şi jumătate. Eram fiica ideală, luam note ideale, părinţii mă iubeau. Apoi, într-o bună zi... totul s-a terminat. Se opri şi se uită la Jo. Ştii, spuse, n-am povestit asta nimănui. Niciodată.

Jo dădu din cap şi aşteptă.

Allie trase adânc aer în piept, iar cuvintele care urmară i se revărsară şuvoi.

–Deci, am venit într-o zi de la şcoală şi poliţia era la noi acasă. Mama plângea, tata striga la poliţişti, deşi îmi dădeam seama că şi lui îi venea să plângă. Era o nebunie. Fratele meu dispăruse. Şi de atunci n-a mai fost găsit.

Jo îi puse o mână pe braţ.

–Doamne, Allie! E cumplit. Ce s-a întâmplat? A...

–Murit? Cine ştie? N-am mai primit nici o veste de la el.

–Nu înţeleg. Ce s-a întâmplat?

Allie vorbi cu o voce mai calmă, mai puţin tremurătoare.

–Eu şi Christopher eram foarte apropiaţi. A fost prietenul meu cel mai bun din toată viaţa mea. Alţi fraţi se ceartă, dar noi ne înţelegeam super. Eram tot timpul împreună. E cu doi ani mai mare, dar întotdeauna a avut foarte multă răbdare cu mine. Nu se plictisea de mine aşa cum se întâmplă uneori cu fraţii mai mari. Când eram mică, mă aştepta după ore în fiecare zi şi veneam împreună acasă. Mă ajuta la teme, ne uitam împreună la televizor. Părinţii mei lucrau uneori până târziu, dar mie nu-mi păsa, pentru că Christopher era întotdeauna lângă mine. Şi chiar şi când m-am făcut mai mare avea grijă de mine. Apărea ca din întâmplare după ore, ca şi cum ar fi fost o coincidenţă sau ceva similar. Şi îşi făcea temele în acelaşi timp cu mine, aşa că, dacă nu ştiam ceva, mă putea ajuta... Dar, cu vreo şase luni înainte să dispară, a început să se poarte ciudat. Stătea pe afară până târziu, a început să se certe cu mama şi cu tata. Nu-l găseai niciodată acasă, şi chiar şi când era nu vorbea prea mult. Simţeam că îl pierd. Când încercam să îl întreb ce mai face şi dacă totul e în regulă, pleca pur şi simplu. Efectiv se ridica şi pleca de acasă şi nu se întorcea cu orele. A trecut de la note foarte bune la corijenţe. Părinţii mei erau îngroziţi, dar nu puteau face nimic. Nu-i lăsa el.

Allie se opri, amintindu-şi certuri fără sfârşit şi uşi trântite. O pasăre de noapte cânta o melodie complicată.

Vorbi din nou, pe un ton indiferent.

–A lăsat un bilet. Părinţii mei n-au vrut să-mi spună ce scrisese, dar am auzit-o într-o zi pe mama vorbind despre el la telefon cu cineva. Îl învăţase pe de rost. Era cel mai groaznic lucru pe care l-am auzit vreodată. Spunea: „Plec.

Nu sufăr, nu mă droghez. Pur şi simplu nu mai vreau să fac parte din familia asta. Nu vă iubesc. Pe nici unul dintre voi. Nu încercaţi să mă căutaţi. N-am nevoie de ajutorul vostru. N-o să mă mai vedeţi niciodată."

-O, Doamne! şopti Jo.

Ridicând privirea, Allie văzu că ochii îi erau plini de lacrimi, pe care şi le şterse cu dosul mâinii.

-Ah, Allie!

Allie se strădui să se distanţeze de povestea pe care o spunea, prefăcându-se, aşa cum făcea uneori, că toate lucrurile acestea se întâmplaseră altcuiva.

-Pe urmă totul s-a dus de râpă. Cred că am avut o cădere nervoasă. Nu mai puteam vorbi. Am stat în camera lui Christopher zile în şir. Nu m-am dus la şcoală câteva luni. Am ajuns la un psiholog, pe care nu l-am putut suferi. Mama şi tata se certau, şi eu nu eram decât... o bătaie de cap în plus pentru ei. A fost ca şi cum, odată cu plecarea lui Christopher din vieţile noastre, s-a scurs tot ce era bun. Mama şi tata au încetat să mă mai iubească. Iar eu nu mai simţeam nimic. Allie oftă tremurat. A simţi ceva, orice, a devenit deodată foarte important. Aşa că am început să beau – mult. Dar, de fapt, nu prea te face să simţi ceva, dimpotrivă.

Jo încuviinţă din cap.

-Am început să umblu cu tipi care-şi făceau rău unul altuia. Am intrat într-o mulţime de încurcături. Să fii arestat a fost înfricoşător, aşa că am făcut asta de câteva ori. Eu... Allie întinse braţul stâng, arătând trei cicatrici albe subţiri, vizibile între încheietura mâinii şi interiorul cotului. Un timp, m-am tăiat. Şi asta durea, ceea ce era bine. Dar în acelaşi timp era absolut prostesc. Şi mi se părea o înşelătorie. Dacă ţi-o faci singur, nu e durere adevărată. Aşa că am încetat... Sfârşitul poveştii Allie îl spuse repede, ca şi cum de-abia aştepta să termine: Oricum, ultima dată când am fost arestată, mi-am dat seama că părinţii mei se cam săturaseră de mine. Aşa că am ajuns aici. Acum ei au o casă goală. Iar eu nici măcar aşa ceva nu am.

Jo o cuprinse deodată în braţe şi o strânse la piept. Apoi se trase în spate şi o apucă de umeri, privind-o în ochi.

–Bun. Asta e o poveste oribilă. Dar acum eşti aici. Şi eşti în viaţă. De-abia ne-am cunoscut, Allie, dar îmi dau deja seama că eşti o tipă grozavă. Şi, chiar dacă ai o familie groaznică, viaţa ta de acum înainte e în mâinile tale. Vreau să-mi promiţi că n-o să respingi şcoala asta imediat. Pe mine Cimmeria m-a îndreptat. E casa mea acum, iar oamenii de-aici sunt familia mea. Poate să fie la fel şi pentru tine.

Allie o îmbrăţişă la rândul ei, stăpânindu-şi cu greu lacrimile.

–OK, şopti ea, cu vocea tremurătoare. Promit.

Jo o trase lângă ea. Capul lui Allie se lăsă pe umărul ei şi câteva clipe rămaseră tăcute pentru o clipă pe bancă, pierdute în gânduri. Allie se simţea stânjenită, mahmură, obosită.

–E ciudat locul ăsta, murmură ea. Timpul pare cumva comprimat aici. Nu pot să cred că am venit cu doar două zile în urmă. Asta o să fie abia a treia mea noapte aici. Dar mă simt ca şi cum aş fi la Cimmeria de săptămâni întregi.

Jo încuviinţă din cap.

–E un fel de viaţă concentrată. Aici se întâmplă mai multe într-o săptămână decât în lume într-o lună.

Ghemuite pe bancă, vorbiră fără grijă, în vreme ce lumina zilei dispărea şi grădina se umplea de umbre.

–Înţeleg de ce-ţi place aici, spuse Allie, întinzându-se. Locul ăsta pare magic. La fel ca în cartea aia pe care o citeam în copilărie – *Grădina secretă*. O ştii?

Jo dădu din cap.

–Întotdeauna am...

Un zgomot puternic în capătul grădinii o întrerupse. Tresăriră amândouă.

–Ce naiba a fost asta? întrebă Allie, privind cu atenţie în umbră şi dându-şi seama abia acum cât de întuneric se făcuse.

–Nu ştiu, şopti Jo. Aruncă o privire către ceas. Ah, la naiba! E aproape ora stingerii. Tre' să ne-ntoarcem.

Se ridică şi întinse mâna către Allie. Zgomotul se auzi din nou. Apoi paşi.

– Ce nai...! şopti Jo, apoi ridică vocea şi strigă: Cine-i acolo?

Paşii se opriră.

Cele două fete rămaseră încremenite, ascultându-şi bătăile inimii.

– Jo! şopti Allie. N-ar putea fi...

Şi atunci auziră amândouă un mârâit. Jo o apucă pe Allie de braţ.

– Jo, ce naiba e asta? şopti Allie.

– Nu ştiu.

– Ar trebui să...

– Fugim?

– Da.

– La trei. Unu, doi...

Liniştea fu spulberată de un zgomot puternic care păru acum să vină de undeva chiar de lângă ele. Amândouă ţipară şi se năpustiră pe potecă. Jo o ţinea strâns de mână pe Allie.

– Stai lângă mine, şopti şi se năpusti de pe potecă în livadă.

În întuneric, alergară în zigzag printre copaci, şi Allie simţi cum striveşte sub tălpi fructe căzute din pomi, care scoteau un pleoscăit dezgustător. Încercă să-şi dea seama dacă mai auzea şi alţi paşi în afară de ai lor, dar fugeau mult prea repede – era imposibil să-i distingă.

Apoi ceva o atinse pe cap şi ea ţipă, lovind aerul cu mâinile în jurul său. Jo o trase spre stânga, pe lângă tufişurile de afine, într-o grădină de trandafiri. Spinii li se agăţară de haine şi le zgâriară mâinile. Crenguţe pocniră sub picioarele lor.

Deodată, ceva o apucă pe Jo şi o ridică în aer, târând-o într-o cămăruţă construită în zid. Allie o auzi dând să ţipe, dar o mână îi acoperi gura, înăbuşindu-i strigătul.

– Şşşş!

Gabe îşi duse un deget la buze şi se uită în ochii lui Jo. Ea îl cuprinse cu braţele şi îşi îngropă faţa în gâtul lui.

Gabe se întinse după Allie, dar cineva o apucase deja şi pe ea de mâini. Allie se întoarse disperată şi văzu ochii albaştri ai lui Sylvain privind-o calmi în întuneric în timp ce o trăgea în cămăruţa cufundată în beznă.

Fără sunet, îi spuse un singur cuvânt:

– Taci!

CAPITOLUL 6

Allie încremeni şi îşi ţinu respiraţia.

Gabe o cuprinse protector pe Jo în braţe, iar Sylvain o trase pe Allie în spatele lui. Amândoi priveau prin uşa deschisă, scrutând întunericul.

Ceva trecu zgomotos prin grădină şi Allie tresări, dar sunetul părea să vină de mai departe decât înainte. Iar după câteva secunde... linişte.

După câteva minute în care nu se mai auzi nimic, Gabe şi Sylvain schimbară o privire, apoi, ca la un semnal, se apropiară repede de uşă. Gabe privi cu atenţie în jur, apoi se uită în spate şi dădu din cap. Ieşiră cu toţii în fugă afară în grădină, fără un cuvânt, apoi pe potecă spre uşa de lemn şi la urmă dincolo de ziduri, pe pajiştea şcolii. Tăcută, Jo îi întinse lui Gabe lacătul şi el încuie uşa.

De-abia acum Allie îşi dădu seama că Sylvain continua să o ţină în braţe. Mirosea într-un fel aparte, a pin sau ienupăr, şi ea trase adânc aer în piept, relaxându-se în îmbrăţişarea lui. El o strânse mai tare.

Fâşii palide de lumină pâlpâiau încă pe cer când Gabe le conduse înăuntru pe o uşă din spate care dădea direct în holul central. În lumină, Allie văzu că Jo era palidă şi că se agăţa de Gabe cu ochii în lacrimi. Un firişor de sânge îi aluneca pe obraz, şi Gabe îl atinse uşor cu un deget.

– Eşti rănită, spuse el. Ar trebui să te ducem la infirmerie.

Ea încuviinţă din cap, iar el o cuprinse cu braţul şi o porniră amândoi pe coridor. Allie simţi din nou acea ciudată împunsătură de invidie. Ca şi cum ar fi perceput-o, Sylvain făcu un pas către ea şi îi cercetă faţa, netezindu-i părul pe spate.

–Ai păţit ceva?

Îngrijorarea din ochii lui făcu inima lui Allie să bată mai tare. Acum că n-o mai ţinea în braţe, ea simţea o dorinţă aproape irezistibilă să se întoarcă în strânsoarea lui şi să-i adulmece mirosul. Vibra sub fiecare atingere a lui.

Respiră întretăiat.

–Sylvain, ce-a fost acolo?

–Nu ştiu.

Vocea lui avea o notă falsă şi Allie ridică spre el o privire cercetătoare. Avea senzaţia că Sylvain îi ascundea ceva – ceva important.

–Trebuie să-i spunem lui Isabelle ce s-a întâmplat, anunţă ea hotărâtă, cu privire strălucitoare.

–Cred că ai dreptate, răspunse el. Dar hai să aşteptăm până mâine! Probabil că Isabelle deja doarme. Totul e în regulă, şi cred că nu vrei să pară că reacţionezi exagerat la orice, nu?

Deşi ar fi vrut să-l contrazică, Allie îi dădea dreptate – în definitiv, nu văzuseră nimic. Dar, după valul de adrenalină şi fuga aceea ca să se salveze, simţea nevoia să facă ceva. Să se ducă din nou afară şi să caute ceea ce le speriase. Sau cel puţin să stea de vorbă despre cele întâmplate. Era sigură că nu va putea dormi.

–Poate ar trebui să mergem să vedem ce face Jo? sugeră ea nerăbdătoare.

–Jo e-n regulă, e cu Gabe. Sylvain tăcu şi apoi continuă oarecum fără tragere de inimă, ca şi cum ar fi ştiut care avea să fie răspunsul ei. Uite ce-i, a trecut ora stingerii. Ar trebui să te culci, şi o să rezolvăm treaba asta mâine.

Lui Allie nu-i venea să creadă.

–Tu vorbeşti serios? Nu, Sylvain! Vreau să discut despre ce s-a întâmplat. Fii sincer: ce-ai văzut acolo?

Sylvain îşi formulă cu grijă răspunsul.

–Mă tem că n-am văzut nimic. Poate că era vreun soi de animal. Poate aţi deranjat vreo vulpe sau vreun bursuc. Iar când ea deschise gura să protesteze, el ridică o mână ca s-o oprească. Eşti obosită, Allie. Şi eu sunt obosit. Chiar ar trebui să te duci la culcare.

Allie ar fi vrut să mai rămână, dar o discuţie în contradictoriu cu Sylvain ca să stabilească dacă era sau nu obosită nu părea cel mai bun motiv pentru a încălca stingerea şi a fi apoi din nou pedepsită. Acceptă fără tragere de inimă.

-Bine atunci. Noapte bună, Sylvain!

Vorbise pe un ton aspru, dar, când se întoarse să plece, el o prinse de încheietura mânii şi o ţinu uşor.

-Cum? Fără un sărut de noapte bună? spuse el, râzând încetişor. Fără „Mulţumesc că m-ai salvat, Sylvain“? Fără măcar „Eşti eroul meu, Sylvain“? Nu trebuie să te culci niciodată supărată, *ma belle* Allie!

Ochii lui albaştri sclipeau amuzaţi şi el o trase mai aproape, cuprinzând-o în îmbrăţişarea pe care ea şi-o dorise cu câteva minute în urmă.

La început, din pură încăpăţânare, Allie se împotrivi, dar, când el îi şopti poznaş în ureche „E mai plăcut dacă-mi dai o mână de ajutor“, se trezi râzând. Accentul lui era absolut irezistibil, iar ochii aceia albaştri – fascinanţi.

El o sărută pe obraz şi buzele îi zăboviră pe pielea ei. Allie îi simţi respiraţia caldă şi mângâietoare. Se lipi de el, dorindu-şi ca secunda aceea să dureze.

-Du-te singură la culcare, îi şopti el în ureche, altfel te târăsc eu însumi în pat.

Allie se strădui să adopte un aer detaşat, dar pe dinăuntru se topea.

-În fine, spuse ea şi se întoarse înainte ca Sylvain să apuce să vadă efectul pe care îl avusese asupra ei.

Dar bineînţeles că el ştia.

-Vise plăcute! strigă în urma ei, râzând uşor.

Allie alergă în sus pe scări fără să se uite înapoi.

*

În dimineaţa următoare, Allie se trezi la ora şase, neobişnuit de energică, de parcă adrenalina din seara precedentă îi alerga încă prin vene.

Stând în faţa şifonierului, se gândi cu ce să se îmbrace pentru munca manuală care o aştepta. Se hotărî în cele din urmă la nişte pantaloni de trening, o pereche de adidaşi şi un tricou alb cu emblema şcolii pe piept. Îşi strânse părul la spate cu o clamă şi, luând biletul de pedeapsă, coborî în goană scările.

Stomacul îi chiorăia, dar era prea devreme pentru micul dejun. Aruncă o privire în sala de mese şi văzu că e goală, dar pe o masă, pe un platou cald, zări nişte sandviciuri cu şuncă, alături de o frapieră de argint plină cu sticle de apă. Intră în încăpere cu pas şovăitor.

„Trebuie să fie pentru noi, altfel de ce ar fi aici?“

Luă un sandvici şi o sticlă şi se uită împrejur, la sala goală.

–Mersi! şopti ea, ridicând sticla de apă în chip de salut.

Muşcă din sandvici în vreme ce străbătea holul tăcut de la intrare şi cobora treptele din faţa clădirii. Aerul dimineţii era răcoros, iar cerul înnorat. Firele de iarbă lăsau picături reci de rouă pe gleznele ei.

Se gândi că de fapt era chiar plăcut să fie afară singură.

„Dar n-aş vrea să mi se întâmple în fiecare zi.“

Revăzu în minte întâmplările nopţii trecute şi se gândi cum să i le descrie lui Isabelle într-un fel care să nu pară isteric sau prea sentimental. Nu era uşor.

Trecu de lizieră şi pătrunse printre copaci, înfiorându-se – aici era cu câteva grade mai răcoare decât la soare. Poteca mergea drept, fără cotituri, pe sub pini şi pe lângă rugi ţepoşi. Ferigi moi ca nişte pene o gâdilau uşor pe picioare, dar ea de-abia le luă în seamă, căci în minte continua să disece evenimentele din seara precedentă.

După vreo zece minute, poteca ajunse la un zid scund de piatră, de-a lungul căruia urmă vreo cincisprezece metri, apoi se opri la o poartă ce dădea într-un cimitir năpădit pe ici pe colo de buruieni. În mijlocul lui se înălţa o capelă veche de piatră, lângă uşa căreia se strânseseră o mână de elevi cu un aer plictisit. Allie respiră uşurată când văzu că toţi erau îmbrăcaţi la fel ca ea. Pentru că nimeni nu i se părea cunoscut, rămase la marginea grupului, rezemată de trunchiul noduros al unei tise.

Abia se instalase confortabil, când uşa capelei se deschise şi în prag apăru o femeie. Purta pantaloni de in negri şi o cămaşă albă, iar părul lung şi întunecat îi era ridicat lejer la spate. În mână ţinea un clipboard.

-Vreţi să-mi daţi biletele, vă rog?

Elevii se apropiară şi ea le luă biletele fără nici un comentariu, dar, când Allie i-l întinse pe al ei, o opri.

-Tu trebuie să fii Allie. Părea foarte încântată, ca şi cum s-ar fi cunoscut în sala de mese, la o ceaşcă de ceai. Am auzit multe despre tine de la Isabelle. Eu sunt Eloise Derleth, bibliotecara. Trebuie să treci pe la mine să mă vezi. Isabelle ţi-a lăsat nişte cărţi pe biroul meu.

Îi zâmbi radioasă şi continuă să adune restul biletelor. Când totul se dovedi în regulă, Eloise ridică vocea pentru a fi auzită de întregul grup.

-Ştiu că sunteţi cu toţii nerăbdători să aflaţi care va fi sarcina de azi, aşa că nu vă mai las să aşteptaţi. Vă rog să mă urmaţi!

Câţiva dădură ochii peste cap şi chicotiră în timp ce porneau după ea. Allie rămase tot în marginea grupului, prudentă.

Eloise îi conduse pe o latură a capelei către o magazie aflată în partea din spate a cimitirului. Era un loc frumos, cu pietre vechi de mormânt aşezate de-a valma pe sub copacii umbroşi, în iarba înaltă şi moale. O bancă veche, rezemată de zid, putrezea încet într-un ochi de lumină. Un bărbat îmbrăcat în uniforma neagră a personalului şcolii aştepta acolo.

-Astăzi o să curăţaţi cimitirul, explică Eloise. Domnul Ellison o să vă dea tot ce vă trebuie şi o să vă repartizeze sarcinile. Succes!

Cu un zâmbet vesel, se îndepărtă cu paşi repezi pe cărare şi dispăru dincolo de poartă. Allie se aşeză la coada formată de ceilalţi pentru a-şi lua uneltele de la domnul Ellison.

–O să vă împart pe echipe.

Bărbatul avea o voce profundă şi puternică de bariton, şi, cât timp împărţi uneltele, Allie îl privi întruna, uimită de dimensiunile lui uriaşe. Cu siguranţă avea cam 1,95; braţele îi erau groase şi puternice, probabil, îşi închipui ea, de la o viaţă de muncă în aer liber. Pielea îi căpătase culoarea cafelei şi avea un fel de a vorbi profund liniştitor.

–Voi îmi curăţaţi buruienile, spuse el, arătând către un grup de băieţi pe care îi echipase deja cu nişte ustensile zgomotoase, o să pliviţi în jurul mormintelor, iar voi – arătă către doi băieţi şi o fată care împingeau în toate direcţiile maşini de tuns iarba – veţi face curăţenia principală.

Allie era ultima la coadă. Când se apropie de el, domnul Ellison dădu din cap politicos.

–Voi doi veţi grebla.

„Doi?"

Allie se răsuci şi îl văzu pe Carter lângă ea, uitându-se cu un aer nevinovat la grădinarul care le întindea greble. În clipa când ea îl privi surprinsă, Carter mulţumi politicos bărbatului, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă ducând ambele greble într-o mână.

Ea o porni grăbită după el, sărind sprintenă pe lângă morminte şi împiedicându-se în muşuroaie, în timp ce bâzâitul furios, ca de ţânţar, al maşinilor de tuns iarba umplea aerul.

–Ce cauţi aici? Şi unde te duci? întrebă ea tăios. Cum el o ignora strigă din nou: Hei! N-ar trebui să greblăm în loc să fugim?

Carter nu părea deranjat de atitudinea ei.

–Eu am o pedeapsă de îndeplinit. Tu de ce eşti aici? Şi poţi să o laşi mai moale, te rog? Trebuie să aşteptăm câteva minute până când o să avem ceva de greblat după cei care tund iarba. Aşa că deocamdată mă dau la o parte din drumul lor.

Se opri abia lângă tisa din faţa capelei. Rezemă greblele de trunchiul ei şi apoi, punând piciorul pe o rădăcină noduroasă, se căţără pe o ramură de jos, unde se aşeză confortabil, cu picioarele atârnând. Întinse mâna spre ea şi ridică din sprâncene întrebător.

După ce ezită puţin (şi se imagină luând un aer distant şi spunând „Nu, mulţumesc, mă simt foarte bine să stau în picioare"), Allie întinse şi ea mâna, fără tragere de inimă. El o prinse şi o ridică lângă el, şi în privirea lui scânteie ceva ce ea nu putu interpreta. Simţi cum i se înroşesc obrajii.

Se trase mai departe de el pe creanga noduroasă, apoi se aşeză cu un picior atârnându-i şi celălalt îndoit, cu talpa pe creangă. El se întoarse cu faţa la ea, rezemat cu spatele de trunchiul copacului. Răsucind o crenguţă între două degete, o studie curios. Ea se uită la aparatele de tuns iarba, prefăcându-se că nu-l observă. De aici de sus auzea zgomotul unei ape curgătoare.

-Uite ce-i, spuse Carter. Am tot vrut să te prind singură ca să-mi cer iertare.

Ea ridică privirea, surprinsă. El părea neobişnuit de stânjenit.

-Zilele trecute în bibliotecă m-am exprimat greşit, spuse el. Ştiu că ai crezut că spun ceva ce de fapt nici nu mi-a trecut prin cap. Cred că ai dreptul la fel de mult ca oricine altcineva să fii aici, bine? Te rog, crede-mă!

Allie încuviinţă din cap, dar cu o expresie încă prudentă. El oftă, frustrat.

-Mă simt foarte prost. Probabil ţi se pare că sunt un ticălos.

Ea încuviinţă din nou din cap cu un început de surâs ironic şi el râse. Allie încercă să-şi alunge zâmbetul, dar nu reuşi.

-Ştiam eu. Allie, sper să mă crezi. N-am vrut să spun ceea ce ai crezut tu. Absolut deloc. Nu pot să-i sufăr pe snobii din şcoala asta. Nu vreau să fiu unul dintre ei. Putem să considerăm că nu ţi-am zis nimic?

Ceva îi spunea să nu aibă încredere în el. Dar, se gândi ea, ceva îi spunea să nu aibă încredere în nimeni. Şi ce rost avea să mai lungească povestea asta?

–Sigur, încuviinţă ea în cele din urmă.

–Bun. Deci nu s-a întâmplat nimic. Carter aruncă o privire către grădină şi spuse: În concluzie a fost un moment scurt şi plăcut. Se pare că băieţii au făcut ceva treabă. Ar trebui să ne-apucăm de lucru.

Sări din copac, aterizând uşor, şi se întoarse să o ajute să coboare. Ea se trase către capătul crengii, dar el nu-i luă în seamă mâna întinsă şi o apucă de mijloc, ridicând-o cu uşurinţă. Forţa lui o surprinse pe Allie.

–La muncă, spuse el, întorcându-se să ia greblele.

Allie îl urmă în cimitir privindu-l cum păşeşte alene.

Pietrele de mormânt nu ofereau prea multe detalii („Emma LittleJohn, preaiubita soţie a lui Frederick LittleJohn şi mama lui Frances LittleJohn 1803–1849 Dumnezeu s-o odihnească în pace“), dar Allie îşi dădu seama că nu putea să treacă pe lângă ele fără să le citească şi să se gândească la cei care zăceau sub ele, fără să se întrebe dacă avuseseră o viaţă fericită şi ce îi adusese în acest loc.

„Patruzeci şi şase de ani. Nu era chiar aşa de bătrână“, îşi spuse. Propria ei mamă avea probabil cel puţin pe atât.

Grupul care tundea iarba avansase deja destul de mult, şi Carter îi întinse o greblă, apoi începu să adune cu pricepere iarba tăiată şi frunzele în grămezi mari. Ea îl imită cât putu de bine, şoptind câte o scuză către fiecare mormânt.

„Scuze că te tulbur, doamnă Coxon (1784–1827). Nu durează decât un minut.“

Dar grămada ei era alandala, şi Allie pierdu jumătate din ea în drum spre căpiţă.

–Eşti bună la greblat, spuse Carter sardonic.

–Taci din gură! zise Allie râzând. Lasă-mă în pace! N-am mai făcut asta niciodată.

–Ce n-ai mai făcut? N-ai dat cu grebla?

Carter părea sincer surprins.

-Da, n-am dat niciodată cu grebla, răspunse ea, ridicând din umeri.

-Cum n-ai dat niciodată? Părinţii tăi nu te pun să faci nimic? Tonul lui era dezaprobator.

-Sunt din Londra, Carter. Nu avem grădină, avem doar un fel de curte în spatele casei cu o mulţime de ghivece şi câteva flori pe margine. Am măturat-o de nenumărate ori, dar n-am dat niciodată cu grebla.

El munci în tăcere câteva minute, apoi clătină din cap.

-Probabil Londra e plină de odrasle care n-au făcut niciodată aşa ceva. Mi se pare atât de ciudat. Nu-mi pot închipui cum e să nu munceşti în aer liber, să nu faci măcar câteva bătături în palme.

Rezemându-se de greblă, Allie îl privi uimită de eficienţa lui.

-Tu de unde eşti? întrebă ea.

El făcu un gest larg în jur.

-De unde vezi.

-Ce, locuieşti în apropiere?

-Locuiesc aici. Aici e casa mea.

Nedumerită, ea mai greblă preţ de câteva minute, apoi se opri din nou şi-şi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi.

-Dar unde ai locuit înainte să vii aici?

-Nicăieri. Aici am crescut. Părinţii mei au lucrat aici, ca parte din personal. Eu sunt aici cu bursă. N-am locuit niciodată în altă parte.

-Părinţii tăi sunt profesori?

Continuând să grebleze, el răspunse fără să ridice privirea:

-Nu. Părinţii meu au făcut parte din personal. Sublinie „au făcut“ şi „personal“.

-Deci – Allie răscolea iarba cu grebla – nu mai lucrează aici?

-Nu, răspunse el cu o voce îngheţată. N-ai cum să mai lucrezi aici după ce mori.

Allie încremeni. Carter grebla furios; îi vedea muşchii lucrând sub tricou.

„Aici zac domnul şi doamna West. Odihnească-se în pace!“

– O, Doamne, Carter! Îmi pare rău. N-am ştiut.

El continuă să grebleze.

– Bineînţeles că n-ai ştiut. De unde să ştii? Nu-ţi face probleme!

Lăsându-şi grebla jos, ea se apropie şi îl atinse uşor pe braţ.

– Îmi pare foarte rău! spuse.

El îşi smuci braţul şi se uită furios la ea.

– N-are de ce să-ţi pară. Şi ştii ceva? N-am chef să stau aici toată ziua, aşa că ai de gând să mă ajuţi sau nu?

Rănită, Allie îşi luă grebla şi se duse câteva morminte mai departe. Timp de douăzeci de minute munciră în tăcere. Pe Allie o dureau spatele şi braţele, dar făcuse deja câteva grămezi zdravene de frunze şi iarbă tăiată. Se uită de câteva ori spre Carter, dar el nu se opri nici măcar o clipă.

Treptat, bâzâitul nesuferit al aparatelor se domoli şi după încă zece minute încetă cu totul. Ultima maşină de tuns iarba fu oprită şi înapoiată domnului Ellison, care aranjă cu grijă toate uneltele.

– Cred că am terminat.

Allie era atât de adâncită în treabă încât cuvintele lui Carter o făcură să tresară şi să scape grebla din mână. Când o ridică, şuviţa de păr îi căzu din nou în ochi şi ea o îndepărtă absentă.

– Hei, spuse el, uită-te la mine!

Ea îl privi nehotărâtă, dar după un moment de ezitare se răsuci cu spatele spre el. Dinapoia ei, el îi ridică şuviţa de păr rebelă şi o prinse în clamă. Allie stătu nemişcată. Atingerea lui uşoară pe ceafă îi stârni un fior. După câteva secunde, el lăsă mâinile în jos, dar nu spuse nimic.

Când Allie se răsuci, el se îndrepta deja spre capelă cu amândouă greblele. Ea porni repede în urma lui, împiedicându-se de un smoc de iarbă.

– Poftim, Bob! spuse Carter, întinzându-i greblele domnului Ellison.

– Mulţumesc! Iar ai necazuri, Carter?

– Întotdeauna am necazuri.

Domnul Ellison avea un râs grav, înfundat, care îi plăcu imediat lui Allie. Ea îi zâmbi şi-şi băgă mâinile în buzunare, apoi spuse:

– Sper că am făcut treabă bună, domnule Ellison.

Ei îi zâmbi prietenos:

– Arată foarte bine, domnişoară Sheridan. Mulţumesc pentru ajutor! Apoi strigă în urma lor, în timp ce ei o porneau pe cărare: Nu-l lăsa pe Carter să te bage iar în bucluc!

Fără să o aştepte, Carter traversă cu paşi mari cimitirul şi ieşi pe poartă.

Preţ de o clipă, Allie se întrebă dacă să încerce să-l ajungă din urmă, dar apoi se hotărî să n-o facă. O porni la pas, sperând că el o să fie cu mult înaintea ei.

Dar, câteva minute mai târziu, când dădu un cot, îl găsi aşteptând pe cărare, lovind cu piciorul o piatră. Ferindu-şi privirea, Allie trecu repede pe lângă el, fără nici un cuvânt.

– Allie, aşteaptă!

Îl auzi alergând, dar nu se întoarse. El veni lângă ea şi începu să meargă alături cu spatele, ca să-i vadă faţa.

– Uite ce-i, spuse. Se pare că iar m-am purtat ca un dobitoc.

– Nu-ţi face probleme! spuse ea rece. Cel puţin eşti constant.

Râsul lui o surprinse.

– Bine, ai dreptate. Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Doar că sunt foarte sensibil... la anumite chestii.

Ochii lui se întunecară. Lovi cu piciorul o piatră din drum. Allie se gândi la Christopher şi la cât de sensibilă devenise ea la orice menţiune a dispariţiei lui.

– E-n regulă, spuse. Mi-a trecut.

– Eşti sigură? întrebă el.

– Absolut.

Mulţumit, Carter se întoarse şi păşi alături de ea.

– Ţi-ai revenit deci după azi-noapte? întrebă el.

Ea îl privi surprinsă.

– De unde ştii tu despre azi-noapte?

–În Cimmeria nu există secrete, răspunse Carter. Am auzit că Jo s-a tăiat în timp ce alergaţi prin beznă.

Allie se întrebă cât de sinceră ar fi trebuit să fie. Voia să discute cu cineva despre cele întâmplate, dar se temea că el o să râdă de ea.

–A fost cam înfricoşător, recunoscu ea.

–Ce-ai văzut, mai exact?

–Nimic, spuse Allie. E prea întuneric. Am auzit doar... Nu găsea cuvântul potrivit.

–Ce-ai auzit?

Ochii lui întunecaţi erau de nepătruns.

–Am auzit ceva care mârâia, mărturisi ea. Ca un câine. Dar şi paşi. Păreau paşi de om. Ce crezi că ar fi putut fi? îl întrebă. Adică, are cineva câini pe aici? Vreun profesor sau... vreun membru al personalului?

–Nu există câini, răspunse el scurt.

–Şi totuşi, cineva are un câine, murmură ea. Sau mârâie ca un câine.

Carter se opri atât de brusc, încât Allie aproape că se ciocni de el.

–Sincer? spuse el. Cred că a fost vreunul dintre băieţi care încerca să te necăjească. Să te sperie.

Din cine ştie ce motiv, ea nu se aştepta la asta.

–De ce? întrebă. E o prostie.

–Pentru că sunt infantili, răspunse el. Şi plictisiţi. Iar tu eşti nouă. Au vrut să se distreze.

Ideea că o gaşcă de băieţi ar fi râs de ea părea într-adevăr plauzibilă. Allie se simţi atinsă, deşi încercă să n-o arate. Mergând mai departe, îşi lăsă privirea în jos. I se pusese un nod în gât. Şi totuşi explicaţia lui nu părea întru totul adevărată. Fiindcă, în cazul ăsta, cum rămânea cu Jo? Fusese şi ea acolo.

Chibzuind, Allie decise că nu existau decât două posibilităţi. Fie incidentul fusese o farsă complicată la care participaseră şi Gabe, şi Sylvain, fie Carter o minţea.

Îl privi printre gene – el se uita fix înainte.

-Ştii că Gabe şi Sylvain ne-au salvat? spuse ea pe un ton intenţionat indiferent. Crezi că au fost şi ei implicaţi în farsă?

Chipul lui Carter se întunecă.

-A, deci v-au salvat? Ce eroi! Se întoarse să o privească. Oricum, ce e între tine şi Sylvain? Eşti aici doar de câteva zile, dar am auzit că deja are pretenţii de la tine.

Ea nu se putu abţine să nu muşte momeala.

-Vorbeşti aiurea. Nimeni nu are nici un fel de pretenţii. Sylvain n-a făcut decât să se poarte frumos cu mine. Pare un tip de treabă.

-Sylvain? De treabă? Carter pufni dispreţuitor. Mă îndoiesc foarte tare.

Ea se uită furioasă la el.

-Ştii ceva? De când am venit aici, Sylvain s-a purtat foarte frumos cu mine. Spre deosebire de aproape toţi ceilalţi.

Carter o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

-Ai grijă, Allie! Aici lucrurile nu sunt chiar atât de simple ca în afara şcolii.

Avea pe chip o expresie concentrată şi părea sincer, dar ea îşi smulse braţul supărată. Înainte să apuce să-i răspundă, auzi vocea catifelată a lui Sylvain:

-Allie! Aici erai! Tocmai veneam să te caut.

Apăru din umbră, pe cărarea dinspre şcoală. Carter îi aruncă lui Allie o privire de avertizare şi ea îi răspunse cu o uitătură furioasă.

-Carter! Bineînţeles. Ar fi trebuit să ştiu că eşti pedepsit azi. Întotdeauna eşti.

Sylvain vorbise pe un ton detaşat şi glumeţ, dar în spatele cuvintelor lui se simţea o anumită seriozitate.

-Iar tu, Sylvain, nu eşti niciodată.

Vocea lui Carter era plină de dispreţ. Îl împinse pe Sylvain la o parte şi se îndreptă furios către şcoală.

Cu o privire îngrijorată, Sylvain se întoarse către Allie.

-S-a întâmplat ceva? Pari supărată.

-Nimic, spuse Allie, urmărindu-l pe Carter care dispărea după o cotitură a drumului. E cam imbecil Carter, nu?

–Cuvântul ăsta îl descrie perfect. Sylvain zâmbi şi ochii îi sclipiră ca la pisici. Şi cum a fost pedeapsa? Cumplită?

–N-a fost prea rău. Doar o singură bătătură.

Allie ridică mâna stângă, pe a cărei palmă, la baza inelarului, se ivise o umflătură albă.

–Tragic. Sylvain îi ridică mâna şi o duse la buze, sărutând-o uşor. Allie se înfioră. Din nou i se făcu pielea ca de găină. Am decis că tu nu trebuie să faci niciodată muncă manuală, spuse el. Nu e stilul tău. Ar trebui să ai servitori care să-ţi aducă mâncarea pe tavă, să fii înveşmântată în mătase...

Absurditatea ideii o făcu pe Allie să râdă.

–Da, să-mi cureţe de pieliţă boabele de struguri, iar eu să-mi număr diamantele...

–Tu glumeşti, dar nu e imposibil. Sylvain continua să o ţină de mână şi apoi o trase după el pe cărare. Din păcate, nu ţi-am făcut doar o vizită de curtoazie. Am venit la cererea lui Isabelle. Vrea să te vadă.

Allie simţi cum i se strânge stomacul. N-o mira prea tare faptul că directoarea voia să vorbească cu ea, dat fiind că deja avusese parte de o pedeapsă. Dar spera sincer ca de data asta să nu aibă necazuri prea mari.

–OK, spuse. Era de aşteptat.

Pe drum, Allie se întoarse să-l privească.

–Apropo de azi-noapte...

–Ah, da! spuse el. Atacul violent din grădină.

Vorbise pe un ton amuzat. Dar Allie era foarte serioasă.

–Cine a fost? Am auzit paşi şi un fel de mârâit ca de câine.

–Cred că paşii pe care i-ai auzit erau ai mei şi ai lui Gabe, spuse Sylvain. Iar ceea ce ţi s-a părut a fi un câine a fost probabil o vulpe.

–Vulpi să mârâie? întrebă Allie, neîncrezătoare.

–Poate rămăsese închisă într-un şopron şi era speriată. Sylvain ridică din umeri. Se mai întâmplă.

Allie îi cercetă atent faţa.

–Carter spunea că probabil au fost nişte băieţi care se amuzau pe seama mea.

Sylvain se încruntă.

– Aiurea! Aş fi ştiut dacă se întâmpla aşa ceva. Mi se pare ciudat să-i treacă asta prin cap.

Cine ştie de ce, Allie se simţi uşurată să-l audă vorbind astfel.

– Da, zise ea. Aşa m-am gândit şi eu.

Când intrară pe pajiştea din faţa şcolii, Allie se gândi brusc la ceva.

– De ce Isabelle te-a trimis pe tine, în loc să trimită pe un elev din clasele mai mici? întrebă ea.

– A, eram la o întâlnire a monitorilor şi stăteam de vorbă, spuse el. Nu e nimic neobişnuit. Ştie că suntem... prieteni.

Allie îi aruncă o privire surprinsă.

– Nu ştiam că eşti monitor.

– Nu? făcu el, trăgând-o mai aproape. Ei, acum că ştii, trebuie să faci tot ce spun eu. Pentru că eu sunt şeful.

Râzând, ea se desprinse de el.

– A, aşa deci? Vom mai vedea.

O luă la fugă, cu Sylvain pe urmele ei, şi, când el o prinse la uşă, ea râdea în hohote. Dar, când întinse mâna spre clanţă, uşa se deschise şi în prag îşi făcu apariţia Zelazny.

Râsul i se stinse lui Allie pe buze.

– Domnişoară Sheridan! Profesorul de istorie purta tot costum cu cravată, deşi era sâmbătă; vocea îi suna dezaprobatoare. Sunt încântat să văd că îţi iei foarte în serios dimineaţa de pedeapsă.

„Am fost arestată de tipi mult mai puţin morocănoşi“, se gândi Allie.

Dar, înainte să apuce să spună ceva, Sylvain făcu un pas în faţa ei.

– E vina mea, domnule profesor. Am încercat să o înveselesc pe Allie pentru că era tristă când am găsit-o pe cărare după o dimineaţă dificilă. Vă rog să n-o judecaţi pe ea pentru gesturile mele.

Zelazny trecu solemn pe lângă ei.

– Şi-a meritat pedeapsa din plin, murmură el.

–Desigur, spuse Sylvain, conducând-o repede pe Allie în holul de la intrare, în timp ce ea se chinuia să-şi stăpânească râsul.

Când se îndepărtară suficient, Allie se îndoi de râs, dar Sylvain o ţistui.

–Nu aici, *ma belle!* şopti el. Are un auz excepţional.

Ea îşi acoperi gura cu palma, înăbuşindu-şi chicotele.

–Nu vreau să te văd pedepsită o săptămână întreagă, spuse Sylvain. August e foarte... sensibil.

–August? întrebă ea.

–Domnul Zelazny. Ăsta e numele lui mic.

–A!

–Şi acum, spuse el, trebuie să te părăsesc. Isabelle te aşteaptă în prima clasă pe dreapta. Succes!

Se apleca şi îi sărută mâna.

Allie nu ştiu prea bine cum să-i răspundă.

–Pa! spuse ea exagerat de veselă, apoi intră grăbită în aripa tăcută şi pustie a sălilor de clasă.

Prima uşă pe dreapta era închisă, şi Allie bătu uşor.

–Intră! răspunse imediat vocea distinctă a directoarei.

Înăuntru, Allie o găsi pe Isabelle aşezată la catedră, înconjurată de teancuri de hârtii. Pe masă se afla un laptop deschis, pe care ea îl închise repede înainte ca Allie să apuce să vadă ceva pe ecran, dar care îi stârni acesteia un fior de nostalgie.

„Viaţa modernă încă există.“

–Stai jos, te rog! Isabelle arătă către un scaun de lângă ea. Trebuie să mă scuzi – fac contabilitatea şi întotdeauna chestia asta presupune o cămară de hârtii, aşa că prefer să lucrez în spaţiul generos al unei clase.

Scoţându-şi ochelarii, se ridică şi se întinse, apoi se aşeză pe scaunul de lângă Allie.

–Cum a fost pedeapsa de azi-dimineaţă? întrebă ea.

–Cred că bine. Allie ridică din umeri. A fost mult de muncă, dar a mers bine.

Isabelle îi zâmbi prietenos.

–Mi se pare că August a fost prea aspru cu tine şi i-am spus părerea mea. Ţin să ştii asta. N-am vrut să-i subminez autoritatea anulându-ţi pedeapsa, dar nu cred că a fost corectă.

Cuvintele lui Isabelle erau atât de neaşteptate încât Allie nu ştiu ce să spună – nici un adult nu se mai scuzase în faţa ei până atunci pentru o nedreptate. Nici măcar nu ştia că aşa ceva e posibil.

–Mulţumesc, reuşi ea să murmure, dar Isabelle păru să-şi dea seama după expresia de pe faţa ei cât de mult însemnaseră cuvintele sale pentru Allie.

–August e bine-cunoscut pentru stricteţea sa, aşa că nu vreau să crezi că are ceva în mod special cu tine, continuă Isabelle. Are grijă să nu treacă nici o săptămână fără ca măcar câţiva elevi să lucreze în grădină sau să facă ordine în vechile magazii. Dar l-am rugat să-ţi mai lase timp să te acomodezi înainte să te includă iarăşi în programarea pentru pedepse. Isabelle o cercetă curioasă pe Allie. Cât despre incidentul de azi-noapte – ar trebui să stăm puţin de vorbă. Sylvain mi-a spus că un soi de animal sălbatic te-a speriat în grădină.

–Nu ştim ce a fost, spuse Allie. S-a năpustit în grădină şi... cred că ne-a fugărit. Ni s-a părut că îl auzim mârâind, sau cam aşa ceva. Ce credeţi că ar fi putut fi?

–Sylvain se întreba dacă n-o fi fost vreo vulpe. Sunt destul de multe în zonă, spuse Isabelle.

Încruntându-se, Allie îşi lăsă capul pe o parte.

–Există vulpi şi în Londra, dar nu le-am auzit niciodată mârâind sau fugărind oameni.

–Aici suntem la ţară, spuse Isabelle. Vulpile sunt mai sălbatice – cele din Londra sunt practic domesticite. O vulpoaică poate fi foarte agresivă când are pui. Am cerut personalului să caute şi alte animale, dar nu-mi dau seama ce altceva ar fi putut fi. Mă bucur că sunteţi amândouă în regulă.

Isabelle părea sinceră, şi Allie îi fu recunoscătoare că nu o făcuse să pară stupidă.

Directoarea trecu apoi la alte probleme.

–Tu cum te simţi, de fapt? Ţi-ai făcut prieteni? Sylvain îmi spune că te descurci bine şi că voi doi vă înţelegeţi minunat, şi mă bucur să aud asta. E unul dintre cei mai buni elevi ai noştri.

Allie se înroşi. Era ciudat că Sylvain, care flirta tot timpul cu ea, discutase despre relaţia lor cu directoarea.

–Sunt bine, spuse ea, lăsându-se puţin mai jos pe scaun. M-am împrietenit cu Sylvain şi Jo, şi am mai cunoscut şi alţi câţiva copii. Toată lumea se poartă drăguţ cu mine, în afară de...

Îşi muşcă buza şi Isabelle se uită la ea, încurajând-o din priviri.

–În afară de cine? Poţi să-mi spui.

–Oh, ştiţi dumneavoastră. Allie îşi încrucişă gleznele, apoi şi le desfăcu. Katie Gilmore. E puţin cam scorpie.

Isabelle oftă.

–O să-ţi spun adevărul, Allie. Uneori mi se pare că domnişoara Gilmore e una dintre încercările pe care mi le-a pregătit viaţa. Katie a fost mereu răsfăţată – mă tem că e lipsit de profesionalism din partea mea să-ţi spun asta, dar cred că pot avea încredere în tine. Din cauza felului cum a fost crescută, îi e greu să interacţioneze cu elevi care nu sunt la fel de privilegiaţi ca ea – a fost prea ocrotită de averea familiei. Oricum, nu e imună la pedepse, indiferent cât ar fi de bogaţi părinţii ei, aşa că, dacă lucrurile merg prea departe, spune-i lui Jules sau anunţă-mă pe mine. Isabelle îşi şterse ochelarii cu o bucată curată de pânză. Nu m-ar deranja s-o văd muncind în grădină o săptămână întreagă. I-ar prinde foarte bine să-şi murdărească puţin mâinile.

Încântată că directoarea era atât de sinceră cu ea, Allie chicoti imaginându-şi-o pe Katie, apoi se opri. Dar Isabelle chicoti şi ea, aşa că Allie înţelese că nu era nici o problemă.

–Mai e ceva în afară de asta? Isabelle deveni din nou serioasă. Rezultatele tale sunt foarte bune. Cu siguranţă la mine la oră te descurci minunat. Ai probleme la vreo materie?

Allie clătină din cap. Era adevărat că se muncea mult, dar studiile erau mai interesante decât ceea ce făcuse ea la ultimele două şcoli şi îşi dădu seama că de fapt chiar îi plăcea.

– Şi acasă? întrebă Isabelle. Am remarcat că, de când ai sosit, n-ai cerut să vorbeşti cu părinţii. Vrei să le dai un telefon? Poţi să vorbeşti cu ei.

Din nou Allie clătină din cap – mai hotărât de data asta.

– Deocamdată nu vreau să vorbesc cu ei, spuse, evitând să se uite în ochii lui Isabelle. Vreau să fiu un timp singură.

Când ridică privirea, expresia lui Isabelle era de nepătruns, dar Allie avu sentimentul că femeia o înţelegea.

– Sigur, răspunse ea, adăugând: Dar, dacă te răzgândeşti, spune-mi.

Conversaţia devenise deja spinoasă pentru Allie, care se foi pe scaunul ei, sperând să i se dea voie să plece.

Directoarei nu-i scăpa nimic, aşa că se ridică în picioare, întinzându-se din nou, obosită.

– Bănuiesc că ar trebui să te las să mergi la masă şi să te relaxezi în restul weekendului.

Fără să mai aştepte altă invitaţie, Allie sări în picioare şi o porni către uşă, dar vocea lui Isabelle o opri chiar în momentul în care dădea să o deschidă.

– Te rog, Allie, spuse ea, nu te sfii să vii la mine cu orice problemă ai avea, oricât de măruntă. Sunt aici să te ajut, în nici un caz ca să-ţi fac necazuri. Poţi să te bazezi pe mine.

Părea să fi vorbit din inimă şi Allie zâmbi timid.

– Aşa o să fac, spuse ea şi ieşi în grabă din încăpere.

Simţi privirea înţelegătoare a lui Isabelle urmărind-o de-a lungul coridorului.

– O, Doamne, Te rog fă să se termine tortura asta, spuse Jo şi se prăbuşi cu faţa pe cartea de biologie.

Allie, aşezată în faţa ei la masa din bibliotecă, aruncă în ea cu un pix.

– Mda, spuse Gabe, închizându-şi cartea, avem nevoie de o pauză. Mai am ceva de făcut, dar nu văd de ce n-aş putea să mă ocup de asta mai târziu. E sâmbătă după-masă, e o zi frumoasă – cine vrea să meargă afară?

Fără să înalţe capul din carte, Jo ridică mâna.

–Eu, spuse ea, cu vocea înăbuşită de biologie.

–Allie? întrebă Gabe, punându-şi cărţile teanc.

Ea scutură din cap.

–Am stat suficient pe afară astăzi, mulţumesc frumos. Cred că o să explorez clădirea şcolii.

Jo înălţă brusc capul; părul ei blond îi stătea vâlvoi.

–Clădirea e super. Roag-o pe Eloise să-ţi arate camerele de studiu. Sunt bestiale.

Părea să-şi fi revenit pe deplin după seara trecută. Tăietura de pe obrazul ei fusese închisă cu două cusături de culoarea pielii, şi alte răni nu se mai vedeau. Allie nu avusese încă ocazia să vorbească cu ea despre cele întâmplate – ar fi dat orice să rămână câteva minute singură cu Jo, dar Gabe stătuse lângă ea toată ziua. El aduna şi cărţile ei şi amândoi se ridicară să plece.

–Ne vedem la cină, dacă nu înainte? întrebă Allie, optimistă.

–Absolut, spuse Jo zâmbind.

După ce plecară, Allie se întinse şi se uită în jur. Camera era aproape goală.

Se îndreptă către biroul bibliotecarei. În spatele mesei înalte, din lemn bine lustruit, Eloise completa o fişă cum Allie nu mai văzuse să se folosească de mult timp.

–Ăăă... bună!

Vocea îi şovăi.

–A, Allie! Mă bucur să te revăd, spuse Eloise, îndreptându-se de spate. Ce faci?

Bibliotecara îşi strânsese părul negru într-o coadă lejeră la spate şi câteva şuviţe îi scăpaseră. Pe vârful nasului ei subţire stăteau cocoţaţi nişte ochelari cu ramă purpurie.

–Sunt bine, mulţumesc! Învăţam, spuse Allie, arătând către masa ei de lucru, şi m-am gândit să trec să te salut.

-Ai venit pentru cărţile de care ţi-am spus? Eloise lăsă fişa pe masă. Ţi le-am pus deoparte.

Băgă mâna sub birou şi scoase un teanc de cărţi cu un cartonaş deasupra pe care scria „Pentru Allie".

-Cred că e lectură suplimentară pentru ora de engleză, explică Eloise.

Allie uitase de cărţile despre care îi pomenise bibliotecara dimineaţă şi, la drept vorbind, oricum considera că are deja suficient de citit.

„Şi totuşi..."

-A, bine! spuse ea politicos, băgând cărţile în geantă. De fapt, eu voiam să explorez clădirea şi Jo mi-a spus că sunt câteva camere de studiu super pe aici.

Eloise păru nedumerită o clipă, apoi se lumină la faţă.

-Cred că vorbeşti de cubiculele din spate. Sunt într-adevăr remarcabile. Stai să iau cheile!

Luă un inel plin de chei dintr-un cârlig aflat în spatele tejghelei şi Allie o urmă, păşind pe covoare orientale care păreau să aibă sute de ani, pe lângă şiruri nesfârşite de rafturi cu cărţi.

-Locul ăsta e uriaş, remarcă ea, uitându-se către tavan.

-Bucură-te că nu trebuie să ştergi tu praful, replică veselă bibliotecara. Ai grijă, dacă primeşti din nou o pedeapsă, s-ar putea să ai ocazia!

Allie nu-şi putu stăpâni râsul.

-O, nu!

-Nu-ţi face griji! spuse Eloise zâmbind. Dacă eşti cuminte, n-o să se întâmple niciodată.

Cotiră şi camera se schimbă puţin. În partea aceasta erau mai puţine rafturi cu cărţi şi mai multe mese şi scaune de piele.

-Zona asta este rezervată elevilor avansaţi, explică Eloise, alegând o cheie de pe inelul din mâna ei. Ajungem imediat.

Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri de lemn întunecat, bogat ornamentate. Eloise băgă cheia într-o broască atât de bine ascunsă printre înfloriturile lemnului încât Allie nici n-o văzu, şi o uşă care până atunci fusese practic invizibilă se deschise fără zgomot.

–Uau! făcu Allie. O uşă secretă!

–Să ştii că da. Eloise o privi peste marginea de sus a ochelarilor. Camerele astea de studiu se află în cea mai veche parte a clădirii. Nu ştim prea bine care era scopul lor original. Dar, te rog, aruncă o privire!

Răsuci un comutator şi făcu un pas în spate. Allie pătrunse într-o încăpere luminată, lipsită de ferestre, lată de circa doi metri şi jumătate şi lungă de doi. Înăuntru se aflau un birou cu o lampă, un scaun de piele şi câteva rafturi. Camera era dominată de o pictură murală care acoperea toţi pereţii. Păşind în mijloc, Allie se răsuci încet, ca s-o vadă pe toată. Pictura părea să spună o poveste: femei şi bărbaţi înarmaţi până-n dinţi se luptau pe un câmp, priviţi de sus de nişte heruvimi furioşi, sub un cer prevestitor de furtună.

Scena era înfricoşătoare, se gândi Allie.

–Cum poate cineva să studieze aici? întrebă ea. Mie mi-ar veni tot timpul să mă ascund.

–Nu pare să deranjeze pe nimeni. Eloise se uită la săbiile care se învârteau în aer, cu o privire impenetrabilă. Dar cred că te înţeleg.

Ieşi din cameră. După o ultimă privire în jur, Allie o urmă şi Eloise încuie uşa în spatele ei.

–Toate sunt la fel?

Bibliotecara încuviinţă din cap.

–Sunt foarte asemănătoare. Picturile reprezintă fiecare o altă parte a aceleiaşi poveşti. Aici a fost marea bătălie. Pare să fie ultima din serie.

Se îndreptă către capătul peretelui lambrisat şi descuie o altă uşă ascunsă. Aprinse lumina şi îi făcu un semn lui Allie să o urmeze, şi amândouă intrară în mica sală de studiu. Picturile din această cameră îi înfăţişau pe aceiaşi oameni, bărbaţi în ţinute de ceremonie şi cu pălării, femei în rochii lungi, sofisticate. Păreau să vorbească strânşi în cerc în faţa a ceea ce arăta ca o versiune mai mică a aripii de clădire în care se afla Allie.

-Noi credem că asta este prima din serie, spuse Eloise.

-Aia e Cimmeria? întrebă Allie.

-Înainte de extindere, explică Eloise. De atunci e şi pictura – începutul secolului al optsprezecelea.

-La ce se referă? întrebă Allie. A fost vreun soi de război?

Eloise studia una dintre feţe.

-Nimeni nu mai ştie. Tradiţia spune că iniţial clădirea a fost construită de o singură familie. Un soi de ceartă a dezbinat-o, membrii s-au războit între ei, iar tabăra care a câştigat a păstrat şcoala. Dar nimic din toate astea nu e înscris în arhivele noastre, şi, crede-mă, dacă ar fi fost, aş fi ştiut, pentru că eu mă ocup de istoria acestei instituţii.

Când ieşiră, Allie rămase pe gânduri.

-Ce ciudat! remarcă ea. Cum de s-a putut pierde ceva atât de important?

-Întâmplările se pierd, răspunse Eloise. Mai ales dacă nimeni nu vrea să-şi aducă aminte de ele.

-Chiar n-aş vrea să învăţ în camerele astea, spuse Allie hotărâtă.

-Din fericire, mai ai un an până când o să ai voie să înveţi aici. Eloise îi aruncă un zâmbet luminos. Aşa că deocamdată eşti în siguranţă.

CAPITOLUL 7

Allie ieşi din bibliotecă şi o porni pe coridorul care ducea în aripa sălilor de clasă. Se gândea în continuare la ciudatele picturi din camerele de studiu. Cum nu se ţineau ore, Allie văzu clasele goale şi tăcute în vreme ce urca alene scările de la primul etaj care-i era bine cunoscut, şi apoi spre etajul al doilea.

Aici se ţineau doar orele claselor avansate şi de aceea ea sperase că va găsi pe holuri un aer de mister, dar fu dezamăgită să descopere că etajul era exact ca acela de jos – un coridor larg cu podea de lemn lustruit, cu clase de-o parte şi de alta. Fiindcă luminile erau stinse, doar soarele pătrundea filtrat prin ferestrele claselor.

Pantofii cu tălpi de cauciuc îi înăbuşeau zgomotul paşilor Allie furişa câte o privire prin uşile deschise la clasele pustii unde băncile aşteptau în şiruri răbdătoare, fantomatice.

I-ar fi fost greu să spună când auzise vocile – poate când ajunsese la jumătatea coridorului. Era un murmur scăzut care îi atrase atenţia doar când crescu preţ de o clipă în intensitate.

Se opri. Cineva ţipă, apoi se auzi un zgomot puternic, urmat de un val de voci îngrijorate care păreau să încerce să calmeze lucrurile.

Allie se pregătea să se întoarcă, dar în aceeaşi clipă o uşă de la capătul coridorului se deschise şi o siluetă ieşi din întuneric.

Instinctiv, Allie se repezi către cea mai apropiată uşă şi se ascunse în umbra din spatele ei, ascultând. La început nu auzi decât sunetul propriei respiraţii, apoi, după un minut, răsună zgomotul uşor al unor paşi care se îndreptau către ea. Allie îşi numără răsuflările.

„... zece, unsprezece, douăsprezece..."

Paşii se opriră.

Ea îşi ţinu respiraţia.

-Allie? şopti Carter, cu o voce aspră. Ce naiba!

Întinse mâna şi o apucă de braţ, trăgând-o cu brutalitate către scări. Ea era prea surprinsă ca să protesteze şi îl urmă cu paşi împiedicaţi. El o împinse în jos pe trepte până la primul etaj, unde o întoarse cu faţa spre el.

-Ce făceai la etajul al doilea? o întrebă.

Degetele lui îi pătrundeau adânc în carne.

-Exploram, răspunse Allie, încercând să se elibereze.

Se strădui să pară calmă, dar ştia că vorbele îi sunaseră a defensivă.

-Ce explorai? Clasele?

Luând un aer nonşalant, ea ridică din umeri.

-Păi, da. Mă uitam pe-aici. Nu e interzis, nu?

-Allie, tu ai citit de fapt vreodată informaţiile pe care le-ai primit când ai venit aici? Crezi că pentru tine regulile sunt opţionale?

Vocea lui Carter era plină de sarcasm şi Allie simţi cum stomacul i se strânse de enervare.

„Ce naiba au toţi în blestemata asta de şcoală?"

-Am citit suficient ca să-mi dau seama că erau o plictiseală, se răsti ea. Şi acum vrei să încetezi să te porţi ca un maniac şi să-mi dai drumul?

-Etajul al doilea este doar pentru elevii avansaţi şi pentru Night School, spuse Carter, de parcă vorbea cu un copil. Poţi să dai de belea dacă eşti prinsă acolo. E *strict* interzis.

Ea se smulse din strânsoare.

-Fir-ar să fie! spuse ea frecându-şi umărul. Cine vorbea de reacţii exagerate aici? Ai zice că am omorât pe cineva.

Expresia lui Carter rămase neschimbată.

-Serios, Sheridan! Încep să cred că-ţi place să intri în belele.

Răsucindu-se pe călcâie, Allie o porni furioasă în jos pe scări, aruncându-i peste umăr:

–Din câte am auzit eu despre tine, West, asta e cam ca râde ciob de oală spartă.

El nu răspunse.

În acea seară, Allie aşteptă în faţa sălii de mese, foindu-se nerăbdătoare în timp ce se uita cum elevii intrau grupuri-grupuri. Katie trecu pe lângă ea, aureolată parcă de o lumină eterică. Şopti ceva grupului de acolite care o înconjurau întotdeauna şi toate chicotiră. Allie o văzu printre ele şi pe Jules, cu o figură serioasă.

Nu se putu abţine – se uită la ele cruciş şi le scoase limba, dar ele nu făcură decât să râdă mai tare.

–Ce tâmpită! o auzi pe Katie spunând, şi se înroşi.

Câteva minute mai târziu îşi făcură apariţia Jo şi Gabe, ca două stele strălucitoare într-o constelaţie. Jo râdea la o glumă pe care Allie nu o auzise. Allie aşteptă ca prietenii ei să o observe, încercând să nu-i pese că o vedeau sau nu. Dar, câteva clipe mai târziu, Jo ridică privirea şi îi zâmbi larg. Ţopăi pe coridor şi o prinse de mână, trăgând-o în grupul ei.

–Allie! Aici erai! Vino încoace – trebuie să-i cunoşti pe toţi!

La masă, Allie se aşeză în stânga lui Jo. Gabe stătea în dreapta ei. În zarva conversaţiilor de dinainte de cină, Jo ridică vocea pentru a fi auzită.

–Toată lumea, ea e Allie! Allie, ei sunt toată lumea.

–Haide, Jo, ai putea să fii mai explicită!

Băiatul care intervenise era cam de vârsta lui Gabe şi stătea în faţa lui Allie. Avea părul lucios şaten-deschis, suficient de lung ca să-i cadă seducător peste ochiul drept. Zâmbi cuceritor.

–Eu nu sunt toată lumea. Eu sunt Lucas.

Ceilalţi şuierară a zeflemea, dar surâsul lui era molipsitor şi Allie nu se putu abţine să nu zâmbească şi ea.

Unul câte unul, râzând, şi ceilalţi de la masă îşi spuseră numele. Lisa, o fată subţirică, avea păr auriu lung şi drept şi un zâmbet şovăitor. Ruth era atletică şi serioasă, cu păr blond-închis ciufulit, până la umeri. Stătea lângă Phil, care arăta foarte chipeş, cu părul lui negru tuns periuţă şi ochelari şic. Allie avu sentimentul că Ruth şi Phil se plăceau.

Urmă o conversaţie animată („Am auzit o grămadă despre tine..." „Ce părere ai de Cimmeria?" „Nu-i aşa că Zelazny e un..." „Şşş! Ai grijă, e chiar acolo..." „Îţi place aici?"), apoi toată lumea trecu la alte subiecte.

Gândindu-se la întâmplările zilei, Allie se juca absentă cu mâncarea din farfurie, care nu era, îşi spuse, prea bună în seara asta. Distingea răpăitul ploii pe ochiurile de geam. Cerul se întunecase treptat şi acum ploua torenţial. Era atât de cufundată în reţeaua complicată a propriilor gânduri, încât frânturile de conversaţie treceau pe lângă ea ca nişte bucăţele de lemn purtate de valuri.

–Douăzeci de pagini până marţi!

–Unn zâmbet incredibil...

–Dar ce carne e asta?

–O carne misterioasă.

Râsete.

–Un profesor zicea că o să plouă încă trei zile.

Un cor de mormăieli.

Allie ridică privirea.

–E aşa de plictisitor aici când plouă! explică Jo. Camera de relaxare o să fie ticsită. Ar trebui să ajungem acolo mai devreme.

Imediat ce terminară de mâncat, se grăbiră să iasă şi o porniră pe coridor. Jo ocupă o canapea din mijlocul camerei, descălţându-se şi urcându-şi picioarele sub ea. Allie se cufundă într-un fotoliu de piele adânc din faţa ei. Tocmai se instalaseră când se apropie Gabe.

Şi el părea neatent în seara aceasta.

–Nu pot să stau, spuse el, uitându-se la Jo şi cerându-şi iertare din priviri. Am proiectul ăsta stupid.

O sărută, îi şopti ceva la ureche care o făcu să zâmbească şi ieşi grăbit.

În sfârşit, pentru prima oară după seara precedentă, Allie şi Jo erau singure.

–Ce facem acum? întrebă Jo. Vrei să joci Trivial Pursuit[1]?

–Nu chiar acum. Allie se aplecă repede în faţă în fotoliul ei, coborând vocea: Jo, ce a fost aseară? Gabe ce crede?

–Cred că vreo vulpe nebună sau aşa ceva... Nu ştiu, răspunse Jo. Totul s-a întâmplat prea repede.

Dezamăgită, Allie se lăsă din nou pe spate.

–Asta zicea şi Sylvain, dar mie nu mi s-a părut că a fost o vulpe.

–Dar ce e? întrebă Jo.

Allie clătină din cap.

–Nu ştiu. Ceva cu dinţi.

–Un urs? sugeră Jo pe un ton poznaş. Un dragon? Un extraterestru păros?

–Jo, zău aşa! Allie se simţea frustrată. Ce s-a întâmplat aseară n-a fost o glumă. Gabe şi Sylvain au luat-o în serios. Nu păreau să creadă că am reacţionat prosteşte. Erau... bine, nu speriaţi, dar foarte tulburaţi. Acum am senzaţia că toată lumea încearcă să ne facă să credem că am fost isterice. Sau că a fost o megafarsă. Dar mie mi se pare că acolo chiar s-a întâmplat ceva.

Jo făcu un gest cu mâinile de parcă ar fi vrut s-o liniştească.

–Uite ce-i, Allie, ceva cu siguranţă s-a întâmplat, dar era întuneric, şi nu cred că ştie cineva precis dacă a fost sau nu o situaţie periculoasă. Poate că doar ne-am speriat singure. Gabe zicea că au ieşit mai mulţi oameni acolo azi-noapte, ca să caute ce ar fi putut fi, dar n-au găsit nimic. Jo zâmbi. Şi să ştii că e o întâmplare destul de neobişnuită. De obicei nu suntem atacaţi de sălbăticiuni care să mârâie. Aşa că nu intra în panică!

---

[1] Joc de societate care testează cultura generală a participanţilor (n.red.)

Allie nu era convinsă, dar nu voia să pară obsedată de povestea asta, aşa că încuviinţă din cap fără tragere de inimă.

–Ai dreptate. Sunt sigură că ai dreptate.

–Bun, atunci. Deci, ne întoarcem la întrebarea: ce facem în seara asta? spuse Jo. Dacă nu Trivial Pursuit... dame? Altceva? Monopoly? X şi O?

Allie încercă să pară interesată de dragul lui Jo, dar jocurile de societate i se păreau în cel mai bun caz plicticoase.

–Ai jucat vreodată şah? întrebă în cele din urmă Jo.

Expresia de pe faţa lui Allie fu probabil revelatoare, pentru că Jo deveni deodată hotărâtă.

–Serios? Ce ruşine! Ei bine, o să mă ocup eu de educaţia ta chiar acum.

Sărind de pe canapea, îngenunche în faţa măsuţei de lângă ele şi trase de sub ea o cutie de lemn asemănătoare cu una de pantofi. Începu apoi să scoată din ea nişte piese lucioase. Aşezându-le pe cele negre în faţa ei, îi întinse lui Allie un cal alb.

Allie îl ridică în sus şi scoase un nechezat. Jo îi aruncă o privire strivitoare.

–Ponei, spuse Allie cu glasul stins.

–Fii serioasă, Allie! Deci nu-ţi plac jocurile de societate. Bun. Şahul nu este un joc ca oricare. Şahul este doar într-o anumită măsură un joc, pentru că de fapt înfăţişează un război. Cum Allie se strâmbă, Jo adăugă pe un ton decis: Deci este pasionant. Arătă spre piesa pe care Allie încă o ţinea în mână şi spuse: Ăla nu e un ponei. E un cavaler care ucide[1]. Arătând către un pătrăţel, spuse: Pune-l acolo!

Încercând să pară serioasă, Allie aşeză calul acolo unde i se spusese, dar, aruncându-i lui Jo o privire rebelă, murmură „căluţ cuminte“.

Jo nu-i dădu atenţie şi luă un pion.

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe faptul că, în engleză, piesa respectivă de şah se numeşte *knight*, „cavaler“ (n.red.)

–Ăştia sunt infanteriştii tăi. Ei au cea mai puţină libertate şi cea mai mică putere, dar, pentru că sunt dispuşi să se sacrifice pentru superiori, nu poţi câştiga nici o luptă fără ei.

Puse pe tablă piesa cu cap mic şi rotund şi scoase o alta, care arăta ca un turn de castel.

–Asta e tura ta, fortăreaţa regelui. Este singura piesă de pe tablă care poate lua oficial locul regelui în orice moment. Rolul ei e să deruteze inamicul. Aici stă.

O aşeză la locul ei şi apoi luă alte două piese. Cea din mână semăna vag cu un minaret.

–Nebunul. Şiret şi periculos, are o putere imensă. Eu îl consider o variantă mai puţin sofisticată a reginei. Apoi flutură piesa înaltă din mâna stângă: regele. Aproape întotdeauna e mai slab decât ai crede. Toate celelalte piese îl apără, dar el nu ajută aproape niciodată pe nimeni, pentru că, dacă ar face-o, ar putea muri.

Allie îşi propti bărbia în palmă.

–Sună a Shakespeare, dar mai... de mâna a doua.

Jo luă o piesă albă zveltă, împodobită cu o coroană, şi i-o întinse.

–Regina, spuse. E o mare jigodie. Dar, dacă vrei să câştigi, trebuie să colaborezi cu ea.

–Super! spuse Allie. Şi pe urmă ce se întâmplă? Când încep să te fac praf?

Jo îi întinse piesele albe.

–Păi, dacă exersezi şi joci la greu, probabil cam când o să ai vreo douăzeci şi şapte de ani. Eu joc şah de la cinci ani. Pune-ţi piesele la fel cum le-am pus eu, şi o să te bat pentru prima oară.

Allie îşi aranjă piesele.

–Aşa, acum spune-mi câte ceva despre prietenii tăi, spuse ea, ridicând regina. Lisa şi Lucas par de treabă, dar de Ruth şi Phil nu-mi dau seama cum sunt...

Jo încuviinţă din cap.

–Cred că o să-ţi placă mult Lisa. A fost prima mea prietenă la Cimmeria. Ruth e în regulă, dar e, nu ştiu, cred că prea dramatică. Aşa că trebuie să ai dispoziţia necesară ca să poţi sta cu ea. Phil e de treabă, spune nişte glume grozave când îşi dă drumul la gură. Dar e cam timid cu persoanele necunoscute.

În clipa aceea, Ruth intră în fugă în cameră, cu răsuflarea tăiată, cu hainele leoarcă şi cu părul ud picurând.

-Jo!

Rămase în faţa lor, gâfâind, ţinându-se cu mâna de coaste de parcă ar fi alergat foarte repede. Apa se aduna la picioarele ei într-o mică băltoacă.

Allie încremeni, cu regina în mână. Jo păru să-şi fi pierdut vocea, dar Ruth nu aşteptă să fie întrebată.

-Gabe, spuse.

CAPITOLUL 8

Jo sări în picioare, răsturnând tabla de şah şi împrăştiind piesele pe podea.

–Ce s-a...?

Părea buimăcită, înfricoşată.

–E rănit. Şi Phil la fel. A ieşit prost.

Allie se ridică şi veni lângă Jo.

–Ce s-a-ntâmplat? Unde sunt?

Ruth o privi cercetător. Lui Allie i se păru că o vede pe Jo încuviinţând din cap.

–În foişor, spuse Ruth.

–Să mergem! zise Allie, luând-o pe Jo de mână şi trăgând-o către uşa camerei de relaxare.

Ruth rămase în urmă.

Fetele se repeziră prin holul de la intrare şi se opriră, aproape alunecând pe podeaua de piatră, în faţa uşii grele de lemn, pe care o deschiseră trăgând cu toată forţa. Afară ploua torenţial. Allie se năpusti pe trepte fără să ezite, dar, la piciorul scărilor, se opri şi se întoarse către Jo.

–Pe unde? strigă ea acoperind zgomotul furtunii, în vreme ce tunetul mugea deasupra lor.

Jo arătă către aripa de vest. O luară amândouă la fugă pe alee, apoi prin iarba udă către pădure. Allie îşi auzea răsuflarea grea, sunetul ploii... şi atât.

Câteva minute mai târziu, văzu printre copaci un foişor victorian bogat ornamentat. Era gol. Urcară scările în goană şi se uitară în jur, gâfâind. Allie se aplecă în faţă, cu mâinile pe genunchi, încercând să-şi recapete suflul.

Jo arătă înspre pădure.

– Acolo.

Allie se uită cu atenţie în întuneric şi ploaie, dar nu văzu nimic.

Apoi auzi un strigăt care părea să vină de foarte departe, din adâncul pădurii. Se uită la Jo să vadă dacă auzise şi ea. Jo privea ţintă către linia copacilor, cu buzele uşor desfăcute, ascultând.

– Ai auzit şi tu? şopti Allie.

Jo încuviinţă din cap, cu ochii aţintiţi într-acolo.

– E Gabe, răspunse ea tot în şoaptă.

Rămaseră nemişcate, privind atent. Până la ele ajunseră şi alte strigăte, dar nu se vedea nimic. Apoi, câteva minute mai târziu, dintre copaci apărură nişte umbre. Allie îi distinse pe Carter şi pe Gabe. Păreau să sprijine pe cineva între ei, dar nu-şi dădea seama pe cine.

– O, Doamne! şopti Jo.

Băieţii urcară treptele către foişor şi Allie văzu că erau răniţi. Carter avea pe frunte o tăietură care sângera puternic. Mâinile şi cămaşa lui Gabe erau pline de sânge. Se uită furios la Allie.

– Ce naiba cauţi aici?

Carter se întoarse către Gabe.

– Nu acum, frate! Şi aşa avem destule probleme.

Cu mişcări grijulii, îl lăsară jos pe cel pe care îl duceau. Allie nu-l recunoscu, dar Jo icni:

– Phil! O, nu!

Gabe îi aruncă o privire îngrijorată.

– Cred că o să fie în regulă. Sylvain s-a dus după ajutor.

Allie apucă braţul lui Gabe şi-l întoarse, dând la iveală la încheietura mâinii o tăietură care sângera puternic.

– Gabe! şopti ea, albindu-se la faţă.

„Ce naiba se întâmplă?“ îşi spuse Allie, privind la scena de coşmar dinaintea ei. „Şi de ce nimeni altcineva nu-şi pune aceeaşi întrebare?“

Aşezat în genunchi lângă Phil, Carter rupse o fâşie din tricoul lui şi legă strâns piciorul băiatului inconştient. Apoi mai rupse una şi i-o întinse lui Jo.

–Leagă-i încheietura lui Gabe!

Dar Jo părea incapabilă să se mişte. Ţinea bucata albă de ţesătură ca şi cum nu şi-ar fi dat seama ce era.

Văzând-o paralizată, Allie făcu un pas înainte.

–Îl leg eu.

Întinse mâna după fâşie, pe care Jo o scăpă pur şi simplu dintre degete. Ţinând bandajul improvizat care flutura în vânt, Allie se întoarse către Gabe.

–Întinde mâna! îi spuse.

Gabe îşi ridică braţul şi Allie înfăşură fâşia cu mişcări experte în jurul încheieturii şi a mâinii lui, într-un bandaj strâns, apoi îi băgă înăuntru capetele ca să nu-l incomodeze.

–Ţine-ţi mâna ridicată deasupra inimii până se opreşte sângerarea! intonă ea automat.

Întorcându-se din nou către Phil, văzu privirea lui Carter aţintită asupra ei.

–Şi tu sângerezi, îi spuse ea.

–N-am nimic.

–Văd. Cineva ar trebui să se ocupe de tăietura aia.

Allie auzi nişte paşi alergând pe iarbă şi, ridicând privirea, văzu un grup de oameni venind în fugă către ei. Când se apropiară, îl desluşi în frunte pe Sylvain, urmat îndeaproape de Zelazny şi Jerry. Zelazny se uită iritat la Allie.

–Ea ce caută aici? întrebă el pe un ton acuzator.

Ochii lui Sylvain întâlniră pentru o clipă privirea lui Allie, apoi el se întoarse către Zelazny şi vorbi calm:

–O să aflăm mai târziu. Mai întâi trebuie să ne ocupăm de Phil.

–Cât de rău e? întrebă Jerry, verificând garoul.

Carter părea îngrijorat.

–Nu-i prea bine. Are nevoie de un doctor. Sângerează mult.

–Şi tu? întrebă Jerry.

Sângele îi curgea lui Carter pe faţă, picurându-i pe tricoul alb ud, dar el nu ridică privirea.

– Stai liniştit! Am nevoie doar de câteva cusături.

– Bun, tu şi Gabe duceţi-vă la infirmerie! Sylvain, ajută-mă să-l ridic pe Phil! Ceilalţi, întoarceţi-vă înăuntru! Acum!

Jerry vorbise pe un ton hotărât, şi la ultimul lui cuvânt toţi se puseră în mişcare. El şi Sylvain îl cărară pe Phil, aşezându-i braţele peste umerii lor, iar Zelazny o porni grăbit înainte. Ca scuturată şi abia atunci trezită din somn, Jo se întoarse către Gabe şi îl îmbrăţişă strâns.

Allie se apropie de Carter şi îl luă de mijloc ca să-l ajute, dar el se smuci din strânsoarea ei.

– N-am nimic, insistă cu asprime.

Allie se înroşi şi se trase deoparte.

– Dacă aşa arăţi când n-ai nimic, n-aş vrea să te văd când ai ceva, murmură ea.

El pufni dispreţuitor, dar porni pe lângă ea, la un braţ depărtare.

– Ce naiba a fost chestia asta, Carter? întrebă Allie de îndată ce nu mai putură fi auziţi de ceilalţi. De ce toată lumea a devenit dintr-odată ninja? A fost aiurea.

– N-a fost nimic, spuse el. Un accident, se mai întâmplă.

– Se mai întâmplă? repetă ea, neîncrezătoare. Un accident în pădure, pe o ploaie torenţială, în urma căruia jumătate dintre cei implicaţi sângerează de moarte... se mai întâmplă?

Privirea întunecată pe care el i-o aruncă păru şi mai străvitoare din cauza sângelui care i se scurgea pe faţă.

– Ţi-a spus vreodată cineva că ai tendinţa să exagerezi? spuse el.

– Nu, răspunse Allie. Ţi-a spus vreodată cineva că ai tendinţa să fii nesuferit?

După aceea nu mai vorbiră.

Allie se uita la el cu coada ochiului, printre genele care-i erau atât de pline de apă, încât părea să-l privească printr-o cascadă. El stătea cu ochii pironiţi înainte şi cu maxilarele încleştate.

Când ajunseră la intrare, Isabelle se afla în capul treptelor, într-o pelerină de ploaie albă şi lungă. Picăturile care îi cădeau pe glugă scoteau un sunet monoton, înecat.

–Carter. Allie! Sunteţi bine? Carter, arăţi groaznic!

–N-am nimic, insistă Carter. Nu-mi trebuie decât câteva copci.

Isabelle îl cercetă cu atenţie, apoi se întoarse către Allie.

–Şi tu? Eşti rănită?

Allie scutură din cap şi apa îi alunecă pe nas.

–Bun. Carter, du-te la infirmerie! Allie, vrei să vii cu mine, te rog?

Fără să aştepte răspuns, Isabelle intră repede în clădire.

Când Allie se întoarse să o urmeze, Carter o apucă de cot. Lui Allie i se păru că arăta ca o victimă dintr-un film horror.

–Caută-mă înainte de stingere! îi spuse el. O să fiu în sala de festivităţi.

Apoi intră lipăind în şcoală, lăsând după sine o dâră de apă.

Allie îl urmări încruntată cum străbate holul.

–Vezi să nu! murmură ea, apoi se grăbi să o ajungă pe Isabelle.

Trecură pe lângă camera de relaxare şi apoi pătrunseră pe o uşă atât de bine ascunsă în lambriurile de lemn încât Allie nu o observase până atunci. Era un cabinet spaţios, fără ferestre, cu un şemineu pe poliţa căruia se aflau multe lumânări neaprinse. Unul dintre pereţi era acoperit în întregime cu o tapiserie reprezentând un cavaler cu o sabie şi o domniţă lângă un cal alb. Isabelle îi întinse un prosop alb moale şi Allie îşi şterse cu el părul şi apoi şi-l puse pe umeri, tremurând. Acum că era înăuntru, o cuprinsese frigul.

–Te rog, ia loc! spuse Isabelle, arătând către două scaune de piele aflate în faţa biroului ei.

Se cocoţă pe marginea biroului, privind-o pe Allie. Allie remarcă muzica clasică ce emana în surdină din nişte boxe ascunse.

– Sigur eşti bine? întrebă Isabelle. Când Allie încuviinţă din cap, continuă: Bun. Vreau să vorbesc cu tine doar un minut, apoi o să te trimit să pui pe tine nişte haine uscate. N-o să ai nici un fel de necazuri, dar trebuie să ştiu ce s-a întâmplat în seara asta.

Allie se uită la ea, nedumerită.

– Eu nu...

– Vreau să spun, ce făceaţi tu şi Jo în foişor? Spune-mi cum a fost, de la bun început.

Allie îşi strânse mai bine prosopul în jurul umerilor şi îşi făcu repede nişte calcule. Era cineva care dăduse de necaz? „Eu cumva?“

– Noi doar... îl căutam pe Gabe, spuse ea prudentă. Jo voia să se furişeze până la el şi să-l sperie, dar nu l-am găsit. Ne-am dus la foişor ca să ne adăpostim de ploaie şi pe urmă i-am văzut pe băieţi ieşind din pădure.

Se simţea stânjenită s-o mintă pe Isabelle, dar toată povestea era aiurea. Când Ruth venise să le anunţe, păruse speriată, albă ca varul. Instinctul îi spunea lui Allie să n-o includă în poveste şi pe Ruth, deşi n-o cunoştea prea bine. „Ruth n-ar fi trebuit să ne spună nimic.“

Isabelle o privea cu atenţie.

– Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

– Ne-am dat seama imediat că era ceva în neregulă, dar nimeni nu ne-a spus ce s-a întâmplat.

Ultimele cuvinte sunaseră a autocompătimire, dar, într-adevăr, de ce era toată lumea atât de secretoasă?

– Asta-i tot?

Directoarea nu dădea semne că n-ar fi crezut-o, aşa că Allie decise că era momentul să pună şi ea nişte întrebări.

– Tu ştii ce s-a întâmplat? întrebă ea. Carter refuză să-mi spună şi toţi ceilalţi se poartă de parcă eu aş fi greşit cu ceva.

Isabelle se aplecă în faţă.

– Îmi pare rău, Allie. N-ar trebui să se poarte aşa. Eşti nouă aici şi n-ai cum să ştii. Nu mi-e încă foarte clar ce s-a întâmplat şi nici cum s-au rănit băieţii, dar am de gând să aflu.

–Părea ceva foarte grav, spuse Allie.

Isabelle se ridică în picioare.

–Cred că situaţia a părut mai rea decât era de fapt. Mi s-a spus că nimeni n-a fost rănit grav şi uneori jocurile devin puţin prea violente. N-ai de ce să-ţi faci griji. O să stau de vorbă cu cei implicaţi. Isabelle puse mâna pe umărul lui Allie şi o strânse uşor în vreme ce o conducea către uşă. Mulţumesc, Allie! Mă bucur că eşti bine. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Phil, e deja în îngrijire medicală. Şi e foarte limpede că rănile lui Gabe şi Carter sunt superficiale.

Deşi Allie îşi spunea că ar fi trebuit să ceară şi alte lămuriri, explicaţia lui Isabelle părea logică. Băieţii intrau întotdeauna în belele. Îi văzuse pe Mark şi Henry rănindu-se de nenumărate ori. Amândoi sfârşiseră la Urgenţe, şi nu numai o dată, după câte o noapte de vandalizare cu graffiti sfârşită prost.

„Dar ce putea să li se întâmple tuturor acolo, în pădure? Şi de ce nu vrea să-mi spună nimeni?“

Întoarsă în camera ei, îşi puse o fustă şi un pulover uscate, lăsându-şi hainele ude pe podea. Voia să se întoarcă la parter înainte de stingere ca să afle cum se simţeau ceilalţi.

Dar, în vreme ce îşi dădea cu luciu de buze în faţa oglinzii, mâna i se opri brusc. „Oare ar trebui să mă duc să mă întâlnesc cu Carter?“

Nu voia neapărat să se vadă cu el. Carter se purtase mizerabil. Dar era curioasă. De ce voia să întâlnească între patru ochi cu ea? Şi de ce în sala de festivităţi? Nu mai intrase acolo de când i-o arătase Isabelle în ziua sosirii ei.

Se uită la ceas. Era de-abia zece. Mai era destul timp până la stingere.

Se repezi în jos pe scări, apoi o porni în vârful picioarelor pe coridorul care ducea la sala de festivităţi.

–Allie!

Vocea mătăsoasă a lui Sylvain îi rosti numele ca pe-o mângâiere, şi ea se întoarse şi îl descoperi chiar în spatele ei.

–Speram să dau de tine. Eram îngrijorat. Eşti bine?

O trase în braţele lui şi, după o scurtă ezitare, Allie îl cuprinse şi ea. Cu mişcări delicate degetele lui îi trasară o linie pe şira spinări, până la talie.

„Piele de găină.“

El se depărtă puţin ca s-o privească.

– Eşti încă udă. Mă bucur mult că n-ai păţit nimic.

– Sunt bine.

Încercă să găsească o scuză pentru ceea ce voia să facă. În nici un caz Sylvain nu s-ar fi bucurat că se ducea să se vadă cu Carter. Dar, îşi spuse ea, ceea ce el nu ştia nu avea cum să-i facă ei rău.

– Tocmai o căutam pe Jo..., spuse.

– Cred că e cu Gabe.

Degetele lui îi poposiră sub bărbie, ridicându-i faţa pentru ca ea să-l privească în ochi. Îi simţi răsuflarea pe obraz. Mirosea răcoros, a ienupăr.

– Dar ce făceaţi tu şi Jo în foişor?

Întrebase pe un ton detaşat, dar ceva din felul în care vorbise o alertă pe Allie.

– Zelazny a fost foarte supărat să vă vadă acolo, adăugă Sylvain.

„Mă interoghează?“

– Era înainte de stingere, replică Allie. Nu înţeleg de ce toată lumea e deranjată că eram afară. Pur şi simplu am vrut să ieşim. Aşa că am ieşit.

– Pe ploaia aia torenţială.

Allie se săturase de întrebări.

– Ne-am gândit că o să fie amuzant, spuse ea. Şi, ştii ceva? Te-aş putea întreba şi eu acelaşi lucru. Ce căutai tu afară în ploaia torenţială?

El o studie curios, ca şi cum vedea la ea ceva nou pe care nu-l observase până atunci.

– Ai dreptate, *ma belle.*

Pentru prima oară ea simţi în vocea lui răceală. Atinsese un punct sensibil.

–Ce face Phil? întrebă Allie, încercând să treacă pe un teren mai puţin minat.

–O să îşi revină, dar a pierdut ceva sânge, aşa că va dura câteva zile. A fost o căzătură urâtă.

Ea deschise gura să întrebe ce se întâmplase în pădure, dar el vorbi din nou.

–Ar trebui să bei ceva cald, spuse. Vino cu mine! E ciocolată caldă în bucătărie.

–Nu.

Răspunsul lui Allie era mai intempestiv decât o cerea situaţia, şi Sylvain ridică surprins o sprânceană. Ea căută o explicaţie.

–Eu... am ceva de făcut. Vorbim mâine, da? Trebuie să...

Fără să mai continue, Allie se repezi pe lângă el către bibliotecă. Înăuntru era pustiu. Nici la biroul bibliotecarei nu era nimeni. Traversă în fugă peste covoraşele moi, către rafturi, şi dispăru în umbra dintre două dulapuri cu cărţi.

Auzi în spatele ei uşa deschizându-se şi închizându-se la loc. Carter îi strigă numele de două ori, încet. După un minut, uşa se deschise şi se închise din nou. Pentru siguranţă, Allie mai rămase câteva minute în ascunzătoarea ei. După ce numără încet până la două sute şi nu auzi nimic, ieşi dintre rafturi şi deschise uşa bibliotecii, aruncând o privire în coridor. Sylvain nu se vedea nicăieri. Allie oftă uşurată.

Uşa sălii de festivităţi se deschise fără zgomot când o împinse. Lumina era stinsă, dar la capătul îndepărtat al încăperii vaste şi goale văzu o lucire slabă. Şovăind, o porni într-acolo.

–Carter? şopti.

Un „uuuu“ fantomatic care reverberă în jurul ei.

–Termină, West!

El râse înfundat.

Când Allie se apropie, văzu că era tolănit într-un fotoliu, cu piciorul cocoţat pe o masă, între două lumânări aprinse. Avea fruntea bandajată cu grijă. Ţinea în mână o carte, pe care acum o lăsă să cadă încet pe podea.

Alături mai era un fotoliu, şi Carter arătă spre el.

–Stai jos!

–Nu-mi spune tu ce să fac! murmură ea în vreme ce se aşeza.

El zâmbi sumbru.

–Scuze, am vrut să fiu politicos.

Ea nu-i dădu atenţie.

–Ce-ţi face capul?

El flutură din mână, ca şi cum era o chestiune lipsită de importanţă.

–N-am nimic, spuse.

Urmă un moment de tăcere.

–Deci, care-i treaba? întrebă Allie pentru a sparge liniştea. De ce-ai vrut să ne vedem aici? Nu ştiu să dansez, în caz că asta sperai.

El ridică din umeri.

–Îmi place aici. Întotdeauna vin în sala asta. Nimeni nu intră aici, nu ştiu de ce. Ridicându-şi piciorul de pe masă, se întoarse s-o privească. Vreau doar să ştiu cum aţi ajuns tu şi blondina în foişor exact când lucrurile au luat-o razna. Gabe v-a lăsat pe amândouă bine-mersi în camera de relaxare, vorbind despre... pantofi, sau rujuri, sau mai ştiu eu ce chestii despre care vorbesc fetele. Cincisprezece minute mai târziu, sunteţi în foişor, pe o ploaie torenţială, legând bandaje. Cum aţi ajuns acolo, Allie?

Ea îşi feri privirea.

–Jo voia să-l caute pe...

El o întrerupse.

–Ah, las-o baltă, Allie! Eu nu sunt Isabelle.

Surprinsă de vehemenţa lui, ea rămase fără replică.

–Eu... ăăă... Păi...

El stătea nemişcat, studiind-o.

Instinctul care o împiedicase să îi spună adevărul lui Isabelle o îndemna acum să nu i-l spună nici lui Carter. Dar trebuia să afle ce se întâmpla, şi, dacă era cineva care să ştie, acesta era el.

–Ruth. Ea a venit să ne ia.

În lumina lumânărilor, ochii lui erau de nepătruns. Ea îl privi cu atenţie preţ de un minut, căutând o reacţie, dar nu văzu nimic.

Când vorbi, vocea lui era rece.

–Ce-a spus?

Allie îşi încrucişă braţele la piept şi o văzu din nou pe Ruth stând în faţa lor, cu apa curgându-i din păr şi picurând pe podea, cu chipul înfricoşat.

–A spus că Phil şi Gabe sunt răniţi. Şi ceva ciudat. Cred c-a zis: „A ieşit prost“.

Carter se ridică atât de repede din fotoliul lui încât mai târziu, când revăzu scena, Allie nu-şi aminti să-l fi văzut sculându-se. O apucă de umeri şi păru să se înalţe deasupra ei. Allie se trase în spate.

Apropiindu-şi buzele la o palmă de faţa ei, el îi şopti cu asprime:

–Nu trebuie să spui niciodată nimănui ce-a zis Ruth. Jură!

Allie îl privi lung, şi buzele ei se mişcară mute o secundă înainte să poată scoate vreun sunet.

–Da, sigur. Bine, n-o să spun nimănui. Dumnezeule mare, Carter!

Ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama ce făcea, el îi dădu drumul.

–Mă sperii, spuse Allie, frecându-şi umărul. Ce te-a apucat?

Încercând să pară nonşalant, el se rezemă de o coloană.

–Scuze! Dar Ruth n-ar fi trebuit să facă asta şi lumea s-ar putea enerva dacă ar afla. Nu vreau să aibă necazuri. Aşa că nu trebuie să spui nimic.

–Hei! spuse ea pe un ton glacial. Calmează-te, colega! Şi, dacă tot vorbim despre sinceritate, ai putea să-mi spui şi mie ce-a fost cu show-ul din seara asta? Cum de-aţi ajuns cu toţii căsăpiţi în mijlocul pădurii?

Încrucişându-şi braţele, el o privi rece. Urmă o tăcere lungă.

–Bun, mersi pentru întrebările inchizitoriale, şi pentru ameninţări şi tot restul. A fost absolut minunat. Dar acum cred ar trebui să plec, spuse Allie şi afişă cea mai plictisită mină a ei.

Carter o privi lung, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva. De fapt, ea aproape că surprinse momentul în care el se decise să tacă.

– Te pricepi la bandaje, rosti în schimb. Unde ai învăţat? În Crimeea?

Ea vru să se ridice pur şi simplu şi să plece. Dar rămase. Nu ştia prea bine de ce. Poate de curiozitate.

– La Londra, spuse. La ora de prim ajutor. La cercetaşe.

El ridică sardonic o sprânceană.

– Ai fost la cercetaşe? Nu pot să cred.

Ea nu-şi dădea seama de ce aveau această conversaţie jovială după ce el tocmai se purtase ca Hannibal Lecter cu ea, dar decise să-i facă jocul.

– Ba poţi. Eram mică pe atunci, dar chestiile astea nu se uită. Cum să legi un bandaj. Cum să prinzi un fluture. Cum să faci dulceaţă. Le ştiu încă pe toate.

El scoase un râset scurt, ca un lătrat, dar Allie nu zâmbi.

– Ce se întâmplă de fapt aici, Carter? Vreau să spun, ce s-a întâmplat cu voi în seara asta? V-aţi bătut? Arătaţi foarte rău.

Şi dacă Allie i-ar fi trântit o uşă în nas, rezultatul n-ar fi putut fi mai limpede. Ochii lui deveniră brusc inexpresivi.

– Las-o baltă! se răsti el. Şi nici nu mai întreba pe altcineva! Nimeni n-o să-ţi spună nimic şi lumea o să se înfurie dacă aude că pui întrebări. Se uită la ceas. E aproape unsprezece. Trebuie să plecăm.

Stinse lumânările şi încăperea se cufundă în beznă. Allie se îndreptă către locul unde credea că e uşa, dar se împiedică de ceva în întuneric. Carter o prinse. O secundă rămaseră faţă în faţă. Deşi era învăluit în umbră, lui Allie i se păru că el este aproape trist.

„Dar probabil că mă înşel."

– Pe aici, spuse el, conducând-o de mână afară din camera întunecoasă, cu siguranţa cuiva care parcursese drumul de multe ori.

Allie îi simţi degetele calde şi puternice strângându-le pe ale ei, dar în clipa asta chiar nu voia să o atingă, aşa că merse ţeapănă alături de el.

Când ieşiră clipind în luminile holului pustiu, privirea lui era voit albă.

–E unsprezece, Sheridan. Ar trebui să te grăbeşti. Nu cred că vrei să fii din nou pedepsită.

–Da, sigur, spuse ea sarcastic. Răni şi sânge se trec cu vederea, dar Allie afară după ora stingerii? Ar fi un dezastru!

–Noapte bună, Sheridan! spuse el pe un ton hotărât.

Ea se întoarse către scări.

–Cum zici tu, Carter.

„Trebuie să ai încredere în mine, Allie."

Carter se uita drept în ochii ei, cu o privire intensă, dar ea nu cedă.

„De ce aş avea încredere în tine? Tu n-ai încredere în mine."

Stăteau în sala de festivităţi. Era plină de lumânări aprinse, care străluceau pe pervazuri, pe mese şi în candelabrele uriaşe. Emanau o căldură imensă.

Ochii lui Carter sclipeau în lumină.

„Dar eu te pot ajuta..."

Cineva bătu cu putere în uşă. Ameninţător. Allie simţi cum inima îi bubuie în piept.

„Au venit", spuse el.

Bătaia se auzi din nou, mai insistent de data asta. Zgomotul era aproape asurzitor, şi Allie îşi acoperi urechile.

„Cine e? Cine e la uşă, Carter?"

El îi răspunse cu o voce nerăbdătoare:

„Trebuie să ai încredere în mine. Ai încredere în mine?"

Peste umărul lui ea vedea cum uşa crapă sub forţa loviturilor.

„Da!" strigă Allie, întinzând mâna către el. „Da! Am încredere în tine. "

*

Cu un geamăt, Allie se ridică în capul oaselor în pat, strângând pilota în pumnii încleştaţi.

Un zgomot puternic o făcu să tresară, dar nu era decât oblonul de lemn izbit de perete de o pală de vânt venită prin fereastra deschisă.

Se căţără pe birou ca să privească afară pe fereastră şi văzu că în timpul nopţii fusese furtună. Copacii se legănau, iar frunzele, smulse de pe crengi, pluteau în aer, purtate de vânt.

Trăgându-şi aşternuturile peste ea, murmură cu voce tare:

– Ieşi din capul meu, Carter West!

CAPITOLUL 9

Când se întoarse luni la ore, Allie avea sentimentul neliniştitor că nici unul dintre evenimentele din weekend nu avusese loc de fapt. Toată lumea îşi ocupă locurile obişnuite la ora obişnuită. Iar Jerry şi Zelazny o tratară exact ca şi cum nici n-ar fi văzut-o bandajând o rană în ploaia torenţială.

Sylvain nu era la ora de engleză, dar Carter întârzie ca de obicei, şi nu făcu decât să zâmbească afectat când Isabelle îi aruncă o privire exasperată. Dacă n-ar fi avut încă bandajul pe frunte, Allie mai că ar fi zis că îşi imaginase totul.

Între ore, se întâlni cu Jo în bibliotecă şi vorbiră în şoaptă despre ce se întâmplase după ce se despărţiseră. Jo îi spuse că până la urmă Gabe nici nu mai avusese nevoie de copci, iar infirmiera făcuse câteva comentarii admirative despre tehnica de bandajare a lui Allie.

–Acum Gabe vrea să ştie cum de am ajuns la foişor, dar... pentru că mi-ai spus să nu pomenesc nimic de Ruth, nu i-am spus. De ce nu vrei să-i spun?

Allie se aplecă mai aproape.

–Nu pot... Doar că... e important să nu-i spui.

De fapt, stătuse trează jumătate de noapte încercând să hotărască ce să-i spună lui Jo. Nu voia s-o mintă pe singura ei prietenă adevărată de la Cimmeria, dar îi promisese lui Carter să nu spună nimic.

–Nu ştiu cum să-ţi explic. Dar am auzit că Ruth ar putea avea necazuri sau ceva de genul.

O privi cu atenţie pe Jo cât timp aceasta analiză situaţia.

–OK, dar, dacă nu-i spun adevărul, cum să-i explic prezenţa noastră acolo?

Allie răsuci neliniştită un pix în mâna dreaptă, învârtindu-l fără întrerupere pe după fiecare deget, până când ajunse la degetul mic.

– I-am putea spune că jucam Adevăr sau Provocare şi îi spionam sau ceva de genul ăsta. Sau că eu am vrut să alerg prin ploaie şi tu ai încercat să mă opreşti.

Jo înclină capul într-o parte.

– Dintre aceste două jalnice opţiuni, cred că prima e ceva mai puţin neghioabă.

Allie zâmbi.

– Mersi, Jo!

În următoarele zile circulară o mulţime de zvonuri despre ce se întâmplase în pădure. Toată lumea ştia că fuseseră răniţi câţiva băieţi, dar nu era deloc clar ce se petrecuse de fapt. Elevilor li se interzisese să iasă din şcoală, iar asta nu făcu decât să agite şi mai mult spiritele. Nimeni nu părea să ştie că Allie şi Jo fuseseră acolo, iar versiunea cea mai populară era că băieţii avuseseră o confruntare cu aceeaşi vulpe cu care se întâlniseră şi Jo, şi Allie, deşi toată lumea părea să o găsească puţin probabilă.

Phil nu reveni la ore în săptămâna aceea, dar Ruth spuse că se simţea mai bine şi că avea să se întoarcă curând.

Toată lumea era, conform spuselor lui Allie, în arest la domiciliu, dar cel puţin vremea rea se dezlănţuise. Ploaia nu se opri toată săptămâna. Nu era la fel de vijelioasă cum fusese duminică, dar cădea neîntrerupt şi zilele se scurgeau cenuşii. Profesorii păreau puşi pe scos untul din ei şi curând acesta deveni principalul subiect de conversaţie la masă şi în pauze. Elevii discutau cu tot mai multă disperare despre cantitatea uriaşă de teme primite. Allie şi Jo erau în bibliotecă în fiecare seară până la stingere, încercând să nu rămână în urmă.

Joi seara, Allie era deja epuizată. Ieşi din bibliotecă să-şi ia o ceaşcă de ceai şi se întâlni cu Sylvain. El i se alătură în drumul spre sala de mese.

– Bună, *ma belle* Allie. Ce mai faci? Nu te-am mai văzut din weekend.

Allie simţi cum inima începe să-i bată mai tare, dar încercă să pară ca şi cum întâlnirea cu el nu era mare lucru. Spera ca Sylvain să n-o întrebe unde dispăruse atunci când fugise de el.

– Binişor. Încerc să nu mă las îngropată în teme.

El încuviinţă din cap.

– Ştiu. Profesorii sunt dintr-odată foarte dispuşi să ne dea de lucru, nu glumă.

Allie se întoarse către el.

– Şi de ce fac asta? Întotdeauna sunt aşa de răi?

El zâmbi şi ochii îi scânteiară.

– Nu, e neobişnuit chiar şi pentru Cimmeria. Cred că vor să ne ţină prea ocupaţi ca să mai încercăm să ne furişăm afară.

Allie încercă să-şi ascundă surprinderea.

– Din cauza a ceea ce s-a întâmplat în seara aia? întrebă ea.

– Poate.

Ea se uită cu jind către uşa de la intrare.

– Tare aş vrea să ies...

– Eşti plictisită, *ma belle*? Cu o mişcare atât de rapidă încât ea nu avu timp să reacţioneze, el îi luă mâna şi o trase mai aproape. Aş putea să-ţi citesc viitorul în palmă. Poate că asta te-ar amuza. Şi aş vedea în sufletul tău.

– Ştii să citeşti în palmă?

Vocea ei exprima îndoială, dar îi plăcea senzaţia mâinii ei într-a lui.

– Bineînţeles, zâmbi el. Tu nu ştii? E simplu.

Întorcându-i mâna, îşi trecu degetul peste liniile puţin adânci ale palmei ei, cu o atingere uşoară ca a mustăţilor unei pisici.

– Ai o linie a vieţii foarte lungă, murmură el, urmărindu-i o dungă de la încheietura mâinii până în mijlocul palmei. Iar linia inimii e puternică. O vezi aici?

Îşi trecu buricele degetelor peste o adâncitură care se termina între degetul ei mare şi arătător. Ea se înfioră de cât de delicată îi era atingerea.

– Ştii ce-mi spune linia asta?

Allie scutură din cap în tăcere.

–Îmi spune că eşti îndrăgostită de cineva. Sau poate că o să fii în curând.

Allie îşi simţea trupul vibrând. Încercă să se gândească la o replică spirituală, dar, înainte să poată spune ceva, uşa bibliotecii se deschise.

–Hei, Allie, nu uita de...! strigă Jo, dar, când îl văzu pe Sylvain, vocea i se stinse. Ups, vai de mine, cred că mi-am uitat...

Improvizând stingherită, Jo reintră repede în bibliotecă. O clipă mai târziu, uşa se deschise din nou şi un grup de elevi ieşi sporovăind. Allie o auzi pe Jo şoptindu-le:

–Nu, staţi puţin...

Sylvain dădu drumul mâinii lui Allie cu un zâmbet plin de regret.

–Mi-ar plăcea să mai studiez cu tine subiectul ăsta cândva, spuse el.

–Da, răspunse ea, roşie la faţă. Hai să... mai vorbim!

–Ce-ar fi să ne întâlnim sâmbătă după cină să... stăm de vorbă? spuse el.

–Sigur, răspunse Allie, încercând să nu arate că i se tăiase răsuflarea.

El zâmbi.

–Bun. O să te caut eu în sala de mese. Ne vedem atunci.

–Ne vedem atunci, repetă ea prosteşte.

Toată săptămâna, ritmul alert al temelor nu se domoli. Colac peste pupăză, vineri toţi elevii primiră subiecte pentru lucrări de weekend. Când fură împărţite foile cu tema pentru acasă la ora de istorie, de pe pagina din faţa lui Allie scrisul ordonat al lui Zelazny o privea furios:

3 000 de cuvinte despre impactul socio-economic al Războiului Civil englez asupra societăţii agrare a vremii.

Pentru luni. Fără excepţii. Fără scuze.

*

Vineri după-amiază, biblioteca era atât de aglomerată încât, după ce se ocupară toate scaunele, elevii se împrăştiară în hol, unde se aşezară pe podea în grupuri mici, cu cărţile şi hârtiile întinse în jur.

–Arătăm ca nişte refugiaţi, murmură Jo în timp ce ea şi Allie cărau braţe de cărţi către un loc gol de lângă uşa de la intrare.

–E o nebunie. Cât or să mai continue cu chestia asta? spuse Allie, ţinând în echilibru o ceaşcă de porţelan cu ceai pe o carte de istorie veche de un secol şi lăsându-se pe podea.

–Bună întrebare, răspunse Jo, luând repede ceaşca din poziţia ei precară, înainte să apuce să cadă şi să se spargă pe podeaua de piatră.

–Mersi!

Allie se instală cu spatele rezemat de perete.

Jo sorbi din ceaiul lui Allie.

–Ar fi trebuit să-mi iau şi eu unul. Acum o să ajung să-l beau pe-al tău.

–Şi în mod clar ar fi trebuit să ne luăm biscuiţi.

–Suntem nişte fraiere.

Allie îşi aranjă cărţile şi o cută de îngrijorare îi apăru pe frunte.

–Unde-i Gabe azi? Nu i-am văzut nici pe el, nici pe Sylvain toată săptămâna.

Jo închidea un caiet.

–Habar n-am. A zis că are ceva de făcut şi că o să-şi facă temele mai târziu.

–Ciudat, spuse Allie. Profesorii sunt atât de severi, dar lui Gabe şi Sylvain nu pare să le pese.

Jo ridică din umeri.

–Nimeni nu-mi spune prea multe. Eu şi Gabe ne-am certat din cauza asta – şi noi nu ne certăm niciodată.

–Băieţii sunt aiurea, concluzionă Allie, deschizându-şi cartea.

Jo dăduse în sfârşit peste caietul de care avea nevoie şi acum se concentra să găsească ceva anume în el, aşa că, în timp ce-i frunzărea paginile, spuse absentă:

– Tot ce ştiu e că toţi tipii de la Night School ies afară în fiecare seară, şi sunt sigură că asta are legătură cu seara aia. Dar e ultrasecret.

Allie se opri din ce făcea şi rămase uitându-se lung la ea, ţinând încă între degete o foaie de carte, îngălbenită şi fragilă.

– Stai puţin! Tu ştii cine e în Night School?

Jo încremeni şi pe chipul ei se zugrăvi o expresie de vinovăţie.

– Nu, răspunse. Nu chiar. Adică, eu... am cam ghicit. Oricum, despre câţiva e destul de clar.

– Ca de pildă cine?

– Nu ştiu, zău! răspunse Jo prudentă. Adică, la ghiceală, cred că Sylvain, şi Phil, poate Lucas, şi poate şi Carter, şi Gabe, dar cine ştie?

Minţea atât de prost încât Allie ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de surprinsă.

– Vrei să spui că tu crezi că prietenul tău e implicat în chestia asta, dar nu eşti sigură? spuse.

Jo se uită în jur ca să se asigure că nimeni nu era atent la ele, apoi se aplecă spre Allie şi îşi coborî vocea.

– Uite ce-i, chiar e ultrasecret, să ştii! Oricine vorbeşte despre asta are mari necazuri dacă cineva află că a spus ceva. Serios, mari necazuri.

– Deci chiar n-ar trebui să vorbim despre asta? şopti Allie.

– Nu, şuieră Jo.

Allie se întoarse la cartea ei, întorcând încet paginile, dar gândurile încă i se învârteau în jurul cuvintelor lui Jo.

Se aplecă din nou puţin.

– Nici o fată?

Jo îi aruncă o privire plină de înţeles.

– Poate Jules, mimă ea. Şi Ruth.

Allie holbă ochii.

– Nu se poate! spuse ea, neîncrezătoare.

Jo îşi ridică mâna dreaptă.

–Jur.

Jumătate de oră după aceea lucrară în tăcere. Nu se auzeau decât scârţâitul stilourilor pe hârtie şi foşnetul paginilor întoarse. Apoi, pe neaşteptate, Allie înălţă capul.

–Asta explică felul în care s-a purtat Carter sâmbăta trecută, spuse ea, ca şi cum discuţia lor nici nu s-ar fi întrerupt.

Jo păru curioasă.

–De ce? Ce? Şi... când?

Allie îi povesti cum o alungase Carter de la etajul al doilea.

–Interesant, spuse Jo când ea termină. Dar nu ştiam că se întâlnesc chiar în clădirea şcolii. În timpul zilei? Asta e cam ciudat.

Allie îşi învârti din nou stiloul, murdărindu-se cu cerneală pe dosul mâinii. Încercă să cureţe pata, dar era inutil.

–Oricum, ce fac ei, mai exact? întrebă.

Jo nu ridică privirea din carte.

–N-am idee.

Allie continua să-şi frece pata de cerneală de pe mână.

–Întotdeauna am avut senzaţia că totuşi Carter ştie ceea ce se petrece. Aşa că asta ar explica de ce.

Jo îi aruncă o privire.

–Ce e? întrebă Allie, lăsându-şi capul într-o parte.

–Nimic.

Allie îşi luă stiloul, dar Jo continua să se uite la ea.

–*Ce-i?* întrebă din nou Allie, dându-i un ghiont uşor.

Chicotiră amândouă.

–Nimic, doar că... Ştii tu. Tu şi Carter.

Allie se opri din râs.

–Ce-i cu mine şi Carter?

–Nu ştiu. Doar că întotdeauna pare să te tachineze.

–Da, am observat, spuse Allie pe un ton sec. Probabil pentru că e un maniac.

–Nu. Adică... nu ştiu. E ceva în felul în care te tachinează care mi se pare interesant.

Allie se încruntă.

– Jo, ce Dumnezeu vrei să spui?

– E, nimic! Doar că un timp am crezut că te place, şi ştiam că şi tu l-ai plăcut, iar acum e ca şi cum nu vă puteţi suferi.

Allie ridică din umeri.

– Se mai întâmplă, spuse.

– Hmm...

Vocea lui Jo era şovăitoare.

– Nu e nici un hmm, spuse Allie. Nu face decât să-mi dea ordine şi să-mi spună ce să fac şi ce nu. Arată bine, da, dar nu-mi place de el.

Jo desenă o linie sinuoasă pe caietul ei, apoi o îngroşă şi îi ataşă o limbă bifurcată.

– Mai ştii toate chestiile alea pe care eu şi Gabe ţi le-am spus despre Carter?

Allie încuviinţă din cap.

– Erau adevărate. Doar că, de când ai venit tu aici, s-a schimbat. Nu l-am mai văzut cu vreo fată de atunci.

Allie zâmbi larg.

– Cum? Timp de două săptămâni întregi? Uau, zău aşa! Câtă cumpătare! Trebuie să fie căzut în cap după mine.

Izbucniră amândouă într-o cascadă de râsete.

– Oricum, o veste mai normală e că Sylvain m-a rugat să ne vedem mâine-seară după cină, spuse Allie. Cred că e un soi de întâlnire.

– Ooo, o întâlnire adevărată! Jo zâmbi. Serios, Carter, nici nu mai contează. Am spus doar prostii despre el. Sunt super-încântată că tu o să pui mâna pe Sylvain. Toate fetele or să fie geloase pe tine.

– Sunt convinsă că asta o să le facă să se poarte foarte frumos cu mine.

Allie vorbise pe un ton sarcastic, dar Jo ridică o sprânceană.

– Dacă Sylvain e prietenul tău, n-or să îndrăznească să se poarte altfel decât drăguţ. Şi, înainte ca Allie să o întrebe ce voia să spună, Jo adăugă: Bun, gata cu distracţia! Avem nevoie de o mie cinci sute de cuvinte înainte de cină, care e în... – Jo se uită la ceasul delicat de aur de la încheietura ei – ... puţin peste trei ore.

–Eşti o tirană, spuse Allie.

Dar deja se apucase de scris.

La cina din seara aceea, toate discuţiile se învârtiră în jurul zvonurilor că terenurile din jurul şcolii erau accesibile elevilor „în limite rezonabile". Problema era că nimeni nu ştia ce însemna asta.

–Adică putem să mergem afară din nou fără să murim? întrebă Lisa, aruncându-şi părul lung peste umeri.

–N-a murit nimeni, Lisa.

Allie îşi spuse că tonul lui Gabe era exagerat de tăios.

Lisa ridică doar din umeri şi ciuguli din salata ei.

–Sunt convins că nu e nici o problemă, spuse Phil, cu o voce în mod deliberat cumpătată, dar eu oricum mă gândeam să merg în camera de relaxare.

–Şi eu la fel, spuse repede Gabe.

–Eu nu. Mă duc afară. M-am săturat să stau înăuntru.

Jo vorbi apăsat, dar nu se uită spre Gabe. El o privea intens, dar ea îşi plimbă privirea în jurul mesei, prefăcându-se că nu-l observă.

–Jo...

El se uită la ea ameninţător, dar ea îi aruncă o privire de avertizare.

–Ce e?

Aruncându-şi şervetul pe masă, Gabe îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, murmurând:

–Nu-mi mai e foame.

Şi se repezi afară fără să se uite înapoi.

Urmă un scurt moment de tăcere, în care toată lumea se prefăcu a nu fi văzut ceea ce tocmai se petrecuse în faţa lor. Allie îl văzu pe Phil schimbând o privire cu Lucas.

Ruth încercă să distragă atenţia tuturor lansându-se într-o poveste despre un experiment ştiinţific, dar vocea i se stinse treptat.

-Bun, eu sunt cam terminată. Jo? spuse Allie, loială.

Jo îi zâmbi plină de recunoştinţă şi o urmă afară. Allie aşteptă până se îndepărtară suficient pentru a nu fi auzite şi o întrebă:

-Ce-a fost asta?

Jo mergea repede pe coridor, şi o clipă nu răspunse. Când vorbi în sfârşit, glasul ei era plin de amărăciune.

-E clar că Gabe nu vrea să mă duc afară pentru că n-aş fi în siguranţă. Şi e clar că are de gând să se poarte ca şi cum eu sunt copilul, iar el părintele, şi poate să-mi spună ce să fac. Ceea ce eu nu pot să sufăr. Am deja doi părinţi total inutili, mulţumesc frumos! N-am nevoie de încă unul.

Străbătu atât de repede holul de la intrare, încât, atunci când ajunseră la uşă, Allie aproape alerga ca să poată ţine pasul cu ea. Jo o deschise nerăbdătoare şi se opriră amândouă, una lângă alta, în capul scărilor care coborau afară.

-Ei bine, spuse Allie, ridicând privirea către cerul de seară, de un albastru nevinovat, mie mi se pare că suntem în deplină siguranţă.

-Eu sper că nu suntem, spuse Jo. Cine moare ultima pierde!

Râzând, o luă la fugă în jos pe scări. Allie o urmă, şi se repeziră amândouă pe iarbă. Preţ de câteva minute dansară pe peluză, învârtindu-se în aerul proaspăt, bucurându-se de libertate.

-Stai! spuse Allie cu răsuflarea tăiată, apucând-o pe Jo de braţ. Unde mergem?

Îşi domoliră ritmul.

-Bună întrebare. Într-un loc unde Gabe nu mă poate găsi ca să mă târască înapoi înăuntru ca un troglodit. Jo se gândi un moment. Ai fost vreodată în capelă?

Allie se strâmbă.

-Nu, dar am greblat iarba din jur.

–A, da! Am uitat de pedeapsa aia. De fapt, capela e chiar super. Sunt nişte poezii pe pereţi, într-o sută de limbi. E antică şi de demult.

Capela era în pădure, şi Allie se uită nesigură într-acolo. Purtarea nebunească a lui Jo începea să o îngrijoreze.

–Şi suntem în siguranţă dacă mergem acum? întrebă ea. Vreau să spun, după tot ce s-a-ntâmplat?

–Probabil că nu, spuse Jo, zâmbind cu răutate. Vii sau nu?

Fără să se uite înapoi, o porni prin iarbă către pădure.

CAPITOLUL 10

Soarele scânteia în părul blond strălucitor al lui Jo care străbătea cu paşi iuţi pajiştea, şi Allie ezită doar un moment înainte de a se repezi după ea. Paşii o purtară repede prin iarbă şi simţi un val de euforie atât de intens încât râse cu voce tare când o ajunse din urmă pe Jo câteva clipe mai târziu.

– Grăbeşte-te! strigă, depăşind-o.

Dar, când intrară în pădure, cerul albastru dispăru şi odată cu el şi lumina. În umbră îşi domoliră paşii şi o parte din curajul lui Allie se evaporă.

– Întotdeauna e prea întuneric aici, spuse ea.

Lui Jo nu părea să-i pese.

– Aşa sunt pădurile. Voi, fetele de la oraş, pur şi simplu nu înţelegeţi cum e la ţară. În pădurile înfricoşătoare n-ai decât un singur lucru de făcut. Îi dădu lui Allie un ghiont uşor, în glumă. Să fugi.

Jo alergă înainte pe cărare. Allie venea în spatele ei. Ferigile care mărgineau poteca le atingeau uşor pe glezne. Râsetele lor răsunau dogit printre copaci. Dar Allie tot era speriată. Sunetele pădurii – vântul care sufla printre copaci, ţipetele păsărilor, crenguţele pocnindu-i sub talpă –, totul o făcea să tresară.

Dacă se gândea mai bine, excursia asta nu părea de fapt o idee prea grozavă.

– Poate ar trebui să mergem înapoi, spuse ea după o vreme. Am putea să jucăm ceva sau... nu ştiu. Să vedem ce fac ceilalţi.

Jo nu-şi întoarse privirea, dar îi răspunse pe un ton liniştitor:

–Aproape am ajuns.

„Şi atunci, ce am de sunt aşa de nervoasă?“

Dar, câteva minute mai târziu, Jo se răsuci spre ea şi îi zâmbi.

–Vezi? Am şi ajuns.

În faţa lor se zărea zidul bisericii. În cimitirul din jur erau mai puţini copaci şi mai multă lumină. De îndată ce pătrunse în spaţiul deschis, Allie se simţi mai bine, dar Jo ajunsese deja la uşă, apucă inelul de fier cu amândouă mâinile pentru a ridica zăvorul şi apoi o împinse cu umărul. Uşa cedă cu un geamăt şi fetele intrară. În capelă, soarele care apunea era filtrat de vitraliile în galben şi roşu în cioburi de lumină colorată, aşa încât în ciuda răcorii pe care o menţineau podeaua şi pereţii de piatră, încăperea părea caldă.

Lui Allie, rămasă lângă prag, nu-i venea să creadă ceea ce vedea.

–Măiculiţă! şopti ea.

Jo o privi cu ochi cunoscători.

–Super, nu?

Allie înaintă în vârful picioarelor până în centrul încăperii şi se roti încet. Pereţii erau acoperiţi cu picturi. Unele cuprindeau doar cuvinte – cele mai multe în mod clar poezii –, altele, doar imagini. Vopseaua se decolorase – până la un roşu ruginiu, un galben ivoriu, un negru cenuşiu, dar se vedea limpede, şi nu era greu de imaginat, cât de strălucitoare fusese cândva.

–Asta mă bagă întotdeauna în sperieţi. Jo se duse în partea din spate a capelei, unde într-o pictură un diavol împingea cu o furcă nişte biete făpturi goale către soarta cumplită care le aştepta, cu ajutorul unor demoni veseli, cu înfăţişare de troglodiţi.

Allie strâmbă din nas.

–Aoleu! făcu ea.

–Exact! Uite, asta e mai drăguţă. Jo arătă către o pictură din apropierea lor în care se vedea o tisă noduroasă, plină de fructe şi de păsări. Rădăcinile ei răsucite alcătuiau cuvintele „Arborele Vieţii“.

De jur împrejurul imaginilor pictate se distingeau cuvinte în limbi vechi. Allie studie câteva litere chirilice.

-Tu înţelegi ceva? o întrebă pe Jo.

-Puţin. Unele sunt în greceşte. Jo arătă către iconostas, apoi se întoarse către peretele de lângă el. Iar acolo e o formă de galeză. Dar în cea mai mare parte e latină.

Pe peretele de deasupra uşii trona o inscripţie cu litere roşii frumoase. Culoarea era suficient de intensă, încât Allie se întrebă dacă nu cumva fusese restaurată. Se dădu înapoi ca să se uite mai bine la ea.

-*Exitus acta probat?* Silabisi cuvintele şi apoi se uită întrebătoare la Jo. Ştii ce înseamnă asta?

-Rezultatul justifică fapta, răspunse Jo fără să ezite.

Allie se uită din nou la cuvinte.

-Ce e cu inscripţia asta? rosti ea gânditoare. Pare la fel de ciudată ca o pancartă cu „Hei, bun venit la biserică!“

-Habar n-am, spuse Jo, învârtindu-se pe culoarul dintre bănci într-un dans ameţitor.

Allie o privi o clipă nedumerită, încruntând din sprâncene, apoi îşi îndreptă atenţia către imaginea complicată a unui dragon, a cărui coadă se îmbârliga până aproape de podea, în timp ce un porumbel tocmai zbura.

-E incredibil! şopti ea.

-Şi acum, că ai văzut-o, putem pleca?

Carter stătea rezemat de tocul uşii – cu braţele încrucişate şi privirea atentă.

Allie tresări.

-Carter, Dumnezeule! M-ai speriat.

Dar se simţi neaşteptat de uşurată să-l vadă. Jo o băgă în sperieţi, şi acum măcar puteau să se întoarcă împreună. Cu cât mai mulţi, cu atât mai sigur.

Dar nu voia să se dea de gol.

-N-ar trebui să te furişezi aşa, spuse ea pe un ton tăios.

Carter o privea detaşat.

–Nu m-am furişat. Am mers. Nu aşa aţi ajuns şi voi aici? Se întoarse spre Jo şi vocea îi deveni mai caldă. Ce faci, Jo?

Ea era în capătul opus al capelei, prefăcându-se că studiază o pictură.

–Suntem bine, mersi de întrebare, Carter. Poţi să-i spui lui Gabe că n-am nevoie de ajutorul lui.

Vocea îi era calmă, dar nu-l privise în ochi pe Carter şi maxilarul îi era încordat a încăpăţânare.

El făcu un gest de parcă ar fi vrut s-o domolească.

–Hei, nu sunt poliţaiul lui Gabe! Doar că începe să se întunece afară şi m-am gândit că v-aş putea escorta, domnişoarelor. De ce? Te caută Gabe?

Jo îi aruncă o privire ucigătoare.

–Las-o baltă, Carter! Ştiu că el te-a trimis. Întotdeauna trimite pe cineva să mă urmărească.

–Zău, Jo, Gabe nu ştie că sunt aici, spuse el. V-aţi certat sau ce? Faţa lui Carter părea atât de sinceră încât Allie fu tentată să-l creadă, dar Jo se apropie de altar, îndepărtându-se de el cât putea.

–Sau ce, spuse ea rece.

Prefăcându-se că studiază picturile de pe pereţi, Allie se apropie de Carter, care stătea tot lângă uşă.

Uitându-se fix la pictura delicată a unui trandafir alb, şopti:

–Cum ne-ai găsit?

La fel de încet, el răspunse:

–V-am urmărit.

Ochii lor se întâlniră, apoi fiecare îşi întoarse privirea. Allie simţi că pielea i se face ca de găină.

–Ce se-ntâmplă cu ea?

Buzele lui de-abia se mişcară, dar făcu semn cu capul către Jo.

–Nu ştiu, răspunse Allie. Parcă nu e ea... n-o recunosc.

–Şoapte, şoapte, şoapte!

Vocea aspră a lui Jo le întrerupse discuţia. Se întoarseră amândoi şi o văzură lângă altar, cu palmele lipite de amvon, uitându-se furioasă la ei.

– De ce naiba nu v-o trageţi odată şi cu asta basta?

Allie se holbă la ea cu gura căscată. Se simţea de parcă i-ar fi dat cineva un pumn în faţă.

„Ce Dumnezeu are?"

Dar încercă să nu sune ca şi cum ar fi fost rănită.

– Nu te porţi deloc frumos, Jo. Uite ce e, chiar se întunecă şi eu aş vrea să mă întorc. Vii cu mine?

Şi îi întinse mâna. Jo o studie o clipă, apoi traversă naosul către ea.

– Bine, cum vrei. Hai să mergem! Vorbise pe un ton rezonabil, şi, când o apucă de mână pe Allie, o strânse uşor, dar Allie avu sentimentul neliniştitor că ceva tot nu era în regulă. Când ieşiră, soarele asfinţise deja, iar pădurea arăta mai întunecată şi mai ameninţătoare decât la venire.

Jo se legănă pe vârful picioarelor pe treapta de la intrare.

–Allie, ţi-aduci aminte ce ţi-am spus, care e singurul fel în care poţi să străbaţi pădurile înfricoşătoare?

Allie îi aruncă o privire nedumerită.

– Care e? Să fugi?

La aceste cuvinte, Jo se năpusti pe cărare cu o viteză neaşteptată, iar Carter şi Allie rămaseră în faţa capelei, uitându-se lung după ea.

– Ce naiba?

Carter ridică privirea spre cer, ca şi cum ar fi sperat să găsească acolo vreun răspuns.

– Habar n-am ce se-ntâmplă, spuse Allie. Cred că s-a certat cu Gabe şi acum, pur şi simplu, nu ştiu, şi-a ieşit din minţi. Complet.

– Of, minunat! oftă el. Credeam că a terminat cu chestiile astea.

Allie îi aruncă o privire nedumerită.

– Ce? S-a mai purtat aşa şi înainte?

–Într-un timp o apucau nebuniile ori de câte ori ceva nu mergea bine, dar de ceva vreme se potolise. Carter părea exasperat. Acum trebuie să mă duc după ea şi să am grijă că se întoarce în siguranţă la şcoală, altfel Gabe mă strânge de gât. Tu te descurci aici? Dacă vrei, mă întorc după tine.

–Nu e nevoie să te întorci, spuse ea, vin cu tine.

Ieşiră în fugă pe portiţă şi la început Allie ţinu pasul cu el. Dar, când intrară în pădurea întunecată, îi veni în minte ceva.

–Am lăsat uşa deschisă, spuse ea, încetinind pasul.

–Ce? La capelă? Carter se opri în loc. La început păru să nu fie sigur, dar apoi se lovi cu palma peste frunte. Fir-ar! Ai dreptate. Ar trebui să mă întorc s-o închid.

Dar nu se mişcă. Se uită înainte către şcoală, apoi înapoi către biserică, de parcă nu se putea hotărî ce să facă.

Văzându-l nehotărât, Allie decise.

–Mă duc eu, spuse. O închid eu. Tu du-te după Jo!

–Eşti sigură? întrebă el şovăitor. Se întunecă şi se apropie ora stingerii.

Aşa era, dar Jo se purta ciudat şi era singură în întuneric. Şi, cu toate că Allie nu murea de nerăbdare să fie singură în pădure, ştia că asta trebuie să facă. Avea însă senzaţia că el n-ar fi vrut s-o lase, aşa că îşi dădu seama că trebuia să-l convingă.

–O să avem necazuri dacă rămâne deschisă, îi atrase ea atenţia. Şi chiar nu cred că ar fi bine pentru Jo să fie luată la întrebări acum de Zelazny. Şi în plus, dacă intră o vulpe şi-l mănâncă pe Iisus?

El izbucni în râs şi, preţ de o clipă, chipul i se relaxă.

–Bine, spuse. Dar mă întorc după tine de-ndată ce o duc pe Jo în şcoală.

–Nu-ţi face griji pentru mine – nu mi-e frică de întuneric, minţi ea. Sunt în regulă.

–Mulţumesc, Sheridan! spuse el, şi Allie îl simţi că era uşurat.

Carter o porni în goană spre şcoală şi ultimele lui cuvinte ajunseră spre ea purtate de vânt:

– Mă-ntorc.

– Nu te-ntoarce! îi strigă ea în urmă, dar Carter nu dădu vreun semn că ar fi auzit-o.

Imediat ce el dispăru, curajul o părăsi pe Allie. „Aş putea pur şi simplu s-o las deschisă“, îşi spuse, uitându-se în lungul potecii. „Poate n-o să afle nimeni că noi am fost.“

Apoi se gândi ce groaznic ar fi fost să păţească ceva capela aceea superbă – ar fi putut să plouă toată noaptea şi Arborele Vieţii să se strice şi ar fi fost doar vina ei.

Se întoarse şi o luă înapoi, prin lumina crepusculară.

Lumina aurie care inunda mai devreme biserica dispăruse şi, trecând de poartă, Allie văzu uşa capelei căscată ca o gură care rânjea.

Respirând adânc, se apropie grăbită de uşă şi o împinse cu toată puterea. Uşa nu se mişcă, până când Allie îşi dădu seama că era fixată cu un cârlig negru de metal care o ţinea deschisă. Chiar şi după ce îl scoase, uşa i se păru cumplit de grea. O împinse cu putere, dar chiar în clipa în care se închidea cu un scârţâit de protest, Allie văzu ceva, ca o străfulgerare, mişcându-se în umbra dinăuntru.

Încremeni, cu ochii pironiţi în întuneric. Apoi, cum uşa continua să se închidă, o apucă dintr-odată şi îşi înfipse călcâiele în pământ, încercând să o ţină deschisă. Dar uşa cea veche îşi urma acum calea şi nimic nu o mai putea opri. Se trânti cu un zăngănit răsunător care păru să stârnească ecoul printre copaci.

Inima lui Allie bătea nebuneşte. Privirea îi rămăsese aţintită asupra uşii închise.

„Ce naiba a fost asta?“

Un fâlfâit brusc de aripi deasupra capului ei o făcu să tresară, dar nu erau decât păsări care se ridicau către cerul întunecat dintr-un copac din apropiere.

Cu mâna pe inelul greu de fier care servea drept mâner, Allie se gândi ce variante avea. Cu siguranţă cineva era înăuntru – îl văzuse.

Asta dacă nu cumva întunericul îi juca vreo festă.

„Ar trebui să plec. Să mă întorc la şcoală“, îşi spuse. „M-am speriat, fără motiv.“

Apoi îşi imagină ce-ar fi făcut Carter dacă ar fi fost acolo. Ar fi deschis uşa fără să ezite şi i-ar fi cerut celui care se afla înăuntru să se arate.

–Dar Carter e un maniac, murmură ea pe un ton neconvingător. De fapt, nici nu conta. Allie ştia deja ce avea să facă.

Răsuci inelul.

Deschizând uşa cu mare greutate, se aplecă înăuntru fără să treacă totuşi de prag.

–Hei! strigă. Încăperea era acum atât de întunecată încât aproape că nu mai desluşea desenele de pe pereţi. E cineva aici?

Singurul sunet pe care îl auzi era propria voce, întorcându-se în ecou. Dar liniştea care urmă păru grea, apăsătoare, aşa cum se întâmplă întotdeauna în clădirile vechi, şi Allie simţi cum pielea i se înfioară. Tocmai dădea să intre când auzi nişte paşi repezi traversând curtea bisericii în spatele ei.

Allie se răsuci şi se ghemui, ca şi cum ar fi vrut să evite o lovitură... dar înapoia ei nu era nimeni.

Nu se auzea nimic, doar vântul şuiera printre copaci.

Mijind ochii, scrută tufişurile din jurul bisericii. Fiecare sunet o făcea să tresară.

„Ştii ce? La naiba cu toate!“

Împinse cu toată puterea uşa şi o închise. În timp ce zăvorul zăngănea în urma ei, Allie fugi către poartă, deschizând-o şi trântind-o nepăsătoare după ea. Fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga, o luă la fugă pe potecă, grăbind pasul pe măsură ce muşchii i se încălzeau, până ce ajunse să gonească. Dar, cotind în întuneric, alunecă pe o piatră şi căzu, lovind pământul, cu atâta forţă încât i se tăie respiraţia. Allie se chinui să-şi recapete suflul, ţinându-se de coaste.

Când se mai linişti, îşi scoase pietricelele care-i intraseră în palma zgâriată, făcându-şi curaj să-şi examineze genunchiul. Avea o rană superficială din care sângele i se scurgea pe picior. Allie spera că în realitate nu era atât de rău.

Respirând printre dinţi, se ridică şi încercă să vadă dacă piciorul îi putea susţine greutatea. O durea, dar era în stare să meargă, şi o porni şchiopătând pe cărare, înjurând încet.

Poteca părea nesfârşită. După un timp care i se păru a fi destul de lung, se opri să-şi odihnească puţin piciorul. Parcă nu durase aşa de mult când veniseră, nu? Oare o luase pe un drum greşit?

Un foşnet printre copaci îi întrerupse gândurile neliniştite. Îşi ţinu răsuflarea şi ascultă.

– Carter? spuse ea într-o doară.

După o secundă, auzi din nou zgomotul, dar acum părea să vină din cealaltă parte a potecii. Allie se răsuci cu faţa într-acolo, încordându-se să vadă ceva printre copaci.

– Hei!

Vocea îi tremura uşor şi ea încercă să-şi păstreze calmul.

– Cine-i acolo?

Tăcere.

– Dacă vrei să faci vreo glumă, să ştii că nu e deloc de râs, strigă ea în întuneric.

Apoi o porni grăbită pe potecă, şchiopătând cât putea de repede.

„... douăzeci şi cinci de paşi, douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte...“

Pocnetul unei rămurele rupte în spatele ei o făcu să tremure. Încremeni în loc. Iar foşnetul ăla. „Dar mai aproape. Mult mai aproape.“

Ignorând durerea, Allie o luă la fugă pe cărare, sărind peste rădăcini, simţind cum pietricelele i se rostogolesc sub tălpi, dar reuşind să-şi menţină echilibrul. Alerga cu pumnii strânşi.

După un minut, se întoarse să privească peste umăr – poteca era pustie. Dar, când se răsuci din nou în faţă, cineva stătea chiar în drumul ei.

Ţipă şi alunecă, dar mâinile lui Sylvain o prinseră şi o traseră mai aproape.

–Hei... hei! Se uită la ea îngrijorat. Eşti bine? Îţi curge sânge. Ce s-a-ntâmplat?

Allie vorbi întretăiat, gâfâind:

–Era... cineva... în capelă... în pădure. Vocea îi sună speriată, aproape şoptită.

Mâinile lui o strânseră mai tare.

–Ţi-a făcut cineva ceva?

Allie clătină din cap.

–Nu... am căzut. Dar... am auzit... pe cineva... aproape. Cred că mă urmărea. L-am auzit răsuflând.

–Tremuri. Sylvain o cuprinse în braţe. Vino, hai să ieşim din pădure!

Sprijinindu-se pe braţul lui, Allie porni şchiopătând către şcoală.

Auziră paşii amândoi în acelaşi timp.

–Ai auzit? şopti Allie.

Sylvain încuviinţă din cap şi privi în direcţia de unde venise zgomotul, împingând-o pe Allie în spatele lui. Ea i se uită peste umăr şi îl văzu pe Carter ieşind din pădure. Faţa acestuia se înnegură când dădu cu ochii de Sylvain.

–Nu ştiam că eşti aici, spuse Carter cu o voce rece şi se uită la Allie. Ce s-a-ntâmplat? Eşti bine?

Ieşind din spatele lui Sylvain, ea dădu din cap, simţindu-se îngrozitor de prost.

–Am căzut, spuse. Şi am auzit ceva mişcându-se prin pădure.

–Probabil că eu eram. Am luat-o pe o scurtătură. Sau poate Ruth – am trimis-o să te caute. Întorcându-se către Sylvain, Carter spuse: Ar trebui s-o ducem înapoi. Vrei s-o însoţesc eu?

Sylvain se gândi puţin, apoi clătină din cap.

-Nu, e-n regulă. O duc eu. Tu ai treabă. Verifică să nu fie ceva.

Allie simţi ezitarea lui Carter, dar apoi Sylvain o trase de braţ şi ea porni alături de el.

Piciorul o durea tot mai tare şi mersul devenise chinuitor. Nu spuse nimic, dar, când o lacrimă îi alunecă pe obraz, Sylvain observă.

-Piciorul? o întrebă, ştergându-i-o cu un deget.

-Îmi pare rău, spuse ea, mă port ca un bebeluş.

-Nu fi caraghioasă! spuse el şi fără alte vorbe o ridică şi porni cu ea în braţe pe cărare.

-Nu poţi să mă duci, sunt prea grea, protestă Allie.

-Eşti grea doar cât o fată, spuse el. Ţine-te cu mâinile de gâtul meu!

Ea îl ascultă, supusă. Dacă nu mai călca pe el, piciorul n-o mai durea aşa de tare. „E puternic“, îşi spuse ea, remarcând că efortul nu-l făcea pe Sylvain să gâfâie. După o clipă, îşi lăsă capul pe umărul lui şi savură senzaţia ciudată, de imponderabilitate, dată de faptul că era purtată în braţe pentru prima oară de când era mică.

Fuseseră mai aproape de clădirea şcolii decât crezuse ea, aşa că, după doar câteva minute, Sylvain urca scările de la intrare. Cineva le deschise uşa şi Allie înălţă capul şi-l văzu pe Zelazny stând în holul luminat.

-Ce s-a-ntâmplat? lătră el.

-A căzut în întuneric, răspunse Sylvain în locul ei.

-Normal că în întuneric. A trecut de ora stingerii, replică Zelazny apăsat.

-A căzut înainte de ora stingerii, spuse Sylvain protector, şi Allie îşi strânse mai tare braţele pe după gâtul lui.

-Du-o să o vadă infirmiera, spuse Zelazny, în mod clar enervat. A mai căzut cineva mai devreme – sunt toţi în sala de mese. Aşezaţi-vă la coadă.

În vreme ce se îndepărtau, Allie îl auzi murmurând:

-Măi, a naibii stângăcie...

–N-am nevoie de infirmieră, spuse Allie, dar Sylvain nu-i dădu atenţie şi o duse direct în sala de mese.

Când o puse pe un scaun, infirmiera, într-o uniformă albă cu logoul Cimmeria, tocmai bandaja încheietura mâinii scrântite a unei fete pe care Allie nu o recunoscu. („Am jucat tenis pe întuneric“, oftă fata la plecare, cu braţul în atelă.)

Ţâţâind la vederea genunchiului lui Allie, infirmiera curăţă rana cu un lichid antiseptic care ustura aşa de tare încât Allie încercă să se ridice şi să plece (dar Sylvain nu o lăsă), apoi îi dădu cu un unguent şi o bandajă atât de blând încât Allie aproape că nu simţi nimic.

Sylvain rămase în picioare lângă ea tot timpul, cu o mână pe umărul ei.

–Nici un maraton vreo câteva zile, drăguţă, ciripi infirmiera când se îndreptară amândoi către uşă, şi în scurt timp n-o să mai ai nici o problemă.

Allie se gândi că ora stingerii trebuia să fi trecut de mult – coridoarele erau tăcute când Sylvain o ajută să urce scările către camerele fetelor.

–Vrei să te conduc până la uşă? întrebă el când ajunseră în capul scărilor, şi zâmbetul lui sexy îi dădu acestei oferte amabile o notă uşor senzuală.

–Cred că de-aici mă descurc, râse Allie. Dar mulţumesc că m-ai salvat. Din nou. Văd că începe să devină un obicei.

Dădu să plece, dar el o apucă de mână şi o trase înapoi. Înainte ca ea să poată reacţiona, el se aplecă şi o sărută. Fu un sărut lung şi pasional. Când se desprinseră în sfârşit unul de altul, Allie rămase cu privirea aţintită asupra lui, respirând greu.

–Cu plăcere, şopti el.

Surprinsă, Allie se dădu înapoi prea repede, împiedicându-se şi lovindu-se de peretele din spate. Obrajii i se împurpurară când îşi recăpătă echilibrul.

–Eu... sunt... mulţumesc... Noapte bună!

În timp ce se întorcea şi o pornea şchiopătând pe coridor, văzu că Sylvain se chinuia să nu zâmbească.

CAPITOLUL 11

–Deci... ce s-a întâmplat aseară?

Era sâmbătă dimineaţă. În camera de relaxare aproape pustie, Allie şi Jo stăteau fiecare la câte un capăt al canapelei de piele. Amândouă purtau pantaloni bleumarin până la genunchi şi tricou cu mânecă scurtă, şi fiecare ţinea în mâna dreaptă, cu un aer absent, o cană mare şi albă cu ceai.

Veniseră aici chiar după micul dejun la care Gabe nu apăruse.

Jo îşi ferea privirea, iar ochii ei albaştri şi limpezi rătăciră neliniştiţi prin încăpere înainte de a se opri în cele din urmă asupra lui Allie.

–Gabe poate fi puţin cam... tiranic. Ultimul cuvânt îl rosti atât de încet încât Allie trebui să se aplece ca să-l poată auzi. După un moment de tăcere, Jo îşi flutură mâna stângă, îndepărtând parcă gândul. Şi nu suport asta. Uneori.

Urmă o pauză. Allie aşteptă.

–Deci. Jo oftă. Ieri s-a purtat aproape exact ca tatăl meu. Nu face asta, nu face aia. Nu pune întrebări. Şi, dacă el crede că eu înghit aşa ceva, se înşală. Şi... hm, acum nu mai vorbesc cu el. Era în camera asta când am intrat eu şi Carter... Jo se întrerupse şi îi aruncă lui Allie o privire îngrijorată. Apropo, Carter s-a întors să te ia, nu?

Allie încuviinţă din cap.

–Am şi eu ceva de povestit, dar vreau să te aud pe tine mai întâi.

Jo sorbi din ceai.

–L-am găsit pe Gabe aici şi era aşa de încântat de el însuşi! M-a luat imediat cu: „Ţi-am spus eu să nu te duci afară...

Ar fi trebuit să m-asculţi“, toate prostiile astea care mă fac să... Îşi strânse mâna dreaptă pumn şi o scutură. Aşa că i-am spus să-şi vâre undeva toate sfaturile lui minunate şi m-am dus să mă culc. De atunci nu l-am mai văzut. Sper că nu te-ai speriat prea tare aseară. Chiar n-am crezut că o să te lase singură Carter. Trebuie să fi fost cam înfricoşător – n-ai mai fost niciodată acolo singură noaptea.

Allie simţi o clipă impulsul de a da vina pe Jo pentru piciorul ei rănit, dar şi-l înfrână.

–N-a fost nici o problemă. Ne-am făcut griji pentru tine. Eu... l-am rugat să meargă să te caute.

Jo puse cana pe masă şi-şi trase picioarele în sus, cuprinzându-le cu braţele.

–Şi ce s-a întâmplat după ce am plecat eu? Te-ai descurcat? Carter a fost foarte îngrijorat din cauza ta şi foarte supărat pe mine că l-am silit să te lase singură.

–Zău? Allie fu surprinsă – Carter păruse de-a dreptul iritat când se întorsese după ea. Da, a venit înapoi, spuse. Dar eu deja mă întâlnisem cu Sylvain pe potecă. Şi s-a întâmplat o chestie foarte ciudată, Jo. Allie se întoarse pe canapea cu faţa spre Jo şi-şi încrucişă picioarele, coborând vocea într-o şoaptă: Sylvain aproape i-a ordonat lui Carter să plece. I-a zis ceva de genul „Du-te înapoi la treabă“. Ce-i chestia asta? Carter nu voia, mi-am dat seama, dar totuşi l-a ascultat.

Jo îşi dădu ochii peste cap.

–Sunt aiurelile lor de la Night School – cred că Sylvain are un rang mai mare decât Carter.

Allie se lăsă să alunece pe canapea, poposind cu capul pe spătarul ei şi cu picioarele întinse în direcţia măsuţei şi scoţând astfel la iveală bandajul alb curat.

–Ah, copilaş, ce-ai păţit la genunchi?

Allie zâmbi jalnic.

–Am căzut pe cărare azi-noapte. Sunt o împiedicată. Îşi ridică mâna stângă şi-i arătă lui Jo julitura din palmă. Însemnată pentru totdeauna.

–O, Doamne, e doar vina mea! Îmi pare aşa de rău că m-am purtat atât de aiurea, Allie! L-am enervat pe Gabe, iar tu te-ai rănit. Dumnezeule, sunt varză!

Jo părea sincer necăjită.

–Nu fi caraghioasă! spuse Allie. Rana mea e un fleac. Nici nu prea doare. Apoi scoase un geamăt şi-şi ascunse faţa în mâini. O, Doamne! Nu pot să cred că nu ţi-am spus lucrul cel mai important. Sylvain m-a sărutat.

–Serios? Jo se îndreptă de spate. Când? Şi unde, cum, de ce?

Cu faţa încă îngropată în palme, Allie vorbi cu voce înăbuşită:

–Şi m-a cărat în braţe pe potecă, pentru că mă durea piciorul.

–O, Doamne, e înnebunit după tine, oftă Jo. A fost cel mai mare erou din istoria şcolii. Spune-mi cum te-a sărutat.

Allie îi povesti ce se întâmplase, privind-o printre degete.

–Şi n-a fost un pupic din ăla ca între prieteni, pe obraz, încheie ea. A fost un sărut în toată regula. Cu limba.

Jo îi trase un ghiont prietenesc.

–Şi? A fost bine?

–Hm, cred că da. Allie se cufundă mai adânc între perne, cu obrajii arzând. Bine, bine. Da. A fost super.

–Şi nu v-aţi dat întâlnire diseară?

Allie încuviinţă din cap şi Jo îi dădu din nou un ghiont.

–Treci pe la mine pe urmă să-mi povesteşti *totul,* spuse Jo. Apoi se îndreptă de spate. Ceea ce-mi aminteşte că peste trei săptămâni e Balul Verii. Sylvain probabil că o să te invite diseară să mergi cu el. Cu ce-o să te îmbraci?

Jo era atât de nestăpânită, încât Allie râse de ea.

–Doamne, eşti ca un copil! Nu ştiu nimic despre balul asta. Tu ce-ai de gând să porţi?

–Mi-am cumpărat o rochie când am fost ultima oară acasă.

Jo se înveseli când începu să descrie rochia mini aurie cu paiete şi sandalele asortate pe care le găsise într-un butic de pe Bond Street[1]. Apoi o cercetă pe Allie din priviri.

---

[1] Vestită arteră comercială londoneză (n.red.)

–Tu ai vreo rochie?

Allie se foi puţin.

–Păi... nu chiar. Am vreo două în dulap, plus una vintage care-mi place la nebunie. Dar nu ştiu ce-o să fac cu panto...

–O să vii la mine! o întrerupse încântată Jo. Eu am... Doamne, nici nu ştiu... un milion de perechi de pantofi. Gata, am rezolvat! O apucă pe Allie de mână. O să ne pregătim împreună. O să ne aranjăm părul una alteia şi o să ne machiem. O să arătăm grozav!

Allie ezită, apoi mărturisi:

–Eu n-am fost niciodată la un bal până acum. Adică nu la unul adevărat. De fapt, la şcolile la care am fost nu se făcea genul ăsta de petreceri.

Jo flutură din mână, ca pentru a-i îndepărta îngrijorarea.

–O să-ţi placă. E oarecum de modă veche, dar nu e... cum să spun plictisitor. Toată lumea arată minunat. Chiar şi profesorii. Nici n-o să-ţi vină să crezi cum se dichisesc unii dintre ei. E chiar super. Când Sylvain te invită, trebuie să spui da.

Allie era acum aproape întinsă la orizontală pe canapea.

–Şi ce fac dacă nu mă invită?

O clipă rămaseră amândouă tăcute, meditând la oroarea unei potenţiale lipse de partener.

–Cred că aş putea oricând să merg cu Zelazny, spuse Allie într-un final. Pare simpatic.

Şi izbucniră amândouă în râs.

În seara aceea, după ce se termină cina, Allie rămase în sala de mese cu Ruth, Lisa şi Lucas. Gabe venise la masă cu câteva minute în urmă ca s-o ia pe Jo, şi toată lumea schimbase priviri cu subînţeles în timp ce se îndepărtau. („Urmează o sesiune lungă de pupăceală de împăcare“, prevesti Lisa.)

–Cred că ar trebui să ieşim afară, spuse Ruth. E prea cald înăuntru şi seara e atât de plăcută. Nu ne îndepărtăm. Putem să stăm pe iarbă şi să vorbim.

Lucas păru să şovăie. Deschise gura, dar o voce din spatele lui Allie i-o luă înainte:

-De acord. E o seară bună pentru crochet, nu vi se pare?

Allie se întoarse şi-l văzu pe Sylvain stând în spatele ei.

Lucas se uită la el şi ridică din sprâncene; Sylvain dădu uşor din cap. Lucas înălţă din umeri.

-OK atunci. Hai să mergem!

Când Allie se ridică, Sylvain o prinse de mână. Porniră spre ieşire unul lângă altul şi Sylvain se apleacă spre ea.

-Cred că o să-ţi placă. Ziua, crochetul pare plictisitor, dar pe întuneric e mult mai bine.

Răsuflarea lui îi gâdila urechea şi pe Allie o străbătu un fior plăcut. Ridică privirea spre el zâmbind, apoi o luă la fugă înainte zburdalnică, trăgându-l de mână.

-Atunci, haide! Nu mai pierde vremea!

El râse şi fugi după ea. Afară, ceilalţi scoteau echipamentul dintr-o debara micuţă aflată lângă uşa de la intrare. Apoi toată lumea se îndeletnici cu instalarea portiţelor pe iarbă.

-Avem nevoie de un al şaselea, remarcă Lucas.

-Mă duc să-l aduc pe Phil, spuse Ruth, repezindu-se înăuntru.

Allie o văzu pe Lisa înroşindu-se – era în mod evident fericită să fie partenera lui Lucas, dar el încă nu-i observase încântarea. Sylvain îi întrerupse reveria.

-Până vine Phil, am ceva de făcut, spuse el pe un ton pragmatic şi se întoarse către Allie. Vrei să vii să m-ajuţi?

-Sigur.

Sylvain le aruncă celorlalţi doi o privire.

-Ne întoarcem imediat.

O luă de mână şi o trase după colţul clădirii, atât de repede încât ea trebui să alerge ca să ţină pasul. Apoi el se opri.

Allie se uită în jur nedumerită.

-Unde mer...

Pe neaşteptate, Sylvain o lipi de zidul de piatră şi o sărută apăsat. Într-o clipă, surprinderea i se transformă în dorinţă, şi Allie îşi înfăşură braţele pe după gâtul lui şi îi răspunse la sărut. Sylvain era foarte priceput, îşi spuse ea – nu mai sărutase pe nimeni aşa niciodată, şi ar fi vrut ca sărutul să nu se mai termine.

Când el se desprinse, gâfâiau amândoi. Se priviră în ochi.

–Îmi pare rău. Nu mai puteam aştepta nici măcar un minut, spuse el respirând greu, cu ochii albaştri aţintiţi într-ai ei.

–Mai vreau, spuse Allie, trăgându-l de umeri.

El zâmbi.

–Dacă insişti...

Cel de-al doilea sărut se dovedi mai lung şi – dacă aşa ceva era posibil – încă mai pasional. Buzele lui îi coborâră pe gât şi mâinile i se strânseră pe şoldurile ei.

–Ar trebui să ne întoarcem la ceilalţi, şopti el cu regret după câteva minute, şi răsuflarea lui caldă îi mângâie lui Allie gâtul. Îşi trecu uşor degetul mare peste buzele ei umflate. Deşi n-aş vrea pentru nimic în lume. Dar or să se întrebe unde suntem.

–Sunt nişte proşti, şopti Allie.

El zâmbi, făcu un pas înapoi, fără să-i dea însă drumul la mână, şi spuse:

–Acum vom putea juca crochet liniştiţi.

–Daaa, răspunse Allie. Crochet.

Dădură colţul înapoi şi Allie văzu că toată lumea îi aştepta – inclusiv Carter, care vorbea cu Lucas. Se vedea în privirea lui că ştia exact ce făcuseră.

–Allie, Sylvain! spuse el pe un ton batjocoritor. Ce idee grozavă. Ce-aţi făcut?

Surprinsă de agresivitatea lui, Allie se înroşi de furie. Crezuse că la un moment dat în pădure ei doi se înţeleseseră şi puteau fi prieteni.

Dar acum Carter părea mai nesuferit ca niciodată.

Sylvain o trase mai aproape.

–Din păcate, Carter, echipele sunt deja stabilite. Nu mai avem nevoie de încă un jucător.

–N-am venit să joc, spuse Carter, apăsând pe ultimul cuvânt. Am venit să văd cum se simte Allie după căzătura de azi-noapte.

Allie simţi privirile tuturor îndreptate către ea.

–N-am... sunt bine, Carter. Mersi!

Se bâlbâi sub privirea lui care părea să o chestioneze, ca şi cum ar fi făcut ceva prostesc.

–Minunat! Chiar pari să-ţi fi revenit considerabil, remarcă el, cu o voce încărcată de sarcasm. Te-ai lovit cumva şi la buze azi-noapte? Sau asta e de la altceva?

Allie îşi duse repede mâna la gură, în timp ce Sylvain făcea câţiva paşi în faţă.

–Ce mai cauţi aici, Carter? întrebă el cu o voce glacială.

Carter îl privi lung, fără să ezite.

–Voiam doar să văd dacă e adevărat ceea ce bănuiam.

–Şi-ai văzut tot ce voiai să vezi?

Vocea lui Sylvain era joasă şi ameninţătoare.

–Hei, băieţi! Ruth se postă între ei doi. Haide! Calmaţi-vă! Hai să nu ne certăm aici!

Carter nici n-o băgă în seamă.

–O, am văzut destul, Sylvain. Şi ştii ce urmează să spun, nu?

Ruth oftă şi se dădu deoparte. Cei doi stăteau acum la mai puţin de o jumătate de metru unul de altul, privindu-se furioşi. Allie se cuprinse cu braţele.

–Habar n-am ce urmează să spui, Carter, zise Sylvain.

–Las-o în pace pe Allie! Carter mai făcu un pas. Era acum la o palmă de Sylvain. Ştii că ceea ce faci nu e bine.

Sylvain zâmbi seducător.

–Mersi pentru recomandare, Carter! Acum te sfătuiesc să ne laşi în pace să jucăm.

Rămaseră încă o clipă măsurându-se furioşi din priviri, apoi Carter se întoarse către Allie.

–Să nu crezi tot ce-ţi spune! E un mincinos.

Deşi tulburată, Allie îşi ridică bărbia sfidător.

–N-am nevoie de sfaturi de la tine, Carter. Ştiu să hotărăsc şi singură.

Ochii lui scăpărară de mânie, dar, fără să mai rostească vreun cuvânt, Carter se năpusti în pădure.

Lui Allie îi tremurau mâinile. „Ce-i cu el?“

–Ei, a fost un moment neplăcut, spuse Sylvain, legănând nonşalant un ciocan. Ce-ar fi să jucăm? Allie, vrei să fim noi albaştrii?

Allie încuviinţă din cap fără o vorbă. În minte îi răsuna avertismentul lui Carter.

Într-un moment liber, îl apucă de braţ pe Sylvain.

–Despre ce vorbea Carter? şopti ea.

El îi dădu părul la o parte de pe frunte.

–Cred că te place, *ma belle*. Poate că e gelos.

Se duse puţin mai încolo ca să dea o lovitură şi Allie se încruntă. „Poate că voia să mă sperie ca să mă îndepărteze de Sylvain.“ Dar, judecând după felul cum îi vorbise Carter, era greu de crezut că ar fi plăcut-o.

Allie era mai mult ca sigur încredinţată că seara avea să fie jalnică după acest incident, dar până la urmă se dovedi destul de amuzantă. Porţile fuseseră date cu vopsea reflectorizantă, ceea ce însemna că străluceau tot mai puternic pe măsură ce întunericul se lăsa mai adânc. Ciocanele aveau leduri pe care le activai apăsând pe un buton de pe mâner. Mingile străluceau, indiferent de culoare, aşa că pajiştea se făcea tot mai colorată. Până la urmă, jucătorii cu greu se mai vedeau unul pe altul, dar puteau urmări mişcările din jur graţie ciocanelor luminate şi mingilor colorate care se rostogoleau.

Ruth era foarte bună la crochet şi îi arătă lui Allie câteva tehnici de a menţine dreaptă traiectoria mingii. Când Allie reuşi să împingă una dintre mingile lui Phil afară din spaţiul de joc, Ruth râse.

–Te-am învăţat prea bine!

Când jocul se încheie şi începură să strângă cu toţii echipamentul, Allie îşi dădu seama că râdea împreună cu Ruth şi că se rezema confortabil de Sylvain, care îşi trecuse, cu un gest firesc, braţul peste umerii ei. Ochii li se întâlniră şi Allie simţi un fior de nerăbdare.

–Ai cei mai frumoşi ochi, spuse el. Sunt translucizi, la fel ca sufletul tău. Se întoarse, le spuse noapte bună celorlalţi şi îi şopti la ureche: Ne plimbăm puţin?

Ea încuviință din cap repede, cu un nod în gât.

Păşiră prin crepusculul înserării către latura din spate a şcolii. Lângă intrarea de serviciu el se opri, o luă în braţe şi îi spuse încet:

-A fost o seară minunată, Allie. Mă bucur că nu te-ai necăjit prea tare din cauza lui Carter. Te vrea doar pentru el.

Allie avea îndoieli că aşa stăteau lucrurile, dar nu se trădă, ci zâmbi.

-Şi eu m-am simţit bine.

Şi chiar se simţise, în ciuda celor întâmplate.

Sylvain o trase mai aproape şi o atinse uşor cu nasul pe gât înainte de a-şi apropia buzele de gura ei. Allie simţi cum toate grijile îi dispar. Băiatul ăsta era capabil de cele mai uluitoare trucuri. Inima îi bătu nebuneşte, şi Allie gâfâi cât timp el o sărută pe urechi, lingându-i delicat loburile. Ridicând braţele, ea îl prinse cu mâinile pe după ceafă.

Când, câteva minute mai târziu, Zelazny strigă „Stingerea!" de la intrarea din spate, Sylvain îşi înălţă capul cu regret.

Allie nu voia să se oprească.

-Mai vreau, insistă ea.

El zâmbi, şi ea îi simţi mâinile fierbinţi pe talie.

-E stingerea. Trebuie să intrăm.

-Doar o dată.

El se apleacă spre ea, ispititor. Ea se ridică şi-şi desfăcu buzele, nerăbdătoare, dar el îi dădu un pupic rapid pe obraz.

-Treci înăuntru, domnişoară, înainte să te alegi cu o pedeapsă!

-Stingerea! strigă din nou Zelazny. Ultima atenţionare!

Sylvain îi cuprinse posesiv umerii cu braţul. Amestecându-se în mulţimea elevilor care se îmbulzeau să intre, trecură pe lângă Katie şi Jules. Allie văzu invidia din ochii lui Katie şi îi aruncă un zâmbet beatific.

„Allie: 2; Katie: 1."

CAPITOLUL 12

Când Allie coborî la micul dejun în dimineaţa următoare, Jo aştepta nerăbdătoare în faţa sălii de mese.

–Cum a fost? întrebă ea fără nici un preambul, urmând-o pe Allie înăuntru. Povesteşte-mi!

Allie râse de ea în vreme ce îşi umplea farfuria cu omletă şi pâine prăjită.

–Eşti aşa de indiscretă!

–Te-a sărutat din nou, aşa-i? spuse Jo. Când Allie dădu din cap, ea ţipă încântată. E-nnebunit după tine! Te-a invitat la bal?

–Nu, răspunse Allie. Aşa că poate doar îi place să mă sărute.

–O să te invite, spuse Jo încrezătoare în vreme ce se îndreptau către masa lor obişnuită.

–Dar Carter s-a purtat tare ciudat aseară.

Allie îi povesti ce se întâmplase şi Jo se încruntă.

–Bizar, spuse ea. Crezi că e gelos?

–În nici un caz, spuse Allie hotărât. Mă urăşte. Felul în care s-a purtat aseară... era ca şi cum îi provocam repulsie. Şi nu ştiu ce se petrece de fapt între ei doi, dar a fost un incident foarte serios. O clipă am crezut că or să se ia la bătaie.

–Carter n-ar îndrăzni, spuse Jo. Ar da de belea. Oricum, cui îi pasă? Sylvain te place! Şi-o să te invite la bal.

Toată săptămâna, singurul subiect de discuţie fu balul – cine cu cine mergea, ce aveau să poarte, cum toată lumea avea să aibă voie să bea şampanie şi cum n-avea să mai existe oră de stingere.

Sylvain era implicat într-un proiect important, aşa că Allie îl văzu foarte rar. Dar felul în care o privea de fiecare dată când se întâlneau arăta limpede că seara de sâmbătă nu fusese un moment întâmplător. Nu se putea abţine să n-o atingă. Când treceau unul pe lângă celălalt pe coridor, o trăgea lângă el într-o scurtă îmbrăţişare sau îşi plimba degetele pe braţul ei. Fiecare întâlnire o lăsa pe Allie cu răsuflarea tăiată şi visând la mai mult.

Dar Sylvain încă nu o invitase la dans.

În tot acest timp, Carter o ignoră complet. Ori de câte ori îl vedea, privea peste capul ei. În clasă, ochii nu li se întâlneau niciodată. Se purta de parcă ea nici n-ar fi existat. Vineri, Allie nu mai răbdă şi se hotărî să afle ce se petrecea de fapt. Doar că nu ştia exact cum avea s-o facă.

În acea după-amiază, după ore, se duse la bibliotecă, sperând să găsească o carte obscură de poezie pentru ora de engleză a lui Isabelle. Când dădu să intre, lovi cu uşa pe cineva care voia să iasă.

-Scuze! spuse ea, apoi se opri.

Carter o privea mânios din prag.

Când el dădu să treacă pe lângă ea fără nici un cuvânt, Allie simţi că nu mai poate răbda.

-Hei! şopti ea tăios. Ce-i cu tine?

-Nimic.

Vocea lui era distantă.

-Nu zău? spuse ea. Atunci de ce eşti aşa de scârbos?

Şi, împingându-l deoparte, intră în bibliotecă. Auzi uşa închizându-se în spatele ei, apoi Carter o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa la el.

-Să nu mă faci tu pe mine scârbos, şopti el suficient de tare pentru a fi auzit de toată lumea.

Allie îşi dădu seama că era foarte furios, dar puţin îi păsa.

-Pot să te fac cum am chef, Carter, spuse ea, dându-i deoparte mâna de pe braţul ei. Iar felul în care te porţi în ultimul timp nu e deloc normal. E total aiurea.

–Ce e normal, Allie? şopti el mânios. Defineşte-mi normalitatea! De pildă, Sylvain e normal?

Ea simţi un fior rece pe şira spinării.

–Ce fel de întrebare mai e şi asta? Ce legătură are el cu felul în care te porţi cu mine?

–Nici una, spuse el, dar în ochi i se citea altceva.

Sprâncenele lui întunecate se încruntaseră, şi Allie simţi tensiunea adunată în el când Carter reluă:

–*Totul.* Cum poţi să fii aşa de proastă? Credeam că eşti deşteaptă, dar nu eşti decât o fraieră ca toate celelalte. Nu ştii nimic despre el, nici despre şcoala asta, şi totuşi te dai în spectacol mozolindu-te cu el.

Allie făcu ochii mari.

–Eu nu...

–Nu ce? o întrerupse el. Nu te-ai lăsat păcălită de frazele lui îndelung exersate? Chiar aşa? Pentru că mie mi se pare că da.

Era atât de furios acum, încât Allie simţi cum o cuprinde panica încercând să discute raţional cu el.

–Carter, nu înţeleg – eu şi Sylvain suntem prieteni. Care-i problema? De ce-ţi pasă ţie? Oricum mă urăşti.

El se apropie până când îi simţi răsuflarea pe obraz. Mirosea a mirodenii şi a cafea.

–Ţi se pare că te urăsc? întrebă el şi îşi aţinti ochii adânci şi întunecaţi într-ai ei. Nu te urăsc. Credeam însă că eşti o fată deşteaptă.

Când ea deschise gura să îl contrazică, el îi puse uşor un deget pe buze. Allie îl privi în ochi o clipă lungă. Simţea pe limbă sarea de pe pielea lui. Apoi el înjură încetişor, se întoarse şi plecă.

–Întrebarea cea mai importantă, Allie, este: trebuie să-ţi prinzi părul sau să-l laşi desfăcut?

Ţinând în mână un pieptene cu dinţii rari, Jo studia cu atenţie capul lui Allie. Era sâmbătă dimineaţă şi se aflau în camera lui Jo. Allie stătea aşezată în faţa unei oglinzi.

În jur zăceau împrăştiate rochii din dulapul lui Allie şi pantofi din stocul nelimitat al lui Jo. Jo insistase să „facă repetiţii".

Allie îşi răsuci o şuviţă de păr pe un deget şi apoi îi dădu drumul.

– Ce contează? Dansul e peste două săptămâni şi Sylvain încă nu m-a invitat. Aş putea la fel de bine să-mi vopsesc părul verde şi să-l rad într-o creastă.

Jo ridică o pereche de pantofi şi îi apropie de o rochie, se gândi puţin, apoi încercă o altă pereche.

– Sylvain o să te invite, spuse ea. O ştiu din cea mai sigură sursă.

Allie se uită la ea plină de speranţă.

– Pe bune?

– Pe bune. Jo îndreptă acuzator spre ea un pantof cu toc jos. Aşa că treci la treabă! Părul prins sau liber?

– Ăăă... nu ştiu. Luă o perie şi şi-o trecu prin păr. Deci... Lucas cu cine merge?

– Cu Lisa, normal.

Jo vorbise înăbuşit, căci era băgată în dulap după o altă pereche de pantofi delicaţi.

– Şi Carter?

– Cred că a invitat-o pe Claire. Jo puse jos pantofii. Cred că cel mai bine ar fi să ţi-l prinzi.

– Foarte bine. Cine e Claire?

– O tipă micuţă, blondă, drăguţă. E cu noi la biologie. Peste trei rânduri. Cred că e şi la engleză cu tine. Carter a cucerit-o anul trecut şi pe urmă a lăsat-o baltă. Toată lumea a fost furioasă pe el, pentru că ea e o dulceaţă. Acum se pare că s-au împăcat.

Allie se studie în oglindă. „De ce mi-ar păsa cu cine merge Carter?"

Îşi ridică părul cu amândouă mâinile.

– Ce ticălos! Da, cred că ai dreptate. Mai bine prins.

Jo zâmbi.

– Perfect! După ce alegem o rochie, o să-mi dau seama exact cum îl aranjez. Întinse cele trei rochii pe pat şi le studie cu un aer critic. Buun! Acum dezbracă-te şi încearcă-le! Azi hotărâm.

Prima rochie era neagră şi strâmtă. Îi ajungea lui Allie până la glezne, venea sus pe gât în faţă şi n-avea spate. Era incredibil de sofisticată.

–Frumos, spuse Jo, studiind linia rochiei. Dar e puţin cam matură pentru tine.

–Categoric. Arăt ca o babetă.

Allie şi-o scoase peste cap şi o aruncă la loc pe pat. Următoarea rochie era albă, cu fusta lungă şi dreaptă şi breteluţe.

–Superbă! se pronunţă Jo. Văratică. Virginală.

Allie încreţi din nas, apoi făcu o piruetă în faţa oglinzii.

–E cam mulată, spuse ea nehotărâtă.

Rochia i se lipea de corp, dezvăluindu-i toate formele.

–Nu contează, spuse Jo. Se potrivesc perfect cu tenul tău şi am şi pantofii ideali.

Ultima rochie era preferata lui Allie. Mătase bleumarin până la genunchi, strânsă în talie şi cu o jupă de organza. Decolteul în V, bordat cu mărgele, cobora suficient în faţă, în timp ce spatele era plin. Mânecile strâmte se terminau chiar sub coate. Îi venea mănuşă.

După ce Allie îşi trase fermoarul lateral şi se întoarse, Jo scoase un geamăt teatral, cu o mână pe inimă.

–Arăţi uluitor. Asta e o rochie pe care ar trebui s-o porţi în fiecare zi a vieţii tale. Mai puţin la Balul Verii.

–De ce?

–E o rochie de iarnă. Toate celelalte fete or să fie în rochii uşoare de vară, iar tu o să transpiri în mătasea asta groasă. Păstreaz-o pentru Balul Iernii. Oricum, e mult mai important decât cel de vară. Dar ascunde rochia până atunci. Pe asta o s-o porţi în noaptea când o să-i dai pe toţi pe spate.

Jo vorbea cu atâta siguranţă încât Allie îşi dădu seama că nu avea rost să o contrazică. Ştia prea puţine lucruri despre haine, căci întotdeauna fusese genul care umbla în blugi şi adidaşi. În rarele ocazii când trebuise să se îmbrace frumos pentru vreo nuntă, mama ei fusese cea care îi alesese hainele. Dar trebuia să recunoască, rochia albă i se potrivea.

Jo ridică o pereche de sandale argintii cu toc mic.

-Ce zici? Sunt perfecte sau sunt ideale? întrebă ea zâmbind larg, încântată de sine.

Ridicând mâinile, în semn că se preda, Allie râse.

-Cred că sunt perfecte, spuse ea.

-Acum, părul...

Jo o conduse înapoi la scaun şi o sili să se aşeze. Îi trecu un pieptene prin părul des şi ondulat şi îl strânse într-o coadă de cal. Lipsit de henna pe care Allie o folosise acasă pentru a-i da o nuanţă strălucitoare de roşu, părul lui Allie revenea treptat la castaniul său închis natural.

Jo o pieptănă o vreme în tăcere, dar Allie îşi dădu seama că se gândea la ceva. În cele din urmă, Jo spuse:

-De ce-ţi pasă cu cine merge Carter la bal?

Allie se foi stânjenită.

-De fapt, nu-mi pasă. Doar mă întrebam. De unde ştii cu siguranţă că Sylvain o să mă invite?

Jo îi răsuci o şuviţă de păr într-o buclă lucioasă şi o prinse cu un ac de păr.

-Mi-a şoptit o păsărică. O păsărică foarte bine informată.

-Aş vrea s-o facă odată, murmură Allie, privind cum părul ei căpăta o formă elegantă. Toate fetele au deja partener.

-Aşa. Jo făcu un pas în spate şi îi zâmbi în oglindă, în mod clar încântată. Sylvain ar fi norocos să te aibă pe tine drept parteneră.

Părul lui Allie, de obicei ciufulit, arăta moale şi lucios, răsucit larg într-un coc la ceafă şi prins cu o panglică albă de mătase. Câteva şuviţe lăsate libere îi încadrau faţa ovală, scoţându-i în evidenţă ochii cenuşii.

-E incredibil! şopti Allie, privindu-se uimită.

-Aşa o să fii pieptănată, spuse Jo, adăugând modestă: Dacă-ţi place.

Allie o îmbrăţişă.

-Îmi place la nebunie! Unde ai învăţat să faci aşa ceva?

–La şcoala de fete, spuse Jo veselă, adunând pantofii de pe podea. În care cred că eşti şi tu înscrisă acum.

Allie rămase tăcută suficient de mult pentru ca Jo, care băga pantofii la loc în dulap, să se oprească şi să se uite la ea îngrijorată.

–Eşti bine? N-am vrut să spun nimic rău.

Allie îi zâmbi.

–N-am nimic, nu-ţi face griji. Doar că m-am gândit la ceva absolut ciudat.

–La ce anume?

Jo se apucă din nou să aranjeze pantofii.

–În ciuda a tot ce se întâmplă – chiar şi în pofida lui Carter care se poartă ca un dobitoc, şi a lui Sylvain care nu mă mai invită odată, şi a orelor, care sunt supergrele –, cred că sunt... cum să-ţi spun... fericită.

–Asta pentru că eşti niţel sărită, râse Jo.

–Nu, vorbesc serios. Chiar sunt fericită. Pentru prima oară după foarte mult timp. Am crezut că o să-mi displacă total şcoala asta. Eram pregătită s-o detest. Înainte nu suportam să mă gândesc la rochii, şi la baluri, şi la pantofi, şi să-mi aranjez părul, şi să-mi fac griji pentru felul în care arăt. Dar acum toate astea nu mi se mai par deloc dezgustătoare... într-un fel, toate astea au ajuns să-mi placă.

Aşezată în genunchi lângă dulap ca să pună la loc pantofii, Jo ridică privirea către ea.

–Şi asta-i bine, nu?

–Hm, răspunse Allie gânditoare. Cred că da.

O oră mai târziu, Allie duse înapoi în camera ei rochiile şi le băgă la loc în dulap. Îşi strânse din nou părul într-o coadă de cal, punând bine panglicile în primul sertar al biroului. Se uită la ceas şi se năpusti afară – mai erau doar douăzeci de minute până să se închidă sala de mese după prânz.

–Hei, Allie!

Auzind vocea din spatele ei, Allie se întoarse şi o văzu pe Jules mergând în aceeaşi direcţie.

„Grozav. Exact ce-mi trebuia acum.“

–A! Bună, Jules!

Ca întotdeauna, Jules avea părul blond, tăiat drept şi perfect lins şi purta sandalele acelea roz drăguţe Birkenstock. Allie se gândi din nou ce nedrept era că Jules putea să-şi poarte propriii pantofi.

–Mă gândeam, spuse Jules, tu vii la bal? Chiar ar trebui să vii. Ştiu că eşti nouă, dar e o experienţă pe care n-ar trebui să o ratezi. Nu trebuie neapărat să ai un partener.

Allie se zbârli puţin la ultimele cuvinte.

–Da, am de gând să vin, spuse.

–A, grozav! S-ar putea să nu mai prinzi niciodată cursurile de vară aici, aşa că ar fi mare păcat să nu participi la Balul Verii.

Allie se încruntă.

–De ce să nu mai prind niciodată cursurile de vară?

Jules păru încurcată.

–O, n-am vrut să spun nimic rău. Doar că, ştii, de obicei sunt numai pentru elevii cei mai buni. Înţeleg că tu eşti aici din... alte motive.

Allie se simţi de parcă i-ar fi dat cineva un pumn în nas.

–Cum adică? Ce motive?

–Ah, nu ştiai? Jules părea din ce în ce mai stânjenită. Isabelle a făcut un aranjament special doar pentru trimestrul ăsta. Pe urmă presupun că o să te întorci printre... ştii tu, elevii obişnuiţi.

Allie se îndreptă de umeri şi făcu un pas în faţă.

–Ce vrei să spui, Jules? Că locul meu nu e aici?

–O, nu, sigur că nu! Jules făcu repede un pas înapoi. Sper că nu te-am...

–Jignit? Ba da, Jules, m-ai jignit.

Allie se întoarse şi o luă la fugă pe scări, cu pumnii atât de strânşi încât unghiile îi săpară semiluni în palme.

La picioarele scărilor dădu colţul, alunecând şi aproape ciocnindu-se de Sylvain, care o prinse imediat.

–Tu nu mergi niciodată normal? râse el, ţinând-o să nu cadă.

–Numai când trebuie, răspunse Allie mai ţâfnoasă decât ar fi vrut să fie. Apoi trase adânc aer în piept şi încercă să se liniştească.

–Ce s-a-ntâmplat? o întrebă el, cercetându-i chipul cu o privire îngrijorată. E totul în regulă?

Ea ridică din umeri.

–Tocmai m-am întâlnit cu Jules. Ea... Oh, nici nu merită s-o mai pomenesc. E o mizerabilă.

El păru amuzat.

–Ah, Jules poate să fie destul de... dificilă. Dar eu n-aş lua-o prea în serios. Are totuşi intenţii bune.

Sylvain avea un fel anume de a zâmbi cu ochii la care Allie pur şi simplu nu putea să reziste, şi după o secundă zâmbi şi ea.

–Ai dreptate. N-ar trebui să o las să mă enerveze.

–Ca să fiu sincer, speram să dau de tine, spuse el. Se rezemă de perete, apoi o luă de mână şi o trase mai aproape, iar discuţia lor căpătă un aer mai intim.

„Are atâta farmec“, se gândi Allie. „Cum face asta?“

–Voiam să te întreb dacă ai deja partener pentru bal.

Allie simţi cum i se îmbujorează obrajii şi inima începe să-i bată cu putere. „Trebuie să par cât se poate de calmă.“

Clătină din cap.

–Nu, nu încă.

Sylvain o privea în ochi.

–Spera că o să accepţi să mergi cu mine.

„Să merg la bal? Vreau să mă îndrăgostesc şi să mă mărit cu tine. Să facem copii, să cumpărăm o casă, să trăim în Franţa...“

–Ar fi super, răspunse ea calmă.

–Minunat! Abia aştept!

Şi Sylvain schiţă un zâmbet leneş, sexy.

Rămaseră o clipă ca şi cum n-ar fi vrut să se despartă, apoi el îi ridică mâna, o sărută uşor şi îi dădu drumul.

–Ar fi mai bine să te duci să mănânci înainte să închidă sala.

Ea încuviinţă din cap.

–Ne vedem mai târziu.

–*À bientôt!*

Allie intră în sala de mese plutind pe un nor de fericire şi fu cât pe ce să n-o observe pe Jo care îi făcea semn de la masa lor obişnuită. Când se apropie, văzu că Jo mânca nişte salată verde.

–Până la bal nu mai mănânc nimic în afară de salată, altfel n-o să mai încap în rochia aia... ce s-a-ntâmplat?

Jo trecu atât de repede de la afirmaţie la întrebare, iar Allie era atât de ameţită de fericire încât pentru o clipă nu putu decât s-o privească nedumerită.

–Arăţi ca şi cum s-a întâmplat ceva. Zi – ce s-a-ntâmplat? vru să ştie Jo.

Allie zâmbi visătoare.

–Sylvain m-a invitat la bal.

Sărind de pe scaunul ei, Jo ţipă şi dansă în jurul mesei, apoi o îmbrăţişă pe Allie.

–Ştiam eu! Nu ţi-am spus? Sunt o... cum îi zice... atotştiutoare.

–Eşti un geniu. Allie râse. Şi cred că ar trebui să-mi iau şi eu salată dacă am de gând să-mi pun rochia aia albă.

Întoarsă pe scaunul ei, Jo îi întinse castronul cu salată.

–Ăsta o să fie cel mai grozav Bal al Verii din toate timpurile.

Dar, în vreme ce-şi punea salată în farfurie, Allie ridică privirea şi îl văzu pe Carter uitându-se la ea furios de la o masă din apropiere. Când îşi dădu seama că ea îl văzuse, se ridică şi ieşi cu paşi apăsaţi din încăpere.

CAPITOLUL 13

Cele două săptămâni până la bal părură să se scurgă cu viteza melcului, şi Allie simţea că întreaga şcoală era într-o stare de animaţie şi în acelaşi timp de încordare. Orele treceau foarte încet. Profesorii refuzau să cedeze în faţa apatiei şi lipsei de atenţie a elevilor, aşa că temele se adunau, dar, pentru prima oară, biblioteca era aproape goală seara.

–Dacă săptămâna asta rămân în urmă... ei, asta e, rosti Jo, dar nota tragică din cuvintele ei era oarecum compromisă de faptul că stătea pe patul ei şi flutura o tiară. O să recuperez săptămâna viitoare.

–Chiar aşa! Allie stătea întinsă pe burtă pe podea, frunzărind o revistă de modă şi studiind diverse coafuri. Poate că ar trebui să mă tund scurt? spuse ea, ridicând poza unui manechin cu alură de spiriduş.

Jo înclină tiara înspre ea.

–O tunsoare nouă îţi ridică moralul, domnişoară Allie. Să nu uiţi asta niciodată! Dar aia e prea scurtă pentru forma feţei tale, dacă vrei să ştii.

Allie întoarse pagina.

–Înţelepte cuvinte, Josephine! Înţelepte cuvinte!

Întoarsă în camera ei, Allie văzu rochia cea albă atârnată îmbietor pe uşa dulapului, cu pantofii lui Jo frumos aşezaţi pe podea dedesubt. E primul lucru pe care îl vedea în fiecare dimineaţă la trezire, şi în fiecare seară mai bifa o zi în calendarul din mintea ei.

Deşi se străduia să ţină pasul cu temele, Allie îşi dădea seama că îi era aproape imposibil să se concentreze. De aceea, cu câteva zile înainte de bal, când se trezi citind pentru a cincea oară acelaşi paragraf din cartea de istorie, se dădu bătută. Se ridică de la biroul ei, se întinse, apoi rămase în picioare lângă fereastră, privind la soarele care strălucea afară.

„Trebuie să mă mişc.“

Îşi puse echipamentul de alergare şi îşi strânse părul într-o coadă de cal. În timp ce cobora scările trecu doar pe lângă un singur elev, iar de pe palier, aplecată peste balustradă ca să se uite la parter, nu văzu pe nimeni. Afară, soarele ardea peste iarba verde moale. De pe treptele de la intrare Allie văzu trupuri întinse pe pajişte la soare, pe prosoape şi pe pături, dar ea nu putea înţelege plăcerea de a sta pur şi simplu la soare. O porni spre foişorul de vară, mergând în pas alert. Mişcarea o ajutase întotdeauna să se liniştească, iar acum se lăsă în voia ei, luând-o la fugă pe cărare. Număra în şoaptă fiecare pas.

-Două sute nouăzeci şi şase, două sute nouăzeci...

-De ce faci asta?

Vocea nu părea să vină de nicăieri şi o sperie atât de tare, încât Allie se împiedică şi trebui să se apuce de o creangă de copac ca să nu cadă.

Carter stătea pe marginea potecii, cu mâinile în şolduri. Gâfâind, ea se aplecă şi-şi puse mâinile pe genunchi, încercând să-şi recapete răsuflarea.

Când se îndreptă de spate, îşi aruncă peste umăr coada de cal şi spuse:

-Ce? Acum vorbeşti cu mine, Carter? Mă simt onorată.

De la cearta lor din bibliotecă Carter o evitase, iar ea fusese mulţumită de situaţie.

El continuă ca şi cum n-ar fi auzit-o:

-Chestia asta cu număratul. Te-am mai auzit. De ce o faci?

-Nu-i treaba ta, urmăritorule. Acum, cară-te!

Allie se întoarse pe cărare şi o luă din nou la fugă, dar el ţinu pasul cu ea fără efort.

-Era o simplă întrebare.

Allie scoase o exclamaţie de frustrare şi grăbi pasul, înfuriată. Dar el nu rămase în urmă, aşa că în cele din urmă ea începu să ţipe la el întretăiat:

– Nu. Ignori. Pe cineva. Săptămâni. La rând. Şi pe urmă. Îi pui. Întrebări personale. Nemernicule!

– Ai grijă cum vorbeşti!

– Da, bine.

Se lăsă tăcerea, căci ea se străduia să nu-i vorbească.

– Allie, nu te încrede în Sylvain!

– Nici nu te bag în seamă.

– Nu pot să-ţi explic de ce. Dar nu e cel care crezi tu că e.

Ea încetini pasul şi se uită furioasă la el.

– Şi asta ce înseamnă?

El dădu să spună ceva, apoi se opri. Clătinând din cap scârbită, ea o porni mai departe pe cărare – şi după o vreme nu mai auzi în urmă paşii lui Carter.

Când acoperişul foişorului se ivi deasupra copacilor, în ciuda furiei care o stăpânea, lui Allie i se tăie răsuflarea. În noaptea aceea, prin ploaie, nu apucase să-l vadă ca lumea. Era frumos – o construcţie ciudată, cu un acoperiş îngust şi ascuţit, înalt de aproape opt metri, acoperit cu un mozaic maur într-un desen complicat.

Şase stâlpi delicat sculptaţi sprijineau acoperişul multicolor. Allie urcă treptele şi pătrunse în interiorul deschis, umbrit, mărginit de o balustradă şi de bănci răcoroase de piatră. Se aşeză pe unul din locuri şi-şi sprijini bărbia pe braţ, privind către pădure. Carter nu se zărea.

La ce se referise? Era oare doar gelozie? Sau vorbea serios? „Părea serios."

Încercă să se gândească dacă Sylvain făcuse ceva care s-o determine să se îndoiască de el. Fusese întotdeauna alături de ea atunci când avusese necazuri. O apărase în faţa lui Zelazny. Da, era un tip alunecos, şi da, se pare că era superbogat, dar nu se purta ca un snob. Părea de treabă. Carter, pe de altă parte, fusese dificil, băgăreţ, înclinat mereu să o judece şi ameninţător.

Era clar în cine trebuia să se încreadă.

„Doar că nu înţeleg de ce-i pasă aşa de mult lui Carter.“

Seara, când Allie ajunse la cină, Jo, Lisa şi Ruth vorbeau însufleţite, dar cu voce joasă.

– Trebuie, Lisa, spunea Jo. E o tradiţie.

– O să vin, dar ştii că nu sufăr genul ăsta de lucruri, răspunse Ruth.

Lisa îşi plimba mâncarea prin farfurie, în mod clar fără tragere de inimă. Părul drept şi lung i se legăna de-o parte şi de alta a feţei.

– Nu ştiu, spuse ea. E puţin cam ciudat.

– Ce e ciudat? întrebă Allie, trăgându-şi un scaun. Ce-avem la cină în seara asta? Sper că lasagna.

– Bălăceala de Vară! spuse Jo, cu ochii strălucind de entuziasm. E întotdeauna în noaptea din ajunul Balului Verii, şi Lisa nu vrea să vină. Dar trebuie. Şi parcă mâncai doar salată!

– Ah, fir-ar să fie! spuse Allie. Am uitat complet de chestia cu salata. Şi ce mai e şi Bălăceala de Vară?

Îşi turnă un pahar cu apă din carafa de pe masă.

– Ah, am uitat să-ţi spun de ea! Jo se desprinse de braţul Lisei şi se întoarse către Allie. E o tradiţie. Fetele de-a şasea se strecoară afară din şcoală la miezul nopţii în noaptea de dinaintea balului şi se duc să înoate în lac.

Nedumerită, Allie se uită la Lisa.

– Şi ce-i rău în asta? Nu ştii să înoţi?

Ridicându-şi bărbia, Lisa aruncă o privire acuzatoare către Jo.

– Nu-i vorba doar de înotat. Spune-i tot adevărul.

Jo îşi dădu ochii peste cap.

– Bine, în regulă. E înotat în pielea goală. Tre' să fii chiar aşa de pudică, Lisa? O să fie nemaipomenit!

Allie fu cât pe ce să se înece cu apa.

– Ce? La grămadă? Băieţi şi fete? În pielea goală?

Ruth îi dădu câţiva pumni în spate.

–E întuneric, Allie, spuse Jo, cu un început de enervare în glas. Şi nu e mare scofală. Doar te arunci în apă şi pe urmă ieşi repede afară şi-ţi pui hainele. Nu e un film porno. E o distracţie nevinovată şi o tradiţie, şi trebuie să vii pentru că nu vreau să mă duc singură.

Allie se apleca spre ea.

–Stai să văd dacă am priceput bine – tu, eu, Ruth, Lisa, prietenii noştri şi încă vreo câţiva o să sărim goi puşcă într-un lac. Cu toţii. Ca să ne distrăm.

–Exact! exclamă veselă Jo. Şi o să mergem toate, nu?

Lisa părea gata să vomite.

–Bineînţeles că Allie nu e invitată. Lângă masa lor apăruse Katie, frumoasă ca întotdeauna. E prea nouă. Asta e pentru elevii de la Cimmeria.

–Cară-te de-aici, Katie! Pe bune! spuse Jo, uitându-se furioasă la ea.

Katie nu cedă.

–Vorbesc serios, Jo. Chiar nu cred că e corect. O să vorbesc cu Jules despre asta.

–Nu poţi să vorbeşti cu Jules despre asta, deşteapto, spuse Jo. E o chestie neoficială. Jules n-are nici o putere.

–Jo, spuse Allie cu voce hotărâtă, când ai zis că e bălăceala aia?

–Joi, la miezul nopţii, răspunse Jo cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

–Super! Vin şi eu.

Katie îi aruncă o privire glacială.

–Dacă vii, Allie, să nu te duci pe urmă smiorcăindu-te la Isabelle în caz că se întâmplă ceva. Să nu zici că nu te-am avertizat!

În vreme ce Katie se îndepărta, Allie murmură:

–Katie, îţi pasă atât de mult pentru că eşti *cea mai bună prietenă* a mea.

Jo chicoti.

–Las-o-n pace! Mă bucur că vii. De mult visez la Bălăceala asta, încă de când am sosit la Cimmeria. Dacă Ruth şi Lisa merg şi ele, o să fim toate, şi o să fie şi mai bine.

Lisa privea lung în farfuria goală. Arăta jalnic. Allie îi zâmbi lui Jo, dar simţi o strângere de inimă. Deja regreta nesocotinţa cu care acceptase să meargă. Şi totuşi, cât de rău putea fi?

–Dar cum ieşim din şcoală fără să ne prindă? întrebă ea. Profesorii pur şi simplu ne lasă să ne aruncăm în pielea goală în lac, pe întuneric?

Răspunsul era zugrăvit pe faţa lui Jo înainte ca ea să apuce să scoată vreun cuvânt.

–Nu, evident, ei se străduiesc să ne împiedice. Gândeşte-te numai la furia părinţilor dacă vreunul dintre noi păţeşte ceva. Jo zâmbi veselă. Ieşitul din şcoală e o superdistracţie.

Allie gemu când uşile de la bucătărie se deschiseră şi personalul apăru ducând platouri cu lasagna.

–Nu ştiu ce e mai rău, se plânse ea, să fiu silită să renunţ la lasagna sau să înot în pielea goală cu Katie Gilmore.

–Eu şi Gabe avem un plan ca să ne strecurăm afară, spuse Jo. Hai să discutăm după cină! Veniţi la mine la opt şi o să punem la cale o strategie. Începu să-şi umple farfuria cu salată. Îmi place la nebunie să urzesc planuri.

La opt şi zece în seara aceea, Allie stătea pe coridor în faţa camerei lui Jo. Auzind voci înăuntru, ridică mâna să bată la uşă... apoi o lăsă din nou jos. După o clipă, se îndreptă de spate, răsuci mânerul şi intră.

Jo, Lisa, Ruth, Gabe şi Lucas stăteau aşezaţi în cerc. Allie îşi găsi un loc între Ruth şi Lucas şi, trăgându-şi genunchii la piept, şi-i cuprinse cu braţele. Gabe arăta cu degetul o zonă mică pe o hartă.

–... deci, date fiind toate astea, cred că singura cale sigură de a ieşi e prin aripa sălilor de clasă.

Lucas părea sceptic.

–Stai puţin, ştim că toate celelalte ieşiri or să fie păzite. De ce crezi că n-ar păzi-o şi p-asta?

–Din două motive, răspunse Gabe. În primul rând, pentru că Regulile spun că e strict interzis să mergem în aripa aia în afara orelor – aşa că, dacă suntem prinşi, dăm de bucluc. În al doilea, pentru că este marcată ca ieşire dotată cu alarmă de incendiu.

–Şi ce facem cu alarma? întrebă Allie.

Răspunsul lui Gabe fu simplu:

–Nu există nici o alarmă.

Urmă un val de exclamaţii, şi Gabe, care părea încântat de uimirea lor, ridică mâinile cerând să facă linişte.

–Nu există absolut nici o alarmă în toată clădirea. Orice indicator care spune „alarmă“ e fals.

Vocea calmă a Lisei tulbură tăcerea uluită care se lăsase.

–De ce?

–Nu ştiu, răspunse Gabe.

Privindu-l cu atenţie, Allie avu sentimentul că minţea. Gabe ştia precis de ce. Doar că nu voia să spună.

„Nu există alarme de incendiu. Orice hoţ poate să intre nestingherit. Nu putem fi avertizaţi de nimic.“

–Deci, continuă Jo, lăsând deoparte discuţia despre alarme, cum ajungem în aripa sălilor de clasă fără să atragem atenţia?

–Lăsaţi pe mine, spuse Lucas. Uite cum facem...

CAPITOLUL 14

–Au!

Ţopăind în întuneric, Jo se apucă de vârful piciorului.

–Şşşş!

Deşi Jo nu avea cum s-o vadă, Allie duse un deget la buze şi amândouă încremeniră.

Era unsprezece jumătate în noaptea de joi. Stăteau în capul scărilor pe întuneric, simţind podeaua rece de lemn lustruit sub tălpile goale. Discutaseră planul până târziu în noaptea de miercuri, şi jumătate din ziua următoare vorbiseră numai despre el. Allie hotărâse că ieşitul din clădirea şcolii avea să fie în mod sigur cel mai distractiv.

Acum ascultau cu atenţie, încercând să surprindă orice sunet, orice semn că ar fi fost observate, dar clădirea veche era cufundată în linişte. O clipă mai târziu, începură să bâjbâie în josul scărilor, fiecare ţinându-şi pantofii într-o mână, iar cu cealaltă agăţându-se de balustradă. Lucas le amintise că a treia treaptă de jos scârţâie, aşa că păşiră cu grijă peste ea. Când ajunseră la picioarele scărilor, Allie se uită către biroul lui Isabelle. Pe sub uşă nu se vedea nici o dungă de lumină.

Ochii începeau să i se obişnuiască deja cu întunericul, şi vedea ceva mai bine.

În timp ce se furişau în vârful picioarelor prin holul cel mare, către uşa care dădea în aripa sălilor de clasă, Allie se opri.

–Ai auzit? şopti ea, abia mişcându-şi buzele.

Jo scutură din cap, dar în aceeaşi clipă auziră amândouă un zgomot. Erau paşi. În apropiere.

Allie se răsuci, căutând o ascunzătoare. Mintea îi lucra nebuneşte. Fugi în spatele unei coloane, trăgând-o pe Jo după ea. Câteva secunde mai târziu, o umbră mlădioasă străbătu repede holul. Allie se lipi de perete, dar Jo se aplecă, mijind ochii în întuneric. Înainte ca Allie s-o poată opri, ţâşni în urma umbrei.

– Jo! şopti Allie, dar nu primi nici un răspuns.

Ezită un moment, gândindu-se ce să facă, şi pe urmă o porni după ea. La început nu văzu nimic, apoi se ciocni de Jo, care stătea ceva mai încolo în hol împreună cu Lisa.

– Am găsit-o! şopti Jo, în mod clar încântată.

Lisa părea prea puţin fericită şi Allie se întrebă de ce venise până la urmă. De câte ori discutaseră despre asta şovăise. Acum părea incapabilă să stea locului, ţopăia nervos de pe un picior pe altul ca un dansator nerăbdător înaintea unui spectacol, şi ochii ei păreau enormi pe chipul delicat. Allie îi aruncă o privire plină de înţelegere şi apoi arătă către uşa care dădea în aripa sălilor de clasă.

Jo încuviinţă din cap.

– Şi Ruth? şopti Allie.

– A întârziat – nu mai putem aştepta.

Allie răsuci mânerul. Dacă uşa scârţâia, erau terminate.

Uşa se deschise silenţios având balamalele unse chiar de Gabe în acea după-amiază.

Se strecurară înăuntru şi apoi alergară cât putură de repede pe coridorul cel lung. Uşa din celălalt capăt purta indicatoare ameninţătoare, cu aer oficial, care vorbeau de alarme şi siguranţă. Erau trecute acolo şi numere la care trebuia să suni în caz de urgenţă. Allie se întrebă cine i-ar răspunde dacă le-ar forma.

Rămaseră nemişcate o clipă, privindu-se în umbră, apoi, în acelaşi timp, puseră fiecare o mână pe uşă şi, la un semn cu capul din partea lui Jo, împinseră.

Uşa se deschise fără nici un sunet.

Se repeziră afară şi se treziră pe o cărare acoperită cu pietriş tăios. Toate trei ţopăiră caraghios punându-şi pantofii, încercând să nu ţipe de durere. Gândindu-se cât de ridicol arătau probabil, Allie îşi înăbuşi un chicot.

– Hai-hai-hai! şopti Jo şi toate o luară la fugă nebuneşte în noapte, căutându-se pe întuneric până când se prinseră de mâini.

Când ajunseră la lizieră, Jo şi Lisa gâfâiau, şi se opriră toate o clipă ca să-şi tragă răsuflarea. Allie se sperie – erau încă prea aproape de şcoală.

– Acum încotro? şopti ea.

Jo arătă cu capul către dreapta, şi Allie le făcu semn să nu mai stea. Porniră mai departe ceva mai încet.

La început, pădurea păru cufundată în linişte, dar treptat Allie începu să distingă foşnete şi pocnet de crenguţe. O prinse de mână pe Jo şi o strânse, dând din cap în direcţia de unde veneau sunetele. Dinţii albi ai lui Jo sclipiră în întuneric când zâmbi.

– Ceilalţi, şopti ea.

Pe măsură ce se îndepărta de şcoală, lumea devenea mai puţin prudentă, şi curând fetele auziră şi alte zgomote: chicote înăbuşite, câte o înjurătură murmurată când cineva se împiedica, strigăte care imitau chemările păsărilor, urmate de râsete uşoare. Allie simţi cum umerii încordaţi încep să i se relaxeze.

Jo se opri atât de brusc, încât Allie şi Lisa aproape că se împiedicară de ea.

– Am ajuns, şopti ea şi dispăru în spatele unei tufe.

Uitându-se în jur prin întuneric, Allie nu văzu nici un lac – doar copaci şi tufăriş. Dar ea şi Lisa o urmară pe Jo în ascunziş.

– De ce ne ascundem? şopti Lisa.

– Nimeni nu trebuie să ştie cine a venit decât exact la miezul nopţii, spuse Jo. Asta-i tradiţia.

– De unde ştii toate astea? o întrebă Allie.

Mi-a povestit fratele meu pe vremea când era aici la şcoală, explică Jo.

Ceasul lui Jo avea cadran fosforescent, şi toate trei stătură să se uite cum minutarul îşi urma drumul inexorabil către miezul nopţii.

–Unde-i Ruth? întrebă Allie.

Jo întinse mâinile în semn că nu ştie.

–Trebuia să ne întâlnim fie în şcoală, fie pe drum, aşa că presupun că e deja pe aici pe undeva. Se uită din nou la ceas. Nu mai e mult, şopti ea, zâmbind larg. Pregătiţi-vă!

Allie o simţea pe Lisa tremurând. Ar fi vrut să o liniştească, dar era şi ea destul de speriată. Trase aer adânc în piept şi se uită către locul unde presupunea că e lacul.

„Chiar am de gând să fac aşa ceva? Cine-a mai pomenit să faci baie în pielea goală? Asta se întâmplă doar în filme!"

În clipa aceea, o voce masculină gravă răsună în tăcere, făcând-o să tresară.

–A sosit clipa, copii! Săriţi!

Allie şi Lisa ezitară, dar Jo începu să-şi desfacă şortul. Când văzu că fetele nu se mişcaseră, se opri şi le aruncă o privire ameninţătoare.

–Faceţi la fel! le spuse. De-acum e mai rău să vă întoarceţi fără să fi sărit în lac.

Lisa şi Allie schimbară o privire îngrozită.

–Sar dacă sari şi tu, spuse în cele din urmă Lisa.

Allie îi auzea deja pe ceilalţi aruncându-se în apă, ţipând şi râzând. Oftă din greu.

–Of, la naiba!

Îşi dădu jos pantalonii de trening, iar Jo ovaţionă şi îşi smulse şortul de pe ea. În câteva secunde erau toate goale. Lisa şi Allie îşi încrucişară braţele protector peste piept, dar Jo le apucă de mână.

–Dacă tot o faceţi, fiţi mândre de voi înşivă, spuse ea, trăgându-le pe cărare.

În întuneric, Allie nu văzu decât trupurile sclipind fulgerător în lumina lunii în vreme ce săreau într-un lac pe care ea nu-l putea distinge în beznă.

–La trei, spuse Jo, chicotind. Unu. Doi...

Săriră în apa întunecată, cu un plescăit rece. Allie, care de-abia desluşea iazul în noapte, simţi cum ţipetele şi râsetele din jurul ei sunt înăbuşite de tăcere când se scufundă cu capul sub apă. Îşi dădu seama cu surprindere că lacul era adânc, iar ea nu fusese niciodată o înotătoare grozavă. În timp ce ieşea la suprafaţă împroşcând cu apă, în minte îi apăru brusc o amintire. Era o zi însorită şi toridă de vară. Avea şapte ani, iar Christopher o tachina că se lăsa ca o piatră la fundul piscinei. „Alergi ca un iepure, dar tot ca un iepure înoţi...“ râdea el în vreme ce ea bătea apa disperată.

Când se ridică la suprafaţă pentru a respira, scuipând apă şi tremurând, nu le văzu nicăieri pe Jo şi pe Lisa.

- Jo?

Cum de le pierduse în câteva secunde? Iazul era plin de elevi care râdeau – şi nici unul nu i se părea cunoscut lui Allie. În vreme ce bătea apa rece căutând un chip familiar, începu să intre în panică. Era singură şi goală puşcă într-un lac plin de tineri necunoscuţi. Lacrimi fierbinţi de teamă şi de ruşine îi năpădiră ochii. Brusc, îşi dădu seama că respiră greu. Nu mai avusese de săptămâni întregi un atac de panică, dar acum respiră de trei ori tulbure, şuierat, chinuindu-se să rămână la suprafaţa apei.

„Nu pot... să respir...“

Ajunse o clipă sub apă, apoi dădu din picioare cu putere pentru a ieşi din nou la suprafaţă. Cineva o lovi tare cu talpa în gambă, pe sub apă, şi durerea o săgetă în tot piciorul. Nu ţipă însă – nu avea aer îndeajuns.

Din nou, apa rece îi acoperi creştetul capului şi încercă încă o dată să urce. Dar de data aceasta două braţe puternice o apucară de umeri şi o traseră la suprafaţă. Fu copleşită de un sentiment de recunoştinţă, dar apoi văzu cine o ajuta şi se zbătu să se elibereze, încercând să-şi acopere sânii cu mâinile.

- N-ai nimic, Allie. Uită-te la mine! Vocea lui Carter era calmă şi poruncitoare, iar ochii lui o priveau fix. Respiră încet pe nas! îi ceru el. Nu te uita în altă parte! Respiră încet!

Ea încercă să-i explice că murea, dar cuvintele nu voiau să-i iasă de pe buze.

–Inspiră! spuse el, arătându-i cum, îndemnând-o cu privirea să încerce. Şi acum expiră! Şi suflă aerul cu putere.

Când Allie încercă să-l imite, nu reuşi decât să şuiere slab, şi simţi un val de spaimă. Nu avea să reuşească.

„Dar nu-i nimic, serios! Dacă aş putea să mă odihnesc doar o secundă..."

Pleoapele îi tremurară, se închiseră, şi întunericul păru să o înfăşoare ca o pătură.

Carter o pălmui peste faţă, şi asta o surprinse atât de tare, încât trase instinctiv aer în piept, şi gura aceea de oxigen o învioră.

–Ai să reuşeşti, Allie. Respiră odată cu mine!

Allie simţi că el încerca să-şi păstreze calmul, şi îşi dădu seama că putea cu adevărat să moară.

El respiră adânc, şi ea încercă să-l imite. De data asta, în plămâni îi pătrunse puţin aer.

–Bun! spuse el. Încă o dată!

Allie trase mai adânc aer în piept şi simţi cum apăsarea dintre coaste începe să-i dispară. El o îndemnă să continue, dar acum ea tremura violent, iar la cea de-a patra răsuflare izbucni în lacrimi.

–N-ai nimic, Allie, spuse Carter, cuprinzând-o blând cu braţele pe după umeri. Respiră mai departe!

Protejându-i trupul cu al lui, o conduse afară din apă pe mal. Allie auzea lumea râzând şi bălăcindu-se în jurul lor, dar nu ştia şi nici nu-i păsa dacă râdeau de ea.

Vocea lui Carter era blândă.

–Unde-ţi sunt hainele?

–Nu ştiu, răspunse ea răguşit.

El zâmbi uşor.

–De ce oare nu mă miră? O scoase de pe cărare şi o duse în spatele unui copac mare, în umbră. Stai aici! O să găsesc ceva să pui pe tine.

În vreme ce el se îndepărta în întuneric, ea îi văzu muşchii jucându-i pe şolduri şi pe spate şi se sili să respire în continuare.

„Are un corp foarte frumos“, îşi spuse.

Când Carter reapăru câteva minute mai târziu, purta deja pantaloni scurţi şi adusese o cămaşă bărbătească şi un şort de fată.

– Asta-i tot ce-am găsit, spuse el pe un ton de scuză.

Pentru că el era cu pieptul gol, Allie avu sentimentul că îi adusese propria lui cămaşă.

Se întoarse cu spatele ca să-şi tragă şortul pe ea, apoi se răsuci din nou către el şi întinse mâna după cămaşă. El i-o dădu fără să rostească vreun cuvânt. Allie nu îi vedea faţa în întuneric, dar, în timp ce îşi punea cămaşa prea mare pentru ea, simţi inima bătându-i în piept atât de tare încât fu sigură că o auzea şi el.

– Gata?

Allie observă că vocea lui Carter tremura.

– Da.

El o apucă de mână şi o ajută să iasă din ascunzătoare pe cărare. Căldura mâinii lui era liniştitoare – avea degete puternice, şi ea se agăţă de ele.

– Nu ţi-am găsit nimic de încălţat, spuse el îngrijorat. O să-ţi fie cam greu să mergi desculţă – vrei să-ţi dau sandalele mele? Sau pot să te duc în braţe.

Deşi pietricelele ascuţite îi răneau tălpile, Allie clătină din cap.

– Mă descurc, spuse.

Pe măsură ce se îndepărtară de lac, larma şi râsetele se stinseră în urma lor. După câteva minute, singurul sunet pe care îl mai auzeau era propria lor răsuflare. Carter o ţinea în continuare de mână.

Când fu sigură că erau singuri, Allie se opri şi ridică privirea către el.

– Carter... Mulţumesc!

El îi dădu drumul şi îşi lăsă privirea în pământ.

–N-ai pentru ce.

–Nu, Carter. Allie îl luă din nou de mână. Când el ridică ochii, privirea îi era atât de vulnerabilă încât Allie nu se putu desprinde de ea. Am pentru ce.

Se uitară unul la altul preţ de un minut lung, dar în clipa în care el dădu să spună ceva...

–Allie! Carter!

Vocea lui Jo rupse vraja. O văzură alergând pe cărare, urmată de Gabe şi de Lisa.

Apucând-o pe Allie de umeri, Jo o scutură îngrijorată.

–Unde-ai fost? Eşti bine? Te-am căutat peste tot.

Allie încuviinţă din cap şi simţi cum ochii i se umplu iar de lacrimi nedorite.

–Nu te mai găseam. Carter m-a ajutat... Se întoarse să-l privească, dar el dispăruse. ... Să ies din lac.

Micul dejun de a doua zi fu luat în tăcere – elevii care îşi petrecuseră mare parte din noapte în pădure puteau fi uşor identificaţi după părul ciufulit şi cearcănele de sub ochi. Jo şi Allie stăteau aproape fără să vorbească, Lisa căsca lângă ele. Nici uneia nu îi era foame. Allie strângea în mâini o ceaşcă aburindă de ceai ca şi cum ar fi fost singurul lucru care o mai ţinea în viaţă, în vreme ce Jo fărâmiţa o felie de pâine prăjită.

Allie petrecuse noaptea pe podeaua camerei lui Jo, după ce se strecuraseră nevăzute înapoi în şcoală, pe aceeaşi uşă prin care ieşiseră.

Stătuseră de vorbă până pe la patru dimineaţa, după care Allie îi spusese lui Jo că se simte mai bine, ceea ce de fapt nu era adevărat.

„Cum poţi să te obişnuieşti cu ideea că ai avut un atac de panică, în pielea goală, în faţa a jumătate din elevii şcolii?"

Cel puţin acum ştia ce se întâmplase după ce săriseră în iaz. În timpul nopţii, Jo îi spusese toată povestea. Cum Gabe şi Lucas, care erau în apă, le văzuseră în timp ce alergau către lac. Cum Gabe o apucase pe Jo de îndată ce sărise în apă şi o adusese până în locul unde înotau ei, lângă un copac. Cum ea reuşise să o prindă pe Lisa şi o trăsese după ea, deşi Lisa încerca să se ascundă de Lucas. Şi cum în toată agitaţia o pierduseră pe Allie.

– Lacul s-a umplut atât de repede de lume şi era aşa de întuneric, încât, când m-am întors în locul de unde plecaserăm, sau de unde credeam eu că plecaserăm, nu te-am mai găsit nicăieri, spuse Jo.

În cele din urmă, Jules şi Ruth îi spuseseră că o văzuseră pe Allie cu Carter şi că Allie părea să se simtă rău.

– Până la urmă, Ruth s-a dus cu Jules, pentru că Jules n-a vrut să meargă singură. Şi Jules a crezut că băuserăm amândouă şi că de-asta îţi era rău, şi mi-a ţinut o întreagă teorie, şi de asta mi-a luat o sută de ani să te găsesc.

– Nu l-am văzut pe Sylvain, dar de fapt n-am văzut pe nimeni cunoscut, spuse Allie.

– Nu cred că a fost, spuse Jo. Dar restul au venit aproape toţi.

Allie, care îşi aranjase pe podea un pat din haine şi pulovere, îşi îngropă faţa în perna pe care i-o dăduse Jo.

– Oare câţi m-au văzut că era cât pe ce să mă înec?

Sus, în pat, Jo se întinse la orizontală şi căscă.

– Nu prea mulţi, în mod sigur. Se pare că singura care te-a văzut azi-noapte a fost Jules.

– Dar ea o să le spună tuturor.

– N-o să le spună. E monitoare. Are, de fapt, datoria să te protejeze sau aşa ceva, zise Jo. De fapt, ce s-a întâmplat mai exact?

Allie îi povesti despre atacul de panică şi despre cum Carter o salvase. Nu pomeni nimic despre felul în care se simţise când el o trăsese din apă şi o ajutase să respire. Sau despre cum îl privise îndepărtându-se în lumina lunii. Îi relată în schimb cât de calm fusese şi cu câtă pricepere gestionase o situaţie de criză.

Jo se gândi o clipă, iar când vorbi îşi alese cu grijă cuvintele.

–Lumea de-aici are ceva cu Carter fiindcă se poartă ca şi cum ar fi cel mai bun dintre toţi şi fiindcă o mulţime de fete s-au supărat pe el de-a lungul anilor pentru că a pretins că le place şi pe urmă dintr-odată nu le-a mai plăcut deloc. Şi întotdeauna face cam ce-i place. Chiar mă mir că a venit la lac în noaptea asta, sau azi-noapte... – Jo se uită la ceas – ... azi-dimineaţă. În fine. Pentru că ăsta e genul de lucruri pe care el de obicei le evită. De-asta lumea îl socoteşte distant. Dar poate fi un tip de treabă – chiar foarte. Jo căscă de-i trosniră fălcile. Foarte mulţi ştiu că el nu-i place sau că îi consideră superficiali. Carter nu se sinchisise să se ascundă.

–Asta îmi place la el, murmură Allie, închizând ochii. E atât de sincer!

–Sinceritatea poate fi bună, spuse Jo, stingând lampa. Ultimele ei cuvinte plutiră în întuneric, parcă imaterial. Dar poate fi şi rea.

Acum stăteau şi-şi învârteau cerealele în boluri, şi nimeni nu părea să aibă ceva de spus. Lisa era cea mai veselă – supravieţuise bălăcelii, iar apoi Lucas o condusese înapoi până la intrarea în şcoală. Credea că el începe să o placă. Dar chiar şi ea era obosită.

–Doamne, o să trebuiască neapărat să trag un pui de somn până diseară, spuse ea, sprijinindu-şi capul în mână. Sunt sfârşită.

–Mă simt supernaşpa, spuse scurt Jo, întinzându-se după zahăr. N-aş fi zis că somnul e atât de important.

–Supernaşpa mi se potriveşte şi mie, spuse Allie, sorbind din ceaiul fierbinte şi căscând.

Nu auzise nici un comentariu despre purtarea ei de noaptea trecută şi nici nu fusese întâmpinată de şoapte în sala de mese. Poate că Jo avea dreptate şi fusese aşa de întuneric şi de aglomerat în iaz încât nimeni nu văzuse cum i se făcuse rău.

Tradiţia stipula că, în ziua când avea loc Balul Verii, orele se terminau la prânz. În cursul dimineţii, Allie se chinui să rămână trează, luând notiţe pe care mai târziu nu reuşi să le înţeleagă.

Carter o ignoră în mod deliberat la ora de biologie, iar la engleză Allie moţăi câteva minute în vreme ce aştepta să înceapă ora şi nu îl văzu intrând. Când ridică privirea, el era la locul lui, dar nu se uita la ea. Foarte bine. Peste opt ore ea avea să danseze cu Sylvain. Chiar nu era momentul să se gândească la cum stătuse în apă în braţele lui. Goi amândoi.

Îşi aranjă hârtiile de pe bancă şi scoase manualul din geantă.

„Nu – chiar nu e deloc momentul."

Isabelle îşi luase locul la marginea cercului de bănci.

Îşi roti privirea cu înţeles.

–Vai de mine, unii dintre voi arătaţi tare obosiţi! N-aţi dormit bine?

Elevii se foiră stânjeniţi pe scaunele lor. Cineva râse înfundat.

–Am auzit c-a fost cam zarvă la lac azi-noapte. Sper că nu asta v-a deranjat.

Se auziră câteva râsete nervoase. Expresia de pe chipul directoarei era enigmatică atunci când îşi puse ochelarii pe nas.

–Sunt convinsă că cei mai mulţi dintre voi visează cu ochii deschişi la cum vor dansa în braţele partenerilor, dar trebuie totuşi să ne facem ora, spuse ea, deschizându-şi cartea. Aşa că m-am gândit ca azi să vorbim despre iubire. Hai să începem cu un poem frumos despre o dragoste tăinuită. *Silentium amoris* a fost scrisă de Oscar Wilde, pe care probabil că îl ştiţi în primul rând ca umorist, dar iată din partea lui o poezie de dragoste sinceră şi pur şi simplu frumoasă.

Isabelle citi primele două strofe cu vocea ei puternică, amplă. Ascultând versurile înflorite, Allie deveni aproape imediat neatentă şi începu să deseneze pe caietul ei un fluture somnoros. Tocmai îi împodobea aripile cu desene complicate când îşi auzi numele.

Buimacă, se îndreptă de spate. Toată lumea se uita la ea.

– Poftim? spuse, înroşindu-se.

– Bună dimineaţa! replică Isabelle tăios şi toată clasa râse nervos. Am spus: Vrei, te rog, să ne citeşti strofa a treia?

Allie se ridică în picioare, îşi luă cartea şi, dregându-şi vocea, începu să citească – la început repede, dar apoi tot mai încet, pe măsură ce cuvintele prindeau formă.

În ochi-mi vezi ca-n slovă tipărită
De ce eu tac, iar lira-i nestrunită.
Ne-om despărţi… Plecând, te vei abate,
Spre alte buze dulci, spre alte zări:
Eu voi chema nedate sărutări
Şi cântece rămase necântate.[1]

Allie se simţi copleşită de un val neînţeles. O secundă crezu că avea să izbucnească în lacrimi, dar se împotrivi din toate puterile.

„Ce Dumnezeu se-ntâmplă cu mine?“

– Ce-ţi spune ţie poemul ăsta, Allie?

Îngrozită că Isabelle continua să o privească, Allie încercă să se gândească la un comentariu. Apoi vorbi aproape în şoaptă.

– Eroul se teme să-şi mărturisească sentimentele, dar e trist că ea nu ştie ce simte el.

– Şi de ce s-ar teme eroul să-şi mărturisească sentimentele? întrebă Isabelle.

– Pentru că s-ar putea ca ea să nu simtă la fel.

Din cine ştie ce motiv, faptul că cel care răspunsese la întrebare era Carter nu o surprinse pe Allie, care îşi lăsă ochii în caiet, desenând cu stiloul cercuri mici, înlănţuite, în jurul fluturelui.

– Aşa că el crede că e mai bine să nu afle niciodată, dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, adăugă Carter.

---

[1] În româneşte de N. Porsenna, în *Simbolismul european*, vol. II, coordonat de Zina Molcuţ, Ed. Albatros, Bucureşti, 1983 (n.tr.)

–Trebuie să subliniez faptul că poemul acesta poate foarte bine să fi fost scris de un el pentru un alt el, dar, de dragul conversaţiei, îl putem discuta în termeni mai convenţionali. Deci, de ce-ar crede el că aşa e mai bine? spuse gânditoare Isabelle, traversând încăperea pentru a se rezema de o bancă goală. E posibil ca şi ea să simtă acelaşi lucru, dar, dacă el nu întreabă, n-o să ştie niciodată.

–Îi e frică să nu fie rănit, şopti Allie, adăugând încă o spirală la lanţul desenat pe caiet.

Isabelle se uită de la ea la Carter într-un fel ciudat.

–E o explicaţie bună, spuse ea. Acum, apropo de rănile din dragoste, am un alt poem pentru voi, scris într-un stil oarecum diferit de scriitoarea americană Dorothy Parker...

Restul orei păru să nu se mai termine. În clipa în care ora se încheie, Allie se ridică din bancă şi se îndreptă către uşă cu capul în jos, hotărâtă să nu dea ochii cu nimeni.

Mai ales nu cu Carter.

Ajunse prima la scări şi picioarele ei duduiră pe trepte urcând în grabă, în timp ce ea număra în sinea ei.

„... treizeci şi una, treizeci şi două, treizeci şi trei...“

Ajunsă în sanctuarul camerei sale, Allie închise uşa şi se rezemă cu spatele de ea, privind lung spaţiul familiar şi ordonat dinainte.

„Ce s-a întâmplat adineauri? Încerca oare Carter să-mi spună că mă place? Sau înţeleg eu total aiurea? Oare Sylvain are dreptate?“

Era atât de obosită încât nu putea să se gândească la lucruri serioase. Iar patul în care nu dormise noaptea trecută o îmbia. Lăsându-şi geanta cu cărţi pe podea, puse ceasul să sune la ora şase şi trase obloanele, împiedicând lumina orbitoare a soarelui să intre. Mai întârzie doar cât să-şi arunce pantofii din picioare şi apoi se trânti în pat îmbrăcată. Era minunat să fie singură, şi în întunericul răcoros se mai gândi o clipă la Carter înainte de a uita totul şi de a se cufunda în somn.

CAPITOLUL 15

Când Allie ajunse în camera lui Jo la şase jumătate, Jo şi Lisa umpluseră deja camera cu rochii şi cu pantofi. Allie se simţea mult mai bine – mai normală. Somnul o liniştise. Indiferent ce putea să se întâmple mâine, în seara asta avea de gând să se distreze. Să se simtă pur şi simplu bine la bal. Bun, exista deci noaptea trecută. Şi ce dacă? Trecuse ea prin momente mai grele. Nu-i păsa ce credeau alţii înainte să vină la Cimmeria, şi nu avea de gând să-i pese nici acum.

Lisa, care mergea la dans cu Lucas („doar aşa, ca prieteni"), era agitată şi nerăbdătoare.

–Cred că rochia e perfectă, spuse ea.

Entuziasmul ei era molipsitor, şi Allie se simţi imediat mai optimistă.

–O să fie frumos, sunt sigură, spuse ea.

–Sincer, eu mă bucur pur şi simplu să petrec seara cu Gabe, oftă Jo. De nu ştiu câte zile abia l-am văzut.

–Ai idee de ce? întrebă Allie, agăţându-şi rochia albă de mătase de uşa şifonierului.

Jo clătină din cap.

–Habar n-am. Îmi spune doar: „Lucrez la proiect"... Îşi îngroşă vocea şi luă un ton uşor defensiv, care semăna atât de mult cu al lui Gabe încât pe Lisa şi pe Allie le pufni râsul.

–Daaa, la Sylvain e mai degrabă „e foarrrte amporrrTANT ce facem noi", spuse Allie, şi toate se puseră din nou pe chicotit.

Pe biroul lui Jo se afla un platou de argint plin cu sandviciuri triunghiulare, alături de nişte carafe cu suc. Jo insistă ca toată lumea să mănânce ceva înainte să plece. („Anul trecut a fost cât pe ce să leşin la bal pentru că fusesem prea nervoasă şi nu mâncasem nimic toată ziua.“) Subţire ca o trestie, Lisa ronţăi delicat din marginea unui sandvici cu castravete înainte de a-l pune jos pe un şervet. Jo îi aruncă o privire ameninţătoare.

–Mănâncă-l, Lisa!

–Dar nu mi-e foame..., spuse Lisa, împingând deoparte sandviciul.

Allie, care sărise peste prânz ca să poată dormi, înşfăcă un sandvici cu brânză şi luă o muşcătură zdravănă.

–Ah, Doamne, cum se poate să nu-ţi fie foame? Eu sunt *lihnită.*

Lisa, care încă nu hotărâse cum să se pieptene şi începea să intre în panică, ridică în tăcere o revistă, deschisă la poza unei starlete blonde cu o coafură complicată.

–Tare-aş vrea să mă laşi să fac eu nişte vrăji şi să nu-ţi mai faci atâtea griji, spuse Jo. Pot să-ţi aranjez părul şi mai şi. De fapt, Allie, o să mă apuc chiar acum de părul tău. Am senzaţia că al Lisei o să-mi ia un secol.

Allie băgă restul sandviciului în gură.

–Îhî, aprobă ea veselă şi se aşeză pe scaun.

–Perfect, spuse Jo, periindu-i părul şi începând apoi să-l răsucească uşor împreună cu panglica.

–Îmi place la nebunie să-mi aranjeze cineva părul, spuse Allie, închizând ochii. E ca şi cum mi-ar face un masaj la cap.

–Dacă nu mă aleg cu nimic după toată şcoala asta scumpă, sunt hotărâtă să deschid un salon de coafură în Mayfair. Jo răsuci cu abilitate o buclă, o ridică şi o prinse cu un ac. O să-i spun MayHair.

Allie o privi râzând.

–Chiar ţi-ai făcut planuri. Foarte bine atunci. Dacă şcoala asta scumpă se dovedeşte inutilă, eu o să fiu prima ta clientă.

Aşa cum prevăzuse Jo, pregătirile durară îngrozitor de mult. Coafura Lisei le luă o grămadă de timp. Până la urmă, după numeroase discuţii în contradictoriu, Jo i-l răsuci într-un coc franţuzesc simplu care îi punea în valoare gâtul lung şi delicat.

–E perfect. Lisa zâmbi imaginii sale din oglindă. Jo, eşti un geniu!

–Ştiu, spuse Jo, aranjându-şi propriul păr într-un stil băieţesc care-i venea de minune. Dar voi ştiţi cât e ora?

Allie îşi privi ceasul şi gemu.

–Băgaţi viteză, doamnelor, mai avem doar zece minute.

Îşi luară repede rochiile.

–Ştiam că aşa o să se întâmple, spuse Jo, trăgându-şi peste cap rochia mini argintie.

Allie îi închise fermoarul la spate.

–Da, ştiai. Şi cu ce ne-a ajutat?

În vreme ce Allie îmbrăca rochia albă lungă, Jo îşi puse sandalele cu barete şi se întoarse să le ajute şi pe fete. Allie o privi cu admiraţie.

–Arăţi ca o stea de cinema, spuse ea.

–Draga mea, se poate, dar tu arăţi ca o prinţesă dintr-un basm.

Lisa purta o rochie de mătase albastră cu ape argintii, cu barete delicate şi un şal de mătase asortat pe care şi-l aruncă pe spate. Când în cele din urmă îşi puse şi pantofii, Jo şi Allie o aplaudară cu ironie în glas.

–Arăţi superb, dar, Dumnezeule, îţi trebuie o veşnicie ca să fii gata! spuse Jo.

Lisa îşi luă gentuţa plic şi zâmbi fără ranchiună.

–Toată lumea spune la fel, răspunse ea.

–Staţi! Nimeni nu iese din cameră până nu fac o poză, spuse Jo, fluturând către ele un aparat de fotografiat.

Le trase pe Allie şi pe Lisa până la oglinda cea mare, şi toate se strânseră una în alta, chicotind. Când încăpură în spaţiul oglinzii, Jo ridică aparatul şi făcu poza.

–Perfect! spuse ea, verificând imaginea. Arătăm fantastic!

–Probabil că n-o să mai arătăm niciodată aşa de bine, spuse Lisa pe un ton sumbru.

Allie şi Jo o priviră o clipă, surprinse, apoi izbucniră în râs.

–Eşti imposibilă, fiinţă deprimată! spuse Jo, îmbrăţişând-o. Nu mă face să te ciufulesc!

Ieşiră toate trei pe uşă la opt fix. Când ajunseră în capul treptelor, văzură un grup zgomotos de băieţi adunat la picioarele scărilor, toţi îmbrăcaţi în haine de gală.

Fetele rămaseră o clipă nemişcate, în vreme ce mulţimea ridică privirile către ele şi tăcu. Lui Allie momentul i se păru ireal – ca de vis. Fusese înnebunită de spaimă şi aproape se înecase, goală puşcă, într-un lac cu o seară în urmă, şi iat-o acum, doar câteva ore mai târziu, într-o rochie frumoasă, stând alături de prietenele ei cele mai bune. Era ca şi cum ar fi trăit viaţa altcuiva.

Sylvain, Lucas şi Gabe se amestecaseră în mulţimea de jos. De Carter nu se vedea nici urmă.

Allie se îndreptă de spate şi îşi trase burta. Jo îi întâlni privirea şi îi făcu cu ochiul, apoi îi întinse mâna. Allie o luă, apoi o apucă pe Lisa cu cealaltă mână. Coborâră scările împreună, în foşnet de mătase, ca aripile unor fluturi.

Atentă să nu-şi piardă echilibrul în pantofii cu toc ascuţit împrumutaţi de la Jo, Allie îşi ţinu ochii pironiţi asupra treptelor. Când ridică privirea, Sylvain era în faţa ei, zâmbind. Ea dădu drumul mâinii lui Jo.

Sylvain o admiră pe faţă, în vreme ce îi lua mâna, i-o săruta şi o aşeza apoi pe braţul lui.

– Arăţi minunat! îi spuse.

Ea îi văzu ochii plini de căldură şi dorinţă şi simţi un nod în stomac.

Îşi ridică bărbia şi îi zâmbi.

– Şi tu.

Într-adevăr, şi el arăta splendid. Costumul închis la culoare, perfect croit, îi cădea ca turnat, punându-i în valoare pieptul şi umerii musculoşi. Sylvain o gratulă cu zâmbetul lui perfect.

Allie simţi deodată o străfulgerare de îndoială. „Oare fac ceea ce trebuie? Nu cumva Carter spune adevărul?“

Ca şi cum gândul i se reflectase pe faţă, Sylvain îşi trecu uşor degetele peste fruntea ei, ca pentru a-i da deoparte un fir de păr invizibil.

– De-abia aştept să dansez cu tine! Hai să intrăm!

Vocea lui era atât de liniştitoare, iar mişcările lui atât de sigure, încât ea îşi îndreptă umerii şi pătrunse împreună cu el în sala de bal.

Se amestecară în torentul de elevi frumos îmbrăcaţi care se revărsa în sală. Membri ai personalului, purtând smochinguri, stăteau lângă uşi ţinând în mâini tăvi cu pahare înalte şi elegante de şampanie. Allie şi Sylvain luară fiecare un pahar.

Allie se aşteptase ca înăuntru să fie un soi de discotecă. Descoperi în schimb o scenă elegant anacronică. O mică orchestră, instalată într-un colţ, cânta un vals. Pretutindeni scânteiau lumânări – pe mese, în candelabre, în aplice pe pereţi, în cămin. Vaze pline cu flori albe tronau peste tot. Mesele erau acoperite cu feţe imaculate de in, iar scaunele, împodobite cu panglici albe de mătase. În briza serii plutea parfum de iasomie.

Isabelle apăru într-o rochie lungă şi vaporoasă de şifon, prinsă la mijloc cu o cingătoare aurie subţire, împletită. Allie îşi privi propria rochie şi se gândi că, în comparaţie cu Isabelle, ea arăta ca o fetiţă. Se întinse şi o trase de mână pe Jo pentru a-i atrage atenţia, apoi făcu un semn cu capul în direcţia lui Isabelle.

Jo zâmbi cu înţeles.

–Ce să facem? Directoarea noastră e foarte sexy.

Gabe le conduse către o masă din colţ, unde rămaseră cu toţii în picioare, uşor stânjeniţi.

–Ce aşteptăm? şopti Allie către Jo.

–O să vezi.

O clipă mai târziu, Isabelle ciocăni uşor cu o linguriţă de argint într-un pahar de şampanie şi în încăpere se lăsă liniştea.

–Bine aţi venit la cel de-al două sute douăzeci şi treilea Bal al Verii la Cimmeria!

Toată lumea aplaudă cu entuziasm, iar ea aşteptă ca aplauzele să se oprească.

–În fiecare an, acesta este un moment foarte special, când ne adunăm pentru a sărbători şcoala, istoria ei şi pe voi toţi; căci voi sunteţi viitorul Cimmeriei. Mulţi dintre părinţii voştri au participat la acest bal cu ani în urmă, iar înaintea lor mulţi dintre bunicii şi străbunicii voştri. Voi staţi acum în locul în care au stat şi ei, la fel de tineri şi de plini de speranţe cum au fost şi ei. Sunteţi acum şi voi parte dintr-un lanţ neîntrerupt. Isabelle îşi ridică paharul şi încheie: Pentru Balul Verii! Şi pentru Colegiul Cimmeria!

– Pentru Balul Verii! răspunseră cu toţii în cor. Şi pentru Colegiul Cimmeria!

– Vă urez să vă distraţi cât mai bine! strigă ea, râzând la aplauzele lor puternice.

Sylvain îi oferi un scaun şi Allie rămase surprinsă de gestul acesta formal, dar apoi observă că şi Gabe, şi Lucas trăseseră scaune pentru Jo şi Lisa.

„E o tradiţie, probabil."

Allie, care nu băuse până atunci şampanie decât în cantităţi minuscule de Crăciun, îşi spuse că şampania de aici semăna puţin la gust cu cidrul pe care obişnuia să-l bea cu Mark şi Harry. Apoi se opri brusc şi privi lung paharul. „De când nu m-am mai gândit la Mark şi la Harry?"

Se întrebă ce făceau cei doi acum. Dacă mai dăduseră de belea. Indiferent ce făceau, îşi spuse, aruncând o privire în jur prin încăpere, nu seamănă deloc cu ce fac eu.

Ridică din nou paharul. A doua înghiţitură de şampanie se dovedi mai bună.

În momentul acela, orchestra începu un cântec ciudat. Suna exotic, dar Allie nu-şi putea da seama de unde provenea. Ungaria? Turcia? Imediat, aerul se umplu parcă de o agitaţie electrică. Câteva cupluri începură să danseze în paşi complecşi, care păreau să alcătuiască cercuri înăuntrul altor cercuri. Imaginea era ameţitoare şi, după o clipă, Allie întoarse capul, simţindu-se buimăcită.

– E un cântec tradiţional al Cimmeriei, spuse Sylvain, care o urmărise. A fost scris chiar pentru şcoală, acum mult timp, de către un compozitor egiptean care a învăţat aici.

– N-am mai auzit niciodată ceva asemănător, spuse Allie.

Ar fi vrut să mai ceară informaţii, dar chiar în acel moment chelnerii apărură cu platouri cu aperitive. Gabe, Sylvain şi Lucas se serviră cu mai multe, Jo şi Allie luară doar câte unul, dar Lisa făcu semn că nu vrea. Jo se încruntă la ea şi Lisa ridică din umeri cu un aer nevinovat.

–Totul e atât de frumos, spuse Allie, muşcând dintr-un crevete prăjit.

–De ieri-dimineaţă au început pregătirile, spuse Jo. I-am auzit şi azi-dimineaţă cum ciocăneau.

–E perfect, spuse Sylvain, zâmbindu-i lui Allie. Se impune să dansăm. Dar trebuie să-ţi termini mai întâi şampania.

Ascultătoare, Allie mai luă o înghiţitură, încreţindu-şi nasul de plăcere când simţi bulele.

–Şampania asta chiar că încet-încet ajunge să-ţi placă, murmură ca pentru sine, iar ceilalţi râseră de ea.

–Da, spuse vesel Gabe. Categoric ajunge să-ţi placă.

–N-o bea prea repede, o atenţionă Jo, aruncându-i lui Sylvain o privire ameninţătoare.

Allie îi alungă îndoielile cu un zâmbet.

–Nu uita, mami, că înainte beam destul de mult.

Jo nu păru să se liniştească.

–Şampania de la Cimmeria e destul de tare, Allie.

–Allie o să fie bine, spuse Sylvain, ridicându-se şi întinzând o mână: Îmi oferi acest dans?

Ea simţi cum o furnică pielea la atingerea lui.

–Nu ştiu cum să dansez pe muzica asta, Sylvain. Prevăd că o să mă fac de râs dacă încercăm.

–A, nu cred că o să se ajungă acolo.

Pe faţa lui se citea atâta siguranţă de sine încât ea aproape că îl crezu. Se îndreptară către marginea ringului de dans unde cuplurile încă se răsuceau în cercurile lor complicate. Se mişcau cu o viteză remarcabilă cu agilitatea dată de exerciţiu, şi Allie le privi cu admiraţie neţărmurită. O zări pe Isabelle mişcându-se graţios în braţele unui bărbat brunet şi chipeş pe care nu-l mai văzuse până atunci. Era incredibil de elegantă, şi Allie oftă plină de invidie.

-De unde ştiu cu toţii să danseze?

-Cei mai mulţi dintre noi am luat lecţii de dans încă de când eram copii.

-Ce ciudat că oamenii mai fac chestia asta!

-Serios? Sylvain o trase în braţele lui şi îi ridică bărbia pentru ca ea să se uite în ochii lui de un albastru intens. Apoi o ţinu strâns, lipindu-şi mâna dreaptă de curbura spatelui ei pentru a o trage mai aproape de pieptul lui, şi cu mâna stângă ţinându-i dreapta. Mie mi s-ar părea ciudat dacă n-ar mai face-o. În seara asta o să te învăţ un dans, unul simplu. Lasă-mă să te conduc. O să începem foarte încet. E stânga, dreapta, stânga, stânga, dreapta. Aşa.

El îi arătă şi ea îl urmă cu grijă. La început se uită în jos şi îl călcă, dar apoi el îi ridică bărbia cu degetul arătător pentru ca ochii să li se întâlnească.

-Nu te uita niciodată în jos! Priveşte-mă doar în ochi, şi ei or să-ţi arate următorul pas. Şi e stânga, dreapta, stânga, stânga, dreapta, iar şi iar. Gata?

-Nu.

El râse şi o învârti spre mijlocul ringului de dans.

-Stânga, dreapta, stânga, stânga, dreapta... Stânga, dreapta, stânga, stânga, dreapta...

Allie murmura paşii în vreme ce se mişca, dar rămase cu privirea aţintită în ochii lui. Se rotiră în trei cercuri încete fără nici o greşeală. Apoi patru. Cinci!

Lui Allie nu-i venea să creadă.

-Cum reuşeşti? râse ea neîncrezătoare. Serios, Sylvain, eu nu ştiu să dansez.

El o privi în ochi, săltând şi coborând în ritmul paşilor.

-Ne iese pentru că ai încredere în mine. Eu conduc, tu mă urmezi. E foarte simplu. Sylvain zâmbi. Şi, în plus, ne mişcăm foarte, foarte încet...

Pe măsură ce se roteau şi ea căpăta tot mai multă încredere în sine, el mărea treptat viteza, până când ajunseră să alunece fluid, fără poticneli.

Când o simţi mişcându-se cu siguranţă, el o sărută uşor pe gât sub ureche. Toate simţurile ei vibrară. Sylvain îi şopti:

–Arăţi minunat în seara asta, Allie! Îţi mulţumesc că ai venit cu mine.

Ea simţi cum sângele îi năvăleşte în obraji şi trupul ei îi răspunse atunci când el o trase mai aproape, continuând să se rotească în cercuri constante şi egale. Allie începea să se simtă ameţită – restul încăperii devenise o pată multicoloră şi neclară. Ea şi Sylvain rămăseseră complet singuri.

–E incredibil! murmură ea.

După un timp care lui Allie i se păru a fi fost de doar câteva minute, cercurile îi purtară către marginea ringului de dans şi el o conduse înapoi la masă, ţinând-o strâns de mijloc. Allie simţea că i se învârteşte capul şi se sprijini de el ca să nu cadă.

–Mă simt ameţită, spuse.

–E dansul. Nu eşti obişnuită să dansezi.

Ea se uită înapoi la ringul de dans şi urmări cum se roteau dansatorii. Câteva cupluri dansau destul de neîndemânatic şi ceilalţi treceau rotindu-se pe lângă ei, ca o apă ce curge pe lângă nişte pietre.

Cu o mână, Sylvain luă două pahare de şampanie de pe tava unui chelner care trecea pe lângă ei.

–Îţi mai trebuie puţină şampanie.

Allie luă paharul pe care i-l întindea el cu un zâmbet recunoscător.

–Mulţumesc! Mi-e foarte sete.

Vinul era rece şi înviorător şi ea îl dădu pe gât cu lăcomie.

–Ştii, spuse, chiar începe să-mi placă şampania.

Sylvain râse încetişor şi cald, şi era atât de aproape de ea încât chicotitul lui reverberă în propriul ei trup.

–Ai mai spus-o, murmură el.

Allie o căută cu privirea pe Jo în mulţimea de dansatori. Rochia mini o făcea uşor de remarcat – era cu siguranţă cea mai scurtă rochie din încăpere. Ea şi Gabe se învârteau cu mişcări sigure în jurul ringului de dans. Nu prea departe

Allie văzu rochia Lisei învârtejindu-se – ea şi Lucas trasau cercuri largi cu mişcări sigure.

Abia dacă observă când Sylvain îi luă paharul gol din mână şi îl înlocui cu unul plin.

Rotindu-şi privirea prin încăpere, văzu cum Ruth şi Phil se apropiau de ringul de dans ţinându-se de mână – Ruth purta o rochie drăguţă de mătase, roz pal, care îi punea în valoare silueta atletică. Nu departe, Jerry stătea şi discuta degajat cu Eloise, bibliotecara. Ea purta o rochiţă neagră sexy cu spatele decoltat şi-şi lăsase părul lung liber.

– Nu e deloc bătrână, spuse Allie surprinsă.

– Cine?

– Eloise. Întotdeauna am avut impresia că e bătrână. Sau cel puţin mai în vârstă.

– Da, cred că vrea ca oamenii să o creadă mai în vârstă. Dacă ar şti că e aşa de tânără, nimeni n-ar lua-o în serios. Acum şase ani era elevă aici. Sylvain îi aruncă bibliotecarei o privire apreciativă. E foarte sexy Eloise.

Allie îl împunse uşor în braţ.

– Hei! Ai grijă! Nu uita cu cine ai venit în seara asta.

Sylvain zâmbi răutăcios.

– Cum aş putea să uit? Şi, de fapt, cred că e timpul ca partenera mea să-mi acorde un nou dans. Haide, bea-l până în fund!

El îşi termină şampania din propriul pahar, aşteptă până când şi-o bău şi Allie pe a ei, apoi îi întinse mâna.

În timp ce se întorceau pe ring, Allie simţi că se împleticeşte şi întinse mâna spre braţul lui Sylvain pentru a-şi ţine echilibrul. În clipa aceea în faţa lor apăru Carter. Ochii li se întâlniră şi, amintindu-şi de ora de engleză din acea dimineaţă, Allie simţi o scânteie de electricitate în corp. Apoi observă că el ţinea de mijloc o fată micuţă într-o rochie de tafta albastră. Era drăguţă, cu păr blond lung şi ondulat. Înainte ca Allie să apuce să spună ceva, el îşi întoarse privirea în mod deliberat şi îi zâmbi partenerei lui, şoptindu-i în ureche ceva care o făcu să chicotească.

Allie se înroşi şi probabil se încordă, pentru că Sylvain se uită să vadă ce îi atrăsese atenţia. Când îl zări pe Carter, ochii i se îngustară şi braţul lui o strânse mai tare de mijloc.

–E totul în regulă? o întrebă el pe un ton detaşat.

Străduindu-se să zâmbească, ea îl trase pe ringul de dans.

–Perfect, îi răspunse.

Dar observă că vorbele îi ieşeau nedesluşit şi se încruntă, chinuindu-se să-şi dea seama de ce.

„La naiba – sunt beată? Deja?“

–Arăţi ca un înger, spuse el când făcură primii paşi pe ring.

Carter se afla chiar acolo, la marginea ringului – Allie era convinsă. Probabil că îi urmărea. Deşi îşi avea partenera lui.

„Foarte bine atunci. Măcar să aibă la ce să se uite.“

Allie îl trase pe Sylvain mai aproape.

–Nu mă simt deloc ca un înger.

El îşi dădu capul pe spate şi râse. Prindeau viteză. De data asta paşii erau mai uşori, şi la început Allie se relaxă, lăsându-se în voia mişcărilor şi a muzicii şi urmându-l pe Sylvain încotro o conducea el. Se simţea ameţită într-un fel plăcut şi cedă senzaţiei, oftând uşor şi lăsându-se pe spate pe braţul lui, astfel încât el îi susţinea toată greutatea. Simţea aerul vâjâind pe lângă ei.

El o trase mai aproape până când buzele îi ajunseră lângă urechea ei, apoi o muşcă de lobul urechii încât ea gemu şi s-ar fi împiedicat dacă el n-ar fi ţinut-o strâns.

După aceea el rămase tăcut atât de multă vreme încât ea ridică privirea, îngrijorată.

–Eşti bine? îl întrebă.

–Iartă-mă! îi răspunse el cu o voce încordată. Eşti irezistibilă.

Expresia lui era atât de intensă încât ea se simţi tulburată.

El o roti către marginea ringului şi apoi o scoase grăbit afară din încăpere. Simţindu-se cam ameţită, Allie se agăţă de mâna lui în vreme ce el se repezea afară în noapte, pe lângă un grup adunat lângă uşa din spate, apoi pe după colţ, către un loc liniştit, ferit de priviri.

Ea încercă să vorbească fără să se bâlbâie.

– Unde ne...?

El o împinse în zid, şi ea scoase un strigăt când se lovi de cărămidă, deşi o simţi ca printr-o pernă umplută cu vată.

– Încetează! Sylvain, mă doare!

În lumina lunii, ochii lui străluceau şi ea văzu în ei un roi de ferocitate.

– Nu mai rabd nici o secundă.

O sărută cu atâta forţă încât Allie se lovi cu capul de zid şi îşi muşcă limba. Ochii i se umplură brusc de lacrimi. Se zbătu să scape, izbindu-l cu pumnii în piept, dar totul era cumva nedesluşit şi după o secundă nu-şi mai amintea de ce se lupta.

Amintirea vagă a avertismentului lui Carter trecu prin mintea ei înceţoşată: „Nu te încrede în Sylvain! E un mincinos!"

Apoi Sylvain îi ridică bărbia şi o sărută pe gât. Pentru o clipă îi plăcu, dar apoi el o muşcă atât de tare încât o duru, şi ea gemu, iar trupul i se zbătu sub al lui când încercă să scape. Dar nu se putea mişca, pentru că el o apăsa cu putere. Mâinile lui îi urcară de pe talie către sâni şi Allie începu să intre în panică. O lacrimă îi alunecă pe obraz în vreme ce îl împingea cu putere în piept, dar asta nu păru să aibă nici un efect asupra lui Sylvain.

– Mă doreşti, şopti el.

Mâna lui stângă urcă spre gâtul ei, ţinând-o atât de strâns încât de-abia mai putea respira.

– Încetează!

Vocea ei era doar o şoaptă.

Încercă să-i desprindă mâinile, dar el era prea puternic.

– Spune-mi! rosti el din nou, apăsând mai tare. Spune-mi că mă doreşti!

– Pune-ţi această întrebare simplă, Sylvain! Dacă sileşti pe cineva să te dorească, chiar crezi că te doreşte? se auzi deodată vocea lui Carter chiar din spatele lui Sylvain.

Apăsarea lui Sylvain slăbi atât cât să-i îngăduie lui Allie să respire, dar nu-i dădu drumul când se întoarse către Carter. Ea trase aer în piept, dar zâmbetul lui era feroce.

– Ah, şterge-o de-aici, Carter!

Carter nu cedă.

–Ce încerci s-o faci să spună, Sylvain? Explică-mi şi mie! Să zicem că nu mă duce mintea.

–Nu e treaba ta, Carter! Eşti de o gelozie jalnică.

–Spune-i asta lui Isabelle. Şi, dacă tot îi spui, povesteşte-i şi ce voiai să-i faci lui Allie. Şi pe urmă puteţi să aveţi o discuţie lungă despre Reguli.

Ameţită şi uluită, Allie se zbătu să se elibereze mutându-şi privirea de la unul la celălalt. Îşi umezi buzele şi încercă să vorbească desluşit.

–Carter, ce se petrece? Nu înţeleg...

El rămase cu ochii la Sylvain.

–Nu. Dar Sylvain înţelege, nu-i aşa, Sylvain?

Ochii celor doi se întâlniră într-o încleştare de gheaţă şi, vreme de o clipă, Allie crezu că Sylvain nu avea să cedeze şi se întrebă cum avea să reacţioneze Carter. Dar apoi, pe neaşteptate, Sylvain îi dădu drumul şi se depărtă de ea.

–Bine, Carter! Fii tu eroul! Salvează fata! Dar ştim amândoi la fel de bine că eşti jalnic. Şi că pe mine mă vrea.

Încordându-şi umerii şi strângând pumnii, Carter făcu furios un pas în faţă, dar mai înainte să se poată repezi, tăcerea nopţii fu sfâşiată de ţipete. Amândoi încremeniră.

Carter se întoarse către Allie. Furia de pe chipul lui dispăruse. Acum părea atent – în gardă.

–Allie, stai aici! Nu te mişca!

Sylvain nu se uită înapoi la ea, ci o luă la fugă împreună cu Carter pe după colţul clădirii.

Tremurând, Allie rămase acolo unde o lăsaseră ei. Întinse mâna să se pipăie la ceafă şi simţi sub degete o umflătură în partea din spate a capului.

„Cum de m-am îmbătat aşa de tare? Şi ce naiba s-a întâmplat adineaori?“

Îşi cuprinse trupul strâns cu braţele. O durea peste tot. Ştia că dimineaţă o să aibă braţele pline de vânătăi, iar capul îi zvâcnea de durere. Sylvain îşi pierduse minţile, dar nici ea nu se împotrivise cum trebuia. Nu se apărase.

„Am fost prea beată“, își spuse scârbită. „Sau...“ – expresia i se schimbă – „oare mi-a pus Sylvain ceva în pahar?“

Allie ținea destul de bine la băutură și niciodată nu se îmbătase dintr-o cutie de cidru. Iar acum nu băuse decât trei pahare de șampanie. O expresie de groază îi apăru pe chip în timp ce ideea prindea tot mai clar contur în mintea ei.

„Ar face Sylvain așa ceva?“

Înainte să-și poată continua gândul, auzi niște țipete ascuțite. Veneau de aproape, chiar de după colțul clădirii. Sări înapoi în întuneric, lipindu-se cu spatele de zid.

Auzi o bufnitură, zgomote de luptă, apoi tăcere.

Își ținu răsuflarea.

După o clipă, în întuneric, se auziră pași. Alergând către ea. Repede.

– Carter? întrebă ea, șovăitoare.

Pașii se opriră.

Lui Allie i se tăie răsuflarea când își dădu seama de greșeala făcută. Valul de adrenalină care o inundă limpezi ceața alcoolului. Își lipi și mai tare spatele de zid, simțind cărămida aspră și rece pe piele, și se făcu mică. Deși nu vedea nimic, cineva era la câțiva pași de ea – se simțea privită. Încremeni, fără să respire, și își numără bătăile inimii.

„... zece, unsprezece, douăsprezece...“

Pașii o porniră din nou către ea. De data asta mai încet.

Dezlipindu-se brusc de zid, Allie o luă la fugă pe după colțul clădirii către intrarea școlii. Pașii o urmară – repede.

Alergă mai tare pentru a scăpa de ei, apoi se împiedică de ceva moale. Țipă, își pierdu echilibrul și căzu rostogolindu-se.

Se ghemui pe iarba rece și umedă, acoperindu-și capul și așteptând lovitura. Dar atacul întârzia. Auzi pașii îndepărtându-se în fugă, până când zgomotul lor se stinse în noapte. Allie rămase nemișcată un moment, ca să se asigure că era singură. Apoi se ridică încet în capul oaselor și se uită în jur.

Mâinile îi erau pline de ceva ud și lipicios. În timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, văzu că se împiedicase de o fată într-o rochie deschisă la culoare, care zăcea întinsă la pământ. O atinse prudent, dar fata nu se mişcă. O apucă atunci de umeri şi o întoarse pe spate.

–Hei, eşti bine?

Apoi văzu – şi i se tăie răsuflarea.

Lumea păru să amuţească.

Allie se dădu înapoi cu spatele, holbându-se la trupul care zăcea în întuneric.

Cu obrajii goliţi de sânge, se ridică împleticindu-se şi o porni cu paşi înceţi către uşa din spate. Înăuntru, luminile se stinseseră şi coridorul era cufundat în întuneric şi haos. Mirosea a fum. Lumea ţipa şi alerga pe lângă ea. Allie se simţea imaterială – departe de tot ce se afla în jurul ei. Privea drept înainte, cu mâinile pline de sânge depărtate de trup.

Îşi repeta în minte la nesfârşit: „Nimic din toate astea nu e adevărat. Nu poate fi adevărat. Nimic din toate astea nu e adevărat. Nu poate fi adevărat...“

În vreme ce se îndrepta către sala de bal, fumul deveni mai gros şi ochii începură să-i lăcrimeze. Sala de festivităţi – atât de frumoasă mai devreme, cu lumânările ei sclipitoare şi florile albe – ardea. Lumina venea numai de la cele câteva lanterne din mâinile profesorilor şi de la focul care cuprinsese totul. În semiobscuritate, elevi în smochinguri încercau să stingă flăcările cu feţe de masă ude, în vreme ce fete în rochii lungi aduceau apă în vasele pe care le putuseră găsi: frapiere, boluri de punci, vaze de flori. Podeaua era plină de pantofi cu toc azvârliţi din picioare şi de pahare sparte de şampanie.

Flăcările păreau mici şi începuseră deja să se stingă – era clar că bătălia fusese câştigată. Dar cea mai mare problemă era fumul gros, pentru că abia se putea respira.

–Deschideţi o fereastră! strigă cineva.

–Nu! replică o voce fermă. O să se înteţească focul. Ieşiţi afară dacă vreţi să luaţi o gură de aer.

Vocea aspră, familiară, a lui Zelazny i se păru oarecum liniştitoare lui Allie, care rămăsese uluită în mijlocul încăperii, nereuşind să priceapă ce se întâmpla.

–Allie! Eşti bine? Jo apăru lângă ea, cu faţa murdară de funingine, ţinând în mână o vază goală. Dumnezeule mare! De unde e sângele ăsta? Eşti rănită?

Lăsă vasul jos şi o apucă pe Allie de mâini, răsucind-o. Allie scutură din cap, dar o clipă nu-şi putu regăsi vocea. Buzele i se mişcară, dar fără să poată scoate un sunet.

–Allie, mă sperii, zise Jo şi ochii i se umplură de lacrimi. Te rog, te rog, spune-mi că eşti bine!

Cuvintele ei o treziră şi Allie o apucă deodată atât de strâns de mâini încât Jo probabil gemu. Apoi cuvintele ţâşniră din ea ca un torent:

–O, Doamne, Jo! Am auzit ţipete şi... E sânge... peste tot.

Ochii albaştri ai lui Jo se făcură mari de spaimă – o strânse şi ea pe Allie din toate puterile.

–Allie, te rog, încearcă să-mi explici – de unde e sângele ăsta?

Allie îşi privi mâinile.

–E sângele lui Ruth. Acolo, afară. Cineva i-a tăiat... gâtul. Cred că e moartă.

Înghiţind cu greu, Jo se răsuci şi strigă cu disperare:

–Jerry!

Allie o văzu prin întuneric şi fum cum aleargă către profesorul care bătea cu o faţă de masă udă tăciunii fumegând. Jerry avea faţa neagră de funingine. Lângă el stătea Eloise, cu părul lung căzându-i încurcat pe spate. Îşi scosese pantofii şi, desculţă, împrăştia spumă dintr-un extinctor.

Jo vorbi repede, alarmată. Allie nu reuşi să desluşească ce spunea.

Jerry şi Eloise schimbară o privire alarmată. Eloise întinse extinctorul unui alt profesor şi amândoi ieşiră în fugă din încăpere.

Când Jo se întoarse lângă ea, Allie se uită în jur.

–Unde e Lisa?

Jo îşi muşcă buza.

–Nu v-am găsit pe nici una nicăieri.

–Deci n-ai văzut-o deloc? Allie distinse nota isterică din propria voce, dar nu se putu opri. Jo, ar putea să fie rănită! Ar putea să fie... ca Ruth.

Ochii i se umplură de lacrimi, pe care încercă să şi le stăpânească. Jo o apucă de mâinile pline de sânge.

–Linişteşte-te, Allie! N-am putut s-o caut în nebunia asta. Se uită în jur. Focul pare aproape stins. Hai să o căutăm amândouă!

Cu paşi rapizi, Jo o luă de-a curmezişul încăperii, trăgând-o pe Allie după ea. Păşeau prin fum, întrebând pe toată lumea ce le ieşea în cale.

Nimic.

–Afară, la intrare, spuse Jo.

Ţâşni într-acolo şi Allie ţinu pasul cu ea. Apropiindu-se de uşa din faţă a şcolii, se opriră brusc. În holul de la intrare, un trup subţire, înveşmântat într-o rochie albastră cu ape argintii, zăcea nemişcat pe pardoseala de piatră. Un şal lung şi transparent era întins de-o parte şi de alta a lui, ca suflat de o briză pe care doar el o putea simţi. Un sfeşnic înalt de lemn se prăbuşise peste silueta fragilă.

–O, nu! şopti Jo repezindu-se cu Allie către Lisa.

Allie se ghemui lângă trupul nemişcat şi îi luă mâna.

–Trăieşte, spuse.

Jo trase sfeşnicul. Părul îi căzuse Lisei peste faţă şi Allie i-l îndepărtă la o parte cu blândeţe, dezvelind o rană adâncă pe obraz. Jo scoase un ţipăt uşor şi-şi acoperi gura cu mâna. Ochii îi înotau în lacrimi.

–Lisa! Lisa, trezeşte-te! Mă auzi? Trebuie să te trezeşti.

Allie rosti cel din urmă cuvânt cu atâta forţă, încât păru să stârnească ecoul în holul cel mare.

Văzu picături căzând pe rochia Lisei şi îi luă o clipă să-şi dea seama că erau lacrimi. Îngropându-şi faţa în palme, hohoti, în timp ce Jo plângea alături de ea.

–Trezeşte-te!

CAPITOLUL 16

În orele haotice de după atac, profesorii îi mânară pe elevi în sala de mese cu pereţii înnegriţi de fum şi încercară să calmeze spiritele. Fură aduse şi împărţite lanterne în cutii, în timp ce infirmierele improvizară un punct medical într-un colţ. Cei răniţi se aşezară la coadă, aşteptând să li se bandajeze plăgile, să li se cerceteze arsurile sau să li se pună în atele gleznele sucite sau fracturate.

În sală nu se mai simţea atât de mult din fumul înecăcios care încă stăruia pe coridoare, dar aerul vibra de plânsetele înăbuşite ale fetelor şi de comenzile directe şi eficiente ale personalului medical.

- Dă-mi bandajele alea, te rog!

- Glezna asta are nevoie de nişte gheaţă, ai la îndemână?

- Injecţie cu antibiotic.

Lisa nu-şi recăpătă cunoştinţa, şi doi membri tăcuţi ai personalului o duseră la infirmerie. La început, Allie şi Jo insistară să meargă cu ea, zburătăcind în jurul tărgii ca nişte vrăbii. Dar Eloise le convinse să rămână acolo.

Bibliotecara avea o pată de funingine pe un obraz şi era tot în rochiţa ei neagră. Deşi nu mai avea de mult pantofii în picioare, ochii îi străluceau neobosiţi.

- Vă promit că Lisa o să fie bine. Trebuie să se odihnească. Iar noi avem mare nevoie de ajutorul vostru aici. Pot conta pe voi, da?

Ele încuviinţară din cap cam în silă, şi Eloise le trimise sus să se cureţe de sânge şi să-şi schimbe hainele. Zarva cumplită de la parter se stinse treptat în timp ce urcau scările în tăcerea întunecată a aripii dormitoarelor. Jo o ţinea pe Allie de mână. Allie simţea cum îi bubuie capul, iar stomacul i se strânsese ghem. Avea senzaţia că o să vomite.

Când se despărţiră în capul scărilor, Jo spuse:

–Suntem în siguranţă aici sus, nu?

–Altfel Eloise nu ne-ar fi trimis încoace, răspunse Allie, dar vocea ei era şovăitoare.

–Bine. Dar grăbeşte-te cât poţi. Ne întâlnim la baie.

Allie deschise încet uşa camerei sale şi plimbă lumina lanternei prin ea, ca să se convingă că era goală. În întuneric, încăperea îi părea străină, ca şi cum nu avea nici o legătură cu ea, iar lucrurile ei fuseseră puse acolo din întâmplare. Intrând grăbită, scotoci prin dulap, înşfăcând primele lucruri care îi căzură în mână.

Mai târziu, în întuneric, sub un duş rece, la lumina unei lanterne proptită în pantofii argintii împrumutaţi de la Jo, îşi frecă energic sângele de pe trup. Apa rece îi limpezi mintea, ca şi cum ar fi alungat haosul întregii nopţi. Jo o aşteptă lângă o chiuvetă, învârtind lumina lanternei pe pereţi. Din când în când se strigau, ca să-şi dea încredere.

–Eşti încă vie?

–Da. Tu?

–Aşa se pare.

Când termină, Allie lăsă rochia albă distrusă şi pantofii argintii în vestiar.

Se grăbiră să coboare la parter, unde sentimentul de panică fusese înlocuit de o eficienţă îndârjită.

Fasciculele lanternelor dansau pe coridoare în vreme ce elevii scoteau din sala de bal mobila arsă. Afară, lângă uşa din spate, un generator huruia constant, şi cabluri negre groase se furişau pe coridor către sala de festivităţi, unde lămpile electrice cu arc pe care le alimentau dădeau spaţiului încă fumegând o strălucire nepământeană.

Profesori înarmaţi cu clipboarduri dirijau activitatea. Unii se urcaseră pe scaune şi dădeau ordine, alţii stăteau pe lângă pereţi în grupuri mici, vorbind în şoaptă.

Jo şi Allie rămaseră una lângă cealaltă, cercetând încăperea.

-Cred că ar trebui s-o căutăm pe Eloise, spuse Allie cu o voce tremurătoare.

Dar, în loc de bibliotecară, dădură de Isabelle, cocoţată instabil pe un scaun şubred de lemn, dând calmă ordine profesorilor şi elevilor care se învârteau în jur. Rochia ei albă era murdară de funingine, dar altfel nu pătise nimic, deşi părul îi scăpase din clame şi i se revărsa în valuri pe umeri. Păru uşurată să le vadă – în special pe Allie.

Se lăsă pe vine să îi ia mâinile într-ale ei şi să o tragă mai aproape. Îi vorbi încet, încât numai Allie să o poată auzi:

-Îmi pare nespus de rău că a trebuit să vezi aşa ceva. Eşti bine?

Allie privi în ochii îngrijoraţi ai lui Isabelle şi se simţi copleşită de un val de sentimente contradictorii. Voia să plângă pentru Ruth şi pentru ea însăşi. Voia să o îmbrăţişeze pe directoare pentru că îi păsa atât de mult. Îşi stăpâni însă lacrimile şi încuviinţă din cap, în semn că era în regulă. Strângându-i încă o dată mâinile, Isabelle se ridică din nou în picioare.

-Bun, voi două, spuse ea, reluându-şi tonul eficient. Le întinse un clipboard de care un creion era legat cu o sforicică şi continuă: Trebuie să ne asigurăm că ştim unde se află fiecare om din şcoală. În trimestrul ăsta am avut aici cincizeci şi doi de elevi. Identificaţi-i pe toţi cei pe care-i găsiţi. Căutaţi la parter în corpul central – nu în aripi, nu la etaj. În nici un caz nu ieşiţi afară.

Câţiva profesori se apropiară de ea, şi Isabelle se întoarse către ei.

La început, Allie şi Jo se simţiră depăşite de situaţie – în jur domnea o pâclă întunecoasă, iar lumea trecea grăbită pe lângă ele. Dar apoi îşi stabiliră o metodă de lucru, bifând numele tuturor celor pe care îi văzuseră deja, după care începură să-i caute pe elevii pe care nu-i recunoscuseră.

Faptul că aveau ceva de făcut le linişti. Trecură dintr-o încăpere în alta, bifând nume de pe lista lor, şi numărul elevilor lipsă continua să se micşoreze. După vreo oră, lumina reveni, făcându-le sarcina mai uşoară. Încă se mai simţea mirosul înţepător de ars, dar aerul începea să se limpezească.

În tot acest timp, Allie avu o senzaţie ciudată de detaşare, ca şi cum s-ar fi privit la televizor cum umblă prin şcoală îndeplinindu-şi sarcina. Nici măcar nu-şi percepea starea de epuizare. Trupul i se mişca, dar se simţea detaşată de acţiunile lui.

Când se iviră zorile, mai aveau pe listă douăzeci şi unu de elevi nebifaţi, printre ei Gabe, Carter, Sylvain, Jules şi Lucas.

–Unde crezi că sunt? întrebă Allie.

–Night School, spuse Jo cu o voce obosită şi îşi frecă fruntea. Toţi sunt la Night School. Am căutat peste tot – n-o să mai găsim alţii. Hai să mergem să dăm lista!

După ce căutară în sala de mese şi în bibliotecă, o găsiră pe Isabelle cu Jerry şi Eloise în sala de festivităţi, acum pustie. Duhoarea de lemn şi de plastic ars era puternică şi greţoasă. Acolo lumina tot nu mergea, iar generatorul fusese oprit, aşa că era greu de distins ceva în întuneric. În strălucirea slabă care venea dinspre coridor se vedeau încă dansând în aer particule de funingine. Arătau, îşi spuse Allie, ca nişte minuscule cristale întunecate. Un perete era înnegrit cu totul, până sus în tavan. Ici şi colo grămăjoare de moloz încă fumegau. Şi totuşi, încăperea era mai puţin avariată decât îşi închipuise Allie.

Isabelle scană repede lista şi i-o întinse lui Jerry, care se uită peste ea şi dădu din cap.

–Mulţumesc, fetelor! spuse Isabelle. Aţi făcut o treabă minunată.

–Dar încă lipsesc foarte mulţi! protestă Allie.

Isabelle avea cearcăne sub ochii înroşiţi. Arăta atât de obosită, încât Allie se simţi vinovată că o necăjea.

–Ştim unde sunt, şi sunt bine, spuse ea, cuprinzând-o pe Allie cu un braţ. Nu-ţi face griji pentru ei.

–Sunt toţi cei de la Night School, nu? spuse Jo, cu braţele încrucişate strâns la piept.

–Ştii că nu putem discuta despre Night School cu tine, Jo. Dar bănuiesc că ştii şi răspunsul la întrebarea ta, răspunse Eloise cu o voce tăioasă.

Jo nu se dădu bătută.

–Îmi pare rău, Eloise, spuse ea, dar cred că ar fi bine să fim acum ceva mai sinceri decât suntem de obicei.

Isabelle o strânse uşor pe Allie de umăr, apoi îi dădu drumul şi se întoarse către Jo.

–Şi foarte mulţi profesori ar fi de acord cu tine, Jo, spuse ea, spre surprinderea lui Allie. Dar în clipa asta trebuie să ne îngrijim doar să trecem cu bine următoarele douăzeci şi patru de ore.

–Câţi elevi au fost... omorâţi? întrebă Allie în şoaptă.

–Numai unul, Allie, răspunse Isabelle, şi vocea ei era plină de compasiune. Şi îmi pare nespus de rău că a trebuit să o vezi tu. Dacă vrei să discuţi despre asta cu vreunul dintre noi – îţi stăm oricând la dispoziţie.

Allie, care se crezuse anesteziată complet, fu surprinsă să simtă o lacrimă alunecându-i pe obraz.

„De unde a mai venit şi asta?“ se întrebă, ştergând-o cu mâna.

Când dăduse să plece, Jerry o strânse de braţ, iar Eloise o cuprinse într-o îmbrăţişare afectuoasă.

–Nu-ţi pierde speranţa, draga mea! îi şopti ea.

După ce profesorii plecară, Jo se întoarse din nou către Isabelle.

–Cum se simte Lisa? Putem s-o vedem?

–Nu s-a trezit încă. Doctorul spune că trebuie să se odihnească. Isabelle se uită la ele îngrijorată şi adăugă: E nişte mâncare în sala de mese. Tare aş vrea să faceţi o pauză şi să mâncaţi ceva. O să vă caut dacă am nevoie de voi.

Deşi mâncarea era ultimul lucru la care s-ar fi gândit, la insistenţele ei, Jo şi Allie o porniră pe coridorul întunecat. În sala de mese era o atmosferă tăcută, istovitoare. Se iviseră zorile şi lumina se revărsa înăuntru prin ferestrele mari cu o veselie nepotrivită. Elevi obosiţi şi murdari stăteau sau dormeau la cele mai multe dintre mese, presărate cu farfurii cu mâncare neterminată. La un capăt al sălii, pe un bufet, se aflau o mulţime de sandviciuri, iar în vase mari de aramă abureau cafea şi ceai fierbinte.

Cele două fete rămaseră în faţa bufetului, privind fix înainte. Părea pur şi simplu ciudat să se gândească acum la mâncare, dar, după ce îşi luară câteva sandviciuri, găsiră o masă liberă şi împinseră într-o parte farfuriile şi ceştile murdare pentru a-şi face loc. Un timp, mâncară în tăcere, obosite. Jo stătea în poziţie de lotus şi părul ei blond platinat, acum ciufulit, forma un halo neregulat în jurul capului. Allie îşi ridică un picior pe scaun, îndoindu-l la piept, şi-şi sprijini cotul pe genunchi. Faţa îi era palidă şi îngrijorată. Termină un sandvici şi-şi împinse deoparte farfuria.

–Ce-ai văzut? întrebă ea pe neaşteptate.

O clipă, Jo păru nedumerită, apoi făcu ochii mari.

–Azi-noapte?

Allie încuviinţă din cap.

Jo puse jos ceaşca de ceai şi faţa i se înnegură.

–Ah, Allie, a fost o nebunie. Dar tu unde ai fost? La început, totul a fost frumos, nu? Eu şi Gabe dansam, şi deodată s-a auzit un zgomot, ca o bubuitură puternică. Apoi luminile s-au stins. Pe urmă totul a fost un haos pentru că era o beznă deplină, toată lumea fugea spre locul unde li se părea că e uşa, şi ţipau că nu pot să iasă, şi pe urmă s-a răsturnat o masă, şi au izbucnit flăcările, şi fumul a fost... groaznic. Pur şi simplu groaznic... Eu şi Gabe ne-am lăsat jos ca să putem respira şi ne-am făcut un soi de măşti din şervete. Ne-am dus cât mai departe de foc, şi pe urmă el a zis că trebuie să se ducă să vadă ce se petrece – adică de ce nu ieşea lumea din cameră. Şi apoi... a dispărut.

Allie o aşteptă să continue, dar Jo se opri şi începu să rupă coaja sandviciului în bucăţele mărunte.

–Şi pe urmă? o îndemnă Allie.

– Era întuneric. Eu... auzeam doar ţipete, fumul era foarte gros. Cred că uşa fusese încuiată, sau aşa ceva, pentru că deodată s-a auzit un trosnet puternic şi am simţit un curent de aer proaspăt, dar asta a înteţit flăcările. Pe urmă lumea a început să stingă focul cu apă şi extinctoare şi a putut să iasă, şi pe urmă ai venit tu.

Jo oftă şi mai luă o muşcătură din sandviciul ei, dar Allie vedea că se chinuie să mănânce.

– Şi de-atunci l-ai mai văzut pe Gabe?

Jo scutură din cap şi o lacrimă îi alunecă pe obraz.

– Nu vreau să fiu o caraghioasă. Eloise spune că toată lumea e bine, aşa că şi el trebuie să fie. Doar că... m-a părăsit acolo. În mijlocul incendiului.

Îşi ascunse faţa în mâini şi Allie îşi dădu seama că plângea.

– Ah, scumpa mea! Allie o strânse uşor de braţ şi căută câteva cuvinte consolatoare. Mai întâi a avut grijă să fii tu bine, nu? Ăsta a fost primul lui impuls. Şi ştii ce? E încredinţat că eşti puternică şi că poţi să-ţi porţi singură de grijă. Iar asta mi se pare super.

Jo încuviinţă din cap, deşi se vedea clar că tot nu era convinsă, apoi închise ochii şi se sprijini într-un cot.

– Sunt atât de obosită! murmură ea.

Allie îşi împinse scaunul mai aproape şi îi trase capul pe umărul ei.

– Şi eu, spuse.

Câteva clipe mai târziu, adormiseră amândouă, îmbrăţişate.

Se treziră puţin mai târziu, auzind agitaţie în jur. Se întorsese grupul Night School.

Gabe intră primul pe uşă. În clipa în care îl văzu, Jo se repezi către el şi i se aruncă în braţe. Dispărură amândoi pe uşă, vorbind în şoaptă.

Sylvain venea în urma lui Gabe. Allie, care nu avusese timp să chibzuiască la ce se întâmplase între ei în noaptea trecută, nu era încă pregătită să-l vadă. Se lăsă mai jos în scaun şi rămase cu privirea aţintită în ceaşca goală de ceai, sperând că el n-avea s-o observe.

Nu apucase să se gândească nici măcar o secundă la cele petrecute între ei afară. Şi la cum ea se îmbătase aşa de uşor.

Reflectând la noaptea trecută, îşi trecu absentă degetele peste umflătura de la ceafă. Era mai mică acum, dar tot o durea.

Carter şi Lucas intrară pe uşă câteva minute mai târziu şi Allie simţi un val de uşurare văzându-i. Amândoi erau obosiţi şi murdari – aveau feţele pline de noroi şi părul umed de sudoare.

Allie stătea tot cu capul în jos, şi Carter n-o observă în timp ce îşi umplea o farfurie şi-şi turna nişte cafea. Dar Lucas o zări imediat.

–Vreo veste despre Lisa? o întrebă el.

Ea scutură din cap.

–Încă nimic.

Lucas rămase cu buzele strânse.

–Mă simt groaznic din cauză că... Îmi pare atât de rău că n-am fost cu ea!

Văzându-l atât de epuizat şi de deprimat, Allie îl îmbrăţişă.

–Isabelle spune că Lisa o să fie bine, şi eu o cred.

Lucas dădu din cap, peste umărul ei.

–Cred că ar trebui să te duci să te culci, Lucas, adăugă Allie. Arăţi groaznic.

El reuşi să schiţeze un zâmbet.

–Mersi, Allie! Parc-ai fi Carter – acelaşi lucru îmi spunea şi el.

Lucas plecă şi Allie se uită în jur după Carter. Stătea singur la una dintre cele mai îndepărtate mese, cu picioarele întinse în faţă. Mânca din sandviciuri cu o meticulozitate mecanică; avea privirea aţintită asupra farfuriei, ca şi cum nu voia să vadă nimic altceva.

Ea îl aşteptă să termine de mâncat şi abia apoi se apropie de el. Oboseala îi dădea lui Carter un aer atât de vulnerabil încât lui Allie i se tăie răsuflarea – arăta ca un băieţel. Dar obişnuita privire prudentă îi reveni aproape imediat. Allie trase un scaun şi nu aşteptă ca el s-o invite să se aşeze.

–Bună! spuse ea.

–Bună şi ţie!

Vocea lui era distantă.

Ea îi studie faţa.

–Eşti în regulă?

–Sunt bine. El ridică privirea către ea. Tu?

Ea dădu din umeri.

–Sunt în viaţă.

–Am auzit despre Ruth...

Ea ridică mâna în mod reflex.

–Nu vreau să vorbesc despre asta.

–Scuze! spuse el.

–Nu e vina ta. Allie se strădui să-şi alunge din minte imaginea lui Ruth. Eu... nu pot să vorbesc despre asta acum. Nu sunt pregătită.

–Nici o problemă, spuse el şi sorbi din cafea.

Între ei se lăsă tăcerea.

Allie aşteptă trei bătăi de inimă.

–Carter!

–Ce e?

–L-ai văzut pe Phil? Ce face?

El clătină din cap.

–Nu e bine. E distrus. Se simte vinovat fiindcă nu era cu ea când s-a întâmplat, bietul de el. Pleacă acasă pentru o vreme.

Allie digeră această informaţie, apoi continuă.

–În legătură cu azi-noapte...

–Allie...

El îi aruncă o privire de avertizare, dar ea o ignoră.

–Am fost beată? Sau, nu ştiu... drogată? Vreau să spun că am mai fost beată şi înainte şi, evident, ştiu cum e când te-mbeţi. Dar ieri nu am băut decât *trei* pahare. Şi am fost... da, adevărul e că nu ştiu cum am fost.

–Nici eu nu ştiu cum ai fost, Allie.

Carter vorbise pe un ton acuzator, şi ea se trase în spate, rănită.

–Hei! spuse. Nu e cinstit.

–Vrei să ştii ce cred eu? întrebă el, şi ochii lui întunecaţi scânteiară de o furie înăbuşită. Cred că ai băut prea mult şi ai avut încredere în Sylvain. Am încercat să te avertizez.

–Ştiu. Ştiu că ai încercat. Şi Allie era furioasă, dar pe sine însăşi. E doar vina mea. Şi îmi pare rău că nu te-am ascultat. Am fost o proastă. Sunt o fraieră, bine? Acum mă ierţi?

Expresia lui se îmblânzi.

–Uite ce-i, Allie, chestia e că... Ţi-am spus deja. Nu eşti de prea multă vreme aici ca să înţelegi cum stau lucrurile la Cimmeria. Ai grijă doar, bine? Lucrurile nu sunt aşa cum par. Oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par să fie.

Deşi tonul lui devenise mai prietenos, avertismentul o înfricoşă.

„Dar ce fel de şcoală e asta? Cine sunt oamenii ăştia?" Îngrijorarea îi strânse stomacul ghem. „Există cineva în care pot să am încredere? Oare Carter? Întotdeauna a fost o adevărată pacoste, dar oare m-a minţit vreodată?"

Allie îi cercetă faţa serioasă, apoi întinse mâna şi şi-o aşeză pe braţul lui.

–Mulţumesc, Carter!

Surprins, el ridică o sprânceană.

–Pentru ce?

–Într-un fel, m-ai salvat de propria mea prostie azi-noapte. E a doua oară în douăzeci şi patru de ore că mă salvezi. În unele ţări, ar trebui să-ţi dăruiesc viaţa mea, sau pe primul meu născut, sau ceva de genul ăsta.

El schiţă un zâmbet, dar privirea îi rămase prudentă.

–Doar... crede-mă data viitoare, bine?

Ea încuviinţă dând energic din cap, şi nu apucă să rostească decât:

–Bine.

Carter se rezemă de spătarul scaunului şi luă o înghiţitură din cafeaua care începuse să se răcească. Brusc, ochii i se îngustară şi rămaseră aţintiţi cu asprime la ceva din spatele lui Allie. Ea se întoarse. În cealaltă parte a sălii, Sylvain stătea singur la o masă, sfredelindu-i cu privirea. Allie simţea furia radiind din el asemenea unui val de căldură.

Carter îi întoarse privirea, neclintit.

– Ah, fir-ar să fie! murmură Allie.

– O să ai probleme cu el, spuse Carter, întorcându-se către ea. Are multă putere şi n-o să fie prea fericit dacă nu primeşte ceea ce vrea. Şi ceea ce vrea eşti chiar tu.

Uitându-se din nou fără teamă la Sylvain, Allie replică:

– Ei bine, îmi pare rău pentru el. Pentru că nu mă poate avea.

Îşi împinse scaunul în spate, se ridică şi o porni cu paşi hotărâţi către locul unde stătea Sylvain. Expresia lui era ameninţătoare, dar ea avea acum mintea limpede. Se aplecă, punându-şi mâinile pe scaunul lui, cu faţa la o palmă depărtare de a lui.

Vorbi cu o voce joasă, şoptită, ameninţătoare.

– A fost cea mai oribilă întâlnire pe care am avut-o vreodată. Şi cu asta. Noi. Am terminat-o.

Aşteptă numai atât cât îi trebui ca să înregistreze expresia de surprindere de pe chipul lui Sylvain, apoi se îndreptă către uşă. Cu coada ochiului, îl văzu pe Carter zâmbind.

Urcă scările către dormitoarele fetelor numărând fiecare treaptă. Ajunse la camera ei după şaizeci şi unu de paşi şi deschise uşa.

Toate erau aşa cum le lăsase cu câteva ore în urmă – sertare de dulap trase în afară, haine înşirate pe podea, rămase astfel după căutările ei grăbite din timpul nopţii.

Respiră adânc, făcu cel de-al şaizeci şi doilea pas în cameră şi se apucă să-i redea aspectul familiar. Mai întâi luă hainele de jos şi le puse la locul lor, apoi îndreptă blatul deja drept al biroului şi închise uşa dulapului. În cele din urmă, când totul arăta deja perfect, închise oblonul pentru a ţine departe lumina zilei, îşi aruncă pantofii din picioare şi se întinse peste pilotă. Era complet epuizată. Dar şi mult prea nervoasă ca să poată dormi.

Timp de jumătate de oră se foi şi se răsuci în pat, în vreme ce întâmplările nopţii trecute i se învârteau prin minte la fel ca dansatorii de la bal. „Cine a omorât-o pe Ruth?... Carter trebuie să creadă că sunt o dezmăţată... Am fost beată? Jo spunea că şampania e tare... Dar Ruth era... Era..."

Imaginile înceţoşate şi întunecate cu trupul însângerat al lui Ruth îi produseră greaţă şi Allie sări brusc în capul oaselor. Inima îi bubuia şi palmele îi erau umede de transpiraţie.

Nu mai putea să respire.

„Aer! Am nevoie de aer."

Ţâşni din pat, se cocoţă pe birou şi deschise larg fereastra. Lumina soarelui se revărsă înăuntru şi ea inspiră sugrumat o gură de aer proaspăt şi cald...

–Au!

Vocea care venea de afară de lângă fereastra ei o sperie atât de tare încât fu cât pe ce să cadă de pe birou când se dădu repede înapoi. Strângând spătarul scaunului ca pe mânerul unei arme, şuieră cu respiraţia tăiată:

–Cine...?

–Allie? Ce s-a-ntâmplat?

–Carter? Ce... naiba... faci...?

Ignorându-i întrebarea, el întinse mâna pe fereastră şi o trase mai aproape. Trupul ei alunecă uşor pe suprafaţa lustruită a biroului; nu avea forţa să se împotrivească.

El o privi cu ochi negri gravi cum se chinuieşte să respire.

–Ţi-aduci aminte ce-ai făcut acum două nopţi? Trebuie să faci acelaşi lucru. Respiră pe nas! Încet. Şi dă aerul afară pe gură!

Ea încercă să înţeleagă ce se întâmplase.

–Tu... mă spionai...?

El o privi furios.

–La naiba, Allie! Taci şi respiră!

Cu ochii aţintiţi în ochii lui, cu mâinile ţinute strâns într-ale lui, Allie respiră în acelaşi ritm cu el, la început neregulat, apoi treptat tot mai uşor. Când răsuflarea îi reveni la normal, el îi dădu drumul şi în clipa aceea ea împroşcă un torent de întrebări.

– Eşti descreierat? Cum naiba ai ajuns aici sus? Şi cum mi-ai găsit camera? Şi...

Aşezat pe pervazul ferestrei, Carter râse şi ridică mâinile.

– Haide, Allie! Mi-am petrecut toată viaţa în şcoala asta. Ştiu fiecare colţişor. Inclusiv acoperişul. La care, apropo, este superuşor de ajuns, şi chiar mă mir că n-ai încercat încă.

Allie îl privi cu atenţie, căutând vreun semn că el o minţea, dar nu văzu pe chipul lui decât exasperare.

– Ai ajuns aici din camera ta? Allie făcu o pauză şi se uită în jur. De fapt, unde e camera ta?

El arătă în partea cealaltă a clădirii.

– Uite, dormitoarele băieţilor sunt la etajul de sus al clădirii principale. Fereastra mea e a treia, acolo sus, o vezi?

Ea numără lucarnele şi încuviinţă din cap.

El se răsuci cu faţa spre ea.

– E uşor de ajuns aici de acolo, spuse.

Deodată, ea se duse cu gândul în urmă cu câteva săptămâni şi se uită lung la el.

– Ai mai fost aici, spuse ea cu o voce acuzatoare. La scurt timp după ce am venit aici, mi s-a părut că aud pe cineva dincolo de fereastra mea într-o noapte târziu. Tu erai, nu?

El avu delicateţea de a părea jenat.

– Of, la naiba! N-am ştiut că m-ai auzit. Îmi pare rău.

– M-ai speriat îngrozitor, Carter. Ce căutai aici?

El se foi stânjenit.

– Eu... de fapt mă duceam să vizitez pe cineva şi tu ai deschis fereastra şi aproape că m-ai dat jos de pe acoperiş. Nu sunt voaior sau ceva de genul ăsta.

Amintindu-şi avertismentul lui Jo că frângea inimile fetelor, Allie se întrebă pe cine se dusese Carter să vadă. Îl studie gânditoare.

„Cine Dumnezeu eşti tu, Carter West?“

Văzându-l în defensivă, simţi că deţine controlul, aşa că îşi încrucişă picioarele şi îşi rezemă coatele pe genunchi.

–Aşadar, de ce ai venit acum aici, Carter? Eşti în drum către o altă fată?

El se rezemă de cadrul ferestrei, evitându-i privirea. Mişcându-se, lovi cu piciorul o pietricică de pe pervaz, şi Allie o auzi căzând la pământ, trei niveluri mai jos.

–Nu. Sigur că nu. Nu e mare lucru. Cred că eram doar... îngrijorat din cauza ta, spuse el în cele din urmă. A fost o noapte groaznică şi tu ai atacurile astea de panică, aşa că eu doar... ştii... mi-am făcut griji.

Privirile li se înlănţuiră un moment, dar ochii lui erau atât de profund întunecaţi încât păreau să evoce imagini de noaptea trecută. Allie îşi acoperi faţa cu mâinile, încercând să le îndepărteze.

–O tot văd pe Ruth şi îmi aduc aminte... A fost cumplit, Carter. Cu adevărat cumplit. Era întuneric, dar am văzut că avea gâtul tăiat. Era atâta sânge... Şi apoi paşii ăia. Am crezut că eu aveam să fiu următoarea.

–Ce paşi?

Allie înălţă capul şi văzu că el o privea cu atenţie. Pentru prima oară îi trecu prin minte că, în tot haosul acela, nu apucase să spună nimănui ce se întâmplase afară.

După ce îi povesti totul, Carter se întoarse la paşii pe care îi auzise ea.

–Eşti foarte sigură că paşii veneau dinspre şcoală şi pe urmă s-au îndepărtat?

Allie încuviinţă din cap – îşi dădea seama că mintea lui funcţiona cu repeziciune.

–Câţi paşi ai auzit? Vreau să spun, câte persoane crezi că erau? întrebă el.

–Una, cred, dar nu sunt sigură. Eram teribil de speriată. Carter, cine a putut să facă asta? Crezi că ar fi putut să fie un elev? Sau... un profesor?

Până acum nu se gândise la asta, dar, brusc, totul îi păru înfricoşător de posibil. Spera ca el să râdă de o asemenea idee sau să-i spună că era caraghioasă. Dar Carter n-o contrazise. Îşi frecă doar ochii.

–Nu ştiu. Nu cred – dar nu mai ştiu ce să cred. De ce nu m-a omorât şi pe mine?

Allie rosti în cele din urmă, pe o voce plângăreaţă, cuvintele pe care le tot evitase noaptea trecută: „Eu de ce mai sunt în viaţă?"

Carter privi afară, peste curtea şcolii. Rămase tăcut câteva minute, apoi vorbi din nou cu o voce aspră.

–Nu ştiu, Allie. Dar, dacă asasinul te-a văzut cumva şi poate crede că tu l-ai văzut... Trebuie să ai mare grijă de acum încolo.

Era o dimineaţă caldă, dar Allie se înfioră. Coborî vocea şi şopti:

–Carter, ce se petrece?

Privirile li se întâlniră şi ea simţi cât de mult voia el să-i spună ceva, dar apoi momentul trecu şi el clătină din cap.

–Nu pot, Allie. Pur şi simplu nu pot.

Allie era atât de obosită încât nu mai avea putere să se certe – nu dormise aproape deloc de două zile. Sprijinindu-şi capul în mână, închise ochii şi căscă.

–Aş vrea să stau trează şi să-l alung pe ucigaş, dar sunt prea obosită, murmură ea. Mi se pare groaznic să rămân singură acum, Carter. Tare-aş vrea să poţi să mai stai!

O vreme între ei se lăsă tăcere, dar Allie aţipi şi nu-şi dădu seama de ea, până când Carter vorbi din nou.

–Dă-te la o parte! spuse.

Ea îi făcu loc pe birou şi el se strecură cu agilitate pe geam, închizându-l apoi în urmă.

Un val brusc de emoţie o aduse pe Allie la realitate.

–O s-o încurcăm rău de tot dacă află Jules, spuse ea, deşi de fapt nu-i păsa.

–A, mă descurc eu cu Jules, spuse el. Se aşeză pe podea lângă pat şi îşi întinse picioarele cu un geamăt de plăcere – trupul lui deşirat stătuse ghemuit pe pervaz, plus că probabil alergase toată noaptea. Oricum, azi totul e o nebunie, adăugă. Nimeni n-o să observe. Treci în pat şi hai să încercăm să dormim!

După o clipă de ezitare, Allie se dădu jos de pe birou şi se sui în pat. Cu un gest aparent nonşalant, trase pledul albastru de la picioarele patului şi i-l întinse. Dar, în clipa când degetele li se atinseră, încremeniră amândoi.

–Vrei o pernă? întrebă ea, silindu-se să-şi păstreze vocea egală.

–Mulţumesc, aşa mi-e bine.

Părea calm, dar ea îi văzu încordarea de pe faţă în timp ce desfăcea pledul.

Allie se întinse în pat şi încercă să se relaxeze, dar trupul se crispase – toţi muşchii erau încordaţi ca şi cum s-ar fi pregătit să o ia la fugă. Îşi puse mâinile pe faţă.

–Nu pot aşa. N-o să adorm în veci.

Carter îi ridică o mână de pe faţă şi o ţinu în mâna lui.

–Ţi-am spus vreodată că şi eu am avut atacuri de panică?

Surprinsă, Allie se întoarse pe o parte ca să-l vadă.

–Serios? Când?

–Acum câţiva ani. Carter stătea întins pe spate, cu privirea aţintită în tavan. Treceam printr-o perioadă grea şi am început să am... episoade din astea. Un prieten bun m-a ajutat să trec cu bine de ele. Şi m-a învăţat un lucru: să nu mă mai gândesc la ce mă sperie şi în schimb să-mi concentrez atenţia asupra acelor lucruri care mă fac să mă simt în siguranţă. Chiar... fericit. Să mă forţez să am gânduri pozitive. Pe tine ce te face fericită, Allie?

Ea se gândi îndelung. „Christopher, viu, teafăr şi normal. Să fac parte dintr-o familie normală. Să fiu aici. Cel puţin până azi-noapte.“

–Nu ştiu, murmură.

Carter rămase tăcut o vreme, ţinându-i mâna pe pieptul lui. Când vorbi din nou, ea îi simţi vocea vibrându-i sub buricele degetelor.

–Imaginează-ţi... că suntem în alt loc. Într-un loc cu adevărat frumos. Poate pe o plajă cu nisip alb şi apă albastră.

Allie încercă să se închipuie stând alături de Carter în umbra unui palmier, prefirând nisipul printre degetele de la picioare.

–Aici eşti în siguranţă, spuse el cu o voce joasă şi calmă. Poate că mai târziu o să facem o scufundare şi o să privim peştii cum înoată. Peşti coloraţi, strălucitori. Îi vezi?

Concentrându-se, Allie avu impresia că îi vede trecând repede pe lângă ea în apa albastră. Începu să audă murmurul ritmic al valurilor. Vocea lui era atât de liniştitoare, încât în cele din urmă umerii i se relaxară, în vreme ce imaginaţia ei era plină de bancuri sclipitoare de peşti tropicali micuţi, albaştri, roşii şi galbeni. Respiraţia se potoli. Simţi cum se cufundă în apa caldă – încet şi nespus de plăcut.

–E frumos, murmură ea cu vocea îngroşată de somn.

–Da, aşa e, spuse el, continuând s-o ţină de mână.

În minte, Allie ieşi la suprafaţa apei şi văzu în zare un vapor care-şi desfăcea pânzele – apoi adormi.

CAPITOLUL 17

Când se trezi ceva mai târziu, Allie era singură, dar avu sentimentul, nu tocmai neplăcut, că în cea mai mare parte a timpului Carter fusese cu ea. Se trezise de câteva ori, buimacă, din cauza unor vise urâte şi în starea ei de confuzie şi epuizare i se păruse că îl aude şoptind: „Nu-i nimic. Dormi!"

Se ridică în capul oaselor şi se uită la ceas. Abia trecuse de şapte.

„E dimineaţă? Sau seară?"

Privind pe fereastră, descoperi o seară de vară. Dormise toată ziua.

Îşi întinse muşchii obosiţi şi stomacul îi chiorăi atât de tare încât la început nici nu ştiu ce era zgomotul pe care îl auzea.

– Sunt moartă de foame, anunţă ea în camera goală.

Sări din pat şi se îndreptă direct spre uşă, apoi se opri brusc, aproape alunecând, când îşi zări imaginea în oglinda din perete. Avea părul ciufulit, era murdară de funingine pe faţă şi purta exact hainele pe care le pusese noaptea trecută, acum îngrozitor de boţite.

Se strâmbă în oglindă. „Ah, la naiba! Nici măcar eu nu pot să ies în halul ăsta."

Luă repede o perie de păr de pe birou şi şi-o înfipse în buclele încâlcite, apoi îşi schimbă repede hainele, ţopăind într-un picior şi înjurând încet când fusta i se agăţă în pantofii pe care şi-i pusese primii.

Se repezi afară din cameră înainte să apuce să îşi încheie betelia fustei, oprindu-se pentru o clipă în faţa oglinzii ca să-şi şteargă funinginea de pe faţă, apoi străbătu culoarul gol şi încremeni în capul scărilor.

Era linişte. O linişte nefirească.

Un gând îngrozitor îi trecu prin minte: „Dacă au plecat cu toţii în vreme ce eu dormeam şi pur şi simplu au uitat de mine?"

Era un gând absurd, dar Allie se simţi inundată de un val de panică în timp ce cobora în fugă scările, însoţită doar de lipăitul tălpilor de cauciuc pe trepte. Dar, apropiindu-se de parter, văzu grupuri de elevi care se îndreptau în tăcere spre sala de mese şi încetini pasul. Se simţi caraghioasă.

Bineînţeles că nu plecaseră. Allie trase adânc aer în piept ca să se liniştească şi se alătură mulţimii.

Aroma mâncării se amesteca într-un fel neplăcut cu izul acru de lemn şi de plastic ars. Se uită prin încăpere, căutând un chip familiar, şi observă în jurul ei câţiva elevi cu bandaje vizibile. Unul ţopăia în cârje.

În sala de mese, mizeria de noaptea trecută fusese curăţată, dar mesele nu fuseseră echipate din nou pentru cină cu obişnuitele cristaluri şi porţelanuri. Pe fiecare masă se aflau teancuri de farfurii, pe care elevii şi le împărţeau. Nu scânteia nici o lumânare – şi, după incendiu, Allie se bucură de asta. Toată lumea mânca tăcută, ca şi cum nimeni nu ştia de fapt ce să spună.

Observă uşurată că Jo, Gabe şi Lucas erau la masa lor obişnuită şi se îndreptă direct către ei, dar în clipa aceea lângă ea apăru Carter.

– Bună!

Allie se întoarse să se uite în ochii lui întunecaţi şi simţi un gol în stomac. Deveni dintr-odată timidă şi îşi vârî mâinile în buzunarele fustei.

– Bună şi ţie!

– Ai dormit bine?

El făcuse un duş şi se schimbase. Avea obrajii rozalii de la apă şi vârfurile părului îi erau ude. Oboseala îi dispăruse de pe faţă.

Ea încuviinţă din cap, încercând să rămână calmă, ca şi cum ar fi avut în fiecare noapte băieţi dormind în camera ei. Dar obrajii i se îmbujorară, trădând-o.

– Şi tu? Când ai plecat?

– Cam acum o oră.

El avea un fel de a vorbi atât de încet încât ea era silită să se apropie pentru a-l auzi. De aceea până şi o conversaţie atât de banală ajungea să pară foarte intimă.

– Trebuia să mă schimb, continuă el.

Ea era pe deplin conştientă că braţele li se atingeau.

– N-am vrut să te trezesc – ţi-a luat mult până să adormi, adăugă el.

Tensiunea dintre ei era insuportabilă. Unul avea să trebuiască să-şi întoarcă până la urmă privirea, dar Allie nu voia să fie ea aceea.

„Ce Dumnezeu mi se-ntâmplă?“ se întrebă ea. „Nu se poate să-mi placă de Carter. Pur şi simplu... nu se poate!“

– Da, spuse cu răsuflarea tăiată. Adică... şi eu a trebuit să mă schimb.

Uitându-se în jur, Carter observă că cei mai mulţi dintre elevi stăteau la mese.

– Ar trebui să ne aşezăm, altfel Zelazny o să-nceapă să ţipe.

O conduse la masă şi o aşteptă să ia loc, apoi, spre mirarea ei, îşi trase scaunul de alături. El nu stătuse niciodată la masă cu grupul ei, şi Allie încercă să nu arate cât era de încântată.

Dar Gabe nu avea astfel de scrupule.

– Carter! exclamă el, lăsându-se pe spate în scaun, cu un zâmbet maliţios. Ce onoare ne faci!

Carter ridică din umeri.

– Ei, ştii şi tu, Gabe. Uneori simt pur şi simplu nevoia să fiu aproape de voi.

Jo, care încă părea frântă, se apleca spre Allie şi o întrebă:

– Ai dormit?

– Până la urmă da, răspunse ea. Tu?

–Nu chiar. Jo îi aruncă un zâmbet obosit. Dar mi-e teamă că sunt leşinată de foame. Crezi că din cauza asta nu sunt un om bun?

–Sper că nu, replică Allie. Se pare că moartea şi distrugerea pot avea un impact profund negativ asupra unei diete hipocalorice. Cine şi-ar fi imaginat?

–Vreo veste despre Lisa? întrebă Carter.

Îi răspunse Lucas:

–Am întâlnit-o pe Eloise acum o oră şi mi-a zis că Lisa s-a trezit şi e în regulă. Curând ar trebui s-o putem vizita.

Allie simţi că zâmbeşte pentru prima oară după noaptea trecută. Atmosfera se însenină şi o vreme discutară aproape normal.

Apoi vocea lui Lucas se auzi peste murmurul general:

–Aţi auzit despre anunţ?

Allie se uită la toţi cei aşezaţi în jurul mesei, dar îşi dădu seama că nimeni nu ştia despre ce e vorba.

–Ce anunţ? întrebă Carter.

–Isabelle face în seara asta un soi de anunţ important în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Sunt zvonuri că trimit pe toată lumea acasă şi închid şcoala pentru restul verii.

–O, nu!

Jo părea îngrozită şi Allie o privi, surprinsă de tonul ei înfricoşat. Gabe îi puse o mână pe braţ şi Jo îl privi cu ochi tulburi.

–Nu se poate să ne trimită acasă! Nu se poate!

–Sunt sigur că n-or să ne trimită.

Tonul lui Gabe era liniştitor. Allie îşi întoarse privirea în vreme ce el încerca să o potolească pe Jo.

Uşile de la capătul sălii de mese se deschiseră şi membrii personalului de servire apărură în uniformele lor negre obişnuite, ducând vase şi platouri aburinde. Deşi era lihnită, Allie privi cu o stranie lipsă de interes cum mâncarea fu aşezată pe masă. După tot ce se întâmplase, mâncatul părea o activitate fără rost.

Simţi o mişcare lângă ea, se uită şi îl văzu pe Carter punându-i tocană în farfurie. El îi surprinse privirea şi zâmbi vinovat.

–Mmm... Tocana e delicioasă, spuse el stângaci şi, spre uimirea ei, Allie izbucni în râs.

Apoi el îi puse pe farfurie nişte legume, dar, când îi întinse şi o chiflă, ea ridică mâinile în semn că se predă.

–Bine, bine! Opreşte-te! O să mănânc. Promit. Luă conştiincioasă o muşcătură, mestecând cu un entuziasm prefăcut. E bine aşa?

Ocupat să înghită mâncarea din propria farfurie, Carter îi ignoră sarcasmul. De fapt, acea primă îmbucătură avusese un gust foarte bun şi Allie descoperi că cea de-a doua îi alunecă încă şi mai uşor pe gât. În final, îşi goli farfuria şi şterse şi ultima picătură de sos cu chifla, apoi se lăsă pe spate în scaun cu un oftat de mulţumire.

–Chiar că ţi-era foame, observă Carter amuzat.

–Fratele meu zice întotdeauna că mănânc ca un băiat..., spuse Allie fără să se gândească, şi zâmbetul îi dispăru de pe faţă la fel de brusc cum i se ivise.

Ea nu vorbea niciodată despre Christopher.

Murmurul conversaţiilor deveni din ce în ce mai sonor pe măsură ce zvonurile despre anunţ se răspândeau, şi Allie se simţi uşurată că lucrurile păreau să fie, chiar dacă numai temporar, oarecum normale. Dar, uitându-se la prietenii ei, observă că Jo părea palidă şi îngrijorată în vreme ce ciugulea din mâncare. Înainte să-i poată spune ceva, o voce răsună din capătul sălii.

–Atenţie, vă rog!

Îmbrăcată îngrijit cu nişte pantaloni negri bine călcaţi şi un cardigan albastru pal, Isabelle rămase nemişcată până când în încăpere se făcu linişte. Bărbatul cu care dansase noaptea trecută stătea la vreun metru în spatele ei, cu mâinile împreunate într-un gest calm. Nimic nu părea să scape ochilor lui atenţi. Apoi Allie simţi cum inima începe să-i bată mai tare – Sylvain intră pe uşă şi rămase în picioare lângă cei doi, ca şi cum ar fi format un triumvirat.

„Ce caută acolo?“

Chipul lui Isabelle era grav, dar Allie se miră văzând-o că arată absolut normal.

–Ştiu că mulţi dintre voi aţi fost treji toată noaptea şi înţeleg cât sunteţi de obosiţi. Cu toţii vă suntem foarte recunoscători pentru efortul de a stinge focul.

Allie aruncă o privire către Carter şi îl văzu uitându-se la Isabelle uşor încruntat.

–Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută este un fapt fără precedent în istoria Colegiului Cimmeria, continuă Isabelle. Este un moment dificil, şi va fi nevoie de multă muncă din partea noastră pentru a îndrepta totul. Focul a distrus pereţii vechi. Fragmente din istoria noastră au dispărut pentru totdeauna. Dar vom reface această şcoală, vă rog să nu vă îndoiţi de asta, şi ea va continua să funcţioneze aşa cum a făcut-o întotdeauna.

Aplauzele şovăitoare venite din partea elevilor părură s-o surprindă, şi Isabelle aşteptă ca ele să se stingă.

–Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat noaptea trecută. Ne-a tulburat pe toţi. Suntem alături de aceia dintre voi care aţi fost apropiaţi de Ruth Jansen – o fată minunată, chiar dacă instabilă psihic, şi o să-i simţim cu toţii lipsa. Sinuciderea ei a fost un şoc cumplit pentru toată lumea.

Allie gemu şi îşi duse repede mâna la gură. „Sinucidere? Ce tot spune acolo?“

–Ştim că unora dintre voi ar putea să le fie greu să-i accepte moartea şi suntem cu toţii – şi eu, şi profesorii – gata să vă ajutăm oricând dacă aveţi nevoie de consiliere sau doar de cineva care să vă asculte. Ochii lui Isabelle radiau compasiune. Nu trebuie să suferiţi singuri, adăugă ea.

Un murmur străbătu încăperea şi Allie observă câteva fete care plângeau. Întorcându-se spre Jo, văzu că îşi muşca buzele şi încerca să-şi stăpânească lacrimile. Gabe îi cuprinsese umerii cu un braţ.

– Săptămâna viitoare se va ţine o slujbă memorială la capelă. Sunt sigură că aceia dintre voi care aţi cunoscut-o bine o să fiţi prezenţi. Isabelle aşteptă ca publicul să absoardă informaţiile, apoi continuă mai alertă: Câţiva elevi care au fost răniţi în foc ne vor părăsi mâine pentru a se recupera acasă, şi le dorim multă sănătate. Sperăm să vă vedem pe toţi înapoi în semestrul din toamnă. Pentru aceia dintre voi care rămân: reparaţiile în urma distrugerilor provocate de incendiu ar trebui să dureze cam o lună, şi mă tem că vor exista unele schimbări în acest timp – lucru supărător, dar necesar. Accesul în sala de festivităţi este, bineînţeles, deocamdată interzis. Isabelle făcu un pas în spate şi adăugă: Pentru siguranţa voastră, ora de stingere este mai devreme în seara aceasta. Vă rugăm să fiţi cu toţii în camerele voastre la nouă şi să rămâneţi în clădirea şcolii pentru cel puţin următoarele patruzeci şi opt de ore.

Imediat ce Isabelle termină de vorbit, profesorii se strânseră în jurul ei, iar elevii se îndreptară către uşă în murmurul discuţiilor purtate în şoaptă.

Răsucindu-se spre Carter, Allie şopti:

– Ce naiba...?

Cu buzele strânse, el clătină din cap.

Aruncând o privire către Isabelle, Allie se ridică în picioare.

– Trebuie să aflu când o putem vedea pe Lisa. Te-ajung din urmă.

Carter o apucă de braţ, avertizând-o din priviri.

– Allie...

– Mă descurc, spuse ea, dându-i mâna deoparte. Promit să nu intru în panică. Dar chiar vreau să aflu ce-i cu Lisa.

– Te caut eu pe urmă, spuse Carter, grăbindu-se după Gabe şi Lucas.

Allie se apropie de grupul de profesori, aşteptându-i să facă o pauză. Erau în mod vizibil tulburaţi, dar vorbeau atât de încet încât Allie nu desluşi decât câteva cuvinte ici şi colo.

– Prea periculos...

– Trimite-i acasă! (Jerry vorbise tare, dar fu imediat ţistuit.)

– ... despre Nathaniel.

Apoi Eloise o observă pe Allie.

– Ai nevoie de ceva, Allie?

Toată lumea tăcu şi se întoarse s-o privească. Allie îşi încrucişă gleznele într-un semn inconştient de nervozitate.

– Mă întrebam dacă putem să o vedem pe Lisa...

Isabelle îşi făcu loc printre ceilalţi profesori şi o cuprinse cu un braţ.

– Lisa e bine, Allie. S-a trezit, dar e ameţită. O poţi vizita mâine.

Allie o privi pe Isabelle în ochi, provocator. De aproape părea mai neliniştită decât de la distanţă – avea cearcăne întunecate sub ochi. Dar directoarea nu cedă.

– Mai e şi altceva, Allie? întrebă ea pe un ton egal.

O secundă, Allie se imagină spunând: „Da. De ce pretindeţi că Ruth şi-a tăiat singură beregata?“

Dar avut sentimentul că nu era nici momentul, nici locul să o înfrunte pe Isabelle.

– Nu... Mulţumesc! răspunse ea, pornind-o repede către uşă.

Chiar înainte să iasă, şoaptele reîncepură în urma ei.

Afară pe hol, lângă sala de mese, Jo stătea singură, rezemată de perete. Nu mai arăta aşa de palidă ca în timpul cinei, dar lui Allie nu-i plăcu felul în care îşi încleşta şi îşi descleşta mâinile. Păru să se învioreze pentru scurt timp când Allie îi dădu vestea bună despre Lisa, dar ceva tot nu era în regulă.

În vreme ce urcau amândouă scările către aripa fetelor, Allie se uită la ea şi o văzu cu ochii în pământ, gata să izbucnească în plâns.

– Ce e, Jo? întrebă ea. Ce se-ntâmplă?

– Nimic, Allie.

Jo îşi feri privirea şi Allie ştiu că nu spunea adevărul, dar era aproape sigură că n-avea să afle nimic dacă stăruia.

Când ajunseră la camera lui Jo, Allie intră cu ea, fiindu-i teamă brusc să o lase singură. Ceva nu era deloc în regulă. Jo se aşeză pe pat, îşi aruncă pantofii din picioare aşa cum făcea ea de obicei, dar începu să-şi frângă mâinile.

Allie se rezemă de birou şi-i vorbi pe un ton calm.

–Jo, pot să fac ceva pentru tine?

–Trebuie să vorbesc cu Gabe, spuse Jo, apoi reluă. Eu... trebuie doar să vorbesc cu Gabe. Am nevoie să vorbesc cu el.

–Dar tocmai ne-am despărţit de Gabe, spuse Allie, nedumerită.

Jo scutură din cap.

–Trebuie să vorbesc cu el singură. Simt că înnebunesc. El ştie ce să facă.

Studiindu-i faţa palidă, Allie luă repede o hotărâre.

–Bun, stai liniştită! Mă duc eu să-l caut. Dar fă-mi o favoare şi odihneşte-te puţin, bine? Eşti frântă. Ai apucat să dormi azi?

–Dar nu sunt obosită, protestă Jo, aşezându-se pe pat. Sunt mult prea nervoasă ca să dorm.

–La fel am fost şi eu, spuse Allie. Dar încearcă, bine? Întinde-te, o să stau cu tine până adormi. O să-l găsesc pe Gabe, îţi promit.

–Trebuie să vorbesc cu el.

Vocea lui Jo era tulbure de oboseală şi ochii i se închiseră tremurători, în vreme ce o lacrimă îi aluneca pe obraz. În cele din urmă se lăsă pe spate pe perne.

–Odihneşte-te doar o secundă, spuse Allie încetişor, rămasă în picioare lângă fereastra deschisă. Briza era încă răcoroasă. O să-l găsesc pe Carter şi o să-l rog să-l trimită pe Gabe încoace.

–Cum o să-l găseşti pe Carter?

Vocea lui Jo era somnoroasă.

Uitându-se afară la umbrele care se lungeau pe iarba de sub fereastră, Allie spuse:

–Întotdeauna o să-l găsesc pe Carter.

*

Când Jo începu să respire încet şi regulat, Allie închise cu grijă fereastra şi oblonul, apoi ieşi în vârful picioarelor din cameră, trăgând uşa în urma ei cu un clic abia auzit.

Coborî scările şi găsi parterul aproape pustiu. Toţi elevii care se învârtiseră pe acolo dispăruseră în camerele lor. Allie nu ştia de unde să înceapă căutarea. Nu mai fusese niciodată în aripa băieţilor şi nici nu ştia prea bine cum să ajungă acolo – poate doar pe acoperiş, dar asta nu părea o idee prea grozavă pentru moment.

În aceeaşi clipă auzi un lipăit pe coridor şi, ridicând privirea, o văzu pe Jules care venea cu pas hotărât, ţinând la piept un clipboard. Plescăiau sandalele ei roz Birkenstock, care i se lipeau de călcâie la fiecare pas.

Îşi aduse aminte de cuvintele lui Jo când o întrebase dacă erau şi fete în Night School: „Poate Jules..."

Allie i se puse în drum.

–Bună, Jules! Ce faci?

Vorbise cât putea ea de prietenos şi Jules păru puţin surprinsă.

–Bună, Allie!

Încetini pasul, dar nu se opri, şi Allie o porni alături de ea.

–Ştii cumva unde sunt Gabe şi Carter?

–De ce? întrebă suspicioasă Jules.

Allie încercă o abordare prietenoasă, dar exasperată.

–E o poveste lungă şi încâlcită, dar Carter are ceva de-al meu şi chiar am nevoie de chestia aia, iar Jo s-a gândit că s-ar putea ca el să fie cu Gabe. Ştii cumva? Adică... unde sunt?

Jules o studie.

–Nu, spuse ea scurt, grăbind pasul.

Înjurând în sinea ei, Allie se repezi după ea.

–Jules, uite! E superimportant. Altfel n-aş întreba.

Jules se opri şi se întoarse către ea.

– Sunt într-o şedinţă în aripa sălilor de clasă, unde tu n-ai voie să mergi, bine? Dar, dacă stai pe lângă uşă, probabil că o să-i prinzi când ies. Pe de altă parte, nu ştiu cât o să dureze.

Lui Allie îi venea deja s-o ia şi s-o scuture niţel, dar nu vru să cedeze.

– Deci, spuse ea, trăgând o linie pe podea cu vârful pantofului, tu unde te duci acum?

Băgându-şi clipboardul sub braţ, Jules afişă o răbdare exagerată.

– De fapt, tu ce vrei, Allie?

– Păi, dacă te duci la şedinţa aia, ai putea, te rog, să-l trimiţi pe Carter încoace? Acum? Sau măcar să-i spui că îl aştept aici şi trebuie să vorbesc cu el? E foarte important.

Parcă nevenindu-i să creadă ce aude, Jules o luă din nou la picior.

– Sigur, Allie. Şi vrei cumva să-ţi aduc şi nişte ceai sau ciocolată cât sunt acolo? Pentru că azi n-am nimic altceva mai bun de făcut decât să fiu mesagerul tău.

Rămasă în urmă, Allie ridică două degete în spatele monitoarei.

– Nu, mersi! răspunse ea cu o voce veselă şi calmă. Pot să-mi iau singură ceaiul.

Jules dădu colţul şi vocea ei ajunse până la Allie:

– Ce drăguţ!

– Mersi, murmură Allie când Jules nu o mai putu auzi, şi-ţi doresc şi ţie o zi bună, Jules.

Rezemându-se de perete cu braţele încrucişate la piept şi cu talpa de cauciuc a unui pantof proptită în lambriul de lemn din spatele ei, Allie aşteptă. După zece minute, se lăsă să alunece în jos pe perete şi se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate. În locul în care stătea, era ascunsă privirilor de masa barocă, acoperită cu blat de marmură, de lângă ea, aşa că Isabelle nu o văzu când trecu pe acolo câteva minute mai târziu împreună cu partenerul ei de dans.

– ... ea trebuie să ştie că Nathaniel şi-a ieşit din minţi, spunea Isabelle cu o voce plină de furie. Ce s-a întâmplat azi-noapte e de neconceput. Trebuie să facă ceva. Măcar să ştim de partea cui e. Doamne, Matthew, au fost răniţi oameni. Au fost răniţi *copii.* Asta nu mai poate continua!

Matthew murmură ceva drept răspuns, dar Allie nu-l înţelese.

–Ei bine, atunci va trebui să te duci să vorbeşti cu ea personal, spuse Isabelle tăios în timp ce se îndepărtau.

Cuvintele ei o lăsară mască pe Allie, care se aplecă să se uite după ei pe lângă picioarele de mahon bogat sculptate ale mesei.

Aşadar, nu fusese vina vreunui profesor sau a unui elev. Allie îşi trase genunchii la piept şi-i cuprinse cu braţele, străbătută de un val ciudat de uşurare. Cel puţin asasinul nu era cineva pe care ea să-l considere prieten.

Din nou paşi.

Allie se aplecă şi-l văzu pe Carter uitându-se în stânga şi-n dreapta pe coridorul lat.

Se ridică în picioare.

–Carter!

–Allie! S-a întâmplat ceva? Mi-a spus Jules că mă cauţi.

Allie aproape că zâmbi. „Nu pot să cred! Chiar i-a spus!"

Se apropie de el şi coborî vocea.

–E şi Gabe în şedinţa aia la care ai fost tu?

El dădu din cap.

–Trebuie să se ducă la Jo în cameră – e înnebunită de frică, spuse Allie.

Carter nu păru surprins.

–O să-i spun. Am văzut la cină că era ceva în neregulă. El n-a vrut s-o lase singură, dar...

Ochii lui Allie reflectau îngrijorarea.

–Se poartă foarte ciudat, Carter. Nu e în apele ei.

–I-am spus lui Gabe că asta o să se întâmple. Carter făcu o pauză, apoi păru să fi luat o hotărâre. Allie, trebuie să discutăm.

–Sigur! Despre ce e vorba?

El se uită în jur.

–Nu, undeva unde să fim singuri. Ne putem întâlni la capelă în douăzeci de minute?

Ea îl privi cu îndoială.

–N-avem voie să ieşim din clădire, cu riscul de a o mânia pe Isabelle, şi plus că e deja trecut de nouă.

–E momentul perfect, spuse el. Toată lumea e în şedinţe sau în camerele lor după stingere. Profesorii sunt cu toţii ocupaţi.

Allie se gândi să refuze. O pedeapsă era ultimul lucru de care avea nevoie. Dar Carter părea atât de hotărât. Speră că discuţia cu el avea să-i explice o parte din ceea ce se petrecea.

–Bine, dar, dacă sunt exmatriculată, o să te torn.

Deşi pe buze i se ivi un zâmbet, privirea lui rămase gravă.

–Bun. Ne vedem acolo. Lasă-mă zece minute să-i spun lui Gabe despre Jo şi pe urmă grăbeşte-te cât poţi.

În timp ce Carter se îndepărta, Allie murmură:

–Să mă grăbesc cât pot? Parcă ziceai că toată lumea o să fie prea ocupată ca să mă vadă.

Se plimbă nervoasă pe coridor („trei sute nouăzeci şi unu de paşi"), aşteptând să se scurgă cele zece minute. După opt minute o porni cu nonşalanţă către uşa de la intrare („treizeci şi trei de paşi"). Holul principal era tăcut, dar când puse mâna pe clanţă, auzi voci venind dinspre coridor.

În afară de nişte sfeşnice mari şi de tapiseriile de pe pereţi, nu era nimic în jur care să o ascundă, doar o masă din fier forjat acoperită cu o ţesătură grea. Allie se repezi în spatele ei chiar în clipa când Eloise şi Zelazny apăreau de după colţ.

–O să dureze mult? întrebă Eloise cu o voce iritată în timp ce se apropiau.

–Sper că nu. Zelazny deschise uşa. Dar depinde de ce găsim.

–De unde vrei să începem?

Când ieşiră pe uşă, Allie auzi răspunsul lui Zelazny:

–De unde am găsit trupul lui Ruth.

Clicul yalei răsună gol în holul de piatră.

În ascunzătoarea ei, Allie se încruntă. „Ce caută?“

La început se gândi că nu avea cum să iasă din clădire dacă Zelazny şi Eloise erau afară, dar pe urmă îşi aduse aminte că trupul lui Ruth fusese găsit în spatele şcolii. Capela era în pădurea aflată dincolo de pajiştea din faţă. Deşi nu auzise tot ce spusese Zelazny, dacă cei doi începeau căutările din spate, Allie ar fi trebuit să aibă suficientă vreme să ajungă la lizieră înainte să fie văzută.

Aşteptându-i să plece din faţa şcolii, numără până la o sută înainte de a deschide uşa. Aceasta se răsuci încet pe balamale şi Allie aruncă pe furiş o privire afară.

Nu se vedea ţipenie de om.

Ieşi în lumina înserării şi închise cu grijă uşa în urma ei. Ora stingerii stabilită de Isabelle abia trecuse şi soarele se pregătea să apună la capătul lungii zile de vară. Allie rămase pe prima treaptă, scăldată în strălucirea aurie, şi privi în sus un minut întreg, ca şi cum ar fi încercat să absoarbă în sufletul ei lumina. Apoi ţâşni peste pajişte către pădure.

Odată ajunsă în siguranţă la lizieră („nouăzeci şi şapte de paşi“), încetini puţin pentru a-şi recăpăta suflul, apoi o luă la fugă în ritm constant pe potecă prin umbra care devenea tot mai întunecată. Totul era tăcut şi cenuşiu. Când ajunse în curtea bisericii cinci minute mai târziu, liniştea devenise deja apăsătoare.

„Nu-l aud pe Carter dacă o fi cumva acolo.“ Clinchetul metalic al zăvorului când deschise poarta răsună în luminişul tăcut.

Instinctiv, Allie se îndreptă către tisa în care stătuseră împreună în ziua pedepsei. Când se apropie, văzu un picior încălţat într-un pantof negru legănându-se în aer. Îl apucă, şi stăpânul lui şi-l trase iute.

–Hei, ai reuşit!

Carter stătea pe aceeaşi ramură groasă, cu spatele rezemat de trunchiul copacului. Se aplecă să o ajute să urce, şi ea se miră din nou de forţa lui – o ridicase atât de uşor lângă el!

Ea se trase înapoi pe o porţiune netedă a crengii şi se aşeză cu faţa la el, cu genunchii strânşi la piept.

–Deci... ce-i povestea asta, Carter? întrebă ea, înclinând capul într-o parte. De ce ai vrut să ne întâlnim tocmai aici, pe tărâmul pedepselor?

–Pentru că nu voiam să fiu auzit, şi ăsta e singurul loc pe care îl ştiu unde sunt sută la sută sigur că putem vorbi în siguranţă.

Allie simţi o oarecare stânjeneală în atitudinea lui Carter. Părea să-i fie greu să decidă ce are de spus şi îşi ferea privirea.

–Vreau să..., începu el şi apoi se opri. După o clipă, încercă din nou. Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le ştii.

„Slavă Domnului!“ se gândi Allie. „În sfârşit, primesc nişte răspunsuri.“

Nu-l mai aşteptă să înceapă.

–Carter, tu ce ştii despre toată povestea asta? De ce pretind profesorii că Ruth s-a sinucis? Avea gâtul... N-ar fi putut să-şi facă singură asta. Şi a mai fost cineva acolo. L-am auzit. Iar Isabelle ştie despre el.

Carter dăduse s-o întrerupă înainte ca ea să pomenească de Isabelle. Acum se opri şi o privi lung.

–Ce te face să crezi că Isabelle ştie?

Ea îi spuse repede ce îi auzise pe profesori discutând şi apoi cum Isabelle vorbise despre un personaj numit Nathaniel, şi făcuse aluzie la faptul că el era implicat în cele întâmplate.

Carter îşi trecu degetele prin păr.

–Aşadar, profesorii nu cred că de moartea lui Ruth e responsabil cineva din şcoală, dar varianta oficială va fi că ea s-a sinucis.

Allie se aplecă puţin.

–Dar de ce? Pentru poliţişti va fi suficient s-arunce o singură privire la ea ca să-şi dea seama că n-a fost sinucidere.

El o privi în ochi.

–Care poliţişti?

Ea îl privi uluită.

–Vorbeşti serios? Crezi că n-au chemat poliţia?

–N-au chemat-o. Şi n-or s-o cheme.

–Dar... cum...?

Răspunsul lui veni imediat.

–Poliţia n-a venit pentru că poliţia habar nu are ce se întâmplă aici şi nimeni n-o să-i spună. N-o să ştie niciodată că Ruth a murit aici. Trupul ei o să apară undeva pe o alee, iar părinţii ei, care îşi petrec cea mai mare parte a timpului în Franţa, or să le spună poliţiştilor că a fugit de-acasă. Iar poliţiştii or să-i creadă, pentru că tăticul e un bancher de investiţii, iar mămica poartă haine de firmă, şi genul ăsta de oameni nu mint, nu-i aşa?

Lui Allie nu-i venea să creadă.

–Vorbeşti serios? Carter, vrei să spui că toată povestea asta o să fie muşamalizată?

–Bineînţeles c-o să fie, Allie. Există motive pentru care tu n-ai auzit niciodată de Cimmeria înainte să vii aici, spuse el pe un ton amar. Tot nu înţelegi? Nu ştii unde eşti?

Allie nu ştia ce să spună. Îşi căută cuvintele.

–Carter, ce se întâmplă aici de fapt?

–Asta încerc şi eu să înţeleg, spuse el, privind peste curtea bisericii. Cimmeria e un loc foarte neobişnuit, select şi închis celor din afară. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Toată lumea se află aici dintr-un anumit motiv. Ţi-aduci aminte de cearta aia pe care am avut-o când ne-am cunoscut? Când tu ai crezut că eu îţi tăgăduiam dreptul să fii aici.

Allie încuviinţă din cap înroşindu-se când îşi aminti cât de jignită se simţise.

–Cimmeria primeşte în toiul trimestrului de vară numai elevi noi care au o legătură strânsă cu şcoala. De pildă, ai căror părinţi sunt în Consiliul de administraţie. Sau a căror întreagă familie a învăţat aici. Sau chestii asemănătoare, explică el. Eu nu încercam decât să aflu cărei categorii îi aparţii. Dar tu nu faci parte din nici una. N-ai absolut nici o legătură cu şcoala asta. Carter o privi direct în ochi şi adăugă: Chestia asta pur şi simplu nu se întâmplă.

Coborându-şi genunchii de o parte şi de alta a crengii, Allie începu să-şi roadă unghia degetului mare, încercând să asimileze ce îi spunea Carter. Seara lua treptat locul amurgului de vară şi era tot mai greu să-i distingă trăsăturile în lumina care se stingea.

–Nu ştiu ce să-ţi spun, zise Allie. Părinţii mei mi-au zis că poliţiştii le-au recomandat Cimmeria, sau cel puţin – se opri ea să se gândească – cam aşa ceva au sugerat. Dar au fost foarte secretoşi despre ea înainte să venim aici. N-au vrut nici măcar să-mi spună unde se află. De fapt, încă nu ştiu care e oraşul cel mai apropiat de aici. Au făcut totul în viteză, şi într-un fel straniu, à la James Bond.

Carter clătină din cap.

–Poliţiştii din Londra n-aveau cum să le recomande şcoala asta pentru că nici n-au auzit de ea. Aşa că părinţii tăi te-au minţit. Ei, de ce crezi că ar face aşa ceva?

Simţind cum inima îi bate nebuneşte, Allie încercă să respire normal şi să nu intre în panică. („Cinci inspiraţii, patru expiraţii.")

–Ştii ceva, Carter? spuse ea cu o voce încordată, înghiţind cu greu nodul care i se pusese în gât. Ai dreptate. Chiar nu ştiu unde sunt.

–Atunci trebuie să afli, spuse Carter. Şi trebuie să decizi foarte repede în cine poţi să ai încredere.

CAPITOLUL 18

Allie se simţea depăşită. Tremurând, îşi cuprinse trupul cu braţele.

–Carter, dacă ai încercat cumva să mă sperii de moarte, atunci să ştii că ai reuşit. Aşa că acum poţi să te opreşti?

Preţ de un minut lung el tăcu, apoi oftă adânc.

–Îmi pare rău că ţi-am spus toate lucrurile astea. Şi chiar nu vreau să te sperii. Dar vreau să înţelegi că situaţia e foarte serioasă.

–Am ştiut că e serioasă în clipa în care am căzut în balta cu sângele lui Ruth, se răsti ea. Aşa că am priceput, bine? Am priceput mai mult decât suficient. Am dat de o mare belea. Se întâmplă ceva total aiurea. Oamenii mor, iar şcoala asta e foarte ciudată. Şi eu n-am ce căuta aici.

Carter se deplasă pe creangă până când ajunse atât de aproape de ea încât genunchii li se atinseră şi o cuprinse în braţe. La început, ea vru să-l împingă, dar el o ţinu strâns.

–Îmi pare rău, spuse el. N-ar trebui să-ţi vorbesc despre asta. Dar nu vreau să păţeşti ceva.

Respirând întretăiat, ea îşi îngădui să se relaxeze în braţele lui. Căldura lui îi oferea siguranţă.

Apoi el îi dădu drumul şi se dădu în spate pentru ca ea să-i poată vedea faţa.

–Încercam să te sperii, dar numai pentru că sunt îngrijorat de ceea ce s-ar putea întâmpla. Adevărul e că am venit azi aici ca să te conving să te întorci acasă.

Surprinsă, ea ridică privirea spre el, în vreme ce el continua, căutându-şi cuvintele:

–M-am gândit că or să te lase să pleci pe motiv de, nu ştiu, stres intelectual sau ceva de genul ăsta.

Ea deschise gura să protesteze, dar el continuă fără să-i dea timp să vorbească.

–Doar că pe urmă mi-am dat seama că de fapt nu vreau. Să pleci, adică. Adică... sper foarte tare că o să rămâi. O să ne lămurim noi ce trebuie să facem.

–Cred că n-avem încotro, spuse Allie pe un ton calm, pentru că n-am unde să mă mai duc.

Allie nu-i putu vedea ochii în întuneric atunci când Carter îi răspunse:

–Aşadar, eşti la fel ca mine. Apoi ridică privirea către cer, de pe care dispăreau ultimele dungi de lumină. Ar fi mai bine să plecăm. Se face târziu.

Sărind de pe creangă cu o graţie de atlet, se întoarse spre Allie şi o apucă de mijloc. Ea se ţinu de umerii lui şi el o aşeză pe pământ. O clipă, ochii li se întâlniră, apoi el se întoarse către poartă.

–Bagă viteză, Sheridan! spuse cu o voce răguşită.

–Vin după tine.

O porniră în fugă înapoi pe cărare. Chiar atunci soarele dispăru cu totul, iar întunericul aduse cu el un sentiment de nelinişte. Allie se uita în toate părţile în vreme ce alergau în beznă, încercând să perceapă orice mişcare sau semn de pericol în pădurea din jur. Briza care sufla prin vârfurile pinilor stârnea un foşnet trist. Carter fugea cu urechile ciulite şi cu ochii în patru – şi Allie ţinea pasul cu el. Nici unul nu spuse nimic până nu ajunseră la lizieră şi clădirea şcolii se ivi înaintea lor. Atunci se opriră să-şi tragă sufletul la marginea pajiştii.

Deşi ştia că nu se mai putea simţi nicăieri în siguranţă, Allie se bucură totuşi să vadă şcoala, cu luminile ei sclipind prin geamurile plumbuite, şi se mai învioră puţin.

–Bun, spuse Carter, gâfâind după goana prin pădure, uite ce facem: cred că uşa din faţă este acum probabil cel mai puţin păzită. Fugi cât poţi într-acolo! Vin şi eu după tine.

Allie îi aruncă o privire provocatoare.

–De parcă ai putea să mă depăşeşti!

El nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

–Bun atunci! Ne luăm la întrecere.

–Şi ce primeşte învingătorul? întrebă Allie, ridicând o sprânceană.

Carter râse:

–Mă gândesc eu la ceva.

–Sau poate mă gândesc eu. Un doi trei START!

Allie porni pe neaşteptate, bătând ritmic aerul cu braţele pe lângă corp şi alergând în forţă peste pajişte. Carter se grăbi în urma ei înainte ca ea să câştige prea mult teren.

–Ai... trişat, spuse el, gâfâind în spatele ei.

–Descurcă-te! replică Allie, accelerând.

Trebui totuşi să-i admire forţa – în ciuda startului întârziat, Carter ajunse la trepte aproape concomitent. Luptându-se care să fie primul, se împinseră şi apucară mânerul uşii în acelaşi timp. Allie îşi puse mâna peste a lui. Se înghiontiră jucăuş, căci fiecare voia să fie cel care o deschidea.

–Şşş! şuieră deodată Carter, şi amândoi încremeniră, ascultând.

Apoi percepu şi ea ce auzise el: paşi înăuntru. Allie nu îndrăzni să se mişte. Erau lipiţi unul de celălalt – braţele lui o înconjuraseră ca să ajungă la uşă, iar ea avea o mână pe clanţă şi cealaltă pe braţul lui. Îi simţea muşchii tari ai pieptului şi ai braţelor lipite de ea. Inima îi bubui când inspiră mirosul lui special de cafea şi mirodenii. Îl simţi tremurând, ridică privirea şi descoperi că se uita la ea, cu ochii la fel de întunecaţi ca noaptea care îi înconjura.

–Cred că a plecat, şopti el, continuând să o privească în ochi.

Ea încuviinţă din cap, neîndrăznind să vorbească.

–Gata? întrebă el.

–Da, răspunse ea într-o şoaptă aproape neauzită.

Întorcându-şi ochii de la el, Allie se răsuci cu faţa spre clădire, lipindu-se înapoi de trupul lui cald doar atât cât îi trebui ca să răsucească mânerul. Uşa se deschise silenţios. Holul de la intrare era pustiu.

–Poartă-te relaxat, şopti el, împingând-o uşor în hol.

Ghiontul lui păru să o aducă înapoi la realitate.

–Întotdeauna, replică ea, ridicând bărbia şi pornind cu pas fără să se grăbească pe pardoseala de piatră.

El închise uşa în urma lor şi amândoi traversară încet holul. Allie încă nu-şi revenise după ceea ce se petrecuse între ei, dar Carter vorbi în stilul lui laconic obişnuit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

–Eşti rapidă, spuse.

–Întotdeauna mi-a plăcut să alerg, răspunse Allie, încercând să adopte acelaşi ton indiferent. Îmi place să ştiu că pot scăpa oricând.

Un zâmbet se ivi pe buzele lui.

–Nu ştiu de ce, dar nu mă miră, răspunse el.

Ajunseseră acum lângă scară.

–Bun. Eu o iau spre aripa băieţilor. Te descurci de aici?

–Categoric, răspunse ea.

–În regulă, spuse el, ridicând un pumn. Ne vedem mai târziu.

Îşi ciocniră pumnii şi apoi Allie se întoarse către scări. Dar, în vreme ce el dispărea pe coridorul lat, ea şopti în urma lui atât de încet încât el nu avu cum s-o audă:

–Noapte bună, Carter!

În dimineaţa următoare, soarele se revărsa prin ferestrele de pe scara cea mare. Allie cobora sărind treptele, cu părul umed despletit pe umeri. Fusese atât de frântă seara trecută, încât adormise în câteva minute. Probabil că dormise dusă, pentru că nu-şi amintea să fi avut vreun coşmar, ba chiar nici un alt fel de vis. Acum, după un duş fierbinte, se simţea, pentru prima oară după Balul Verii, în largul ei.

Sala de mese era plină, deşi mai puţin zgomotoasă decât de obicei, dar nici Jo şi nici Gabe nu se vedeau nicăieri, aşa că Allie se aşeză lângă Lucas.

–Bună! spuse fără să-l privească, concentrându-şi atenţia asupra mormanului de omletă cu şuncă din farfuria ei.

Lucas de-abia o aşteptă să se aşeze.

–Gabe şi Jo lipsesc de aseară. S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Mestecând cu entuziasm, ea clătină din cap.

–Nu i-am văzut azi, spuse, înghiţind cu greu. Serios, mi-e groaznic de foame!

–Ai fost s-o vezi pe Lisa? o întrebă el.

–Nu, tu ai fost?

El încuviinţă din cap.

–Azi-dimineaţă. E destul de dărâmată, dar e conştientă şi vorbeşte.

O clipă, Allie se simţi atât de uşurată că uită să mai înghită.

–Ah, Lucas, e super! După ce mănânc mă duc s-o caut pe Jo şi mergem împreună s-o vedem.

După ce-şi înghiţi pe nerăsuflate micul dejun, Allie o porni din nou grăbită pe scări spre camera lui Jo, atât de repede încât aproape alerga, când o uşă se deschise chiar în drumul ei. Coti brusc, cât pe ce să alunece, în timp ce Katie ieşea din camera ei suflând în oja de pe unghii.

–Uită-te pe unde mergi, Allie! se răsti ea, ferindu-şi în sus mâna cu unghii de un roz pal perfect. Întotdeauna te năpusteşti pe coridorul ăsta ca o turmă de antilope.

–Scuze, scor... pardon, Katie, zise Allie cu o voce dulce, încetinind pasul.

Dar Katie o urmă.

–Unde te duci? O cauţi pe Jo?

Allie nu se întoarse s-o privească.

–De ce, Katie? Eşti agentul ei de presă??

–Nu fi caraghioasă! Eram doar... îngrijorată din cauza ei.

Nu părea însă deloc îngrijorată, şi Allie se încordă brusc. În minte i se aprinse un semnal de alarmă. Se opri şi se întoarse.

–Cum adică, eşti îngrijorată din cauza ei? Ce s-a-ntâmplat?

Kate suflă peste unghii cu o nonşalanţă deliberată.

–Nu s-a-ntâmplat nimic. Doar că am văzut-o azi-dimineaţă cam supărată. Nu sunt expertă, dar mi s-a părut că arăta ca şi cum ar fi luat ceva.

Allie simţi un gol în stomac.

–Cum adică „ar fi luat ceva“? Jo nu ia droguri.

–Şi eu care credeam că voi două sunteţi prietene, zise Katie. Ei, dacă nu ţi-a spus, atunci probabil că n-are încredere în tine. Aşa că mai bine tac din gură.

Strângând pumnii, Allie se răsuci cu faţa către camera lui Jo.

–N-ai decât, Katie! Du-te să-ţi depeni bârfele răutăcioase lui Jules sau altor amice deştepte de-ale tale. Pe mine lasă-mă-n pace!

–Cu plăcere, răspunse Katie, plecând în sens invers. Dar n-ai luat-o bine. Ultima oară când am văzut-o, Jo se ducea în camera ta, nu a ei.

Allie refuză să reacţioneze şi îşi continuă drumul către camera lui Jo, dar păşea sacadat, în vreme ce cuvintele lui Katie îi răsunau în urechi. De ce ar fi fost Jo în camera ei? Bătu de două ori la uşă, apoi o deschise fără să mai aştepte vreun răspuns.

Încăperea era goală.

Oblonul rămăsese deschis, dar luminile erau stinse, iar în aşternuturile mototolite nu părea să fi dormit nimeni. O mulţime de haine zăceau îngrămădite pe podea într-o dezordine atipică. Sertarele biroului fuseseră deschise pe jumătate, ca şi cum Jo ar fi căutat ceva în grabă.

Hotărâtă să nu asculte niciodată ce spunea Katie, Allie se aşeză la birou şi aşteptă puţin, în caz că Jo era pe-aproape şi se întorcea repede, dar după un timp trebui să accepte că Jo nu venea.

O luă înapoi pe coridor către propria cameră, cu paşi mai înceţi. Când deschise uşa, o năpădi un vag sentiment de spaimă.

Nimic nu mai era aşa cum îl lăsase ea. Lumina ardea, şi camera era un dezastru. Sertarele biroului ei fuseseră trase şi golite – pixuri, cărţi şi hârtii zăceau pe podea.

Allie se uită precaută în jur înainte de a păşi înăuntru, dar încăperea era goală. Traversă camera, ridicându-şi de jos, buimăcită, lucrurile împrăştiate, adunând hârtiile teanc şi aranjând cărţile frumos. Când ajunse lângă birou, îşi dădu seama că ţinea în mână exemplarul ei din Reguli, care fusese rupt.

Cineva trăsese o linie groasă de-a curmezişul primei pagini şi mâzgălise pe ea:

PROSTII!!

Întorcând foaia, văzu ceva scris pe spate. Mâzgăleala furioasă era greu de desluşit, dar Allie ştiu că îi aparţinea lui Jo încă dinainte să citească mesajul.

A
Totul s-a sfârşit. Toată lumea minte. Trebuie să ştii adevărul, dar nimeni n-o să ţi-l spună. Vino să vorbeşti cu mine, sunt pe acoperiş. NU-I SPUNE LUI GABE unde sunt!
J

– Drace!

În clipa în care rosti cuvântul, Allie observă că fereastra de deasupra biroului ei era larg deschisă.

Fugi până la uşă şi o închise. Gândurile i se învârteau în minte. „Ce să fac? Ce să fac?“

Se urcă pe birou şi privi afară pe fereastră. Camerele fetelor erau chiar sub atic. Se apleca şi se uită în jos către pământ.

Era foarte departe.

Dar Carter urcase pe acoperiş şi spusese că e uşor. Dacă el putuse, atunci putea şi ea. Allie trase adânc aer în piept şi se strecură cu mare grijă afară, până rămase aşezată pe pervazul pe care se cocoţase şi el nu demult, sprijinindu-şi picioarele pe streaşina veche, stil victorian, de dedesubt.

– Jo? şopti ea întrebător.

Nu primi nici un răspuns.

De jos, de departe, auzea voci şi zgomot de paşi pe aleea de pietriş.

Ţinându-se bine de rama ferestrei, încercă rezistenţa jgheabului pe care îşi pusese picioarele. Părea solid. Se răsuci cu faţa la perete şi, agăţându-se întâi de fereastră, apoi de ţiglele de ardezie ale acoperişului, păşi pe marginea jgheabului vreo doi metri, până când ajunse pe un alt pervaz şi se săltă pe el, apucându-se cu degetele de scobiturile din zidul de cărămidă. Odată căţărată acolo, se opri şi răsuflă greu, privind în jur.

–Jo?

Un foşnet de deasupra capului o făcu să ridice privirea, dar nu văzu nimic. Apoi auzi un chicot amar.

–Ce-am găsit să fie al meu!

Vocea lui Jo părea furioasă.

Gemând de efort, Allie se căţără pe următorul pervaz. De acolo vedea acoperişul. Jo stătea chiar în vârful lui, rezemată de un coş. Avea părul ciufulit şi Allie îşi dădu seama că plânsese.

–Dumnezeule mare, Jo! Cum ai urcat acolo? Şi cum o să coborâm?

Jo flutură nepăsător din mână.

–Pentru numele lui Dumnezeu, Allie, nu fi atât de laşă! Mai riscă şi tu din când în când, nu?

Apoi sări în picioare şi rămase aşa fără frică, legănându-se chiar pe coama acoperişului.

Ţinându-şi răsuflarea, Allie începu să caute o cale de a ajunge sus. Văzu o porţiune ondulată, cu olane de care se gândi că se putea apuca pentru a se trage în sus, şi o luă într-acolo cu mare grijă. Când începu să urce, văzu că olanele alcătuiau un soi de scară.

La ultimul pas însă, piciorul îi fugi. Simţi că alunecă şi încercă să ţipe, dar nici un sunet nu se auzi.

Se opri cu degetele într-o bucată de zidărie şi rămase agăţată de ea. Apoi pipăi de-a lungul zidului cu vârful pantofului până când găsi un olan pe care se putea sprijini.

De îndată ce simţi acoperişul sub ambele tălpi, se propulsă în sus, întinzându-se ca o pleaşcă peste olane.

Rezemată de coşul cel mare, Jo, care nu făcuse nici un gest să o ajute, bătu ironică din palme.

– Ura pentru Allie! A urcat în doi timp şi trei mişcări în vârful scării succesului de la Cimmeria. Cred că merită ceva de băut. Nu-i aşa, onorat public?

Se aplecă, luă din spatele ei o sticlă de votcă şi i-o întinse lui Allie. Era pe jumătate goală.

– Ia o înghiţitură. Eu şi publicul suntem de părere că meriţi.

Furioasă şi tremurând încă după ce fusese cât pe ce să cadă, Allie nici nu se uită la sticlă.

– Ce public, Jo? Despre ce Dumnezeu vorbeşti? Şi ce cauţi aici sus?

Ridicând din umeri, Jo scoase capacul sticlei şi luă o înghiţitură, strâmbându-se.

– Ştii ce, chestia asta nu se face mai bună cu trecerea timpului, spuse ea, punând capacul la loc. Gusturile lui Isabelle în materie de votcă sunt îndoielnice. Ai crede că se delectează cu Grey Goose sau cu Absolut, dar nu. N-are decât chestia asta rusească oribilă.

„Cum poate să fie beată la ora opt dimineaţa?“ se întrebă Allie.

– Jo, ai băut toată noaptea?

– Nu! Nu fi caraghioasă. Doar de câteva o... cât e ceasul? Jo îşi răsuci braţul ca să se uite la ceas, vărsând votcă pe acoperiş. Ups!

Allie încercă să pară calmă.

– Te rog, stai jos, Jo, şi vorbeşte cu mine!

– Sigur, Allie! Jo îi zâmbi veselă, de parcă ar fi fost în sala de mese sporovăind după cină. Vreau să vorbesc cu tine. Dar am stat prea mult timp jos. E minunat să te ridici în picioare şi să te întinzi.

Învârtindu-se pe un picior, se clătină periculos. Allie gemu şi-şi acoperi gura cu mâinile, dar Jo îşi recăpătă echilibrul şi râse:

–Cât pe ce!

Allie îşi simţi inima bătându-i atât de tare încât se temu că ar putea avea un atac de cord.

–Te rog, Jo! Te rog, stai jos şi vorbeşte cu mine! O să beau din votca ta. Dar... stai jos!

Ca şi cum abia atunci i-ar fi venit ideea, Jo se lăsă încet în jos până când rămase aşezată pe acoperiş. Zâmbetul îi dispăruse de pe chip. Acum părea tristă şi lacrimile îi alunecau tăcute din ochi.

–Nimeni nu mă înţelege, Allie. Nici măcar tu. Eşti cea mai bună prietenă a mea şi eu nu pot să-ţi spun adevărul. Asta mă întristează cumplit.

Trăgându-şi nasul, ridică de jos sticla şi mai luă o înghiţitură. Apoi se şterse cu braţul la ochi şi îi întinse lui Allie votca. Allie ridică sticla şi se prefăcu că bea, apoi o păstră cu un aer indiferent, ca şi cum ar fi uitat că o mai avea în mână.

Se apleacă spre Jo.

–Ah, iubito, îmi pare aşa de rău că eşti tristă! S-a întâmplat ceva?

Jo se uită la ea ca şi cum Allie n-ar fi fost în toate minţile.

–Sigur că s-a întâmplat ceva, Allie! Ruth a murit! A murit! Şi nimeni nu vrea să spună adevărul despre ce s-a întâmplat. Toată lumea minte. Ridicându-şi braţul, arătă către Allie. Iar tu nu ştii nimic. Toată lumea îţi ascunde adevărul pentru că nimeni nu ştie de ce eşti aici. Sau cine eşti. Cine eşti tu, Allie Sheridan?

Allie ridică mâinile.

–Sunt doar... eu însămi. Nu sunt nimic special.

Jo scutură vehement din cap, parcă tot mai furioasă.

–Nu, nu, nu! Nici asta nu e adevărat. Tu nu ştii nimic. Chiar nu ştii. Şi asta-i... o prostie! Şi nimeni n-o să-ţi spună. Nimeni n-o să-ţi spună. Ridică deodată capul şi o privi pe Allie în ochi, mimând, ironic, deplina sinceritate. Eu ştiu multe lucruri şi nu vreau să-ţi spun.

Allie înghiţi cu greu.

–Ce ştii tu, Jo? Ştii cine a omorât-o pe Ruth?

Jo miji ochii, cu viclenie.

–Toată lumea ştie ce se petrece, Allie. Toată lumea, în afară de tine. Apoi adăugă cu o voce melodioasă: Dar eu nu vreau să-ţi spun...

–Jo, trebuie să-mi spui.

Deşi inima îi bătea cu putere, Allie se strădui să rămână inexpresivă.

–E foarte important, spuse ea. Poliţia trebuie să ştie.

Jo clătină din cap. Părea din nou gata să plângă.

–Părinţii mei nu mă vor, ştiai, Allie? Nu le pasă de mine.

Allie încercă să-i ţină isonul.

–Sunt convinsă că le pasă, Jo. N-are cum să nu le pese. Sunt părinţii tăi. Dar spune-mi despre Ru...

–Ba nu le pasă! strigă Jo. Părinţilor mei le pasă de bani, de Saint Tropez, de Hong Kong şi de Cape Town. Dar nu de mine. Nu de mine.

Jo începu să plângă. Allie profită de ocazie ca să se apropie de ea, suficient de mult ca să poată, la o adică, să o apuce.

–Of, Jo! Nu ştiam.

Jo se înmuiase cu totul, dar Allie trebuia să o facă să vorbească despre Ruth.

–Spune-mi cine i-a făcut rău lui Ruth, Jo. Şi pe urmă o să vorbim din nou despre familia ta.

Jo îi aruncă o privire urâtă.

–Nu-ncerca să mă păcăleşti, Allie! spuse ea.

În aceeaşi clipă, Allie auzi pe cineva mişcându-se chiar sub ele. Înainte să poată reacţiona, în faţa lor apăru Carter, care li se alătură sprinten pe acoperiş.

–Hei, domnişoarelor! le salută el cu o voce în mod deliberat nonşalantă. Ce mai faceţi?

Jo îi zâmbi printre lacrimi.

–Carter West! Te iubesc, Carter West! Eşti aşa de chipeş şi ai ochii ăia negri ca smoala. Pe tine te-aş fi ales dacă nu-l alegeam pe Gabe. O clipă, păru zăpăcită. Ba nu, l-aş fi ales pe Lucas dacă nu-l alegeam pe Gabe. Dar, dacă n-ar fi mers cu Lucas, te-aş fi ales pe tine. În mod sigur. Sau poate pe Sylvain.

Carter nu ezită.

–Şi eu te-aş fi ales pe tine, Jo. Pentru că eşti cea mai drăguţă fată din şcoală.

Zâmbind timid, cu faţa roşie şi umflată, cu părul ciufulit, Jo spuse:

–Serios? E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus vreodată cineva. Ia-mă în braţe!

Sărind în picioare pe neaşteptate, se clătină nebuneşte, rotindu-şi braţele în aer. Allie icni şi se întinse după ea, dar într-o clipă Carter fu lângă Jo, cuprinzând-o în braţe şi râzând împreună cu ea.

–Ai grijă, Jo, suntem puţin cam sus aici!

Ea părea să nu-l fi auzit.

–Te iubesc, Carter West! Eşti mult mai drăguţ decât Gabe.

El o lăsă uşor jos şi o aşeză la loc, fără să-şi ia ochii de la ea.

–Ştii că Gabe te iubeşte, da? Vrei să vorbeşti cu el dacă vine aici sus?

–Gabe nu mă iubeşte. Nu spune niciodată adevărul. E un mincinos, la fel ca toată lumea. Jo îl privi cercetător. Dar nu ştiu dacă şi tu eşti mincinos.

Se ridică nesigură în picioare, dând deoparte mâinile lui Carter care încercau să o oprească.

–Carter, tu ştii cine e Gabe. Allie nu ştie nimic. Dar tu ştii. Se întoarse către Allie. Gabe e important – mult mai important decât mine, sau decât tine, sau decât Carter. El merge la Night School – tu ştii ce e Night School, Allie?

Carter încremenise. Se uita lung la Jo ca şi cum nu ştia ce să facă. Allie clătină din cap.

–Nu, răspunse ea. Ce e Night School, Jo?

–E un grup de băieţi şi fete care pretind că sunt cavaleri, sau soldaţi, sau zei, sau ceva de genul ăsta. Li se pare c-or să fie stăpânii lumii. Jo arătă către Allie. Şi nu te plac, ştiai asta? Au impresia că eşti periculoasă. Eu le tot spun că se înşală, dar ei nu vor să m-asculte! Unde mi-e sticla?

Văzând-o la picioarele lui Allie, Jo făcu iute un pas către ea. Allie se ridică în picioare, luă votca şi se uită întrebătoare la Carter, dar, înainte să poată hotărî ce aveau de făcut, Jo se întinse după sticlă.

Carter zvâcni către ea, dar totul se petrecu mult prea repede. Jo se împiedică de o ţiglă desprinsă şi se dezechilibră. Căzu necontrolat, se prăvăli pe panta abruptă a acoperişului şi, cu un ţipăt ascuţit, dispăru.

Sticla de votcă alunecă din mâinile fără viaţă ale lui Allie, se rostogoli de pe acoperiş şi se sparse pe pământ dedesubt cu un clinchet cristalin. În clipa înfricoşătoare care urmă, Allie auzi un glas ţipând undeva în depărtare şi îşi dădu seama că era propria voce.

Carter se holba la locul unde fusese Jo, cu faţa lipsită de orice expresie. Şi secunda aceea păru să se întindă dincolo de orice limite îngăduite de legile fizicii.

Apoi auziră amândoi un fel de zgomot venind de la marginea acoperişului. Înainte ca Allie să apuce să reacţioneze, Carter se aruncă pe burtă şi începu să se târască încet în jos pe panta abruptă. Allie îl urmă şi apoi văzură amândoi nişte mâini însângerate care încercau să se ţină de marginea acoperişului. Se repeziră spre ele în acelaşi timp. Carter o apucă pe Jo de încheietura mâinii stângi, iar câteva secunde mai târziu Allie o ţinea de mâna dreaptă. Peste umărul lui Jo, Allie văzu distanţa uriaşă până la pământ.

Auzi un scâncet ascuţit care venea de sub acoperiş, ca şi cum Jo ar fi fost prea speriată ca să strige. Mâinile îi erau alunecoase de la sânge. În vreme ce Allie se chinuia să o ţină, Carter strigă încordat:

–Apuc-o de încheietură!

Allie o strângea deja de braţ, dar, pentru că stătea cu faţa în jos pe panta abruptă a acoperişului, trebuia să-şi folosească toată forţa pentru a o ţine pe Jo fără să cadă ea însăşi. Îi era imposibil să o tragă în sus.

Faţa lui Carter era roşie de efort, dar, în poziţia în care stătea, chiar şi lui îi era greu.

–Bun, hai să încercăm altceva! Dă-i drumul la braţ! spuse el, gâfâind. O să încerc să mă răsucesc şi să mă aşez în fund.

Pe urmă o să pot avea ceva forţă de tracţiune ca s-o trag. Tu apucă-mă de mijloc şi ţine-mă bine! O privi în ochi şi adăugă: Să nu ne laşi să cădem, Allie!

Allie, atât de speriată încât de-abia mai putea respira, dădu din cap în semn că înţelesese. Ţinând-o pe Jo într-o strânsoare de fier, Carter se răsuci şi, cu un geamăt de efort, se aşeză în capul oaselor. În clipa în care fu gata, Allie dădu drumul braţului lui Jo şi, mişcându-se cât putu de repede, trecu în spatele lui Carter, proptindu-şi picioarele în ţiglele de ardezie. Îl apucă bine de mijloc pe Carter, care-i strigă:

–La trei, trage-mă în spate cât de tare poţi! Unu, doi...

La trei, Allie se înfipse în călcâie şi trase.

Pieptul lui Jo apăru peste marginea acoperişului.

Carter şi Allie alunecară la loc şi apoi:

–Din nou! strigă Carter. Trage!

De data asta, Jo urcă toată pe acoperiş, şi amândoi se întinseră să o tragă de braţe până fu în siguranţă.

În ochii lui Allie apărură lacrimi de uşurare. Gâfâind epuizată, se târî până la Jo.

–Eşti bine? Îi luă mâinile ca să-i cerceteze rănile şi se înfioră. Ah, Jo!

Avea câteva unghii rupte, iar în palma stângă o tăietură adâncă din care şiroia sângele.

–Allie? Jo? Sunteţi sus? se auzi vocea lui Gabe de sub ei.

Carter şi Allie se priviră. Dar Jo fu cea care răspunse.

–Gabe! strigă ea, plângând. Gabe, ajută-mă!

–Jo! strigă el cu glasul încărcat de spaimă.

Allie îl auzi urcând repede către ei, probabil pe acelaşi drum pe care venise şi Carter ceva mai devreme.

Sărind pe acoperiş, Gabe îi privi o clipă uluit, după care se repezi la Jo.

–Ce naiba s-a-ntâmplat? Ce-i cu mâinile tale? Cum ea nu-i răspunse, se întoarse către Carter. Carter?

Acesta vorbi cu o voce înăbuşită, epuizată.

–A căzut de pe acoperiş. Cred că s-a rănit încercând să se ţină de margine. Trebuie s-o ducem la infirmerie.

–Dumnezeule mare! Gabe o luă în braţe pe Jo şi o ridică în picioare, sprijinind-o. Uitându-se la Carter peste umărul ei, îl întrebă doar din buze: Votcă?

Carter încuviinţă din cap. Deşi păru întristat, Gabe vorbi cu glas calm.

–Eşti în braţele mele, iubito! Acum o să te duc jos. Carter, poţi să m-ajuţi?

Carter se întoarse către Allie şi îi spuse:

–Stai aici, bine? *Nu te mişca!* Mă întorc şi-ţi arăt cum să cobori în siguranţă.

Rămasă fără voce, Allie dădu din cap, şi Carter porni grăbit după Gabe. Ea ascultă cum o coborau pe Jo pe un pervaz, apoi cum o strecurau pe geam înăuntru. Urmă murmurul unei conversaţii pe care Allie nu o desluşi, apoi îl auzi pe Carter întorcându-se.

Îmbrăţişându-se strâns, Allie se legăna înainte şi înapoi, numărând fiecare mişcare. („O sută şaptesprezece, o sută optsprezece, o sută...“)

–Eşti bine?

Carter se ghemui lângă ea, aplecându-se pentru ca faţa lui să fie la acelaşi nivel cu a ei. Allie văzu îngrijorarea din ochii lui când el îi şterse o lacrimă de pe obraz cu vârful degetelor.

Ea se îndreptă de spate şi încuviinţă din cap.

–Atunci hai să coborâm de pe acoperişul ăsta blestemat, spuse el.

O ajută să se ridice şi apoi o conduse mai departe de locul pe unde urcase ea, către o secţiune unde panta era mai lină către margine. De acolo lui Allie îi fu uşor să coboare către un pervaz mai lat şi apoi să străbată distanţa scurtă până la fereastra camerei sale.

De pe pervaz intră pe birou, lovindu-se tare cu capul de rama de sus a ferestrei. Ajunsă înăuntru, se învârti prin cameră ţinându-se de cap, în vreme ce el se strecura agil pe fereastră şi se uita la ea uimit.

În ciuda tuturor întâmplărilor din ultima oră, Allie îl văzu străduindu-se să nu zâmbească.

–Allie, acum ce ţi-ai mai făcut?

Ea arătă către cap.

–Vino încoace! Carter o apucă de braţ, o trase lângă el şi îi cercetă repede creştetul capului. Serios, dacă supravieţuieşti Cimmeriei, o să rămâi fără pic de creier. Depuse un sărut uşor pe locul dureros şi continuă: Aşa. Cred că ăsta-i singurul tratament de care ai nevoie.

Probabil că fu doar o coincidenţă, dar capul *chiar* n-o mai duru aşa de tare.

–Cum ne-ai găsit?

–Jules mi-a zis că s-ar putea să se fi întâmplat ceva. Am venit după tine. Nu erai aici, dar am văzut asta – arătă către nota de pe birou – pe urmă fereastra deschisă, şi am tras concluzia corectă.

–Mulţumesc, Carter! spuse Allie cu o voce emoţionată. Cred că i-ai salvat viaţa lui Jo.

–Aş prefera ca voi două să nu mai intraţi în nici un bucluc, spuse el, dar zâmbi. Acum, vrei să mergem să-i căutăm pe Gabe şi pe Jo şi să verificăm dacă ea e bine?

Allie dădu din cap, surprinsă să-şi dea seama că şi ea zâmbea.

–Mulţumesc! spuse.

–Cu plăcere! răspunse Carter. Acum încearcă să nu te accidentezi pe hol!

Ea îl împunse în glumă în braţ în timp ce deschidea uşa şi apoi se dădu repede înapoi.

Isabelle stătea pe hol, în faţa camerei ei, cu mâinile în şold.

CAPITOLUL 19

Allie şi Carter mergeau pe coridor, între Isabelle şi Matthew. Allie avea sentimentul că erau puşi să mărşăluiască. Nu avusese loc nici o discuţie. Isabelle spusese: „Carter şi Allie! Veniţi cu noi, vă rog!“ Şi plecaseră.

Se îndreptară cu paşi repezi către cabinetul lui Isabelle. Ea le deschise uşa, apoi intră în urma lor şi se aşeză pe scaunul de la birou. Matthew rămase în picioare lângă ea, sprijinindu-se cu o mână de spătarul scaunului. Isabelle nu făcu prezentările.

–V-am chemat aici pentru că vreau să ştiu dacă am făcut o greşeală, spuse Isabelle, cu privirea aţintită asupra lui Allie.

–Ce... ce vreţi să spuneţi? replică Allie prudentă.

–Am încălcat o mulţime de reguli ca să te primesc în această şcoală, spuse Isabelle cu vocea întretăiată de furie. A fost o greşeală?

Allie simţi cum frica îi face stomacul ghem. În aceeaşi clipă se auzi o bătaie rapidă în uşă.

–Intră! veni ordinul lui Isabelle.

Sylvain păşi în încăpere. Se uită în jur, evitând privirea lui Allie, apoi închise uşa în urma lui şi se rezemă cu spatele de ea.

Cu inima strânsă, Allie se întoarse către cei doi de la birou.

–Nu înţeleg, spuse. Ce-am făcut?

–Interdicţia de a părăsi clădirea a fost foarte clară, şi acum descopăr nu numai că ai stat pe acoperiş bând cu Jo Arringford, dar şi că ai fost la capelă. Deci te întreb, Allie, ce-ar trebui eu să cred, în afară de faptul că eşti indisciplinată?

Allie se holbă la ea cu gura căscată. „De unde ştie de capelă?“

Carter se aplecă puţin.

–Stai puţin, Isabelle! A fost la capelă pentru că am rugat-o eu să vină. Am însoţit-o tot timpul. A fost în siguranţă.

–Iar Jo era foarte supărată, zise Allie. Mi-a fost frică să nu păţească ceva. N-am făcut decât să încerc s-o ajut.

Isabelle o privea cu ochi de gheaţă.

–O sticlă care a căzut de pe acoperiş a fost cât pe ce să lovească un elev. Dacă l-ar fi lovit, am fi fost răspunzători. În jurul intrării principale sunt răspândite o mulţime de cioburi de sticlă şi, aş putea adăuga, votcă.

Allie era atât de uluită şi de iritată încât îşi lăsă privirea în jos pentru ca Isabelle să nu-i vadă furia. *Ruth moare, şcoala ia foc, şi ea îşi face griji c-o să fie dată în judecată pentru nişte cioburi de sticlă?*

Isabelle îşi îndreptă atenţia către Carter.

–Şi de ce, pot să ştiu, ai fost cu ea până la capelă? Tu ştii regulile.

–După ceea ce s-a întâmplat cu Ruth şi Lisa, Allie era tulburată. Voia să plece din şcoală, spuse Carter. Am vrut să poată vorbi deschis, fără să se teamă că o aude cineva.

Uimită de abilitatea cu care el se folosea de adevăr pentru a... în fine, pentru a minţi, Allie aruncă o privire scurtă spre Isabelle ca să-i vadă reacţia. Directoarea nu părea impresionată.

–Înţeleg că Allie era tulburată, dar există locuri în această clădire unde o asemenea conversaţie ar fi putut avea loc, Carter, spuse ea sec. Şi nu-mi place când regulile mele sunt făţiş ignorate, mai ales când au fost comunicate atât de clar şi atât de recent.

Carter îşi întinse mâinile într-un gest de scuză.

–Atunci eu ar trebui să-mi cer iertare, nu Allie. Eu am fost cel care a sugerat să ne întâlnim la capelă. La început ea a refuzat, pentru că nu voia să încalce regulile, dar am insistat. Dacă e cineva care s-a dovedit nesupus, eu sunt acela. Dar am făcut-o din motive pe care le-am considerat îndreptăţite.

Vocea lui Carter era surprinzător de încrezătoare, îşi spuse Allie. Tonul lui era mai degrabă al unui fiu care îşi linişteşte mama furioasă decât al unui elev în faţa directoarei sale.

–Îmi dai voie să intervin, Isabelle?

Sylvain se uită întrebător la ea şi Isabelle încuviinţă scurt din cap.

–Carter, nu te-ai supus nu numai instrucţiunilor lui Isabelle, ci şi alor mele, spuse el, rostogolind elegant vocalele cu accentul lui franţuzesc. Şi, făcând asta, ai pus-o în pericol pe Allie, iar acesta este un gest inacceptabil.

Pentru prima oară în cursul discuţiei, Carter păru încordat. Allie îl văzu strângând pumnii şi apoi desfăcându-i foarte încet în poală. Dar nu spuse nimic.

Isabelle oftă.

–De-ajuns! Carter şi Allie, este o încălcare foarte gravă a regulilor pe care le-am stabilit aseară. Înţeleg că sunteţi amândoi supăraţi din cauza a ceea ce s-a întâmplat vineri-noapte, altfel aţi primi amândoi pedepse şi mustrări scrise. Dar vă spun acum că nu voi mai îngădui să se întâmple ce s-a întâmplat.

–Şi Jo?

Întrebarea ţâşni de pe buzele lui Allie înainte ca ea să se poată opri.

Isabelle îi aruncă o privire tăioasă.

–Hai să-ncepem cu ce s-a petrecut mai exact pe acoperiş în dimineaţa asta, da, Allie?

Allie îi spuse cum găsise notiţa, cum observase fereastra deschisă, cum apoi se căţărase şi o văzuse pe Jo pe acoperiş şi tot ce urmase.

–Chiar n-am ştiut ce altceva să fac, am încercat doar s-o ajut, explică ea. Se simte bine?

–Are patru unghii rupte din carne, spuse Isabelle, şi o tăietură adâncă la o mână. Plus că e plină de vânătăi. Toate astea s-au produs probabil când a căzut. Şi e beată. Cum rănile sunt în mare parte superficiale, iar beţia o să-i treacă, a fost tratată la infirmerie şi sedată. O să rămână acolo până stabilim ce pedeapsă i se va da. Părinţii ei vor fi anunţaţi.

–O să fie... exmatriculată?

Allie strângea braţele scaunului atât de tare încât încheieturile degetelor i se albiseră.

Isabelle o privi dezaprobator.

–Nu pot să discut cu tine, Allie, măsurile disciplinare aplicate altor elevi.

Matthew se aplecă şi îi şopti ceva la ureche. Apoi Isabelle se întoarse din nou către Allie.

–Poţi să pleci acum, Allie. Vreau să vorbesc între patru ochi cu Carter.

Ea îi aruncă o privire lui Carter, dar el se uita drept înainte când ea ieşi din cameră. Observă că Sylvain şi Matthew rămăseseră şi ei.

„Deci nu chiar între patru ochi."

Închise uşa în urma ei şi se rezemă de ea, încercând să asculte, dar prin lemnul gros nu se auzea nimic.

Se întoarse şi urcă în fugă scările, oprindu-se la camera 335.

Bătu, apoi făcu un pas în spate când uşa se deschise aproape instantaneu.

Jules era ca întotdeauna imaculată – într-o uniformă impecabilă şi cu părul perfect aranjat.

–Bună, Allie! Ai nevoie de ceva?

Dacă era surprinsă să o vadă, nu se dădu de gol.

–Vreau s-o vizitez pe Lisa, dar nu ştiu unde e infirmeria şi m-am gândit că poate ştii tu.

–Am auzit că s-a trezit în sfârşit, spuse Jules. Du-te la parter şi apoi în aripa sălilor de clasă. Urcă pe scara din capăt până la primul etaj. O s-o găseşti singură.

Allie ezită. Ar fi vrut să aibă suficientă încredere în Jules ca să poată vorbi cu ea. Văzând-o că nu se mişcă din loc, monitoarea cea blondă îşi ridică sprâncenele perfect arcuite şi întrebă:

–Mai e ceva?

–Voiam să... Allie îşi răsuci marginea cămăşii pe un deget. Carter mi-a zis că i-ai transmis mesajul aseară. Şi voiam să-ţi mulţumesc pentru asta. Nu erai obligată.

Jules îşi încrucişă uşor braţele.

–Cu plăcere! Deşi era mai bine dacă mi-ai fi spus adevăratul motiv pentru care îl căutai. Acum, după tot ce s-a-ntâmplat cu Jo Arringford, mă întreb dacă n-ar trebui să-mi pară rău că ţi-am îndeplinit rugămintea.

–Dar n-am făcut decât să-ncerc s-o ajut pe Jo! protestă Allie. Nu eu i-am dat votca şi nici n-am dus-o eu pe acoperiş. Am încercat doar să-i salvez viaţa. Nu înţeleg de ce lucrul ăsta e atât de groaznic.

–De ce n-ai venit să mă cauţi mai întâi pe mine? întrebă Jules.

–De ce aş fi venit? replică Allie. Tu nu i-ai fi creat decât probleme.

Jules păru exasperată, dar, îşi spuse Allie, şi puţin jignită.

–Tu şi Jo sunteţi responsabilitatea mea atâta vreme cât vă aflaţi pe acest palier. N-ar trebui niciodată să te pui în pericol aşa cum ai făcut-o azi. Şi Carter mi-a povestit despre atacurile tale de panică – de ce nu mi-ai spus niciodată nimic? Rolul meu nu e să cer pedepse pentru tine sau să ţip la tine, ci să te ajut. Dar, orice aş face, tu te porţi cu mine de parcă ţi-aş fi duşman.

Cuvintele ei o surprinseră atât de tare, încât o clipă Allie rămase mută.

–Eu... credeam că mă urăşti, spuse ea în cele din urmă.

–Nu te-am urât niciodată, răspunse Jules. Doar că tu ai părut întotdeauna intimidată de mine şi furioasă, şi nu ştiam cum să te fac să înţelegi că nu-ţi sunt duşmancă.

–Dar eşti prietenă cu Katie Gilmore, şi ea chiar mă urăşte.

Spre surprinderea ei, Jules râse scurt şi ridică mâna în chip de scuză.

–Sunt prietenă cu Katie, şi da, ea te urăşte, dar e vorba doar de gelozie. Îl place pe Sylvain şi Sylvain te place pe tine, şi asta o doare şi o face să fie rea. E obişnuită să capete tot ce-şi doreşte. Dar să ştii că asta n-are nici o legătură cu mine. Eu îi spun mereu că trebuie să înceteze să se poarte ca un copil şi să te lase în pace, dar – Jules ridică din umeri – Katie nu ascultă de nimeni. Expresia ei deveni mai serioasă. Nu mă judeca pe mine după cum se poartă ea. Judecă-mă după propriile fapte!

Ruşinată, Allie începu să-şi frece vârfurile pantofilor unul de celălalt.

–Îmi pare foarte rău, Jules! Am fost o fraieră.

–Nu-i nimic, răspunse Jules. Ar fi trebuit să te pun pe un scaun şi să stau de vorbă cu tine mai demult. Eu sunt monitoarea şi ar fi trebuit să ştiu cum să rezolv o asemenea situaţie. Dar chiar m-aş bucura dacă am da totul uitării. Cu o privire întrebătoare, îi întinse mâna lui Allie. Suntem prietene?

După o fracţiune de secundă, Allie îi luă mâna.

–Suntem prietene, răspunse ea.

–Bun, acum du-te la Lisa. Probabil că se simte singură, spuse Jules, întorcându-se în camera ei şi adăugând cu vocea ei autoritară obişnuită: Şi, te rog, fără excursii pe acoperiş!

În vreme ce se îndrepta cu paşi repezi către infirmerie pe traseul pe care i-l descrisese Jules, Allie îşi repeta în minte discuţia abia încheiată.

„Cum am putut să mă înşel atât de tare în privinţa ei? Dar oare chiar m-am înşelat?"

Îşi aminti cum râseseră Carter şi Sylvain de ea pentru că n-o plăcea pe Jules. Ei păreau să o considere o fată super, deşi Sylvain recunoscuse că uneori putea să fie dificilă.

„Dar dificilă nu înseamnă rea."

O enervase atunci faptul că amândoi o apăraseră, dar poate că, dacă ea o judecase greşit, lucrurile aveau o logică.

Încercă să rememoreze ce îi spusese monitoarea care să o fi deranjat şi nu-şi putu aminti decât expresia ei nedumerită când Allie se enerva sau se supăra.

Şi totuşi, i se părea ciudat că dintr-odată Jules voia să-i fie prietenă. Îi reveniră în minte vorbele lui Jo la beţie, sus pe acoperiş: „Ei nu te plac... Cred că eşti periculoasă."

În aripa sălilor de clasă, luminile erau stinse, şi Allie pipăi peretele căutând un întrerupător. Nu reuşi să găsească nici unul, şi o porni mai repede, aproape în fugă. Paşii îi răsunau pe coridor în timp ce trecea grăbită pe lângă uşile deschise ale claselor pustii, unde băncile şi scaunele goale stăteau aliniate în şiruri şi cercuri fantomatice.

La capătul coridorului se vedea o uşă pe care nu scria nimic şi prin a cărei fereastră cu geam jivrat se revărsa lumina soarelui.

„Arată promiţător."

O deschise.

În spatele ei văzu o scară îngustă, de serviciu, care urca la etajele superioare, puternic luminată de ferestre. Primul nivel la care ajunse era mezaninul, între parter şi etajul întâi. De pe scară intră pe un coridor unde tavanul jos şi podeaua acoperită cu linoleum contrastau cu spaţiile imense şi lemnul lustruit din restul clădirii. Pe o latură se aliniau un şir de uşi albe, închise, fiecare cu o fereastră cu geam jivrat împărţit în patru de o cruce albastră frumos desenată. Pe celălalt perete erau ferestre, prin care pătrundeau înăuntru aerul proaspăt şi lumina strălucitoare a soarelui.

–Bună ziua! spuse Allie, tatonând.

Vocea ei răsună în lungul coridorului gol.

Era atâta linişte încât se simţi uşor înfricoşată în timp ce înainta pe coridorul însorit. Ciocăni şovăitoare la fiecare uşă pe lângă care trecea, apăsând pe clanţă. Nu-i răspunse nimeni, şi primele trei uşi pe care le încercă erau încuiate.

Dar a patra se deschise.

Încăperea era întunecată, cu draperiile trase. Era un spaţiu mic, doar cu un pat.

Allie zări un smoc de păr blond pe pernă.

–Jo? şopti ea, făcând un pas nesigur în cameră. Eşti bine?

Nu primi nici un răspuns, dar simţi că Jo era trează. Lăsând uşa deschisă, se apropie în vârful picioarelor de pat şi se lăsă pe vine lângă el. Jo avea ochii închişi, dar respira neregulat.

–Bună, şopti Allie, eşti bine?

O lacrimă se ivi de sub pleoapa lui Jo şi-i alunecă pe tâmplă. Şi-o şterse cu mâinile învelite în bandaje, ca ale mumiilor.

–Nu vreau să vorbesc acum, Allie.

Avea o voce slabă, răguşită.

Rănită, Allie vru să protesteze, dar o porni către uşă. Când ajunse lângă ea, se întoarse şi se uită înapoi – Jo stătea pe spate cu ochii aţintiţi în tavan, ca şi cum era deja singură.

Întoarsă pe coridor, Allie încercă celelalte uşi. În spatele celei de a treia după camera lui Jo, se trezi într-un spaţiu luminos, zugrăvit în alb, cu două şiruri de câte patru paturi de spital, despărţite de perdele care fluturau în briza uşoară intrată printr-un geam pe jumătate deschis. Un singur pat era ocupat.

Întinsă sub o pilotă albă, pe un pat alb lipit de un perete alb, Lisa era palidă. Stătea cu ochii închişi, iar genele ei dese îi lăsau umbre ca nişte vânătăi pe obraji. Părul lung, mătăsos, i se împrăştiase pe pernă şi un bandaj mare îi acoperea jumătate de faţă. Avea un braţ în atelă.

Allie fu surprinsă de cât de slabă era. Oare mânca vreodată fata asta? Părea atât de... fragilă.

Se aşeză pe un scaun de lemn de lângă pat, care scârţâi, şi Lisa deschise ochii.

Zâmbi somnoroasă.

–Allie!

Allie îi zâmbi şi ea, dar cu fruntea încreţită de îngrijorare.

–Bună! Cum te simţi? Eşti bine? Am auzit că te-ai trezit.

Lisa se ridică pe perne. Avea un plasture la încheietura mâinii, unde fusese la un moment dat o branulă, iar antebraţul îi era plin de vânătăi purpurii.

–Sunt bine. Cred că mi-au dat nişte sedative. Nici măcar nu ştiu de când sunt aici.

Ochii ei păreau enormi şi copilăroşi pe trupul atât de fragil, şi Allie simţi pe neaşteptate dorinţa de a o proteja.

–Nu de mult. Allie trebui să se oprească şi să se gândească. E... Ce zi e? Duminică, am impresia.

Se înroşi de propria buimăceală, dar Lisa păru mulţumită.

–Bun. Credeam că a trecut mai mult. Se uită afară pe fereastră şi o umbră păru să-i alunece peste chip. Dar o să se întunece curând, nu-i aşa?

Părea atât de speriată încât Allie îi luă mâna şi i-o strânse.

–Nu-ţi face griji! Eşti în deplină siguranţă aici.

Lisa nu arăta prea convinsă. Dar medicamentele păreau să-i fi afectat capacitatea de a-şi duce gândurile până la capăt, şi o clipă mai târziu era din nou relaxată.

–Lisa, ce ţi s-a întâmplat? întrebă Allie. Jo spunea că s-a pierdut de tine atunci când s-au stins luminile şi nu te-a mai văzut decât când te-am găsit... ştii tu, în holul de la intrare.

Ochii Lisei se întunecară. Se încruntă, concentrată.

–Îmi aduc aminte ca prin ceaţă. Ştiu că am dansat cu Lucas. Pe urmă am decis să ieşim la aer şi să ne plimbăm. Voiam s-o luăm prin faţă, pentru că intrarea din spate era aglomerată. Dar pe urmă s-a stins lumina. La început n-a părut mare lucru – de fapt, a fost chiar amuzant. Lumânările erau aprinse în hol, aşa că vedeam pe unde să mergem. Dar pe urmă lumea a început să ţipe. Lucas mi-a zis să rămân acolo, că o să vină înapoi după mine, şi a fugit înapoi în sala de festivităţi ca să vadă ce se-ntâmplă. Lisa se opri şi se uită la Allie cu o privire goală. Şi asta-i tot, spuse. Nu-mi mai aduc aminte de absolut nimic altceva. În mintea mea e doar un gol uriaş.

Allie o mângâie pe mână.

–Isabelle spune că eşti bine. Ai avut o comoţie sau ceva asemănător? Fratele meu a avut odată una şi pe urmă vreo două săptămâni nu şi-a mai adus aminte că a căzut.

–Da, sora a zis că m-am lovit la cap de ceva când am căzut şi m-am tăiat cine ştie cum – am douăsprezece copci. Lisa îşi atinse cu un gest inconştient bandajele.

–Şi ce-i cu braţele tale? Allie se aplecă mai aproape şi ridică cu grijă mânecile scurte ale cămăşii de noapte de spital pentru a-i vedea mai bine pielea. Vânătăile astea arată ca... nişte urme de mâini.

Privindu-şi braţele, Lisa spuse:

–Serios? Habar n-am cum le-am căpătat. Şi cred că mi-am scrântit încheietura mâinii când am căzut.

–Ţi-au... Allie se opri şi apoi reluă. Bănuiesc că ţi-au spus despre Ruth.

Lisa încuviinţă din cap şi păru gata să izbucnească în plâns.

–Dar nu-mi vine să cred, şopti ea. Cum a putut... să se sinucidă? N-a părut niciodată tristă sau deprimată. Şi avea o mulţime de planuri pentru când o să fie mare. Voia să călătorească în toată lumea. Nu-nţeleg de ce-ar fi făcut aşa ceva.

Allie fu tentată să-i spună că avea îndoieli în privinţa versiunii oficiale a morţii lui Ruth, dar Lisa nu i se părea persoana potrivită căreia să-i mărturisească un asemenea gând. Nu că nu ar fi avut încredere în ea, mai degrabă nu voia să o îngrijoreze.

Rămaseră o vreme tăcute. Lisa moţăi, dar, când Allie se mişcă pe scaun, scârţâitul lui o trezi din nou.

–N-ai plecat, spuse Lisa şi vocea ei somnoroasă părea mulţumită.

–Sigur că nu, răspunse Allie. N-ar trebui să fii tot timpul singură. E prea plictisitor. Unde sunt infirmierele?

Lisa se uită prin cameră, de parcă s-ar fi aşteptat să le vadă ieşind repede din spatele vreunui dulap.

–Nu ştiu. E ciudat, ieri erau pe-aici o mulţime, dar azi n-am văzut pe nici una. Căscă. Spune-mi ce se petrece în şcoală. Ce s-a mai întâmplat?

Allie se întrebă cât ar fi trebuit să-i spună. Apoi decise că Lisa o cunoştea pe Jo mai bine ca ea.

–Nu prea multe. Doar că totul pare ciudat. Şi... Lisa, Jo a cam luat-o razna azi-dimineaţă, iar acum a dat de bucluc.

Lisa păru mai atentă.

–Cum adică? De ce a dat de bucluc?

Allie îi povesti ce se întâmplase în acea dimineaţă pe acoperiş. Când termină, se aştepta ca Lisa să rămână interzisă, dar ea nu făcu decât să clătine din cap.

–Of, biata Jo! Probabil că e foarte supărată. Tare aş vrea să pot să vorbesc cu ea!

–Carter mi-a zis că s-a mai purtat aşa şi înainte...

Lisa încuviinţă din cap.

–Tu o ştii pe Jo, spuse ea. E o fată minunată. Dar părinţii ei n-o bagă în seamă. Întotdeauna au fost aşa. Cred că la început obişnuia să facă chestii din astea ca să le atragă atenţia. Pe urmă cred că a devenit un soi de obicei. Ei s-au săturat şi au trimis-o aici. Dar ea e fericită aici, aşa că n-a mai făcut de mult nici o scenă. Nu pot decât să-mi imaginez că ceea ce s-a petrecut la bal a fost prea mult pentru ea. Lisa avea un aer trist. Chiar o plăcea pe Ruth, adăugă.

Allie dădu din cap.

–Cred că ai dreptate. N-am mai văzut-o niciodată până acum aşa. Nu ştiam ce să fac.

Lisa o prinse de mână şi i-o strânse.

–Biata de tine! Probabil crezi că Cimmeria e o casă de nebuni. Dar, să ştii, chiar nu e. Oricum, nu de obicei.

–Nu-ţi face probleme! Allie îşi puse mâna peste palma Lisei. Când te lasă să pleci de-aici?

Lisa ridică din umeri.

–Nu mi-a spus nimeni.

Allie se uită la ceas şi se ridică.

–Cred că ar trebui să plec să văd ce se mai întâmplă. Lucrurile au fost atât de ciudate în ultimul timp. Am senzaţia că, dacă nu sunt acolo, întreaga şcoală ar putea pur şi simplu... să sară în aer. E aiurea.

Se apleacă să o îmbrăţişeze pe Lisa, care părea numai piele şi os în braţele ei, încât Allie abia îndrăzni să o atingă.

Lisa îi zâmbi.

–Mulţumesc că ai venit să mă vezi!

–O să mai vin, promise Allie. Dacă te simţi suficient de bine ca să te duci s-o vizitezi, Jo e la două uşi mai încolo pe coridor. Dar las-o mai întâi să se trezească din beţie.

În vreme ce închidea uşa, Allie o auzi pe Lisa spunând:

–Nu mă uita!...

CAPITOLUL 20

–Hei, Allie!

Vocea venea din camera de relaxare, pe lângă care Allie tocmai trecea întorcându-se de la infirmerie. Se întoarse şi-l văzu pe Lucas făcându-i semn să se apropie.

–Tocmai am fost la Lisa, spuse ea. Arăta bine.

–Super! exclamă el. Ştiu că voia să te vadă. A fost şi Jo?

Allie clătină din cap. „Încă nu ştie ce s-a-ntâmplat?"

–Ai vorbit cu Gabe de curând? îl întrebă ea pe un ton prudent.

–Nu, nu l-am văzut pe Gabe, şi nici pe Carter, nici pe Jo. Ştii ce-i cu ei?

Ea îşi coborî vocea.

–A fost o chestie azi-dimineaţă.

Şi îi povesti pe scurt ce se petrecuse pe acoperiş.

Lucas îşi dădu ochii peste cap.

–O, Doamne! Iarăşi?

Allie făcu un pas înapoi, surprinsă.

–Cum adică „iarăşi"?

–Jo făcea mereu chestii din astea. De-aia au şi trimis-o părinţii ei aici. Pur şi simplu are câte o cădere nervoasă. Bea prea mult, ia droguri, pe urmă fură Porsche-le cuiva, apare neinvitată la nunta vreunui străin... Ştii şi tu, atitudinea aia obişnuită de mami-nu-mă-iubeşte. Lucas nu părea deloc înţelegător. De-asta m-am şi despărţit de ea. Toată aiureala asta melodramatică de divă. La un moment dat te saturi.

–Crezi c-or s-o dea afară? întrebă Allie.

Lucas râse ca la o glumă.

–În nici un caz! Părinţii ei au o groază de relaţii şi de bani. Jo ar putea omorî pe cineva, şi tot ar ţine-o aici până la absolvire, ba i-ar mai face şi o petrecere de rămas-bun. Înainte ca Allie să apuce să spună ceva, Lucas continuă: Oricum, asta cel puţin explică unde sunt Jo şi Gabe – ea a dat din nou de belea şi bietul de el încearcă s-o ajute. Dar unde-i Carter?

Allie îi relată versiunea prescurtată a felului în care ea şi Carter nesocotiseră ora stingerii din seara trecută.

–Sper că n-o să aibă probleme prea mari, spuse ea când încheie.

–A, lui Isabelle o să-i treacă, nu-ţi face probleme! Pretinde ea că el e un elev ca toţi ceilalţi, dar toată lumea ştie că ţine la Carter ca la copilul ei. Lucas o privi cercetător. Da' de fapt ce-i între voi doi? Sunteţi împreună acum?

Allie se înroşi şi clătină din cap.

–Nu, sigur că nu! Suntem doar amici.

–Îhî. Lucas nu părea convins. Amici care se furişează după ora stingerii ca să fie singuri în pădure. Cel mai bun soi de amici.

Vorbise pe un ton de tachinare, şi Allie simţi cum se înroşeşte şi mai tare.

–Nu fi stupid! spuse ea. Oricum, acum nu ştiu unde e.

–Sper că Sylvain nu-i face zile fripte. Trebuie să fie foarte gelos că-ţi petreci timpul cu Carter acum, după ce i-ai dat lui papucii.

Allie rămăsese cu ochii în jos ca să-şi ascundă faţa îmbujorată, dar acum ridică repede capul.

–De unde ştii că i-am dat papucii?

Lucas zâmbi din nou.

–Allie, la Cimmeria nu există secrete, mai ales când e vorba de relaţii. Katie Gilmore e agasant de fericită de vineri seara şi împrăştie vestea că Sylvain te-a părăsit, spuse Lucas. Dat fiind că el e o jigodie mizerabilă, am presupus cu toţii că de fapt tu l-ai părăsit. Am avut dreptate, nu?

Allie încuviinţă din cap.

–Foarte bine. Tipul e un mare ticălos. Asta se întâmplă când ai părinţi miliardari, iar tu eşti unicul fiu. Lucas zâmbi răutăcios. Nu e destul de bun pentru tine. Carter e mult mai de treabă.

Allie încercă din nou să insiste că ea şi Carter erau doar prieteni, dar Lucas râse şi o întrerupse.

–Uite ce-i, trebuie să plec. Mă duc să văd dacă s-a-ntors Carter în camera lui. Sau Phil, sau altcineva. Sunt plictisit. S-ar putea să trebuiască să m-apuc de învăţat dacă nu se întâmplă nimic prea curând. Jalnic!

În vreme ce el îşi lua la revedere, se apropie de ei o fată înaltă, graţioasă.

–Spuneai cumva că s-ar putea să înveţi, Lucas? Te rog, renunţă! Altfel s-ar putea ca pământul să înceteze să se mai rotească, şi diseară avem paste. Nu vreau să le ratez.

Ea şi Allie se priviră o clipă întrebător, apoi Lucas îşi dădu seama.

–Ah, scuze, nu mi-am dat seama că voi nu vă cunoaşteţi. Allie Sheridan, ea e Rachel Patel. Rachel, ea e Allie. Ar trebui să staţi de vorbă. S-ar putea să vă înţelegeţi. Sunteţi amândouă ciudate.

–Nemernicule! spuse Rachel pe un ton afectuos.

Simţindu-se exclusă din tachinarea lor prietenească, Allie îşi studie pantofii, dar, după ce Lucas plecă, Rachel se întoarse spre ea cu un zâmbet larg care îi scotea în evidenţă dinţii albi perfecţi şi gropiţele din obraz.

–Lucas e un tip super. E genul cu care sunt atât de bună prietenă încât n-am putea niciodată să fim iubiţi. N-ai şi tu aşa un prieten?

Rachel avea pielea maro-aurie şi ochi migdalaţi şi îşi ţinea părul negru, lung şi ondulat, dat pe spate cu o bandă aurie îngustă, împletită. Zâmbetul îi era irezistibil şi Allie se trezi zâmbind şi ea.

–Bănuiesc că toate fetele au, spuse ea, gândindu-se la Mark, la Londra.

–Corect. Trebuie să fie o lege a naturii. Rachel o studie o clipă. O cunosc deci în sfârşit pe faimoasa elevă nouă despre care vorbeşte toată lumea.

Lui Allie îi plăcea vocea ei – avea o anumită dulceaţă, cu un vag accent din nord.

–Nimeni nu vorbeşte despre mine, spuse ea, stânjenită.

–Ba mă tem că da. De fapt, suntem colege la istorie, ştii? zise Rachel.

Allie încercă să-şi aducă aminte dacă o văzuse în clasă şi în minte îi apăru imaginea vagă a unei fete serioase care ştia întotdeauna răspunsurile la întrebările lui Zelazny.

–Porţi ochelari, spuse ea, pe un ton fără să vrea acuzator. Şi eşti superdeşteaptă, nu?

Rachel scoase din buzunarul cămăşii nişte ochelari eleganţi, cu ramă întunecată, doar atât cât să-i vadă Allie.

–Recunosc, sunt tocilara perfectă. Nu mă pot abţine. Şi pe-ăştia îi port doar ca să văd diapozitivele proiectate. Tăcu preţ de o clipă, apoi adăugă: Dar să ştii că lumea chiar vorbeşte despre tine.

Allie se strâmbă.

–Da, bun. Şi ce spune?

Încreţind fruntea, Rachel înşiră repede:

–Păi, mai întâi că erai prietena lui Sylvain, acum că nu mai eşti; că eşti prietenă cu Jo şi că acum Jo şi-a pierdut minţile; că tu eşti cea care a găsit trupul lui Ruth în noaptea balului... Făcu o pauză, apoi adăugă: Ceea ce, apropo, dacă e adevărat, e foarte nasol.

Allie coborî privirea şi Rachel scoase un şuierat printre dinţi.

–Dumnezeule! Îşi privi ceasul. Unde te duceai? Ai treabă?

Allie clătină din cap.

–Hai să mergem să mâncăm! spuse Rachel în vreme ce o porneau pe coridor. Povesteşte-mi tot. În afară de treaba cu Ruth, vreau să ştiu ce-i cu Jo Arringford. Ce s-a-ntâmplat? Chiar s-a aruncat de pe acoperiş? Bârfele astea sunt de-a dreptul incredibile...

*

Aşezată lângă Rachel într-un colţ liniştit al sălii de mese, în faţa unor ceşti cu ceai şi a farfuriilor cu sandviciuri, Allie se trezi că-i spune totul. Cum o găsise pe Ruth, apoi despre Lisa, ca şi tot ce se întâmplase pe acoperiş. Rachel ascultă cu atenţie fiecare cuvânt, fără să muşte măcar din sandviciul de pe masă. De ce îi putea spune ei lucruri pe care nu le spusese nimănui, Allie nu ştia. „Poate doar simt nevoia să vorbesc cu cineva care nu e băiat şi care nu are de gând să se arunce de pe acoperiş“, îşi spuse. Oricare era motivul, părea că nu se mai poate opri.

Rachel avea ceva esenţialmente onest. Părea să ştie totul despre Cimmeria şi în acelaşi timp să aibă o atitudine critică faţă de ea. Îi cunoştea de-a fir a păr pe toţi cei din şcoală şi totuşi în mod clar se ţinea la distanţă de cei mai mulţi dintre ei. Lucas părea să fie singurul ei prieten bun, dar, când Allie o întrebă de ce nu stătea la masă cu el, Gabe şi Jo, Rachel se strâmbă.

–Nu e locul meu, spuse.

Dar nu se pricepea doar să asculte. Se dovedi o adevărată cronicară mondenă a intrigilor de la Cimmeria.

–Cum de ştii toate chestiile astea? o întrebă la un moment dat Allie.

–Pur şi simplu ascult, răspunse Rachel. Ai fi surprinsă să-ţi dai seama câte poţi afla dacă stai tăcută şi te prefaci că-ţi vezi de-ale tale. Poate că o am în sânge. Tata e un soi de investigator.

–Adică poliţist?

–Cam ca un poliţist. Pentru că sala de mese se golise şi rămăseseră singure, Rachel o provocă: Uite, numeşte pe oricine din şcoala asta şi eu o să-ţi spun totul despre el sau ea – ce se ştie sau se bănuieşte.

–Serios? râse Allie.

–Serios.

–Bine... Katie Gilmore, spuse Allie.

Rachel zâmbi.

–Bună alegere. Extrem de bogată. Tatăl ei e bancher de investiţii, locuieşte în Kensington, i-o trage menajerei. Îşi mituieşte copiii cu vacanţe în Seychelles, iar pe mama lor cu un AmEx negru. Rachel îşi turnă un pahar de suc şi continuă: Fratele ei a terminat aici anul trecut, acum merge la Oxford, unde învaţă să facă bani exact ca tăticul lui.

–Impresionant, spuse Allie, cu o privire plină de admiraţie. Şi Jules?

Rachel încuviinţă din cap.

–Jules Matheson. Foarte deşteaptă, foaie matricolă impecabilă, arată ideal – fiinţă perfectă. Deşi puţin cam înfricoşătoare. Tatăl ei e avocat al Coroanei. Fratele ei a fost şi el aici acum câţiva ani, tocmai a terminat cu lauri istoria antică la Cambridge. O familie perfect curată. Vrei să ştii şi despre Jo?

Înghiţind cu greutate, Allie ezită înainte de a răspunde. I se părea că ar fi fost un gest de trădare. Dar Jo nu-i spusese niciodată prea multe despre ea. Şi, după tot ce se întâmplase...

–Da, răspunse.

–Jo Arringford, depănă Rachel. Fiica bancherului şi fostului ministru Thomas Arringford, care acum este director la Fondul Monetar Internaţional şi locuieşte în Elveţia, dar are case în Knightsbridge, Cape Town, Saint Tropez... peste tot. Părinţii sunt divorţaţi. Tati are o nouă soţie care e cu doar şase ani mai mare ca Jo. Mami locuieşte în cea mai mare parte a timpului în casa din Saint Tropez. Are un frate, de opt ani, la Eton[1]. Foarte deşteaptă, note fără cusur. A avut trei căderi nervoase şi o încercare de sinucidere...

–Opreşte-te! spuse Allie, prea târziu.

–... acum un an şi jumătate, încheie Rachel.

–Jo a încercat să se omoare? şopti Allie.

Rachel încuviinţă din cap cu un aer sumbru.

–În vacanţa de Crăciun. Părinţii ei... nici unul n-a chemat-o acasă. A rămas aici... a luat nişte pastile.

---

[1] Cel mai faimos liceu de băieţi din Anglia, înfiinţat în 1440 (n.red.)

Allie simţi că i se face greaţă.

–Cum au...?

–Lucas a găsit-o – erau împreună de doar câteva luni. Rămăsese şi el aici ca să petreacă împreună Crăciunul. Fiindcă Jo n-a venit la cină în ziua de Crăciun, a urcat el în camera ei şi... Sărbători fericite, tuturor! Rachel oftă. I-au făcut spălături stomacale şi au trimis-o la un psihiatru. Lucas a fost alături de ea tot timpul. Când a început să-şi revină, s-au despărţit. Trei săptămâni mai târziu, Jo a-nceput să iasă cu Gabe.

–Nu-i de mirare... începu Allie

–Ce este? întrebă Rachel.

–După ce Jo..., Lucas nu părea surprins.

–Păi, da. Nici nu era, spuse Rachel sec.

–Dar de ce toată lumea – de ce *Lucas* – a rămas prieten cu ea?

–Ai văzut-o şi tu, răspunse Rachel. În nouăzeci şi nouă la sută din timp e cea mai plăcută şi mai inimoasă fată din lume. Lumea îi iartă restul de unu la sută. Şi, în plus, e de-a lor.

–De-a lor? întrebă Allie.

–Adică, familia ei e bogată, părinţii ei au învăţat aici, unii profesorii o cunosc de când era mică. E făcută pentru Cimmeria.

Allie tăcu o clipă, gânditoare, apoi o idee cumva dezgustătoare i se ivi în minte.

–Despre mine ce ştii?

Rachel păru că ezită.

–Eşti sigură că vrei să afli?

Allie încuviinţă din cap.

–O să rezist.

În mod clar stânjenită, Rachel se gândi bine înainte să răspundă.

–Bun. Ştiu foarte puţine despre tine şi nu am dovezi că informaţiile sunt reale. Făcu o pauză, părând să se scuze din priviri. Aşadar. Nimeni n-a auzit de numele Sheridan, aşa că nu urmezi tradiţia familiei – poate doar din partea mamei. Eşti copil unic la părinţi, din câte se ştie. Părinţii tăi lucrează pentru stat. Ai crescut în sudul Londrei. Ai cazier. Părinţii te-au trimis aici drept pedeapsă. Ai venit cu bursă. Tu ai găsit trupul lui Ruth.

Allie înghiţi cu greutate. Când lucrurile erau înşirate aşa...

–Doamne, par o ratată!

–Hai, n-am vrut să sune aşa. Rachel părea îngrijorată. Chiar nu ştiu multe despre tine. Nu cred că eşti o ratată.

Allie se gândi, apoi îi aruncă lui Rachel o privire provocatoare.

–Şi tu?

–Şi eu... ce? întrebă Rachel, nedumerită.

–Spune-mi ce se spune despre tine.

Rachel zâmbi.

–Echitabil. Bine, să vedem. Rachel Patel, fiica lui Rajesh şi Linda Patel. Născută în Leeds. Tatăl asiatic, mama nu. Tatăl a fost elev cu bursă la Cimmeria, acum e expert în securitate internaţională, lucrează pentru mai multe guverne. Chestii ultrasecrete. Face parte din Consiliul de administraţie al Cimmeriei, unde e *foarte* influent. Rachel are o soră, Minal, de doisprezece ani. Mama lui Rachel are două doctorate – a exagerat, după părerea mea – şi conduce o firmă privată de cercetări medicale într-un loc nu departe de aici, unde familia deţine un conac şi mai multe hectare. Rachel are note maxime la aproape toate materiile, mai ales la ştiinţele naturii, şi vrea să devină doctoriţă. E bine?

Allie zâmbi, dar ochii ei erau serioşi.

–E bine

Erau chit.

Jo nu apăru luni dimineaţă la ora de biologie.

Simţind că trebuie să ştie ce se petrece, Allie rămase după oră ca să-l întrebe pe Jerry unde era Jo.

–După cum ştii, Allie, Jo a încălcat grav Regulile, spuse el şi îşi scoase ochelarii cu ramă subţire de oţel. Aşa că a primit drept pedeapsă ceea ce noi numim exmatriculare internă.

–Ce-nseamnă asta? întrebă Allie.

El îşi şterse lentilele cu o batistă albă curată.

–Înseamnă că odată ce iese din infirmerie, trebuie să stea în camera ei. Lecţiile şi mesele i se vor aduce acolo, dar nu are voie să ia parte la activităţile obişnuite ale şcolii.

Allie îşi răsuci între degete tivul bluzei albe, reflectând.

–Şi cât timp o să fie... exmatriculată?

Jerry îşi aşeză din nou ochelarii pe nas.

–Doar o săptămână, atâta vreme cât respectă restricţiile, îşi face temele şi nu încalcă şi alte reguli.

–Pot s-o văd?

El clătină din cap.

–Mă tem că nu are voie să ia legătura cu nimeni. Se presupune că acest timp de izolare îi este necesar pentru a reflecta şi a studia.

Allie rămase cu privirile în pământ cât timp Jerry vorbi, dar apoi ridică ochii spre el, cu o faţă îngrijorată.

–E mai bine? Ieri nu era... ştii tu... în apele ei.

Ochii lui o priviră blânzi din spatele lentilelor sclipitoare.

–Mă tem că n-am văzut-o. Întreab-o pe Eloise sau pe Isabelle – ele o supraveghează în perioada de pedeapsă. Dar sunt convins că e în regulă.

Allie încuviinţă din cap.

–Mulţumesc, Jerry!

„Deci, Jo e pedepsită, dar nu dată afară“, îşi spuse Allie în vreme ce străbătea coridorul. „Lucas a avut dreptate.“

Se întrebă dacă Jo avea încă minţile rătăcite sau revenise la normal, apoi se simţi lipsită de loialitate că-şi pusese o asemenea întrebare. Dar nu putea pretinde că ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă nu o făcuse să se îndoiască de faptul că o cunoştea cu adevărat pe Jo.

Fiindcă rămăsese să vorbească cu Jerry, întârzie la engleză, şi, când intră în clasă, cei mai mulţi elevi erau deja la locurile lor. Se aşeză lângă Carter, care mâzgălea pe un colţ al caietului.

–Bună!

–Bună şi ţie! îi răspunse el şi ridică privirea pentru a-i zâmbi o secundă, apoi se întoarse la desenul lui.

–Unde ai fost? îl întrebă Allie, scoţându-şi cartea din geantă. Nu te-am mai văzut de ieri-dimineaţă.

El îi aruncă o privire plină de înţeles.

–Ştii tu! Treburi.

Ea ridică din sprâncene, dar nu insistă.

–Jerry zice că Jo e în arest la domiciliu o săptămână, spuse ea, frunzărind paginile cărţii.

–Aşa-i trebuie! răspunse el, adăugând apoi: Nici cămaşa de forţă nu i-ar strica.

–Bună dimineaţă, clasă! se auzi vocea lui Isabelle, eliberând-o pe Allie de nevoia de a riposta. Am citit recent din opera lui T.S. Eliot, iar săptămâna trecută v-am rugat să citiţi o operă care l-a influenţat considerabil, rubaiatele lui Omar Khayyam, în bine-cunoscuta transpunere a lui Edward FitzGerald. Am discutat vineri despre traducere...

După tot ce se întâmplase în weekend, Allie nu mai ţinea minte absolut nimic din ora de vineri. Trebuia s-o creadă pe Isabelle pe cuvânt.

–Haideţi să începem cu fragmentul meu preferat, Catrenul LXIX. Claire, se întoarse ea către blonda minionă şi drăguţă, poţi să ni-l citeşti, te rog?

Allie simţi o strângere de inimă – gelozie amestecată cu un sentiment de vinovăţie, Claire fusese partenera lui Carter la bal, şi de atunci Allie o evitase. Îşi amintea de privirea ei atunci când ridicase ochii spre Carter cu un soi de adoraţie. Dar în clipa aceea, Carter se uitase la Allie.

În picioare, Claire citi cu o voce dulce, ca de clopoţel:

Un joc de şah e viaţa. Destinul singur joacă.
Iar noi suntem pionii. Vrând de urât să-i treacă,
Ne mută, ne opreşte, un timp ne mută încă,
Şi apoi în cutia Neantului ne-aruncă.[1]

---

[1] În vol. *Rubaiyatele lui Omar Khayyam*, traducere de George Popa, Ed. Timpul, Iaşi, 2001, p. 55 (n.red.)

*

–Mulţumesc, Claire! spuse Isabelle.

Aşezându-se, fata aruncă o privire plină de speranţă către Carter, dar el îşi ţinea ochii coborâţi în caiet.

„Ce încurcătură“, îşi spuse Allie, desenând o inimă neagră pe o pagină goală de caiet şi apoi străpungând-o cu o săgeată.

Isabelle se rezemă de o bancă.

–Acesta este un text aproape existenţialist – cei mai mulţi dintre voi îşi amintesc probabil teoriile de bază ale existenţialismului studiate la începutul acestui trimestru, şi, dacă nu, mergeţi la bibliotecă, pentru că toate astea vor fi la test –, un text care îmi place atât pentru viziunea sa sumbră asupra vieţii, cât şi pentru umorul său negru. Echilibrul între cele două este aproape unic. Aşadar, ce credeţi că spune autorul?

Allie citise fragmentul duminică, şi atunci îi venise în minte lecţia de şah eşuată a lui Jo, din urmă cu câteva săptămâni. Dar, înainte să apuce să ridice mâna, auzi, spre surprinderea ei, vocea lui Carter. Nu crezuse că era atent.

–Cred că spune că nu suntem decât nişte pioni. Şi că soarta decide ce ni se întâmplă – cu cine ne căsătorim, când murim. Şi totuşi, cum rămâne cu capacitatea noastră de alegere? Noi nu luăm decizii? Asta nu e un fel de putere?

–Exact, spuse Isabelle. Pe de altă parte, nu sunt alegerile noastre personale influenţate de ceea ce ne rezervă soarta?

–E absurd, se auzi vocea distinctă a lui Sylvain venind din fundul clasei, şi Allie se răsuci ca să se uite la el. Totul depinde de noi. Puterea e în mâinile noastre. Soarta nu există. Cum ar putea să existe?

–Tipic, murmură Carter.

Sylvain îl privi mânios.

–Ce vrea să însemne asta, Carter?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Isabelle păşi între ei.

–Mă bucur că amândoi luaţi poezia atât de în serios, dar elevii nu s-au certat niciodată la orele mele din cauza lui Omar Khayyam şi nu vreau să se certe nici acum. Ca atare, cred că am epuizat discuţia despre fragmentul meu preferat. Următorul pasaj la care aş vrea să ne uităm...

Pe parcursul săptămânii care urmă, şcoala reveni la un soi de normalitate chinuită. Mirosul de fum dispăru treptat şi începură lucrările de renovare a sălii de festivităţi. O benă apăru în faţa aripii de vest, iar elevilor li se ceru periodic să evite coridorul principal între sala mare şi benă. Zgomotul agasant al ciocanelor şi burghielor deveni curând un element obositor al vieţii de fiecare zi.

Lisa plecă acasă pentru a se reface, şi, fără ea şi Jo, Allie ajunse să-şi petreacă cea mai parte a timpului cu Rachel. Asta însemna că stătea aproape mereu în bibliotecă, deoarece Rachel părea să locuiască acolo. Aşa că nu fu deloc surprinsă când Rachel îi propuse să meargă amândouă în bibliotecă vineri după-amiază ca să înveţe. Lucas veni şi el, cam fără tragere de inimă, pe motiv că avea de predat o lucrare luni şi nici măcar nu se uitase pe manual.

Rachel se dovedise o tovarăşă ideală de studiu la ştiinţele naturii.

–Chiar că eşti o tocilară! se minună Allie, strâmbându-se când Rachel, cu ochii scânteind de interes, îi explică structura anatomică a teniei.

Ridicând privirea din cărţile lui, Lucas remarcă:

–De ce crezi tu că m-am lipit de ea? Nu c-ar fi cine ştie ce persoană amuzantă.

Rachel îi trase un cot în coaste şi se întoarse către Allie.

–Sunt bună la ştiinţele naturii, dar tu poţi să mă ajuţi la franceză. La franceză în mod cert *nu* sunt bună.

–Nu pronunţa cuvântul „franceză“ în faţa lui Allie! o avertiză Lucas.

Cum amândouă îl priviră nedumerite, el rosti din vârful buzelor „Sylvain“.

–O, nu! exclamă Allie şi îşi ascunse faţa în mâini.

–Prea curând? întrebă Lucas.

Allie dădu din cap, dar Rachel îşi reţinea cu greu râsul.

–Ce-i? făcu Allie.

–Păi, pufni Rachel, ai rupt-o cu *Sylvain*. E ca şi cum ai fi rupt-o cu... nu ştiu, Dumnezeu sau ceva de genul ăsta.

Ea şi Lucas chiţăiau acum fără să se mai poată opri.

–Aproape toate fetele din şcoala asta vor să fie cu el, şi tu tocmai i-ai dat papucii.

Allie simţi că se aprinde la faţă şi se uită în jur, verificând că nu îi auzise nimeni.

–Nu vrei să taci? şuieră ea. Serios!

În timp ce camarazii ei încercau să se potolească, iar Rachel îşi ştergea lacrimile de la ochi, Allie întoarse paginile cărţii, încruntându-se.

–A fost dezgustător, murmură ea pe un ton defensiv.

Afirmaţia ei declanşă o nouă rundă de hohote din partea lui Rachel şi Lucas, doar că de data asta Allie se trezi că râde şi ea cu ei. Era, trebuia să recunoască, destul de caraghios. Într-un fel extrem de neplăcut.

În seara aceea, după cină, sătulă de bibliotecă, Allie se retrase în camera de relaxare ca să-şi citească tema la engleză. Chiar şi după o săptămână de muncă intensă, tot rămăsese în urmă cu lecţiile. În ciuda incendiului şi a morţii lui Ruth, profesorii îşi sporiseră pretenţiile, şi Allie avea o grămadă de capitole de citit. Dar la ora nouă era deja pe jumătate adormită, ghemuită într-un colţ al încăperii într-un fotoliu adânc de piele lângă pianul la care nu se cânta. Stătea cu capul rezemat într-o mână, iar cuvintele de pe pagină începuseră să-i joace în faţa ochilor. Când înaintea ei apăru un bileţel frumos împăturit, îi trebuiră câteva clipe ca să înţeleagă ce se întâmpla.

–Amicul tău Carter m-a rugat să ţi-l dau, şopti Lucas, subliniind sarcastic cuvântul „amic“.

–Ce? El unde e? întrebă Allie, îndreptându-se de spate şi uitându-se în jur.

Lucas ridică din umeri.

–Am trecut pe lângă el în hol acum câteva minute. Tre’ să plec. Jucăm crichet afară, în faţă.

Furişând o privire în jur ca să se asigure că n-o vede nimeni, Allie desfăcu pagina ruptă dintr-un caiet. Scrisul ordonat al lui Carter umpluse doar câteva rânduri în centru.

Allie
Trebuie să vorbim.
Vino la 9.30 în bibliotecă. O să fiu în
secţiunea de latină, în colţul stâng din spate.
Ai grijă să nu te vadă Sylvain că mă cauţi!
C

Allie simţi cum bătăile inimii i se înteţesc. Imediat ce parcurse mesajul, îndoi biletul şi îl strecură între paginile cărţii.

Următoarele douăzeci de minute se scurseră încet. Încercă să citească, dar nu reuşea deloc să se concentreze. În cele din urmă, la nouă şi douăzeci şi cinci, îşi adună lucrurile şi, întinzându-se dramatic pentru a arăta cât era de obosită, în caz că o privea cineva, se ridică din fotoliu.

– Cred că mă duc să mă culc, spuse ea fără să se adreseze cuiva anume şi se îndreptă către uşă.

Odată ieşită în coridor, se opri şi îşi frunzări hârtiile, aşteptând să vadă dacă o urmase cineva afară. Fiindcă nimeni nu venise după ea, o luă către bibliotecă, oprindu-se să arunce o privire peste umăr înainte de a deschide uşa.

Încăperea era plină, dar tăcută, şi, păşind peste covorul moale, Allie îşi răsfoia caietul de parcă ar fi căutat ceva. Se uita când şi când la cota de pe cotoarele cărţilor, apoi, ca şi cum n-ar fi găsit ceea ce voia, trecea mai departe.

„Ar trebui să mă fac actriţă“, îşi spuse. „Sunt foarte convingătoare.“

Trecu pe lângă peretele cu lambriuri bogat ornamentate unde se aflau cubiculele pentru elevii din ultimul an, cu picturile lor murale ciudate, apoi merse mai departe, către secţiunea limbilor vechi. Cu cât înainta mai mult, cu atât vedea mai puţini cititori. Când ajunse la rafturile aliniate pe peretele din spate, nu mai văzu pe nimeni.

Neştiind prea bine unde se aflau cărţile de latină, cercetă mai multe şiruri de rafturi, trăgând pe alocuri câte o carte grea pentru a-şi da seama în ce limbă era. Dar, deşi descoperi o mulţime de cărţi prăfuite, legate în piele, în greacă şi rafturi întregi în arabă, nu găsi nimic în latină.

–De ce-au ascuns cărţile în latină? murmură ea. Din vreun soi de farsă intelectuală? Adică, dacă vrei să citeşti în latină, trebuie să te duci la...

–Allie!

Şoapta care îi întrerupse gândurile venea de undeva din faţa ei, dintr-un colţ foarte întunecat al încăperii.

–Carter?

Lumina era foarte slabă. Allie miji ochii ca să vadă cine vorbise, când o mână se ivi din umbră şi o trase în spaţiul dintre două dulapuri înalte.

–O, Doamne! spuse Allie. Un simplu „bună“ era de ajuns.

Carter nu zâmbi.

–Îmi pare rău! spuse. Am vrut doar să te trag încoace înainte ca toată lumea din bibliotecă să înceapă să se întrebe ce cauţi în secţiunea limbilor vechi, vorbind singură.

–O lucrare despre Roma antică pentru ora de istorie.

Allie era încântată de alibiul ei, dar Carter nu păru impresionat.

–Suntem la lecţia despre Cromwell.

–Eu lucrez în avans, se apără ea. Trebuie să studiem şi Roma la un moment dat.

–Eşti foarte convingătoare.

Ea îi privi chipul serios şi inima i se strânse.

–Ce s-a-ntâmplat, Carter? Ce-i tot misterul ăsta? De ce n-ai venit pur şi simplu după mine în camera de relaxare?

–Uite ce-i, e o problemă, spuse Carter şi îşi încrucişă braţele, apoi se rezemă cu spatele de un dulap, ca şi cum ar fi vrut să pună distanţă între ei doi.

–Bun, spuse ea. Ce problemă?

–De acum înainte, dacă cineva te întreabă ce-ai văzut vineri noapte, spui că Ruth s-a sinucis, bine?

Allie deschise gura să protesteze, dar el ridică o mână şi continuă:

–Pentru că, în ochii tuturor, ea asta a făcut, da? S-a sinucis.

Între ei se lăsă tăcerea. Allie se gândea la cuvintele lui. În cele din urmă spuse:

–Dar eu ştiu că nu-i adevărat.

–Chiar ştii? spuse el. De unde ştii? Graţie îndelungii tale experienţe în medicină legală? Era întuneric, Allie. Ai văzut sânge. Te-ai speriat. Dar n-ai cum să ştii precis dacă Ruth s-a omorât sau nu. Aşa că nu mai face pe detectivul!

–Isabelle te-a trimis să-mi spui asta? îl întrebă ea furioasă.

–Nu m-a trimis nimeni.

Ea se uită în ochii lui, căutând vreun semn de eschivare, dar el nu-şi feri privirea.

O apucă de mână.

–Sunt de partea ta, Allie. Chiar sunt!

–Atunci nu înţeleg! spuse ea, smulgându-şi mâna. De ce faci asta? Ştiu bine ce-am văzut.

El se apropie de ea.

–Ascultă, Allie, se zvoneşte că tu erai cu Ruth când a murit.

–Că eu... Ce?

Allie se holbă la el.

–Şi că ai fost ultima persoană care a văzut-o în viaţă şi singura persoană care i-a văzut cadavrul.

Allie clătină din cap.

–Eu nu...

Carter îşi alese cu grijă următoarele cuvinte.

–Allie, se zvoneşte că tu ai avut de-a face cu moartea lui Ruth.

CAPITOLUL 21

În dimineaţa următoare, Allie coborî scările la exact şase şi patruzeci şi trei de minute. Avea părul strâns frumos la spate într-o coadă de cal care îi sălta la fiecare pas. Părea trasă la faţă, dar hotărâtă.

După ce se despărţise de Carter cu o seară în urmă, se dusese la baie şi îşi dăduse cu apă rece pe obraji. Rămăsese acolo un timp, privindu-se lung în oglindă, repetându-şi în minte discuţia lor.

–Cum poate cineva să creadă că am vreo legătură cu moartea lui Ruth? îl întrebase, speriată. E o nebunie! Nici n-o cunoşteam. De ce-aş fi vrut să-i fac rău?

–E o înscenare, Allie, spusese Carter, şi faţa i se întunecase. Se mai spune şi că ai îmbătat-o pe Jo pe acoperiş, că ai probleme... psihice. Când ea deschisese gura să protesteze, Carter ridicase o mână ca s-o oprească. Cei care împrăştie asemenea zvonuri ştiu că nu sunt adevărate. Vor să-ţi facă necazuri.

–Dar de ce? De ce-ar vrea cineva să-mi facă rău?

–Unii se simt ameninţaţi de tine.

–Cum aş putea eu să reprezint un pericol pentru cineva? întrebase ea pe un ton jalnic. Sunt un nimeni.

–Ţi-am mai spus că nu cred că e adevărat, spusese el. Şi nu sunt singurul.

–Nu înţeleg. Allie îşi trecuse mâinile prin păr, apăsându-şi cu putere degetele pe tâmple. Părinţii mei sunt funcţionari la stat. Nu sunt oameni bogaţi. Cei mai mulţi elevi de aici sunt copii de milionari. Cum ar putea să se simtă ameninţaţi de mine?

–Asta trebuie să aflăm, spusese Carter.

După discuţie, Allie nu mai putuse să doarmă. Neliniştită, se ridicase din pat la ora două şi deschisese fereastra pentru ca aerul proaspăt să intre în cameră. Apoi o închisese o oră mai târziu, pentru că i se făcuse frig. La un moment dat, auzise paşi trecând pe lângă uşa ei, apoi din nou tăcere.

Îi venise în gând de mai multe ori: „Să fie oare Rachel? Am avut încredere în ea. E singura care ştie totul. N-am mai spus nimănui altcuiva. Ei îi place să bârfească, dar n-ar... Sau...?“

Iar acum trebuia să treacă de micul dejun.

Coborând în sala de mese cât mai devreme în dimineaţa de sâmbătă, Allie spera să evite să dea ochii cu cea mai mare parte a elevilor. Ea şi Carter stabiliseră că trebuia să-şi vadă de viaţa ei ca şi până atunci. Dar Allie chiar n-avea nici un chef să dea nas în nas acum, de pildă, cu Katie Gilmore.

Când intră, nimeni nu păru să-i dea atenţie şi, în vreme ce îşi umplea farfuria cu cereale şi pâine prăjită, îşi îngădui să se simtă uşurată. „Poate că zvonurile astea n-or să fie mare brânză.“

Se uită prin cameră după tovarăşii ei obişnuiţi de masă, dar venise prea devreme şi nici unul nu era acolo.

–Hei, Allie! Vino să stai cu mine!

Rachel era singură la o masă aflată în partea dreaptă a sălii.

Allie ezită o clipă, şi în minte îi reveniră din nou, odioase, gândurile din noaptea trecută. Dar ar fi părut ciudat dacă nu se ducea lângă Rachel.

„Ea care cunoaşte cel mai bine bârfele din şcoală. Dacă nu pomeneşte nimic de zvonurile astea, o să ştiu că ea a fost.“

Se îndreptă către Rachel şi îşi puse mâncarea pe masă.

–O clipă am crezut că va trebui să stau singură, spuse.

–Eu întotdeauna vin aici devreme, spuse Rachel. Tata mi-a vârât în cap chestia asta cu sculatul devreme încă de când eram mică, şi acum cred că m-am obişnuit aşa. Rezultatele unei educaţii autoritare nu sunt niciodată bune.

Rachel îşi făcuse un sandvici cu pâine prăjită, ouă şi brânză, şi, în vreme ce-şi turna lapte peste cereale, Allie nu putu să nu o admire cum îl devora în mod sistematic.

–Micul tău dejun arată mai bine ca al meu, remarcă ea.

–Cea mai importantă masă a zilei, dragă prietenă, spuse Rachel, mestecând. Apropo, ştii că unii împrăştie un zvon de-a dreptul naşpa despre tine?

Allie încremeni cu lingura în aer, la jumătatea drumului către gură.

–Am auzit câte ceva, spuse ea prudentă. Am înţeles că e o stupizenie.

Rachel încuviinţă din cap.

–Povestea cu „Allie criminala psihopată“? Cel puţin asta am auzit eu. Mi-a spus-o Sharon McInnon, o ştii?

Allie clătină din cap.

–Oricum, continuă Rachel muşcând din sandviciul ei, i-am zis să se ducă naibii.

Allie se simţi inundată de un val de uşurare. „Deci n-a fost Rachel. Ştiam eu că nu e ea!“

–Şi ea ce-a zis? întrebă.

–N-a zis nimic, răspunse Rachel Cred că s-a obişnuit să-i tot spun asta pentru că e o fiinţă oribilă.

Chicotiră amândouă, dar Allie era prea îngrijorată ca să se poată relaxa cu adevărat.

–Cine împrăştie zvonurile astea, Rachel? întrebă ea. Sunt nişte minciuni dezgustătoare – cine crezi că ar face aşa ceva?

–Am încercat să-mi dau seama toată dimineaţa, spuse Rachel, încruntându-se. Nu-ţi face griji! Îi dau eu de cap.

Allie înălţă ceaşca de ceai.

–Dacă te am de partea mea, Rachel, n-au nici o şansă.

Dar, din cine ştie ce motiv, nu era întru totul liniştită.

După micul dejun, o porni pe coridor, pierdută în gânduri tulburi.

„Acum pot să am încredere în Rachel, nu?“

Aproape ajunsese la scări când vocea tăioasă a lui Katie sfâşie liniştea dimineţii de sâmbătă.

–Ce faci, criminalo? Cum te simţi în dimineaţa asta?

Allie se răsuci pe călcâie ca s-o privească în faţă.

–Du-te dracu', Katie!

–Ce limbaj. Buzele perfecte ale roşcatei se arcuiră într-un zâmbet plin de răutate. Ar fi trebuit să ne dăm seama că, dacă te primesc în şcoala asta, totul o să se ducă de râpă.

Cercul ei de acolite, toate la fel de înţepate, chicoti în jurul ei, şuşotind răutăcios în vreme ce aştepta răspunsul lui Allie.

–Ce vrei să spui, Katie? întrebă Allie, străduindu-se să-şi păstreze calmul în ciuda furiei care o năpădise.

Încerca să facă faţă situaţiei în mod elegant, dar dorinţa copleşitoare de a-i trage una în nas lui Katie începea să pună stăpânire pe ea. Strânse pumnii.

În vreme ce Allie se lupta cu ea însăşi, Katie se mai apropie puţin.

–Am auzit că faci urât la furie, spuse ea, cu o voce joasă şi plină de răutate. Asta s-a-ntâmplat şi cu Ruth, Allie? Te-a supărat? Te-a înfuriat?

Allie simţi cum pumnul îi zvâcneşte înainte să-şi dea prea bine seama ce face, dar nu apucă să atingă nasul obraznic al lui Katie pentru că cineva o apucă din spate şi o trase înapoi atât de repede încât o clipă picioarele ei nu mai atinseră pământul.

–Katie, n-ar trebui să fii acum în baie, băgându-ţi degetele pe gât şi vomând? se auzi vocea catifelată a lui Sylvain în vreme ce Allie se smucea în braţele lui.

Katie îl privi uluită, ca şi cum nu-i venea să creadă.

–Nu pot să cred că vorbeşti serios, Sylvain. Ce faci? De ce îi iei apărarea fiinţei ăsteia insignifiante? Ce naiba vezi la ea?

Allie încetase să se zvârcolească, dar el continua să o ţină strâns. Trupul lui cald lipit de al ei îi aducea în minte amintiri neplăcute.

–Văd pe cineva cu mai multă clasă decât o să ai tu vreodată în viaţa ta mizerabilă, răspunse el, şi ochii lui albaştri măsurară întregul ei grup de prietene. Şi asta e valabil pentru voi toate, adăugă. Acum vedeţi-vă de treaba voastră!

După un moment de nehotărâre, stolul de fete o luă către sala de mese. Katie mergea în fruntea lor, cu capul sus.

Abia când dispărură cu totul, Sylvain îşi slăbi strânsoarea şi se dădu în spate.

–Îmi pare rău că nu m-ai lăsat s-o pocnesc, spuse Allie, nerecunoscătoare.

–Mi-a trecut prin minte să te las, replică el.

–E dezgustătoare. Eu ... În fine. Allie îşi frecă vârful pantofului de podea, evitându-i privirea. Mulţumesc! adăugă ea.

–Cu plăcere. Dar mă tem că de acum o să ai şi probleme. Zvonurile astea sunt... – Sylvain îşi roti un deget în aer – peste tot. Şi ea o să se folosească de ele împotriva ta.

–Ştiu, răspunse Allie. Aş vrea doar să ştiu cine răspândeşte asemenea vorbe.

El o privi cu seriozitate.

–Când toată lumea le repetă, cred că nu mai contează cine le-a spus primul. Dar sunt convins că au fost lansate de o elevă despre care se ştie că e geloasă pe tine.

Allie se uită furioasă spre uşa sălii de mese.

–Katie.

–Precum Katie, încuviinţă el.

–Ea e responsabilă de zvonurile astea, Sylvain?

–Nu ştiu precis. Dar aşa... am auzit. O să mă interesez. Şi, dacă aflu că aşa e, o să vorbesc cu Isabelle.

Allie nu voia să-i fie îndatorată, după ceea ce se întâmplase între ei. „Dar, dacă el ar putea împiedica înrăutăţirea situaţiei..."

–Ar fi bine, Sylvain.

–Sigur, Allie. Aşa cum spuneţi voi, britanicii, îţi sunt dator.

Allie se înroşi, dar el continuă, şi accentul lui deveni mai pronunţat pe măsură ce vorbea.

–Trebuia să-ţi spun asta. În seara balului îmi pare rău pentru cât de brutal... Ţi-am făcut rău, ştiu. Am greşit. Tu eşti altfel decât fetele cu care am fost până acum. Ştiu că pe tine nu te pot trata ca pe ele.

Obrajii lui Allie ardeau, dar îl privi în ochi.

–N-ar trebui să te porţi cu nici o fată aşa, Sylvain. Niciodată.

Spre surprinderea ei, el lăsă capul în jos.

–Ai dreptate. *Absolument.* Îmi cer iertare.

–Eu... Eu... nu-i nevoie, Sylvain! se bâlbâi ea.

Nu voia să-l ierte. Voia să rămână supărată pe el. Dar apoi în minte i se ivi un gând.

–Trebuie să ştiu un lucru, spuse. Mi-ai pus ceva în băutură în seara aia?

El păru oripilat, şi în acel moment Allie îşi dădu seama care era adevărul.

–Dumnezeule! Bineînţeles că nu! Drept cine mă iei? exclamă el.

–Îmi pare rău, spuse Allie. Dar trebuia să ştiu. Pentru că îmi amintesc totul ca prin ceaţă.

–Vinul de Cimmeria e tare, spuse el. Dacă nu eşti obişnuit cu el şi îl bei prea repede, ţi se urcă la cap. Şi te-am lăsat să bei prea repede, asta e adevărat. Şi am încercat într-adevăr să profit de situaţie. Ceea ce a fost urât din partea mea.

În faţa atitudinii lui umile şi aparentei sincerităţi, Allie nu mai avu de ales.

–Îţi primesc scuzele, Sylvain, spuse ea. Nu mai sunt supărată. Înainte însă ca el să poată răspunde ceva, Allie adăugă: Uite ce este, o s-o şterg de aici înainte să mă mai facă cineva „criminală“ sau să se scuze c-a fost cât pe ce să mă violeze la întâlnire, bine? N-aş mai putea suporta şi alte emoţii înainte de ora nouă.

Era gata să o ia la fugă către scări, când el îi spuse, cu privirea arzătoare:

–Ai grijă, Allie! Eşti înconjurată de pericole.

– Of, foarte bine, spuse ea cu o voce obosită. Chiar îmi doream să-mi spui aşa ceva.

Deşi Allie n-ar fi fost niciodată de acord cu o asemenea caracterizare, ceea ce făcu fu să se ascundă în camera ei cea mai mare parte a dimineţii. Dar la vremea prânzului îşi terminase toate temele şi se uita în jur, căutând ceva de făcut. Şi îi era foame.

Fiindcă nu se simţea în stare să mai facă faţă unei mese în sala aglomerată, se furişă la parter înainte să apară majoritatea elevilor, îşi luă câteva sandviciuri şi le băgă în geanta ei de şcoală, împreună cu câteva sticle de apă şi un măr.

Dar, în vreme ce traversa holul către intrarea din faţă, un grup de elevi mai mici trecu pe lângă ea şi Allie îl auzi pe unul dintre ei şoptind: „Uite criminala!“ Câţiva chicotiră, alţii se holbară la ea temători.

Ce putea face? Nu putea să lupte cu toţi. Aşa că merse mai departe, prefăcându-se că nu auzise.

Dar, câteva secunde mai târziu, în timp ce cobora treptele din faţă, una dintre prietenele lui Katie trecu pe lângă ea şi o ocoli pe departe, ca şi cum ar fi fost ciumată.

– Scârbos! spuse fata, măsurând-o din cap până-n picioare şi îndepărtându-se în viteză.

Cu capul sus, Allie merse mai departe. Dar pajiştea era plină de elevi care stăteau întinşi la soare şi ei i se păru că aude şoapte şi râsete peste tot. Curând o luă la fugă prin iarbă către pădure.

Departe de toţi.

Când ajunse la foişor, se opri să-şi tragă răsuflarea. Era complet gol – nu zări pe nimeni. Se aşeză pe trepte şi îşi lăsă capul pe genunchi, respirând încet până se linişti.

De ce i se întâmpla mereu acelaşi lucru? Pentru scurt timp crezuse că găsise un loc unde putea pur şi simplu să... existe. Unde era în siguranţă. Unde era aproape acceptată.

Dar întotdeauna se întâmpla la fel.

„Toată lumea se întoarce împotriva mea. Toată lumea mă părăseşte."

Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. Cu privirea pierdută printre copaci, îşi îngădui să se gândească la Christopher. El nu plecase pur şi simplu. Mai întâi o îndepărtase. Se purtase ca şi cum era ceva în neregulă cu *ea*. Ca şi cum n-o mai iubea.

Iar acum se întâmpla acelaşi lucru. Numai că de data asta era vorba de toată lumea.

„Mă rog. Aproape toată lumea."

Îl avea pe Carter. Şi poate că trebuia să aibă încredere în Rachel. Părea o fiinţă fundamental bună. Şi cel puţin deocamdată o avea şi pe Lisa. Şi poate chiar şi pe Lucas.

Aşa că... de data asta nu era singură.

După o vreme, îşi dădu seama că era într-adevăr leşinată de foame. Savurând pacea din poiana de lângă foişor, îşi întinse pătura pe iarbă şi îşi mâncă sandviciurile în bătaia soarelui – de una singură. Fără şoapte, fără râsete, fără zvonuri nebuneşti. Apoi se întinse cu capul pe geantă şi adormi în câteva minute.

Când se trezi, soarele văratic coborâse pe cer şi Allie era acum în umbra tot mai răcoroasă.

Îşi adună lucrurile şi o porni către şcoală fără prea mare tragere de inimă. După-amiaza ei de linişte fusese nespus de plăcută şi nu era pregătită să facă faţă din nou puhoiului de elevi.

Apropiindu-se de clădire, îşi dădu seama că era mai târziu decât crezuse – cei care stătuseră la soare dispăruseră de pe pajişte şi din hol auzea zarva din sala de mese. Trebuia să fie trecut de şapte. Toată lumea era la cină.

Urcând scările către camera ei, simţi un junghi de foame, apoi îşi aduse aminte că se gândise să pună deoparte un sandvici şi nişte biscuiţi pentru cină.

„Nu va trebui să dau ochii cu nimeni până mâine-dimineaţă."

Ştia că se poartă ca o laşă, dar nu-i păsa.

Însă, pe măsură ce seara se scurgea, imperfecţiunile planului ei deveniră evidente. Nu mai vorbise cu nimeni de la ora opt dimineaţă. Nu avea televizor, computer sau jocuri video. Citise toată ziua şi dormise ore în şir. La unsprezece treizeci stătea aşezată la biroul ei şi se uita afară pe fereastra deschisă, perfect trează şi foarte plictisită.

Luminile se aprinseseră în camerele din jur în ultima oră, când elevii se întorseseră de la jocurile pe care Allie le auzise desfăşurându-se pe pajişte. Cu o jumătate de oră în urmă, ascultase strigătul morocănos al lui Zelazny „Stingerea!", urmat de murmur de voci şi de zgomot de paşi pe coridor prin faţa uşii ei.

Căţărându-se pe birou, Allie ieşi afară pe pervazul ferestrei, mai puţin speriată decât ultima oară. Simţi cum fusta îi flutură pe coapse în briza răcoroasă a serii. Urmând drumul pe care i-l arătase Carter weekendul trecut, trebuia să treacă pe lângă câteva ferestre pentru a ajunge în locul unde acoperişul cobora în pantă lină şi ea putea sui. De acolo avea să-şi croiască drum în siguranţă către clădirea principală. De cealaltă parte, acoperişul cobora în acelaşi fel către o bordură care trecea pe lângă ferestrele băieţilor.

Dar unii elevi erau încă treji. Prin cele două ferestre pe lângă care trebuia să se strecoare înainte de a ajunge cu bine în relativa siguranţă a acoperişului se revărsa lumină.

Când se apropie de prima dintre ele, Allie aruncă o privire furişă înăuntru printr-un colţ al geamului. Lumina era aprinsă, dar camera părea goală, şi ea trecu repede pe lângă, respirând uşurată abia când se îndepărtă suficient. Următoarea fereastră era larg deschisă. Allie se apropie şi auzi voci şi râsete. Aruncă o privire înăuntru şi văzu trei eleve stând de vorbă. Una dintre ele, o fată drăguţă cu ten măsliniu şi păr negru şi drept până la umeri, stătea pe patul din faţa ferestrei. Allie o ştia, era una dintre acolitele lui Katie.

Celelalte două şedeau pe podea, cu spatele la ea. Chiar şi din spate, părul blond scurt o făcea pe Jo uşor de recunoscut. Fata de lângă ea avea o coadă de cal de un roşu strălucitor.

Katie.

„Ce caută Jo la ea? Credeam că e încă la infirmerie."

Uimită, Allie rămase agăţată de cărămizi şi încercă să-şi dea seama ce era de făcut. Fetele păreau relaxate şi puteau foarte bine să mai stea de vorbă ore în şir. Nu avea cum să treacă prin faţa ferestrei fără să fie văzută de fata de pe pat. Dar din locul acesta nu putea urca pe acoperiş. Era blocată.

Degetele o dureau de cât se ţinuse de cărămizi şi încercă să găsească o modalitate de a-şi schimba poziţia pe bordura îngustă ca să stea mai confortabil, aşa că nu fu foarte atentă la discuţia fetelor, până când cuvintele lui Katie plutiră afară pe fereastra deschisă şi lui Allie îi trebui un moment ca să-şi da seama despre cine vorbea.

–... şi cred că neapărat trebuie făcut ceva, spunea Katie. Isabelle n-are nici un drept să lase o asemenea fiinţă în libertate printre noi. Nu ştim nimic despre ea. Mai întâi Ruth şi pe urmă... Ar fi putut să te omoare pe acoperişul ăla, Jo. E un miracol că ai supravieţuit.

„Stai puţin! Ce tot spune?"

Allie aşteptă ca Jo să-i spună lui Katie că nu e în toate minţile.

–Am crezut că e prietena mea, zise Jo. Dar acum nu mai am deloc încredere în ea. Toată povestea aia de pe acoperiş a fost îngrozitoare. Puteam să mor.

„Ţi-am salvat viaţa!" Allie se uită furioasă la peretele din faţa ei, ca şi cum l-ar fi putut străpunge cu privirea.

–Sigur că puteai, răspunse Katie. Uită-te doar la ce s-a întâmplat cu Ruth. Nu e o coincidenţă că Allie nu s-a dus imediat după ajutor. A venit acolo sus ca să fie singură cu tine într-un moment când erai vulnerabilă. Numai Dumnezeu ştie cum ai scăpat cu viaţă!

–Era şi Carter acolo sus, interveni acolita ei, cu o decenţă surprinzătoare.

–Da, Carter m-a ajutat..., spuse Jo nesigură.

–Dar de ce n-a oprit-o să te împingă de pe acoperiş? întrebă acolita.

„Pe cine să împing de pe acoperiş? N-am împins pe nimeni!“

–Pentru că e îndrăgostit de ea.

Vocea lui Katie era plină de dispreţ, dar Allie simţi cum inima i se opreşte în piept.

„E îndrăgostit de mine?“ Zâmbi prosteşte către peretele vechi de cărămidă din faţa ei. „Serios?“

–Cariera lui aici s-a terminat, încheie Katie.

Zâmbetul de pe faţa lui Allie pieri.

–N-ar fi trebuit să-l acceptăm de la bun început, continuă Katie. N-am înţeles niciodată obsesia lui Isabelle pentru el. N-are ce căuta aici. N-are nici el dreptul prin tradiţie, aşa cum n-are nici ea. Standardele au ajuns foarte joase. O să-i spun tatălui meu – trebuie să intervină.

Tonul ei caustic păru să o amuze pe acolită.

–Asta ar trebui s-o sperie pe Isabelle, râse ea.

–Ar trebui. Tata e-n Consiliul de administraţie, spuse Katie. Şi, Jo, trebuie să-i scrii şi tu tatălui tău. Are o influenţă extraordinară. Spune-i ce s-a-ntâmplat pe acoperiş, cum o elevă nouă ţicnită a încercat să te omoare şi cum Isabelle n-a ridicat un deget ca să te protejeze.

Allie îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca Jo să-i replice că era o idee stupidă. Că nu vrea să aibă nimic de-a face cu asta. Că o cunoştea pe Allie şi că Allie merita să fie la această şcoală.

–Bine, răspunse Jo.

„Bine?“ îşi spuse Allie, simţindu-se trădată. „Bine? Fiinţă răsfăţată şi...“

Cineva bătu la uşă.

Allie se aplecă să se uite pe la marginea ferestrei. În pragul uşii stătea Jules.

–Katie, Ismay, puteţi veni cu mine puţin? Vreau să vorbesc cu voi.

Jules avea un aer sever, se gândi Allie, dar Katie îşi dădu ochii peste cap.

–Haide, Jules! Se ridică şi păşi pe lângă monitoare, cu un aer extrem de iritat. Ce plictiseală!

„Oare ce s-a-ntâmplat?“ se întrebă Allie, privindu-le cum ies din cameră.

Acolita, al cărei nume trebuia să fi fost Ismay, o urmă îndeaproape pe Katie. Jo ieşi încet după ele.

Deşi copleşită de dorinţa de a se năpusti în cameră şi de a cere o explicaţie de la fosta ei cea mai bună prietenă, Allie rămase unde era. Imediat ce fetele dispărură, trecu repede prin faţa ferestrei. Câteva secunde mai târziu, traversa acoperişul către clădirea principală şi apoi se lăsa în jos pe pantă către fereastra deschisă a lui Carter.

El stătea la birou şi lucra, şi n-o observă imediat.

Allie îl studie – pielea albă, părul negru şi drept, uşor ciufulit, felul în care genele lungi îi lăsau umbre moi pe obraji. Îi plăceau mâinile lui, cu degete lungi, dar puternice, cu unghii pătrăţoase şi curate.

Simţi o căldură neaşteptată străbătând-o în vreme ce îl privea.

„E foarte chipeş...“

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, Carter ridică privirea şi ochii li se întâlniră.

Surprins, el scoase un strigăt şi sări atât de repede în picioare încât răsturnă scaunul. Allie încercă să nu chicotească prea tare când îl văzu că se întoarce încet la birou şi se uită cu atenţie afară pe fereastră.

–Allie? Carter părea stânjenit şi supărat, deşi ea se gândi că supărarea avea probabil rolul de a-i ascunde stânjeneala. Ce naiba...?

–Bună! şopti ea. Nu pot să dorm. Nu vrei să ieşi afară să ne jucăm?

El deschise larg fereastra.

–Eşti nebună! Vino-năuntru înainte să cazi de-acolo!

–Katie e o mare *ticăloasă,* se plânse ea în vreme ce se cocoţa pe biroul lui.

Carter ridică o sprânceană.

–Nu te contrazic, răspunse.

– Tu nu ştii, spuse Allie, măsurând iritată cu pasul podeaua camerei. Am auzit-o de la o fereastră. Încearcă să „ne termine“, şi ne urăşte pe amândoi, şi îi vâră lui Jo în cap tot felul de gânduri îngrozitoare despre mine – că am încercat să o omor pe acoperiş. Cred că ea e sursa zvonurilor ălora oribile despre Ruth.

În vreme ce ea tuna şi fulgera, el închise fereastra în spatele ei, apoi ridică scaunul de lemn de pe podea şi îl propti sub clanţa uşii, încercându-l apoi ca să vadă dacă era bine fixat.

În cele din urmă, se întoarse din nou către ea.

– Spune-mi exact ce-ai auzit!

Ea îi povesti ce se întâmplase dimineaţă cu Katie şi prietenele ei, şi cum Rachel ştia deja bârfele la ora şapte dimineaţa. Carter miji ochii când ea pomeni de intervenţia lui Sylvain, dar nu spuse nimic. Când îi reproduse însă ceea ce auzise din camera lui Katie, el se întunecă la faţă. Allie îşi dădu seama că se străduia să rămână calm.

– Bun, deci există două posibilităţi, spuse el. Fie nu de la ea au pornit zvonurile şi ea doar profită de ele ca să răspândească şi mai multe prostii despre tine şi Jo, fie ea le-a lansat şi noua idee face parte din planul ei malefic. Carter îşi lovi palma stângă cu pumnul drept. O jigodie de bani gata!

– Şi ce-ar trebui să facem? întrebă Allie. Apoi, pentru prima oară, se uită în jur. Şi de ce e camera ta mai mare decât a mea?

El avea două rânduri de rafturi pentru cărţi, faţă de unul, cum avea ea, şi spaţiu pentru încă un scaun într-un colţ. Pereţii erau văruiţi la fel ca ai ei, dar ţesăturile şi covorul din cameră erau albastru-închis, dându-i o notă mai masculină. Allie observă că rafturile gemeau de cărţi ponosite şi că o minge de fotbal uzată poposise pe cel de-al doilea scaun. Arătă către patul frumos făcut şi el încuviinţă din cap. Ea se aşeză şi îşi întinse picioarele.

– Eu sunt de mai mult timp aici, spuse Carter, absent. Apoi trase scaunul şi se aşeză în faţa ei. Zvonurile astea sunt menite să-ţi provoace cât mai mult rău, poate chiar să te facă să pleci de la Cimmeria. Asta mie mi se pare o campanie. Vor să se descotorosească de tine.

Allie veni mai în faţă pe pat până când genunchii ei aproape că îi atinseră pe ai lui.

–Bine, Carter. Gata cu secretele şi toate celelalte prostii! A sosit momentul. Spune-mi adevărul despre şcoala asta!

–Allie...

El se trase de lângă ea, dar Allie îi ignoră privirea de avertizare.

–Nţ. Nu de data asta. O elevă *a murit*. Şi o altă elevă încearcă să-mi facă viaţa aici un iad. Din câte îmi dau seama, cel care a omorât-o pe Ruth poate să mă vizeze acum şi pe mine. Tu ştii multe lucruri. Se presupune că eşti prietenul meu. Aşa că spune-mi adevărul! Acum!

El traversă camera şi rămase sprijinit de perete, cu braţele încrucişate. Atitudinea lui relaxată de dinainte se transformase într-o nesiguranţă tensionată.

–Tu nu înţelegi, Allie. Nu pot. Dacă aş face-o – şi dacă ar afla cineva... Carter clătină din cap. Dar e de rău. Crede-mă!

–Cum pot să te cred dacă nu-mi spui adevărul? întrebă ea. Apoi murmură abia auzit: Poate că ar trebui să mă duc să-l întreb pe Sylvain...

Obrajii lui Carter se înroşiră. Veni către ea cu paşi mari şi se aplecă deasupra ei.

–Vrei să ştii ce însemni tu pentru Sylvain? Ei bine, ascultă aici! În fiecare an îşi alege o fată drăguţă din primul an, i-o trage şi pe urmă o lasă. Ăsta e stilul lui. Şi fiecare se crede *cu totul* specială. Ultima a plecat de la şcoală pe urmă, pentru că toată lumea râdea de ea. Numai că, atunci când părinţii ei şi-au retras generoasa donaţie către Cimmeria, Isabelle l-a avertizat să nu mai facă niciodată aşa ceva. Carter scuipa cuvintele, ca şi cum simpla lor rostire îl îngreţoşa. Aşadar, asta eşti tu pentru el, Allie. Cea mai nouă şi naivă cucerire a lui. Care crede că minunatul băiat bogat a ales-o pe ea. Exact pe ea.

–Încetează!

Allie îl împinse deoparte şi sări în picioare. Ea şi Sylvain tocmai se împăcaseră, şi el păruse realmente sincer.

–Dacă ăsta e adevărul, de ce nu mi-ai spus până acum, Carter?

Stăteau la doar câţiva centimetri unul de celălalt, amândoi furioşi. Ea îi simţea răsuflarea pe obraji.

–Am încercat, răspunse el. Doar că... eram convins că n-o să mă crezi.

Dar ea n-avea de gând să-l lase să scape aşa de uşor.

–Din câte aud, şi tu eşti tot un soi de crai. Cu ce se deosebeşte ceea ce face Sylvain de ceea ce faci tu?

El tresări, dar nu-şi feri privirea.

–Diferenţa este că Sylvain o face din răutate. Eu nu vreau să rănesc pe nimeni. Nu fac decât să caut persoana potrivită.

–Se zice că-ţi plac aventurile de-o noapte, spuse ea pe un ton acuzator.

–Şi cei care zic asta sunt cumva aceiaşi care spun că tu ai omorât-o pe Ruth?

Allie nu se gândise la asta.

–Ai dreptate, recunoscu ea. Atunci, spune-mi tu! E o minciună ceea ce se zice despre tine?

El o privi drept în ochi.

–Da, Allie. E o minciună. Sau cel puţin o exagerare. Am căpătat această... să-i zic reputaţie... pentru că, dacă ies cu o fată şi îmi dau seama că nu e persoana potrivită pentru mine, mă despart de ea imediat. Şi nu e niciodată persoana potrivită.

Ochii lui păreau să nu-i ascundă nimic. Allie nu vedea în ei decât vulnerabilitate.

–Nu vreau să rănesc pe nimeni. Chiar nu vreau. Caut doar persoana potrivită.

Stând atât de aproape de el, ea îşi imagină că îi simte căldura trupului străbătând spaţiul dintre ei şi, fără să-şi dea prea bine seama de ce, îşi ridică mâna, cu palma spre el, cu degetele desfăcute.

–Bine. Te cred. Îmi pare rău.

Carter îşi lipi palma de a ei.

–Mulţumesc! spuse el încetişor.

–Pentru ce?

–Pentru că mă crezi. Se uită apoi întrebător la mâinile lor. Ăsta e vreun soi de obicei din Londra?

Allie râse, iar el îşi împleti degetele cu ale ei. Ea simţi imediat cum pielea i se face de găină.

–Voi, adolescenţii ăştia din oraşele mari, aveţi tot felul de tradiţii aiurite, spuse el.

–Da, şopti ea, simţind un nod în gât. Voi, adolescenţii ăştia de la ţară, nici nu ştiţi ce pierdeţi.

–Am mai auzit asta. Şi ştii, într-o bună zi – Carter o trase de mână până când ea făcu un pas către el – chiar aş vrea să aflu.

Feţele lor erau atât de aproape acum încât gestul fu inevitabil – când el îi atinse uşor buzele cu buzele lui, ea scoase un mic geamăt, apoi îl cuprinse cu mâinile pe după gât şi îi trase capul în jos.

Căldura gurii lui i se răspândi ca un val prin corp. Cu un geamăt de abandon, el o îmbrăţişă strâns, iar buzele îi alunecară în săruturi moi ca aripile de fluture pe bărbia ei.

–Mi-am dorit să fac asta, îi şopti el în ureche, de atâta vreme!

Ea îşi simţi tot trupul vibrând şi îl trase mai aproape. Corpul i se încinse. Săruturile lui deveniseră mai insistente, de parcă ar fi vrut să o devoreze.

Deodată el se smulse de lângă ea cu un efort vizibil, îndepărtându-se cât putu de mult. Rămase lipit de peretele opus, cu ochii întunecaţi şi părul ciufulit de degetele ei.

Respira greoi şi ea ştiu ce-o să spună înainte ca el să deschidă gura.

–Doamne, urăsc să fiu raţional, dar ar trebui să...

–Nu, ai dreptate.

O clipă se priviră lung.

–Bun, spuse ea. Deci. Asta e.

–Da. Exact. Carter râse – un sunet cald, intim. Tu... rămâi acolo un minut, dacă nu te deranjează. Acum, despre ce vorbeam înainte să ne... întrerupem?

Zâmbetul lui avu asupra trupului ei o reacţie aproape la fel de intensă ca şi sărutul lui – Allie se simţea ca şi cum ar fi fost singura fată din univers. Îi era greu să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea.

–Cred... cred că te rugam să-mi spui adevărul, zise ea.

Surâsul lui dispăru. Ei îi păru rău, dar discuţia era necesară.

–Există motive pentru care nu ţi-am spus tot adevărul, Allie. Nu sunt vreun nenorocit care vrea să-ţi ascundă ceva.

–Asta am înţeles. Se liniştiseră, şi ea simţi că el chiar o asculta. Dar cred că trebuie să ştiu unde mă aflu. Ce e cu şcoala asta. Oamenii păţesc lucruri urâte. Nu vreau să mi se întâmple nimic rău, Carter.

El părea tulburat.

–Dacă îţi spun, îmi încalc un jurământ. Şi eu vreau să îmi ţin cuvântul dat. Măcar atâta se poate spune despre mine.

–Dar oare nu începi să te întrebi cui ţi-ai dat cuvântul? replică Allie. Spune-mi, Carter! Povesteşte-mi despre Night School! Şi îţi jur că n-o să spun nimic nimănui.

Ochii lui Carter îi cercetară chipul ca şi cum ar fi căutat un indiciu care să-i spună ce trebuia să facă. În cele din urmă, se aşeză pe scaun, făcându-i semn spre pat.

–Ai face bine să te aşezi, spuse el cu un oftat. O să ne ia ceva timp.

CAPITOLUL 22

–Primul lucru pe care trebuie să ţi-l spun este că nu ştiu totul, începu Carter. Sunt un novice, iniţiat, abia în trimestrul trecut. Trebuie să parcurgi un an întreg de pregătire înainte să poţi fi acceptat.

–Bine, spuse Allie, aşezată pe pat cu genunchii la piept şi privindu-l intens. Dar tu ai crescut aici. Trebuie să ştii ceva.

–Ştiu doar ce mi s-a spus, răspunse el. Şi sunt lucruri serioase. Carter îşi rezemă cotul de spătarul scaunului. Asta este prima treaptă către aderarea la o organizaţie mai mare. Copiii sunt recrutaţi la Cimmeria dinadins ca să intre în Night School, pentru că cei din organizaţia asta mai mare îi vor pentru tot restul vieţii, înţelegi?

Allie părea nedumerită.

–Oarecum...

–Bun, ceea ce vreau să spun e că începi Night School la Cimmeria, pe urmă o continui la Oxford sau la Cambridge – pentru că dacă eşti la Night School o să intri la Oxford, sau la Cambridge, sau la LSE[1], fără îndoială. Şi acolo eşti membru al unui club. Pe urmă, când termini facultatea, te duci şi lucrezi într-o companie condusă de un membru al organizaţiei. Şi în cele din urmă ajungi să conduci o companie care angajează oameni care au început în Night School. Şi faci ceea ce ţi se cere. Înţelegi? Chestia asta e *pe viaţă*.

Încruntată, Allie încerca să asimileze ceea ce auzea.

–Şi cum se numeşte grupul ăsta mai mare?

El clătină din cap.

---

[1] London School of Economics and Political Science, Academia de Ştiinţe Economice şi Politice din Londra (n.tr.)

–Habar n-am. Nici nu sunt convins că are un nume. Pur şi simplu... există.

–Aşadar... Allie încă procesa. Tu eşti acum în Night School şi, când termini Cimmeria, o să te duci, să zicem, la Oxford, unde o să intri în versiunea ei la nivel de universitate, pe urmă o să te duci să munceşti şi o să-ţi iei o slujbă... Nu înţeleg. Nu asta s-ar întâmpla oricum? La ce bun?

Carter îşi coborî vocea până ajunse să şoptească.

–Eu pot să-ţi spun doar ce ni se spune, Allie. Şi ce ni se spune e că Night School conduce lumea.

–Conduce... Allie îl privi lung, uimită. Cum adică?

–Adică preşedinţi, prim-miniştri, parlamentari, directori executivi, jurnalişti – oamenii pe care îi vezi la televizor, oamenii despre care citeşti în ziare, oamenii care conduc lumea – toţi au fost la Night School.

Pe măsură ce Carter înşira tot mai multe profesii, Allie îl privea cu tot mai mare îndoială.

–Cum? Toţi?

–Nu. Dar mulţi dintre ei. Şi la toate nivelurile. Night School conduce corporaţii media – ziare şi posturi de televiziune. Ministere. Armată. Totul. Este pretutindeni.

–Şi totul începe aici? întrebă ea, neîncrezătoare. Carter, e imposibil!

–De fapt, nu ştiu dacă doar aici. Primim mereu elevi care vin de la şcoli din alte ţări – cum e Sylvain.

–Deci, e ca un fel de imensă... conspiraţie?

–Da.

Uluită, Allie îi scrută chipul pentru a vedea dacă nu cumva era vorba de o glumă sofisticată. Dar nu văzu nimic.

–Şi cum funcţionează chestia?

El clătină din cap.

–Asta nu li se spune neofiţilor.

–Neo...?

–Neofiţi, explică el. Aşa suntem numiţi în primul an.

–Ce penibil! spuse ea sec. Şi atunci *ce* vi se spune?

–Aflăm despre esenţa marketingului – tot discursul despre „societatea puterii“ – şi un dineu fiţos cu câţiva tipi bogaţi, în smoching, care au fost cândva ca noi, spuse el.

–Bun, dar ce faceţi? întrebă ea, încreţindu-şi fruntea. Aici, la Cimmeria. Toată pregătirea asta pe care o faceţi, în ce constă?

El respiră adânc şi răspunse:

–Of, Doamne, e greu de explicat. Sunt nişte teorii despre război şi strategie, pe care ei le consideră fundamentale, aşa că... ştiu că sună ciudat, dar primul lucru pe care îl facem e să învăţăm să jucăm şah. Jucăm şah *zile* în şir. Şi ei ne vâră pe gât ideile astea cum că turele sunt războinicii şi pionii sunt infanteriştii...

–Stai puţin, am mai auzit chestia asta undeva. Allie îl privi lung. Jo mi-a spus exact aceleaşi cuvinte acum câteva săptămâni. E şi Jo...?

–În Night School? El păru stânjenit. Nu chiar. Tatăl ei este, şi insistă să fie şi ea, dar Isabelle consideră că nu e pregătită. Are ... problemele astea, ştii tu. Aşa că i-au făcut un soi de introducere la introducere, iar Gabe o ţine sub observaţie.

–Cum? Propriul ei prieten? Allie era îngrozită. O... spionează pentru tipii ăştia?

–Nu! protestă el, apoi făcu o pauză. Adică, ba da, într-un fel. Dar nu se preface doar că ţine la ea.

–Nu, replică ea sarcastic. Gabe n-ar face niciodată una ca asta.

El ridică mâinile în semn că se predă.

–Şi, continuă ea, după şah, vine... ce? Jocuri de război? Asta faceţi în pădure noaptea?

El încuviinţă din cap.

–Mai mult sau mai puţin. Pregătire de luptă, tehnici de acoperire, subterfugii. Chestii de genul ăsta.

–Ce aiureală! De ce vă învaţă aşa ceva? Sunteţi încă nişte copii.

–Războiul este o strategie în viaţă şi în afaceri. Iar unii dintre noi vom ajunge în posturi de comandă în armată.

În guverne. Carter ridică din umeri cu nonşalanţă, de parcă ar fi vorbit despre un test la matematică. Deci, asta e Cimmeria, într-o anumită măsură. Şi toţi din şcoala asta au legătură într-un fel sau altul. Carter o privi în ochi şi adăugă: În afară, se pare, de tine.

–În afară de mine, spuse ea.

–Deci, zise el, tu ce cauţi aici?

Allie rămase nemişcată, privindu-l lung. Apoi se trase spre marginea patului, pregătită oricând să ţâşnească de pe el.

–Nu ştiu, răspunse. Dar sunt pregătită să aflu. Eşti de partea mea?

–Teoretic..., spuse el prudent, da. Ce ai de gând să faci?

Allie se simţea însufleţită de un amestec de nerăbdare şi hotărâre.

–Ţi-aduci aminte că ieri în bibliotecă am decis amândoi că ar trebui să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, că nimeni nu bârfeşte despre mine, iar că tu o să încerci să afli ce se petrece?

El încuviinţă din cap.

–Deci, renunţăm la asta. Indiferent ce se petrece putem numai în cabinetul lui Isabelle. Hai să mergem acolo! Acum!

–În nici un caz! Carter era uluit. E o nebunie, Allie! Dacă ne prind în cabinetul ei, or să ne dea afară. Să nu te îndoieşti de asta! N-o să intrăm niciodată la o universitate bună. O să se ducă totul pe apa sâmbetei.

–Dar ştiu cum putem evita o asemenea situaţie, spuse Allie, sărind în picioare.

–Cum?

–Dacă nu ne prind.

O porni spre uşă.

–Allie...

Ea îi ignoră avertismentul şi deschise uşa, dar el se repezi înaintea ei şi o închise la loc.

–Stai puţin! îi spuse Carter, apoi o întrebă în şoaptă: Ce cauţi tu mai exact? Ce crezi că o să afli?

–Două lucruri, răspunse ea. De ce a murit Ruth. Şi de ce sunt eu aici.

El nu păru convins, dar ea îşi ridică bărbia cu un aer sfidător.

–Eu mă duc, Carter. Chiar acum. N-am de gând să o las pe mai târziu, sau să aştept ca, într-o bună zi, cineva să decidă să-mi dea informaţiile astea doar din bunătate. Asta n-are să se întâmple. Clar? Deci, vii cu mine? Sau e chiar atât de important pentru tine să fii viitorul preşedinte al companiei Cimmeria SA?

El o privi lung în ochi, apoi păru să se hotărască.

Şi deschise uşa.

CAPITOLUL 23

–E piciorul tău? Sau al altcuiva?

Şoapta lui Allie de-abia se auzi, părând să se topească în bezna adâncă din jur.

–Sigur că-i al meu, răspunse Carter tot în şoaptă. Al cui ar putea să fie?

Se îndreptau pe vârfuri prin holul cel mare de la scări către cabinetul lui Isabelle. În jurul lor, clădirea veche era neobişnuit de tăcută – nimic nu scârţâia şi nu se mişca. Parcă şi ea îşi ţinea răsuflarea.

Carter îi spusese că din pregătirea lor făcea parte şi patrularea elevilor din Night School pe coridoarele şcolii în timpul nopţii, dar nu în mod continuu. Aşa că, atunci când coborâseră, se ascunseseră într-o nişă de la primul etaj şi aşteptaseră până când două umbre trecuseră pe lângă ei, mai tăcute ca moartea.

După aceea, Carter socoti că aveau mai bine de o oră înainte ca patrula să se întoarcă. Aşa că se furişară în jos, având grijă să sară peste treapta scârţâitoare aflată aproape de picioarele scării.

Acum se aflau în faţa uşii aproape invizibile a cabinetului lui Isabelle. Aşteptară până când fură siguri că directoarea nu se afla înăuntru.

–De ce-ar fi aici? şopti Allie. E unu noaptea.

Carter ridică din umeri, dar expresia de pe faţa lui sugera că orice era posibil.

După ce ascultară şi nu auziră nimic prin uşă, Carter decise în cele din urmă că puteau să intre. Cu mâna pe mânerul uşii, o privi pe Allie în ochi.

–Trei, şopti el, doi, unu..., şi răsuci mânerul.

Uşa era încuiată.

Carter înjură încet şi Allie îşi înăbuşi un chicot.

–Planul B? întrebă ea.

El băgă mâna în buzunar şi scoase o sârmuliţă răsucită.

–Două minute, spuse. Cronometrează-mă!

Se apleca, băgă sârma într-o broască pe care Allie nu o vedea şi o mişcă uşor cu vârful degetelor până când, pe neaşteptate, yala cedă.

–Uau! Mai puţin de două minute, spuse ea, plină de admiraţie. Unde ai învăţat să faci asta?

El îi aruncă o privire.

–Unde crezi?

–La biserică?

Carter zâmbi şi împinse uşa care se deschise cu un geamăt.

–Da, într-adevăr, spuse el.

–Deci, şopti Allie, păşind în cabinetul directoarei, cum te face forţarea broaştelor un viitor prim-ministru mai bun?

Închizând uşa în urma lor, Carter luă un şal crem de caşmir de pe unul dintre scaunele de piele şi îl îndesă la baza uşii.

–Habar n-am, răspunse.

Apoi, cu un clic care păru să răsune în toată şcoala, aprinse o lampă mică. Rămaseră amândoi lângă birou şi se uitară roată prin cabinetul lui Isabelle, trecând cu privirea peste tapiseria cu inorog de pe un perete, peste covoarele orientale groase, peste rafturile înţesate cu cărţi şi reviste şi peste numeroasele dulapuri din lemn de mahon îngrijite. O ceaşcă goală de ceai, cu emblema Cimmeriei, rămăsese rătăcită pe birou, printre teancurile de hârtii. În aer se simţea vag parfumul de citrice al lui Isabelle.

–Mă simt ca un criminal, şopti Allie, dintr-odată nesigură.

–Ba nu te simţi, răspunse Carter. Am ajuns aici, hai să terminăm ce-am început!

Allie îi dădu dreptate. Era prea târziu să mai renunţe acum.

–De unde începem?

Allie vorbise ca pentru sine, dar Carter îi răspunse imediat:

–Eu mă ocup de rafturi. Tu uită-te prin dulapuri!

Preţ de jumătate de oră cercetară în tăcere, grăbiţi. Carter începu pe latura stângă a camerei şi trecu de la un şir de rafturi la altul, căutând ceva neobişnuit. Allie se aşezase pe podea, scotocind dulapurile joase.

Primul conţinea în principal dosare cu acte legate de administrare, desfăşurătoare telefonice, facturi – nimic interesant. În cel de-al doilea Allie găsi foi matricole, teste corectate şi diverse lucrări de-ale elevilor din anii trecuţi.

De îndată ce deschise cel de-al treilea dulap, îşi dădu seama că se afla pe drumul cel bun.

–Bingo! şopti ea.

Carter ridică privirea.

–Ce-i?

–Dosarele elevilor.

El se opri din căutat şi veni lângă ea. Uitându-se după dosarul lui Ruth, Allie începu să le frunzărească pe cele cu J. Apoi se opri.

–Nu-i aici.

Carter păru nedumerit.

–Trebuie să fie. Mai uită-te o dată!

–Jansen, murmură încet Allie. J-a-n-s-e-n. Nu, nu e.

–Poate c-a fost pus în alt loc din greşeală, spuse el. Ia-o de la început!

Cu gesturi nerăbdătoare, Allie trecu prin dosarele ordonat etichetate, văzând nume familiare, dar şi multe de care nu mai auzise, până când ajunse la unul care o făcu să se oprească.

–L-ai găsit? întrebă Carter.

–Nu... E al meu.

Degetele ei rămaseră nemişcate pe un dosar voluminos, pe care numele ei fusese scris în partea de sus cu litere groase, în cerneală neagră.

–Scoate-l!

Allie îi simţi vocea încordată.

– Crezi că e bine?

– Două lucruri, ţi-aduci aminte? spuse el. Am venit să aflăm două lucruri.

Fără tragere de inimă, Allie puse deoparte dosarul ei şi căută printre celelalte, şovăind la cel pe care scria „Carter West“.

– Îl vrei şi tu pe-al tău?

El clătină din cap şi răspunse scurt:

– Ştiu ce e-n el.

– Bine. Allie se uită la ultimele dosare. Dosarul lui Ruth lipseşte.

– Probabil că l-au scos. Carter se apropie de biroul lui Isabelle. Trebuie să fie în birou. O să m-apuc să caut. Tu uită-te prin dosarul tău!

Allie se aşeză pe podea, privind lung coperta albă, cu degetele suspendate deasupra ei. Acum, că venise momentul, era speriată.

„Chiar vreau să ştiu adevărul?“

Auzea alături zgomotele făcute de Carter care frunzărea hârtii şi deschidea sertare. Se mişca repede – şi Allie ştiu că nu avea prea mult timp.

Deschise dosarul.

Primele pagini erau cele obişnuite: documentele de admitere, fără nimic surprinzător, situaţiile de la ultimele două şcoli la care fusese. Văzându-şi notele mai vechi, se crispă şi dădu repede pagina.

Apoi lucrurile deveniră mai ciudate. O copie a certificatului ei de naştere. Fotografii de când era mică, alături de părinţii ei. O fotografie a ei bebeluş, alături de o femeie pe care nu o recunoscu şi care râdea către aparat.

O scrisoare adresată lui Isabelle, cu scrisul mamei ei, îi strânse inima, şi Allie o ridică în lumină ca s-o vadă mai bine. Apoi înţepeni. Mai multe cuvinte şi fraze părură să sară de pe hârtie, jucându-i în faţa ochilor.

„Avem nevoie de ajutorul tău, Izzy…“ „…Nu ştim ce să facem“… „Christopher s-ar putea să fi fost luat…“ „Nu vrem să o implicăm pe Lucinda, dar credem că a sosit vremea..."

„... pericol..."

„Avem nevoie de ajutorul tău, Izzy? Mama îi spune «Izzy»?"

Întoarse pagina. Următoarea filă era o hârtie groasă, scumpă, care conţinea o notă scurtă, aşternută cu un scris elegant pe care Allie nu îl recunoscu. Era datată iulie anul curent.

Isabelle!

Primeşte-o pe nepoata mea imediat conform Protocolului de Protecţie.

O să iau legătura cu tine.

Lucinda

O clipă, Allie rămase fără suflare.

„De ce e nota asta în dosarul meu? Cine-i Lucinda?"

Tot mai tulburată, dădu pagina. Următoarele erau fotocopii ale unor vechi foi de la Cimmeria, dar nu ale ei.

Ale mamei ei.

Cu mâini tremurătoare, Allie trecu repede peste ele, parcurgând fiecare pagină şi apoi întorcând-o. Citind şi întorcând.

Ultima filă era o notă pe un cartonaş îngălbenit. Recunoscu scrisul din nota anterioară a Lucindei.

G.

Sunt foarte încântată să aud că fiica mea se descurcă bine la Night School. Cum se spune, aşchia nu sare departe de trunchi.

M-aş bucura ca de-acum înainte să primesc informaţii săptămânale despre progresele ei.

L.S.

*

Allie scăpă din mână bucata de carton, ca şi cum acesta ar fi muşcat-o. Dar vocea lui Carter îi întrerupse vârtejul de gânduri.

–Hei! Ar trebui să vii să vezi asta.

Tonul lui nu prevestea nimic bun, şi ea se apropie grăbită. Carter stătea lângă birou, ţinând o hârtie sub lampă. Allie se uită peste umărul lui.

După ce termină de citit, îşi ridică privirea spre el, uluită.

–O, Doamne, Carter! Ce ne facem?

Nu mai întârziară mult în cabinetul lui Isabelle. Allie îşi puse repede dosarul la locul lui în dulap, iar Carter aranjă hârtiile din birou. Împături şalul la loc pe braţul fotoliului de piele şi apoi stinse lumina.

Rămaseră amândoi rezemaţi de uşă, aşteptând un timp care lui Allie i se păru nesfârşit, apoi el deschise uşa şi se furişă afară, iar ea aşteptă. După ce se asigură că nu era nimeni pe coridor, Carter se întoarse să o ia. Închiseră uşa în urma lor, încremenind atunci când yala scoase un clic ce răsună ca un strigăt în tăcerea nefirească.

Era ora unu dimineaţa. Dacă erau prinşi acum pe coridor, nu ar fi avut nici o scuză.

Abia făcuseră câţiva metri când, pe neaşteptate, Carter se opri. Întinzând braţul chiar în momentul în care dădeau colţul către scări, o trase pe Allie înapoi. Privi rapid în jur, apoi se năpusti în bezna de sub scări. Nu fu nevoie să spună nimic. Ea îl urmă îndeaproape.

Trăgând-o lângă el până când trupurile li se lipiră, îi şopti abia auzit în ureche:

–Vine cineva.

Cu obrazul rezemat de umărul lui, simţindu-i mirosul de cafea şi scorţişoară, ea încuviinţă din cap, apoi se întoarse ca să vadă ce se întâmpla. Braţele lui o cuprinseseră protectoare.

Dar acum auzea şi ea paşii. Foarte încet, cineva păşea pe coridor către ei.

Allie îşi ţinu răsuflarea şi încercă să-şi potolească bătăile inimii.

Văzură cum o siluetă neclară trece pe lângă ei îndreptându-se către cabinetul lui Isabelle şi încearcă mânerul uşii. Văzând că e încuiată, silueta rămase o clipă nemişcată, ca şi cum şi-ar fi cântărit posibilităţile, apoi se îndepărtă.

Allie ridică către Carter o privire întrebătoare şi el îşi lipi uşor un deget de buzele ei. Preţ de cinci minute nu se mişcară, apoi, după ce ieşi din beznă şi aruncă o privire în jur, Carter o luă de mână şi urcară în grabă scările.

Reuşiră să ajungă nevăzuţi de nimeni pe coridorul unde se aflau dormitoarele fetelor, apoi în camera lui Allie. După ce închise uşa în spatele lor, Allie aprinse lampa de pe birou.

–Cine era? şopti ea.

–N-am reuşit să-mi dau seama, spuse Carter. Dar purta uniformă. Deci era un elev.

–Crezi că ne-a văzut? îl întrebă.

El clătină din cap.

–Nu s-a uitat în direcţia noastră.

Ea se relaxă puţin.

–Bănuiesc că nu suntem singurii care încearcă să afle ce se întâmplă de fapt.

Simţi cum adrenalina care o împinsese în aventura acelei nopţi i se scurge dintr-odată din corp şi căscă de-i trosniră fălcile.

–Amândoi avem nevoie de somn, spuse Carter. Mâine e zi de şcoală, până la urmă.

–Dar trebuie să discutăm despre toate astea, spuse Allie, încercând să se mobilizeze ca să rămână trează. Dosarul meu şi scrisoarea aia...

–Mâine după ore ne întâlnim la capelă, spuse el. Eu cobor la masă la şapte. Vino şi tu atunci şi o să te apăr de toţi bârfitorii. Între timp... dormi! Carter deschise fereastra, apoi se întoarse din nou către ea. Şi încă ceva. Mai devreme, aseară... în camera mea...

Ea se înroşi şi aşteptă ca el să-i spună că fusese o greşeală.

–A fost fantastic, spuse Carter, apoi afişă zâmbetul lui sexy, cu părul în ochi, şi ieşi pe fereastră.

Allie simţi un val de căldură răspândindu-i-se prin tot corpul. Toată tensiunea din acea noapte îi dispăru şi ea zâmbi către întunericul de-afară.

–Idem, murmură.

În dimineaţa următoare, Allie coborî la micul dejun la şapte fix. Carter o aştepta pe coridorul din faţa sălii de mese.

–E doamna mea pregătită pentru a fi escortată? o întrebă pe când ea se apropia.

–Doamna ta e pregătită să dea gata un sandvici cu şuncă, răspunse ea.

–Ce elegant din partea doamnei!

Intrară în sală râzând, dar imediat percepură atmosfera rece din încăpere.

–Uau! murmură Carter.

Allie simţi, brusc intimidată, că toată lumea se holbează la ea şi se apropie ceva mai mult de el când îşi luară farfuriile de la bufet. În vreme ce se îndreptau grăbiţi către masa la care Rachel stătea împreună cu Lucas, Allie auzi în jur şoapte şi râsete răutăcioase.

Rachel şi Lucas păreau îngrijoraţi.

–Ce porcărie! spuse Lucas când cei doi se aşezară la masă. Ce facem?

–Cred că trebuie să intervină Isabelle, spuse Carter. Noi nu prea avem ce face, asta dacă nu cumva Allie vrea să o escortăm peste tot.

–De regulă, Isabelle nu lasă lucrurile astea să scape chiar aşa de sub control, se arătă Rachel de acord.

–Poate că nu vrea să fie acuzată de favoritism, sugeră Lucas. Toată lumea ştie că a manifestat un interes deosebit faţă de Allie.

–În fine. Allie îşi puse feliile de şuncă pe pâine. Tot ce ştiu e că, dacă o văd azi pe Katie apropiindu-se de mine, nu-mi mai pasă.

Muşcă zdravăn din sandvici, ridică privirea şi-l văzu pe Carter clătinând din cap.

–Ce-i? întrebă ea cu gura plină.

–Nimic, răspunse el.

–Cred că se gândeşte că ne-a venit scăparea, spuse Rachel rânjind.

–Vă rog să fiţi puţin atenţi!

Vocea lui Isabelle răsună cu putere peste gălăgia din sala de mese. Se lăsă tăcerea.

Stând în faţa sălii, într-un cardigan descheiat de culoarea levănţicii, îmbrăcat peste o bluză şi o fustă albe, cu o eşarfă de mătase peste umăr, directoarea părea mai severă decât îşi amintea Allie s-o fi văzut vreodată.

–Aş vrea să reamintesc tuturor că terorizarea unui elev reprezintă motiv de exmatriculare, încă de la prima abatere. Sper că nu va trebui să repet acest lucru.

Se întoarse şi ieşi, iar paşii ei răsunară în camera plină.

Când Allie îndreptă un deget către sine şi întrebă fără sunet: „Despre mine e vorba?“, Rachel, Carter şi Lucas încuviinţară din cap.

Mai târziu, în drum spre clasă, nu se putură pune de acord dacă Isabelle făcuse sau nu suficient de mult pentru a pune capăt bârfelor. Rachel era convinsă că nu, dar Carter şi Lucas credeau că făcuse tot ce-i stătuse în puteri.

Când intră la ora de biologie, Allie văzu că Jo, care scăpase de „arestul la domiciliu“, era deja la masa lor – cu părul ei blond de spiriduş frumos pieptănat şi cu o expresie abătută pe faţă.

Allie nu ştia cum să se poarte. Nu putea să spună ce auzise întâmplător noaptea trecută, pentru că nu era posibil să explice cum de auzise. Şi nici nu putea cere să se mute în altă bancă – Jo ar fi vrut să ştie de ce.

Cel mai bun lucru, decise ea, era să înfrunte cum putea mai bine situaţia.

„Dacă nu poţi spune ceva drăguţ, nu spune nimic.“

Aşa că se aşeză lângă Jo în tăcere şi îşi întoarse uşor scaunul pentru a privi în altă parte. Era limpede că şi Jo hotărâse să nu facă nici ea nimic, şi stătură aşa, una lângă alta, fără să scoată nici un cuvânt, preţ de şapte minute lungi, până când apăru Jerry şi îşi începu lecţia.

După oră, Allie se ridică repede de la locul ei şi ieşi la fel de repede din clasă. Şi nu se uită în urmă.

La prânz, Jo şi Gabe renunţară la masa lor obişnuită, aşezându-se în schimb într-un colţ al sălii. Allie se duse lângă Rachel şi Lucas, care, observă ea, stăteau tot mai mult împreună în ultimele zile.

–Bună, spuse, lăsându-şi jos geanta. Ce-i cu ei?

Rachel şi Lucas schimbară o privire pe care Allie nu o descifră.

–Bârfa, spuse Rachel după o clipă, zice că Jo era aşa de beată încât nu-şi mai aduce aminte ce s-a întâmplat pe acoperiş. Aşa că a decis să creadă zvonurile despre căderea ei.

–A, minunat! spuse Allie, trântindu-se pe un scaun. Ca atare, acum crede că am încercat s-o omor?

Amândoi dădură din cap simultan.

–Ar fi nostim dacă nu mi s-ar întâmpla mie, spuse Allie şi oftă.

–Nu mi se întâmplă mie şi tot nu mi se pare nostim, replică Rachel.

–Voi n-o credeţi? întrebă Allie cu speranţă în glas.

–Nici vorbă! răspunse Lucas.

–O cunoaştem prea bine, adăugă Rachel. O să încerc să vorbesc cu Jo mai târziu, să văd dacă se poate discuta raţional cu ea.

–Sau măcar să o faci să-şi aducă aminte ce s-a întâmplat de fapt, zise Carter, trăgându-şi un scaun lângă Allie şi aşezându-se. Că era aşa de smintită încât era să murim cu toţii din cauza ei. Nu ştiu cum, dar mi se pare foarte convenabil că acum, când toată lumea ştie că în ziua aia s-a întâmplat ceva aiurea, brusc ea nu-şi mai aminteşte că s-a purtat ca o nebună fugită de la balamuc.

–Nu prea îi stă în fire să uite, spuse Lucas, încruntându-se. Când a mai făcut chestii din astea înainte, întotdeauna şi-a amintit ce se întâmplase.

Îndoiala din vocea lui îi stârni lui Allie un fior rece de îngrijorare. „Şi dacă până şi Lucas şi Rachel încep să nu mă mai creadă? Atunci o să rămânem doar eu şi Carter."

Ca şi cum ar fi ştiut ce gânduri îi trec prin minte, Carter îi atinse uşor tâmpla cu buzele.

–Nu te lăsa doborâtă, îi şopti el şi, în ciuda a tot ce se întâmpla, Allie se trezi zâmbind.

Îşi dădu seama că Lucas şi Rachel îi priveau şi văzu în ochii lor că înţelegeau. Întreaga şcoală avea să ştie curând că ea şi Carter erau împreună.

–N-am nimic, răspunse, cu o voce hotărâtă.

Şi aşa se şi simţea.

În restul zilei, Allie nu putu spune că era terorizată. Mai degrabă fu tratată ca o nălucă – ca şi cum nici n-ar fi existat.

Nimeni din afara grupului ei de prieteni nu vorbi cu ea. Chiar şi atunci când trecu pe lângă Katie pe coridor, aceasta nu făcu decât să întoarcă privirea şi să grăbească pasul.

Când orele se terminară, Allie o porni spre camera ei. Jules o opri pe coridor.

–Voiam doar să-ţi spun că îmi pare rău pentru felul în care se poartă toată lumea, zise monitoarea. Am vorbit cu Isabelle despre asta ieri, iar Katie şi două prietene de-ale ei au primit avertismente scrise.

–Deci crezi că la originea zvonurilor se află Katie? întrebă Allie.

–O cunosc pe Katie de o viaţă, zise Jules, cu un aer dezamăgit. Dar i-am spus că nu mai putem fi prietene dacă nu rezolvă situaţia asta. Este incredibil de nedrept faţă de tine. Şi nu vreau ca fetele de care sunt responsabilă să păţească aşa ceva. Ea ştie ce cred, şi mă aştept să rezolve problema.

–Mulţumesc, Jules! răspunse Allie, cu recunoştinţă sinceră în glas. E straniu să-i auzi pe oameni spunând despre tine lucruri care nu sunt adevărate.

–Dacă cineva te hărţuieşte sau îşi bate joc de tine, vino la Isabelle sau la mine, spuse Jules. O să ne ocupăm noi de situaţie. Dar să ştii că am aflat ce s-a întâmplat între tine şi Katie ieri şi aş prefera să nu ajungeţi la bătaie.

Allie se înroşi, copleşită de un sentiment de vinovăţie.

–Bine, bine... o să-ncerc să mă controlez.

După ce Jules plecă, Allie îşi puse treningul şi ieşi afară. Era încă o după-amiază neobişnuit de caldă – simţea cum soarele o arde pe umeri în vreme ce alerga către capelă şi decise să o ia pe drumul cel lung, pe lângă foişor. Îi plăcea atât de mult alergarea încât aproape îi păru rău când ajunse, dar, în acelaşi timp... avea să-l întâlnească pe Carter.

Deschise poarta şi îl văzu imediat, rezemat de vechea uşă de lemn a bisericii, privind-o.

–Bună! spuse ea, străbătând în fugă cărăruia de piatră.

–Bună şi ţie! răspunse el. Exact la timp! Fii atentă, înainte să intrăm, trebuie să rezolvăm ceva.

O apucă de mână şi o trase către el şi, în cadrul cufundat în umbră al uşii, îşi coborî gura asupra ei. Ea zâmbi sub buzele lui şi îl trase mai aproape până ce îi simţi căldura trupului. Îmboldit de reacţia ei, el o sărută mai intens, ţinând-o atât de strâns încât ea simţi că nu mai avea aer. Când se opriră un minut mai târziu, ea era roşie la faţă şi cu răsuflarea tăiată.

–Mă bucur că am rezolvat problema asta, spuse.

–Şi eu, răspunse el, ţinând uşa deschisă ca ea să intre. Acum sper să ne putem concentra asupra lucrurilor rele şi înspăimântătoare fără să fim distraşi de chestii romantice şi plăcute.

Vocea lui reverberă în pereţii reci de piatră. Se dădu într-o parte ca s-o lase să intre şi, când ajunse lângă el, Allie se opri ca să-şi treacă degetele ispititor pe braţul lui, de la umăr până în vârful degetelor. Simţi cum pielea lui se înfioară.

–O-ho! făcu ea, râzând.

El încercă să o prindă în braţe, dar ea se depărtă iute, râzând.

–Carter, nu în biserică! O să ajungem în iad.

–Atunci, nu mă duce în ispită! spuse el, urmând-o la câţiva paşi în spate.

–De-acord, spuse ea, încă departe de el. Atâta timp cât mă izbăveşti de cel rău.

–S-a făcut.

Îl lăsă să o prindă lângă amvon şi el o trase, chicotind, pe o bancă din lemn întunecat, înconjurându-i umerii cu braţele.

–Locul ăsta e incredibil! spuse ea, uitându-se în jur, în vreme ce degetul lui mare îi ridica mâneca scurtă a tricoului şi-i mângâia pielea caldă. N-am mai văzut niciodată ceva care să semene cu picturile astea.

–Cred că multe biserici arătau aşa pe vremuri.

Buzele lui ajunseseră lângă urechea ei, şi ea închise ochii, simţind cum trupul îi tremură.

–Dar s-au schimbat, adăugă el.

–Păcat! şopti ea.

–Nu-i aşa?

Sărutul lor fu mai pasional de data asta şi, după o clipă, Carter o ridică pe Allie pe genunchii lui. Trase elasticul care îi ţinea coada de cal şi îşi trecu mâinile prin părul ei până când el căzu în jurul feţei lui în valuri mătăsoase atunci când ea se aplecă să-l sărute. El întoarse capul şi îi trecu uşor cu buzele de la ureche până la colţul gurii. Ea începu să răsufle sacadat.

Dar, după câteva minute, Allie se desprinse de el. Cu un oftat plin de regret, el îi dădu drumul şi ea coborî de pe genunchii lui pe bancă, alături.

–Ajunge cu rezolvarea! spuse ea cu un zâmbet silit.

–Te-am avertizat să nu mă duci în ispită, replică el.

Ea râse.

–Cum te-aş putea duce eu în ispită? Sunt doar o fată transpirată de alergătură.

El o trase de o şuviţă de păr.

–Ispititoareo! Dar apoi oftă şi spuse: Bun, acum trebuie să distrugem starea asta de spirit minunată pe care am creat-o şi să vorbim despre ceea ce se întâmplă.

Toată căldura păru să se scurgă din trupul lui Allie şi ea se înfioră.

–Da, haide! Eşti sigur că nu e nimeni aici?

–Suntem în siguranţă, spuse el cu încredere. Hai să începem cu dosarul tău!

Ea încuviinţă din cap.

–A fost ciudat. Avea toate chestiile obişnuite, la ce materii sunt bună, la ce nu sunt bună, şi pe urmă o mulţime de hârtii care nu erau ale mele.

El păru nedumerit.

–Ca de pildă? întrebă.

–Ca de pildă... foaia matricolă a mamei mele. Allie îi aruncă o privire plină de înţeles şi adăugă: De aici.

–De aici... adică de la Cimmeria?

Vocea lui crescu în intensitate, de parcă nu-i venea să creadă.

–Exact. Se pare că nici mama n-a fost bună la ştiinţele naturii când era de vârsta mea. Da, şi a absolvit Cimmeria, o şcoală despre care pretindea că nu auzise înainte de săptămâna în care am venit aici. De fapt, o cunoaşte atât de bine pe Isabelle încât într-o scrisoare îi spune „Izzy".

–Iz...? Carter o privi lung. Ce naiba se petrece?

–Habar n-am. Dar nu-i numai atât. În dosarul meu mai e şi un bilet către Isabelle de la cineva numit Lucinda, de acum o lună. Îi *ordona* să o primească pe „nepoata mea" imediat şi să o „protejeze".

Carter scoase un fluierat încet.

–Bănuiesc că n-ai o bunică pe care o cheamă Lucinda, nu?

–Una din bunicile mele a răposat înainte să mă nasc eu. Cealaltă a murit acum doi ani, răspunse Allie. O chema Jane.

–Deci..., spuse Carter.

–Cine e Lucinda? termină Allie gândul lui. Bună întrebare! Mai era şi un bilet foarte vechi scris de Lucinda către cineva cu iniţiala „G“, care vorbea despre cât de bine se descurcă fata ei în Night School.

Carter îşi dădu părul din ochi, procesând informaţiile.

–Allie, părinţii tăi ţi-au spus vreodată ceva care să fie adevărat?

Allie fu surprinsă să simtă că lacrimi fierbinţi îi ardeau ochii.

–Nu ştiu, spuse, silindu-se să nu plângă.

El îi strânse mâna.

–Bine, deci hai să recapitulăm! Marca fiecare idee cu o lovitură uşoară pe dosul mâinii ei. Eşti slabă la engleză. Mama ta a învăţat probabil aici. Lucinda fie este bunica ta, fie crede că este, iar părinţii tăi au uitat să-ţi spună de ea – în toată viaţa ta de până acum. Şi, oricine ar fi această Lucinda, este suficient de importantă pentru a-i ordona lui Isabelle să facă anumite lucruri. Carter păru să fi terminat, dar apoi adăugă: A, şi Isabelle are un diminutiv stupid.

Allie zâmbi scurt, nesigur.

–Cam asta-i tot, cred, zise ea.

–Deci... Nu prea mult.

–Nu, spuse ea cu voce slabă. Nu prea mult.

–Bun, hai să lăsăm asta deocamdată, pentru că am impresia că o să avem nevoie de timp ca să ne dăm seama ce e de făcut. Ridică privirea către vechea tisă pictată pe perete şi continuă: Hai să vorbim despre scrisoare.

Epistola pe care o găsise el pe birou venise de la Nathaniel către Isabelle cu câteva zile în urmă. Era scurtă şi furioasă. „Întâmplările din noaptea Balului Verii au fost doar o mică mostră a ceea ce pot face“, scria el. „Dă-mi ceea ce mi se cuvine, altfel voi distruge Cimmeria cu propriile mele mâini.“

Menţiona o dată şi o oră pentru „tratative la locul obişnuit“: chiar a doua zi la miezul nopţii. Dar locul nu era specificat.

–Tratative? întrebase Allie când descoperiseră scrisoarea.

–Vorbeşte în termeni militari, replicase Carter, întorcând pagina. Va fi deci o întâlnire între inamici pentru a discuta termenii unui acord.

–Da, spusese Allie. Îmi închipui cum se vor trata unul pe altul.

Ghemuită acum lângă Carter pe banca din biserică, ea puse întrebarea care o frământase toată ziua:

–Concluzia e că Nathaniel a omorât-o pe Ruth?

El avea un aer serios.

–Nu ştiu. Asta sugerează scrisoarea. Dar principala problemă este de ce? De ce ar face aşa ceva? Ce îşi doreşte el şi Isabelle nu vrea să-i dea? Şi de ce o doreşte cu atâta disperare încât e gata să facă aşa ceva?

Ea îşi răsuci o şuviţă de păr pe deget, privind lung la tisa de pe perete.

–Am citit undeva că majoritatea celor asasinaţi sunt omorâţi de persoane care îi cunosc – membri ai familiei sau iubiţi. Dădu drumul şuviţei. Doamne, tare aş fi vrut să găsim dosarul lui Ruth! Poate Nathaniel e tatăl ei vitreg, de pildă, sau ceva de genul ăsta.

Carter clătină din cap.

–Dacă ar fi fost aşa, de ce să-i ceară ceva lui Isabelle şi să se poarte ca şi cum s-ar cunoaşte cu ea de mult şi la un moment dat ea i-ar fi făcut ceva rău? N-are nici o logică.

–Nimic din toate astea nu are logică, spuse Allie. Problema e că aici se petrec prea multe lucruri despre care noi nu ştim nimic – nu avem cum să ne dăm seama ce se întâmplă decât dacă ne spune cineva.

Carter o privi lung.

–Asta e, Allie! O să-i facem să ne spună!

–Ăăă... păi... cum? întrebă ea, nesigură.

El se aplecă înainte, cu chipul îmbujorat de entuziasm.

–Foarte simplu. Isabelle se întâlneşte cu Nathaniel mâine-noapte. O s-o urmăresc la întâlnire. O să ascult ce discută şi pe urmă putem hotărî ce e de făcut.

–E o idee excelentă! spuse Allie. Vin cu tine.

El o privi furios.

–Nu, sub nici o formă n-ai să vii.

–Ba da, categoric o să vin.

–Allie...

Ochii lui o avertizară să se dea bătută, dar ea nu-l băgă în seamă.

–De ce să te duci tu, şi nu eu? Mare parte din toată povestea asta are legătură cu mine şi cu familia mea, şi, deşi acum ştiu ceva mai multe, tot nu înţeleg ce se petrece de fapt.

El încercă să vorbească, dar ea ridică o mână şi continuă:

–E vorba de *viaţa* mea, Carter. Şi vreau să aflu cine mi-o ameninţă.

–S-ar putea să fie periculos, spuse Carter, şi Allie îl simţi cât era de frustrat. Şi s-ar putea să fii eliminată. Allie, nu-i o idee bună.

–Da, *e* periculos, spuse ea. Dar nu contează. Uite, există ceva în dosarul meu despre care nu ţi-am spus. În scrisoarea ei, mama pomenea de fratele meu, Christopher. Se aplecă înainte, concentrată. Înţelegi, Carter? S-ar putea să aflu ce s-a întâmplat cu Christopher. Trebuie să mă duc.

Ochii lui îi cercetară atent chipul preţ de un minut foarte lung. Apoi ea surprinse clipa în care el cedă.

–Bine, spuse resemnat. Nu-mi place povestea asta. Dar ştiu că, dacă nu te las să vii cu mine, o să te duci singură şi o să ai şi mai multe probleme.

–Mulţumesc! exclamă ea şi îl cuprinse cu braţele după gât.

–Dar am o condiţie, spuse el, continuând s-o ţină în braţe. Facem cum zic eu. De acord?

–De acord! răspunse Allie, strângându-l mai tare.

–Acum, câte bile negre primim dacă profanăm capela asta? întrebă el, cu nasul în părul ei, respirându-i parfumul.

CAPITOLUL 24

Căţărată pe bordura din faţa ferestrelor, Allie mergea încet către secţiunea mai joasă din acoperiş, pe unde putea să traverseze către camera lui Carter.

Tocmai trecuse ora stingerii. Era întuneric şi senin – o vreme perfectă pentru a te furişa afară. Şi ea lăsase deja în urmă prima fereastră. Îi mai rămăsese doar fereastra lui Katie. Stând în vârful picioarelor, se aplecă peste cadrul geamului pentru a strecura o privire înăuntru.

Luminile erau aprinse, dar camera părea goală.

Întinzând braţul şi apucându-se de cealaltă parte a tocului, Allie trecu dincolo.

„Teafără şi nevătămată", îşi spuse.

Dar, când făcu următorul pas, lovi cu piciorul ceva care se afla pe marginea streşinii – poate, avea ea să-şi spună mai târziu, un olan sau o piatră ce se rostogolise de pe acoperiş – şi care se lovi de pământ răpăind ca o tobă. Încremenită, Allie nu se putu decide cum ar fi fost mai bine – să se repeadă să parcurgă restul distanţei până pe acoperiş şi să rişte să facă şi mai mult zgomot sau să rămână nemişcată în locul în care se afla.

– Cine-i acolo?

Vocea autoritară răsună cam de la un metru de cotul ei drept.

Allie îşi ţinu răsuflarea. Era îmbrăcată în hainele ei sport – pantaloni elastici bleumarin şi un tricou tot bleumarin. Dacă punea la socoteală şi adidaşii negri, n-avea nici o îndoială că era practic invizibilă.

„Gândeşte-te că eşti Catwoman", îşi spuse.

–Jo? Tu eşti? străpunse întunericul vocea lui Katie. Sau e cumva Allie, criminala psihopată? Dacă tu eşti, Allie, să ştii că mă duc imediat la Jules să te spun.

Allie încercă să respire în acelaşi timp cu foşnetul brizei, pentru ca sunetul răsuflării ei să nu se audă. După câteva minute se lăsă tăcerea. Numără până la o sută, pe urmă grăbi pasul către porţiunea mai joasă din acoperiş, se căţără pe el, apoi sări de cealaltă parte, către camerele băieţilor. Antrenamentul îi dădea iuţeală. Se lăsă să alunece pe pantă până ajunse la un burlan, apoi se strecură spre camera lui Carter.

Fereastra lui era deschisă, lumina aprinsă, şi el stătea în picioare în cealaltă parte a camerei, aşteptând-o. Lui Allie i se păru că ochii lui întunecaţi se luminară când o văzu.

Ea intră pe geam şi el veni să o dea jos de pe birou.

–Salut! şopti el cu zâmbetul acela scurt şi sexy care pe ea o topea.

–Salut şi ţie!

Ea hotărâse deja să nu-i spună despre ameninţarea lui Katie cum că avea s-o toarne lui Jules. Ştia că el n-avea nevoie de prea multe motive ca să insiste ca Allie să rămână în şcoală.

Ridică mâinile şi îi trase capul în jos spre al ei.

Câteva minute mai târziu, el înălţă capul şi o privi în ochi. Apoi o mângâie pe obraz.

–Acum trebuie să mergem s-o urmărim pe Isabelle şi să aflăm cine e asasinul.

–*Quelle* plictiseală! spuse Allie, desfăcându-şi buzele pentru încă un sărut.

–Germana mea lasă de dorit – ce înseamnă chestia asta? murmură el.

Ea râse, lipită de obrazul lui.

–Înseamnă: „de ce vorbeşti“?

După încă un minut, el se opri cu un oftat plin de regret.

–Hai să mergem să spionăm înainte să uităm ce avem de făcut!

Allie îşi aranjă hainele.

–În regulă. Hai să mergem să facem ordine!

–Ooo, foarte convingător!

–Mersi! spuse ea. Am exersat toată ziua.

Carter deschise uşa şi se asigură că nu era nimeni pe coridor, apoi se dădu într-o parte pentru a-i face ei loc să iasă. Se furişară în jos pe scări, oprindu-se pe fiecare palier ca să asculte dacă nu se auzeau cumva paşi sau voci.

La uşa din spate a şcolii, din nou el se furişă primul în vreme ce ea aştepta în umbră, apoi el veni să o ia după ce se încredinţă că nu era nimeni în jur.

Alergară unul lângă altul, ocolind aripa de est, către faţada clădirii, urmând un traseu pe care îl stabiliseră ceva mai devreme în acea zi. Când ajunseră la lizieră, se ascunseră în tufişuri în aşa fel încât să vadă bine toată clădirea şcolii. Atâta timp cât întâlnirea nu se petrecea undeva în spatele ei, nu aveau cum să-i rateze.

–Acum, şopti Carter, aşteptăm.

Deasupra lor, luna plină învăluia totul într-o strălucire albăstruie fantomatică. În lumina ei, totul se vedea limpede. Aşa că, atunci când un grup de siluete neclare ieşiră furişat pe uşa din faţă a clădirii douăzeci de minute mai târziu, ei le distinseră fiecare mişcare a lor.

Siluetele apucară pe cărarea ce ducea la capelă, şi Carter îi făcu un semn lui Allie să vină după el. O luară la fugă pe aceeaşi potecă, evitând crenguţele care ar fi putut să le trosnească sub tălpi şi să-i dea de gol. Carter alerga la trei metri în faţă, având grijă ca persoanele pe care le urmăreau să se afle suficient de departe ca să le audă paşii.

Ajunseseră aproape de capelă când auziră voci. Carter se opri, o apucă pe Allie de braţ şi amândoi rămaseră în umbra zidului care înconjura curtea bisericii. Chiar în faţa lor, poarta era deschisă şi el se furişă până acolo pentru a arunca o privire, apoi îi făcu semn lui Allie să-l urmeze.

–Tot teatrul ăsta, Nathaniel, e obositor.

„Vocea lui Isabelle." Allie o auzea limpede, dar nu vedea pe nimeni. „Unde era?"

Carter se îndreptă către tisă, evitând cu uşurinţă lespezile de mormânt, pietrele şi alte obstacole, în vreme ce Allie păşea cu grijă în urma lui.

–Grăbeşte-te! şopti el.

Ea se încruntă în întuneric.

–Mă grăbesc.

Carter se săltă pe craca groasă a tisei, apoi se aplecă să o apuce de mână şi o trase sus lângă el. Urcară astfel în copacul bătrân creangă cu creangă, până când ajunseră mult deasupra gardului. Carter se aşeză pe o ramură, Allie, chiar sub el. Ea nu-l putea vedea decât dacă îşi întindea gâtul, dar îi simţea trupul încordat. Era în stare de alertă şi gata să sară la nevoie.

Printre ramurile subţiri şi răsucite din jurul lor, vedeau râul care curgea prin spatele bisericii, până la lac. Luna lumina peisajul.

Pe malul celălalt stătea un bărbat, căruia ierburile înalte îi ajungeau până la genunchi. Lângă el şedea un ciobănesc german mare, nemişcat ca o statuie. Isabelle se afla exact vizavi, pe malul dinspre capelă, cu braţele încrucişate. Postura ei vădea iritare.

Aplecată în faţă în ascunzătoarea ei de la înălţime, Allie îl studia fascinată pe Nathaniel. Îmbrăcat în pantaloni de culoare închisă, cu o cămaşă neagră cu mâneci scurte, era de înălţime medie. Avea păr negru, des, şi ochelari eleganţi. De fapt, părea o persoană obişnuită din toate punctele de vedere. Dar emana putere – mai degrabă ca o panteră decât ca un leu.

Dezprinzându-şi privirea de el, se uită la directoare. Purta haine neobişnuite: o tunică neagră simplă şi colanţi cu cizme până la genunchi. Allie avu senzaţia că Isabelle încerca să pară dură.

–Isabelle, vreau să ştiu un singur lucru. Vocea lui Nathaniel avea un timbru baritonal destul de plăcut, dar ceva în tonul lui îi *zbârli* lui Allie părul de pe ceafă. Eşti dispusă să faci în sfârşit ceea ce trebuie?

Isabelle ignoră întrebarea.

–Ce s-a întâmplat, Nathaniel? Credeam că eşti mulţumit de înţelegerea noastră.

Vântul se înteţi pentru o clipă şi foşnetul copacilor acoperi vocile. Când Allie îi auzi din nou, Nathaniel era cel care vorbea.

–... aşa că am fost de acord să încerc să fac aşa cum vrei tu. Am avut răbdare. Acum e rândul meu.

Isabelle se mişcă pentru prima oară, făcând un pas către râu, micşorând astfel distanţa dintre ei.

–Ceea ce ai făcut în noaptea balului a fost o barbarie, Nathaniel. De ce crezi că ţi-ar oferi cineva cârma acestei şcoli după un asemenea gest?

–Am făcut ceea ce a trebuit să fac, răspunse el. Dacă ai fi onorat înţelegerea noastră, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

–Ceea ce a trebuit să faci? Vocea lui Isabelle se înălţă, furioasă. Să-mi omori o elevă cu sânge rece a fost ceva ce a trebuit să faci?

Nathaniel ridică o sprânceană.

–Una dintre elevele tale a fost omorâtă? Habar n-aveam. Poate ar trebui să vorbeşti cu personalul tău. Nimeni nu a fost omorât de mine sau de oamenii mei.

Allie o văzu pe Isabelle încordându-se.

–Cineva i-a tăiat gâtul unei eleve, zise ea. Vrei să spui că n-ai avut nimic de-a face cu asta?

Pe chipul lui se întinse un rânjet de prădător.

–Am impresia, doamnă directoare, că şcoala ta e un loc foarte periculos. Nu mi-ar plăcea să-mi aduc copiii aici.

Ea îl privi sceptică şi el ridică mâna dreaptă.

–Jur că n-am nici o legătură cu asta! Pe onoarea mea!

–Onoarea ta...

Tonul lui Isabelle era dispreţuitor, dar vocea ei îi sugeră lui Allie că îl credea.

–Dă-mi voie să-ţi spun ce cred eu că e în spatele ameninţărilor tale, spuse Isabelle. Cred că vezi că şcoala are succes. Că lucrurile evoluează împotriva ta şi a părerilor tale. Şi că mulţi dintre cei din Consiliu care cândva nu erau de acord cu mine îşi regândesc acum poziţia. Dar eşti atât de încrezut încât vrei să demonstrezi în continuare că ideile tale sunt mai bune.

–Destul! Nathaniel făcu un pas înainte, dar câinele rămase la locul lui, cu privirea aţintită asupra lui Isabelle. Iată care sunt condiţiile mele, Isabelle. Vreau să anunţi Consiliul că ţi-ai schimbat convingerile bizare. Că ai înţeles cât de mult te-ai înşelat. Şi că eşti de acord să-mi încredinţezi mie conducerea Cimmeriei.

Fiecare cuvânt era încărcat de răutate.

Chiar dacă fu poate surprinsă de vorbele lui, Isabelle nu se trădă. Păru mai degrabă amuzată.

–Ah, Nathaniel, nu fi caraghios! Ştii foarte bine că aceste condiţii sunt absurde. Le resping în totalitate.

El făcu un pas în spate.

–Atunci vei suporta consecinţele.

Când se întoarse să plece, cu câinele alături, Isabelle strigă în urma lui:

–Lucinda o să afle că tu ai fost, Nathaniel. O să ai de-a face cu ea.

El dispăru în noapte fără să se uite înapoi. O clipă mai târziu, dintre copaci apărură Zelazny şi Eloise, care se apropiară de Isabelle. Discutară toţi scurt, apoi se întoarseră în pădure. Pe potecă li se alăturară alte două siluete cufundate în umbră.

Cu spatele lipit de trunchiul copacului, Allie rămăsese încremenită. Gândurile i se învârteau în cap. Când Carter o privi, ea îşi dădu seama din expresia lui că şi el era la fel de buimăcit de tot ce auzise.

–Hai să plecăm de aici! spuse Carter.

Coborâră din tisă şi ieşiră pe poartă. Carter o zăvorî în urma lui, apoi întinse mâna.

–Gata? întrebă.

Ea încuviinţă din cap.

O luară la fugă.

CAPITOLUL 25

Profesorii aveau un avans de câteva minute, dar Carter o duse pe Allie înapoi pe o rută diferită. Drumul trecea pe lângă o căsuţă de piatră aşezată în mijlocul unei grădini pline de flori. Parfumul de iasomie şi de trandafiri ajunse până la ei, purtat de briza nopţii.

–A cui e casa asta? şopti Allie.

–A lui Bob Ellison, spuse el.

Casa rămăsese mult în urma lor când Carter adăugă:

–Acolo am crescut eu.

Allie se opri.

–Aia a fost *casa ta?*

–Nu te opri! spuse Carter, fără să se uite în urmă. Putem vorbi despre asta mai târziu.

Copacii din jur aveau forme stranii în lumina lunii, dar, alergând la fel ca la venire – Carter în faţă, iar Allie la trei metri în spatele lui –, ea se simţea în siguranţă. Lucruri care o speriau în trecut – foşnetele din tufişuri, zgomotul unei crenguţe care trosnea în depărtare – acum nu o mai deranjau.

Dar, când auzi vocea lui Carter, se opri brusc, aproape împiedicându-se. El nu vorbea cu ea.

O luase mult înainte şi dăduse un cot, aşa că Allie nu-i vedea nici pe el, nici pe cel cu care vorbea, dar ceva nu era în regulă. Instinctiv, ieşi de pe cărare şi se ascunse în spatele unui copac înconjurat de ferigi înalte. Apoi se lăsă pe un genunchi şi îşi ţinu respiraţia.

–... absolut nimic, spunea Carter.

Apoi cealaltă voce – vocea lui Gabe:

–Deci eşti afară şi patrulezi de unul singur, chiar dacă nu e schimbul tău?

Allie îşi dădu seama că Gabe nu îl credea pe Carter.

–De ce, care-i problema? întrebă Carter. Fac asta tot timpul.

–În noaptea asta nu, răspunse Gabe. Nu l-ai auzit pe Zelazny? N-avem voie să ieşim afară după stingere decât în schimbul nostru. Ar fi cazul să te duci să vorbeşti cu el. N-o să fie prea încântat.

–În regulă, zise Carter. Ne vedem mai târziu.

Allie îi auzi paşii îndepărtându-se. Apoi auzi alţi paşi şi voci venind în direcţia ei. Erau mai mulţi, îşi spuse ea. Se aplecă şi se uită pe după trunchiul copacului. În lumina lunii îl văzu pe Gabe vorbind cu cineva, dar trupul celui dintâi îl ascundea privirii lui Allie.

–... face tot felul de gafe, se plângea Gabe. Trebuie neapărat să se disciplineze. Nu ştiu de ce acceptă Zelazny toate astea.

–Tu l-ai crezut? întrebă celălalt.

Allie nu îl vedea şi nici nu îi recunoscu vocea.

–Nici nu-mi pasă, replică Gabe. Dacă o să continue să facă prostii, nici n-o să mai conteze dacă spune sau nu adevărul. O luă înainte pe potecă. În primul rând, n-am înţeles niciodată de ce ne-a pus Isabelle să-l primim în Night School.

În acel moment, un zgomot venit din pădure din spatele lui Allie o făcu să tresară. Se lăsă din nou în jos, printre tulpinile înalte de ferigă.

–Cine-i acolo? întrebă Gabe.

Vocea lui părea să fie mai aproape şi Allie rămase nemişcată, simţind cum inima îi bubuie în urechi. În lumina lunii îl văzu pe Gabe la marginea potecii, uitându-se exact în direcţia ei. Îi auzea răsuflarea.

Îl cunoştea pe Gabe. Fuseseră întotdeauna oarecum prieteni. Dar acum Allie percepea ceva foarte ciudat. Gabe părea diferit. Furios. Chiar ameninţător.

Instinctul îi spuse să rămână ascunsă.

Din apropiere se auzi vocea lui Lucas.

–Sunt eu, frate!

–Ce naiba, omule! Gabe părea scârbit. Nu poţi să fii şi tu mai subtil?

–Scuze! M-am împiedicat de-un afurisit de buştean. E beznă printre copaci.

–În fine. Gabe se întorsese pe potecă. Hai mai departe!

Allie aşteptă până ce liniştea se lăsă din nou şi fu convinsă că băieţii se îndepărtaseră suficient, apoi se strecură cu grijă înapoi pe potecă şi alergă cât o ţineau picioarele către şcoală.

Ajunsese la lizieră când o siluetă ieşi din tufişurile de lângă cărare şi i se puse în drum. Allie sări în spate şi dădu să ţipe, dar o mână i se aşeză pe gură şi un braţ o cuprinse în vreme ce ea se zbătea să se elibereze.

–Allie! şopti Carter. Eu sunt. Nu te mai zbate!

–Ah, Doamne! Allie se relaxă în braţele lui. M-ai speriat de moarte, Carter.

–Te-a văzut Gabe? şopti Carter.

Ea scutură din cap.

–M-am ascuns.

În mod evident uşurat, el arătă spre dreapta.

–Pe aici, spuse.

Rămânând în umbra lizierei, ocoliră şcoala până la uşa din spate. De acolo, înaintarea se dovedi uşoară. Se strecurară pe uşă, dar nu fu nevoie să se furişeze, căci coridoarele erau pustii. Auziră voci ridicate din cabinetul lui Isabelle, dar nu zăboviră să asculte şi urcară în fugă scările.

–Ce naiba se petrece?

Carter măsura în lung şi-n lat camera lui Allie, trecându-şi degetele prin părul negru.

Cocoţată pe marginea biroului ei, Allie nu avea nici un răspuns.

–Cine e Nathaniel? murmura ca pentru sine Carter. De ce face chestiile astea?

–Câinele! spuse Allie deodată.

Carter o privi întrebător şi ea explică:

–În noaptea aia, în grădina împrejmuită cu ziduri, eu şi Jo am auzit un câine. Probabil că Nathaniel era acolo.

–Pare logic, spuse Carter. Dar tot nu înţeleg ce se-ntâmplă. Cine e el?

–Bun, hai să ne gândim la ce a spus. Vorbea despre Consiliu, zise Allie. I-a spus lui Isabelle să se ducă la Consiliu.

Carter se uită la ea întrebător.

–De ce nu se duce chiar el? întrebă ea. Vreau să spun, dacă e aşa de puternic. Dacă nu se poate duce la Consiliu, trebuie să existe un motiv.

–Da! exclamă Carter şi faţa lui se lumină de înţelegere. Pentru că ori e în conflict cu Consiliul, ori Consiliul nu-l agreează.

–Sau nu-l cunoaşte. Allie se strâmbă. Ar putea să fie cineva cu totul din afară. Dar am senzaţia că el şi Isabelle se cunosc foarte bine. Sunt vechi prieteni care s-au certat, sau rude care nu se înţeleg, sau ceva de genul ăsta.

–Mda. Sau foşti iubiţi, spuse Carter.

Privirile li se întâlniră.

–Corect, zise Allie.

Se gândiră la asta preţ de un minut – Allie legănându-şi piciorul, Carter învârtindu-se prin cameră.

–Şi Lucinda, rupse Allie tăcerea. Isabelle a zis: „Lucinda o să afle."

–Am auzit.

Carter se întoarse pe călcâie şi o porni din nou.

–Din nou Lucinda..., murmură ea, urmărindu-l cum măsura camera. L-ai crezut? Pe Nathaniel. Crezi că nu el a omorât-o pe Ruth?

–Nu ştiu, răspunse Carter pe un ton frustrat.

–Eu zic că Isabelle l-a crezut.

–Splendid! murmură el. Pur şi simplu splendid!

–Deci asta ar însemna...

Vocea lui Allie se stinse. Nu voia să se gândească la ce însemna asta. Îşi trase picioarele sus pe birou şi îşi cuprinse genunchii cu braţele.

–Doamne, e o adevărată nebunie... Ce facem acum?

El se opri din mers şi spuse:

–Habar n-am.

Tot restul săptămânii, Allie se simţi izolată. Elevii stăteau la locurile lor obişnuite, profesorii îşi continuară lecţiile ca de obicei, dar pentru ea nimic nu mai era la fel. Avea să se întâmple ceva cumplit – Nathaniel avea să facă ceva –, şi, dintre toţi elevii, ea şi Carter erau singurii care ştiau asta.

Mai rău, continua să fie tratată de mulţi colegi ca şi cum ar fi fost invizibilă. Nu-i dădeau nici o atenţie când mergea alături de ei pe coridoare, când trecea pe lângă ei pe scări, când se spăla pe dinţi alături de ei la baie. Şi, deşi refuza să recunoască asta, toată situaţia începea să o afecteze. Era o experienţă ciudată, se simţea ca şi cum ar fi devenit imaterială, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Miercuri dimineaţă, la ora de franceză, o fată pe care nu-şi amintea să o mai fi văzut până atunci scăpă un pix pe jos lângă ea, şi, când Allie îl ridică şi i-l întinse, eleva se purtă ca şi cum nici nu-l vedea, chiar şi când Allie i-l flutură pe sub nas. Până la urmă, Allie îi dădu drumul pe podea.

–Cum vrei, murmură ea, întorcându-se la caietul ei.

Joi, Jules o luă deoparte şi îi spuse că făcea tot ce putea ca s-o determine pe Katie să pună capăt campaniei împotriva ei.

–Încerc, Allie, zău că încerc, spuse ea. Dar e încăpăţânată. Am încercat să vorbesc cu Isabelle despre asta, dar niciodată n-am văzut-o mai ocupată ca acum.

Allie ştia foarte bine de ce Isabelle era ocupată, dar nu-i putea spune lui Jules.

–Jerry a vorbit cu băieţii şi le-a spus că, dacă nu încetează, s-ar putea alege cu pedepse – aşa că în curând cred că o să reînceapă să se poarte normal. Sigur, unora s-ar putea să le fie mai frică de Katie decât de Jerry. Jules părea stânjenită. Dar, cu timpul, lucrurile se vor rezolva. Trimestrul se încheie în câteva săptămâni şi în următorul va fi mai bine...

„Sau, în trimestrul următor, Katie o să insufle şi mai multora ura împotriva mea“, îşi spuse Allie. „Şi atunci situaţia va deveni imposibilă.“

Jo încă îşi evita foştii prieteni. La masă stătea cu Gabe sau cu Katie şi legiunea ei de adepte, în partea opusă a sălii.

Allie îşi spuse că Jo nu arăta prea veselă. „Dar probabil că doar mi se pare.“

Dar vineri simţi că se săturase. După ultima oră, se repezi pe coridor către camera lui Jo, bătând la repezeală şi împingând uşa fără să mai aştepte un răspuns.

Jo stătea pe pat, frunzărind o revistă de modă.

–Puteai să baţi, se răsti.

–Am bătut. Şi tu ai putea să nu fii aşa de scârboasă, replică Allie.

Oftând din greu, Jo reveni la revistă, dând paginile cu un foşnet tăios, enervant.

–Uite ce e, Jo, spuse Allie, rezemându-se de birou, trebuie să vorbim... Acum.

–Bine. Vorbeşte!

Jo continua să frunzărească revista. Fâş. Fâş. Fâş.

–Ce-ţi aduci aminte din ceea ce s-a întâmplat pe acoperiş în ziua aia? întrebă Allie.

Ochii de un albastru limpede ai lui Jo, de obicei radioşi, erau acum ca două cioburi de gheaţă.

–Prea multe nu-mi amintesc, dar ştiu că a fost cât pe ce să mor.

Fără să vrea, privirea lui Allie se îndreptă către mâinile lui Jo, unde vârfurile a două degete erau încă acoperite de plasturi.

–Problema e că nu-ţi aminteşti, spuse Allie. Pentru că eu îmi aduc aminte. Îmi aduc aminte totul. Şi ceea ce nu pot să înţeleg e de ce n-ai venit la mine sau la Carter să întrebi ce s-a-ntâmplat.

Jo închise revista cu o răbdare exagerată şi o privi.

–N-am venit la tine pentru că nu am încredere în tine, Allie, răspunse. Chestia e că, stând o săptămână în pat cu mâinile înfăşurate în bandaje, am avut suficient timp să mă gândesc la toate. Şi mi-am dat seama că nu ştiu cine eşti de fapt şi de unde vii. Tot ce ştiu e ce mi-ai spus. Şi mai ştiu că, de când te-am cunoscut, mi-a mers din ce în ce mai prost.

Allie se înroşi şi o privi lung pe Jo, nevenindu-i să creadă.

–Vrei să spui că ceea ce se întâmplă aici e din vina mea?

–Ia gândeşte-te puţin, Allie, zise Jo. Chiar nu e vina ta, nici un pic? Mie mi se pare că belelele se ţin de tine gârlă. Poate că are dreptate Katie. Poate chiar eşti nebună.

Vocea lui Jo era plină de venin şi cuvintele ei tăiau ca o lamă. O clipă, Allie rămase mută.

Jo ar fi trebuit să fie prietena ei.

Dar apoi ridică bărbia şi o fixă cu o privire aspră.

–Vrei să ştii ce s-a-ntâmplat pe acoperiş, Jo? Am să-ţi spun eu. Ai băut o jumătate de sticlă de votcă şi ai dansat fără grijă. Ai *dansat.* Te-ai sucit în toate părţile ca o zână beată. Nu ştiai unde eşti şi nu-ţi păsa pe cine trăgeai jos după tine. Şi eu şi Carter ne-am pus pielea în joc ca să te salvăm în ziua aia. Iar acum, trebuie să mărturisesc, îmi pare cam rău că am făcut-o.

Jo încercă să spună ceva, dar Allie continuă.

–Dacă nu mă crezi pe mine, măcar, pentru numele lui Dumnezeu, crede-l pe Carter! Îl ştii de atâţia ani. Sau crede-o pe Jules, care a tot încercat să stea de vorbă cu tine. Nu te încrede în cei care nu fac decât să se folosească de tine ca să-mi facă mie rău. Pentru că te porţi jalnic.

Cu faţa roşie de furie, Jo aruncă în ea cu revista. Allie o prinse uşor.

–Mie îmi pare rău că am crezut că aş putea fi prietena ta, aproape scuipă cuvintele Jo. Ieşi afară!

Luptându-se să nu o bufnească lacrimile, Allie porni cu paşi împleticiţi pe coridor către camera sa.

„N-o să-i las să mă vadă plângând."

Dar chiar atunci Rachel apăru în faţa ei cu un braţ de cărţi. O singură privire îi fu de ajuns. O apucă pe Allie de mână.

–Vino încoace! spuse ea hotărâtă, trăgând-o înapoi în propria cameră.

Lăsă cărţile pe birou şi se aşeză pe pat lângă ea.

–Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

Şi lui Allie nu-i trebui mai mult.

Cu trupul scuturat de plâns, îi povesti cum se dusese la Jo şi cum reacţionase aceasta. Adăugă şi ceea ce o auzise pe Katie spunând (fără însă să menţioneze că atunci se afla pe pervazul ferestrei, agăţată de perete).

Rachel o ţinu de mână şi o ascultă, ţâţâind când şi când cu înţelegere, dar în cea mai mare parte a timpului lăsând-o doar să-şi verse amarul.

–Pur şi simplu nu înţeleg cum poate să-mi spună aşa ceva... sau să vorbească astfel despre mine, spuse Allie în cele din urmă, în timp ce plânsul i se potolea.

Rachel o aşteptă să se liniştească, apoi răspunse.

–Jo are... probleme, spuse ea cu diplomaţie. E fragilă. Viaţa ei acasă nu e... prea grozavă. Dar are o inimă bună. Ştim cu toţii asta. Katie şi cârdul ei de vipere o manipulează să creadă toate porcăriile astea despre tine. Ştiu că asta nu te consolează prea mult. Doare. Aş vrea să pot face mai mult. Îi întinse lui Allie o cutie cu şerveţele. Cred că Jo o să înţeleagă până la urmă. Şi atunci o să-i pară rău că a spus toate lucrurile alea.

–De-asta n-ai stat tu niciodată cu Jo şi Lisa până acum? întrebă Allie, ştergându-şi ochii. Pentru că Jo e puţin... Cum i-ai spus... fragilă?

Rachel ezită întru câtva înainte să răspundă:

–Am avut propria mea... confruntare cu grupul lui Jo cu mult timp în urmă. Ţi-aduci aminte că ţi-am spus odată că Lucas e prietenul cu care n-aş putea niciodată să fiu mai mult de-atât?

Allie dădu din cap.

–Ei, nu e chiar adevărat, spuse Rachel şi îşi privi mâinile. Am fost foarte îndrăgostită de Lucas când am venit aici acum doi ani. Într-un fel, el m-a luat sub aripa lui. Nu sunt prea mulţi asiatici aici şi eu nu mă simţeam în largul meu. Dar el m-a făcut să mă simt ca acasă. Eram doar o puştoaică şi... ei, ştii cum e. Un tip arătos şi vesel aproape că te adoptă, aşa că... Am făcut o pasiune pentru el.

Allie ridică spre ea o privire surprinsă şi Rachel dădu din umeri.

– Câteva săptămâni mai târziu, după începerea trimestrului, apare o blondă drăguţă, e de-ajuns ca Lucas s-o vadă o singură dată şi... Rachel bătu din palme, apoi lăsă mâinile să-i cadă. Şi aşa Lucas a devenit cel mai bun prieten al meu.

Allie se uită la ea nedumerită.

– Dar... ei doi s-au despărţit, nu?

– O, da! Rachel îşi dădu ochii peste cap. S-au despărţit. După ce ea a avut o cădere nervoasă. Oftă. Dar cred că, într-un fel, nu l-am putut niciodată ierta pentru că a ales-o pe ea, şi nu pe mine. Şi, pe de altă parte, n-am putut niciodată să o iert pe ea că l-a lăsat să facă o asemenea alegere. Sau poate că de fapt era pe de aceeaşi parte.

– Ce trist! spuse Allie.

Rachel zâmbi amărâtă.

– Da, ce trist.

De mai multe săptămâni, Rachel fusese umărul pe care se sprijinise Allie. Părea atât de înţeleaptă şi de matură pentru vârsta ei, şi Allie îşi dorise atât de mult să-i spună ce aflaseră ea şi Carter! Dacă exista cineva care să ştie ce e de făcut, îşi spunea ea, Rachel era aceea. Tăcuse pentru că îi promisese lui Carter că n-o să spună nimănui. Dar era aproape imposibil să păstreze totul doar pentru ea. Şi nu mai era nimeni altcineva căruia să-i spună. În plus, poate că ajutorul lui Rachel le-ar fi fost de folos.

Allie o privi lung, în vreme ce în sufletul ei se dădea o luptă.

– Ce e? întrebă Rachel nedumerită.

Allie îşi şterse ultimele urme de lacrimi din ochi.

– Trebuie să-ţi spun ceva.

*

–Ce-ai făcut?

Vocea neîncrezătoare a lui Carter reverberă în foişor. Era după masa de seară şi soarele coborâse mult către orizont, aurind vârfurile copacilor din jur. Stăteau pe o bancă de piatră într-un ochi de soare cald.

Allie îşi ridică bărbia cu un aer de încăpăţânare.

–Am încredere în ea, Carter. Şi nu putem doar noi să ne ocupăm de chestia asta.

–Nu, dar ar trebui să hotărâm împreună cui să-i spunem, Allie. N-o să ţinem prea multă vreme un secret dacă ne apucăm să-l spunem oamenilor în care credem că putem avea încredere fără să discutăm despre asta mai întâi, zise el. De pildă, nu pot pur şi simplu să mă duc să-i spun lui Lucas.

Allie îşi aminti de Lucas care se împiedicase prin pădure.

–Să nu-i spui, zise ea repede.

Carter îi aruncă o privire exasperată.

–Serios, Allie, cât de bine o cunoşti pe Rachel? Te-ai gândit vreodată, de exemplu, dacă nu cumva are vreo legătură cu zvonurile despre cum ai găsit tu corpul lui Ruth?

Lui Allie îi stătu inima în loc.

–Ce? Vrei să spui că are? întrebă ea, străduindu-se să rămână calmă.

–Spun că nu ştiu, şi nici tu nu ştii, răspunse el. Spun că îi place să bârfească. Spun că e o coincidenţă al naibii de mare că tu i-ai spus despre asta şi dintr-odată toată lumea ştie.

–Ea n-ar...

Allie şovăi. De fapt, în cine mai putea avea încredere? De ce-ar fi Rachel altfel decât Jo sau Sylvain? În amândoi avusese încredere şi amândoi îi înşelaseră încrederea.

–Nu ştii, Allie, spuse Carter, cu o voce mai blândă acum. Eu nu ştiu suficiente lucruri despre ea ca să-mi dau seama dacă putem sau nu să-i acordăm încredere. Întotdeauna a fost mai retrasă.

–Ca şi tine, remarcă Allie.

–Ca şi mine, recunoscu el, fără tragere de inimă. Dar tatăl ei e un personaj foarte important în Night School. E şeful securităţii în câteva mari corporaţii, consilier guvernamental... E de-al lor, Allie.

–Ştiu asta. Rachel mi-a spus că tatăl ei e mare boss în Consiliu, replică ea. Dar Rachel nu e în Night School, nu-i aşa?

–Nu, şi asta-i neobişnuit.

–Aşa că e posibil ca ea să nu fie de-a lor, ca tatăl ei.

–Da. Dar nu înseamnă foarte mult „posibil“, spuse Carter.

Allie nu-l putea contrazice.

–Ai dreptate. Îmi pare rău. O să am mai multă grijă.

Îmblânzit, el rămase puţin pe gânduri.

–Ce-a zis când i-ai povestit?

–Nu ştia ce să creadă. Dar a fost sigură că îl auzise pe tatăl ei vorbind de un tip pe nume Nathaniel şi plângându-se că nu le făcea decât necazuri. Allie îl privi prudentă. Se gândea dacă n-ar fi bine să-l întrebe.

–Ce?

Carter aproape strigă, şi Allie se făcu mică.

–N-o să-i spună, îl linişti ea repede. A vrut doar să discutăm posibilitatea. Ea crede că putem avea încredere în el.

–Ah, fir-ar al naibii!

Carter îşi îngropă faţa în palme.

–Ce-i? întrebă Allie cu un aer nevinovat.

–Aşa ştii tu să ţii tu un secret, Allie? Pe bune?

–Nu... Adică, da. Îi aruncă o privire. I-am spus unei singure persoane, Carter. Cred că exagerezi.

–Al, am putea avea mari necazuri.

–Ştiu, spuse ea pe un ton defensiv.

–Şi atunci? întrebă el. N-ar trebui poate să încercăm să *nu* le spunem oamenilor secretele noastre?

Ea miji ochii.

–Deci înţeleg că vrei să-i spun lui Rachel că ai prefera să nu-l întrebe pe tatăl ei?

–Da, Allie. Asta vreau.

–Bine, spuse ea pe un ton rece.

–Excelent! încheie el.

Rămaseră tăcuţi preţ de un minut lung.

–Oare tocmai am avut prima noastră ceartă? întrebă Carter, privind-o cu zâmbetul lui sexy care întotdeauna o topea de-a-n picioarelea.

–Nu, răspunse Allie. Sunt sigură că ne-am certat destul înainte să fim împreună.

–E-adevărat, spuse el.

–Oricum, reluă Allie, fie că-ţi place, fie că nu, acum mai avem pe cineva care să ne ajute dacă şi când vom avea nevoie de ajutor. Şi, întâmplător, e vorba de o fată foarte deşteaptă.

–Asta s-ar putea să ne prindă bine, cedă el cam fără să vrea.

–Exact, făcu Allie. La asta mă gândeam şi eu.

El o lovi uşor în umăr. Ea îl gâdilă, şi curând râdeau amândoi. Cuprinzând-o cu braţul pe după umăr, el o sărută pe tâmplă.

–Îmi pare rău, spuse. N-ar trebui să fiu aşa de enervat. O să fie bine.

–Chiar o să fie, încuviinţă ea, dacă facem *noi* să fie bine. Într-un fel sau altul.

–Ah, apropo, voiam să-ţi spun ce-am aflat azi, zise el.

Deşi Carter părea serios, ei îi venea greu să dea atenţie cuvintelor lui când îl privea în ochii aceia mari şi întunecaţi.

–Spune-mi! spuse, gândind visătoare: „E cu adevărat al meu. De bunăvoie!“

–Allie, e important.

–Scuze! Se desprinse de el şi rămase atentă, cu spatele drept. Zi!

–Night School îşi reia instrucţia nocturnă.

Ea se încruntă.

–Asta ce înseamnă?

–Înseamnă că am primit nişte instrucţiuni cu adevărat ciudate. O să patrulăm pe terenul şcolii în schimburi, toată noaptea, în fiecare noapte. Pe rând, ca toată lumea să se poată odihni. Carter se uită la copacii din jur. Am mai patrulat şi înainte, pentru antrenament, dar acum lucrurile s-au schimbat. E treabă serioasă. Ni s-a spus că e vorba de un nou proiect ca să învăţăm ceea ce ei numesc „protejează şi apără". Or să organizeze simulări de atacuri pe care noi va trebui să le respingem. Ne-au spus chiar că ne putem învoi de la orele de dimineaţă în ziua de după schimbul nostru de noapte. Asta chiar nu s-a mai întâmplat până acum. Începem din noaptea asta şi o să ne antrenăm tot weekendul.

Privindu-l cu atenţie, Allie văzu în ochii lui o umbră de îngrijorare.

–Se pregătesc pentru Nathaniel, spuse ea.

El încuviinţă din cap.

–Bănuiesc că nu poate fi vorba să cheme poliţia şi să ceară ajutor?

–Ha-ha!

–Aşadar... Nu mai ieşim noaptea? ghici ea.

–În nici un caz, spuse el. Securitatea se va întări.

–Am înţeles, spuse ea liniştită. Deci se apropie ziua Z.

–O, da! Carter scrută orizontul. Se apropie.

CAPITOLUL 26

Pentru Allie, weekendul care urmă păru să nu se mai sfârşească, încetinit de un amestec otrăvitor de teamă şi singurătate. Carter şi Lucas erau prinşi cu Night School, iar campania anti-Allie a lui Katie continua.

Pentru prima oară, îşi dădu seama cât de mult ajunsese să se bazeze pe Carter. Îl vedea destul de rar şi chiar şi atunci nu aveai timp decât pentru o scurtă îmbrăţişare. Când îl întrebase cum merg treburile la antrenament, el spuse doar: „E mult de muncă." Dar ochii lui îi spuseră tot ce voia să ştie – era obosit. Şi îngrijorat.

Allie reacţionă la toate acestea indiferentă. Îşi petrecu cea mai mare parte a timpului în bibliotecă. Săptămâna care urma era sfârşitul trimestrului de vară şi avea lucrări de terminat şi examene de pregătit. În agitaţia ultimelor două săptămâni se lăsase pe tânjală. După toate întâmplările prin care trecuse în vara asta, nu avea de gând să ia note mici.

Rachel stătea şi ea în bibliotecă în majoritatea timpului, aşa că Allie avea întotdeauna cu cine să înveţe. „Tovarăşe de suferinţă", aşa îi plăcea lui Rachel să spună, cu o veselie nu tocmai potrivită.

Dar seminţele îndoielii pe care le sădise Carter în mintea ei nu dispăruseră. „Oare Rachel a împrăştiat zvonurile despre mine? Pot să am încredere în ea?"

Rachel o încuraja mereu şi era atât de deschisă şi de sinceră, încât lui Allie i se părea imposibil să fie aşa. Dar ştia că nimic nu era imposibil.

De îndatoririle bibliotecarei se ocupau nişte elevi voluntari, lucru pe care Rachel îl observă cu sprâncenele ridicate.

–Bănuiesc că Eloise e prin curte, jucându-se de-a războiul, murmură ea, după ce voluntarii îi aduseră pentru a treia oară o altă carte decât ceruse. Ar fi fost mai bine să amâne chestia asta până se termina trimestrul.

–Ştiai că Eloise e în..., zise Allie şi făcu un gest vag.

Rachel dădu din cap.

–E o veche prietenă de-a tatălui meu. Cred că el a fost unul dintre cei care au pregătit-o, sau ceva de genul ăsta, când a fost studentă. Oricum, Eloise nu are secrete faţă de mine. Închise cartea şi adăugă: Cel puţin aşa cred. Cine mai ştie?

–Exact asta simt şi eu despre orice, răspunse Allie şi îşi feri privirea.

Rachel se uită la ceas.

–E douăsprezece. Vrei să facem o pauză şi să mâncăm ceva?

Îşi lăsară caietele deschise pe masă, ca să-şi rezerve locurile, şi se îndreptară către sala de mese. Era neobişnuit de liniştită. Mulţi elevi îşi luau sandviciurile afară, să le mănânce sub soarele sfârşitului de vară. Fetele aleseră o masă într-un colţ unde puteau vorbi fără să fie auzite.

–A vreo veste de la Carter? întrebă Rachel.

Allie ridică din umeri.

–Nu cine ştie ce. Îmi spune că antrenamentul e foarte dur şi nu apucă niciodată să se odihnească. Lucas ce zice?

–La fel.

Rachel muşcă din sandvici, încruntată. Allie îşi dădu seama că se gândea la ceva, dar o aşteptă până când fu pregătită să vorbească.

–Ce-o să faci în vacanţă, Allie? întrebă ea în cele din urmă. Ştiu că ai nişte neînţelegeri cu părinţii. Dar te duci acasă?

Întrebarea o luă pe Allie prin surprindere. Date fiind întâmplările din ultima vreme, chiar nu apucase să se gândească ce avea să facă. Nu era pregătită să se întoarcă acasă, la tăcerile stânjenitoare şi la mutrele suspicioase ale părinţilor ei. La ceasul care ticăia şi la regretele nerostite. Dar ce altceva putea face?

–Bănuiesc că o să mă duc acasă, oftă ea. N-am mai vorbit cu părinţii mei de când am venit aici. Am fost foarte furioasă pe ei că m-au trimis aici. Pe urmă m-am enervat pentru că m-au minţit. Nu i-am sunat, mai bine să mă sune ei. Să se asigure că sunt bine. Allie curăţă coaja sandviciului, apoi adăugă: Dar n-au sunat.

Rachel se aplecă spre ea.

–Uite ce-i: dacă nu vrei să te duci acasă, poţi să vii la mine. Am vorbit ieri cu mama despre asta. I-am spus totul despre tine. Mi-a zis să-ţi spun că eşti oricând bine-venită şi că poţi sta cât vrei. Avem o mulţime de camere.

„Asta-i dovada“, se gândi Allie. „E cu adevărat prietena mea. Altfel nu m-ar invita acasă la ea, nu? Asta fac prietenii adevăraţi.“

Dar subconştientul ei paranoic o contrazise: „Ce modalitate excelentă de a te spiona!“

Şi totuşi, ideea era tentantă. Ce-ar fi fost mai bine, să petreacă două săptămâni pe o proprietate rurală imensă împreună cu Rachel sau să meargă acasă la părinţii ei deprimaţi ca să discute la nesfârşit probleme de familie în casa lor amărâtă din Londra? Alegerea era clară.

„Dar...“

–Rachel, îţi mulţumesc foarte mult! Pot să mă gândesc la propunerea ta? spuse ea. Ştiu că trebuie să discut cu părinţii mei la un moment dat. Dar nu văd de ce aş face-o acum.

–Ştiu, răspunse Rachel, cu o privire plină de înţelegere. Trebuie să-ţi fie greu.

–Familia ta pare minunată, spuse Allie. Cred că ai tras biletul câştigător la loteria unde se împart părinţii.

Rachel nu părea convinsă.

–Nu l-ai cunoscut pe tata. Vrea să-l urmez în meserie. De când am venit aici mă tot bate la cap să intru în Night School. Se înfurie pentru că nu vreau. Şi nu e deloc încântat că am de gând să studiez medicina. Nu-i poate suferi pe doctori. Pentru el, medicina e „şarlatanie“. Tot timpul ne certăm pe chestia asta. Rachel îşi termină sandviciul. Aşa că, vezi? Nici o familie nu e perfectă.

Allie nu se lăsă păcălită.

–Da, există familii imperfecte şi undeva, separat, există familia mea. Noi suntem tot atât de imperfecţi ca o bombă nucleară care ticăie.

Rachel râse.

–Am înţeles. E clar, clanul Sheridan nu e tocmai în cea mai bună formă pe moment.

–Allie Sheridan?

Un elev mai mic, pe care Allie nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată până atunci, stătea lângă masa lor uitându-se la Rachel.

–Ea e, spuse Rachel, arătând spre Allie.

–Eu sunt, zise Allie privindu-l curioasă.

–Isabelle te roagă să vii în cabinetul ei.

Allie nu-şi putu ascunde surprinderea.

–Ce? De ce?

El o privi lung, fără nici o expresie.

–Allie... Rachel încerca să nu râdă. Ce-ai mai făcut?

Allie ridică din umeri.

–Probabil că vrea să-mi spună din nou cât sunt de fascinantă.

–Aha! făcu Rachel. Eu o să fiu în bibliotecă toată după-amiaza. Vino după ce termini! Asta dacă nu te aruncă în temniţă sau ceva de genul ăsta.

–Da, mulţumesc, spuse Allie, luându-şi lucrurile. Dar, ştii ce, Rachel? Dacă aş afla că într-adevăr există o temniţă aici, chiar că nu m-aş mai mira.

Cabinetul lui Isabelle era gol când Allie ajunse acolo, însă uşa era deschisă, aşa că intră şi se aşeză pe un scaun. În vreme ce aştepta, se uită în jur nervoasă, de parcă ar fi putut chiar şi acum descoperi că ea şi Carter lăsaseră ceva deranjat care i-ar fi putut trăda.

Câteva minute mai târziu, Isabelle intră cu paşi mari în cabinet, cu un aer distras şi cu ochelarii împinşi pe vârful capului.

–Vrei o ceaşcă de ceai? întrebă, aprinzând un ceainic electric aflat pe micul frigider dintr-un colţ. Eu chiar aş vrea una.

–Sigur, răspunse Allie politicoasă, deşi nu avea chef de ceai.

Ceainicul începu să şuiere. Isabelle căută o ceaşcă în plus, apoi se asigură că e curată. Când ceaiul fu gata, Isabelle îi întinse lui Allie o ceaşcă, întorcând cu grijă toarta spre ea ca să nu se frigă, apoi se aşeză pe scaunul de alături.

–Aşa e mai bine. Sorbi gânditoare din ceai, apoi îşi întoarse privirea asupra lui Allie. Nu există nimic rău pe lume care să nu poată fi îndreptat cu o ceaşcă bună de ceai. Mulţumesc că ai venit, Allie! Nu vreau să te răpesc prea mult de la lecţii. Dar pentru că vineri se încheie trimestrul, voiam să stau puţin de vorbă cu tine şi să aflu cum te simţi. Eşti deja la noi de şase săptămâni, aşa că ai avut timp să te acomodezi. Ştiu că a fost un trimestru neobişnuit şi mă gândeam că poate e ceva despre care vrei să discutăm.

O clipă, Allie rămase mută.

„Glumeşte?“

Isabelle se uita la ea răbdătoare, şi Allie ştiu că trebuia să spună ceva.

„Ce-ar trebui să spun? «Mda, crima a fost puţin cam supărătoare, iar în noaptea incendiului mi-am făcut ceva griji. Era cât pe-aici să fiu violată de băiatul cu care eram, iar fosta mea prietenă e nebună de legat. Dar, ştii ce, cel puţin am media 10 la istorie»?“

–Deci..., începu ea, prudentă.

Încercă să se gândească la ceva mai puţin sarcastic, dar mintea îi era plină de lucruri despre care nu putea vorbi – lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştie. Şi îşi dădea seama că pe Isabelle nu o interesa cum se descurca ea la biologie sau de ce întârziase cu tema săptămâna trecută.

Cum tăcerea ei se prelungea, Isabelle ridică o sprânceană şi îi oferi salvarea:

–Am auzit că n-ai mai avut nici un atac de panică de ceva vreme. Cred că ăsta e un progres.

Până în acel moment, Allie nu-şi dăduse seama cât trecuse de la ultimul ei atac. Dar fuseseră mai bine de două săptămâni. Şi, de fapt, acum că se gândea la asta, nici nu mai numărase atâta.

–E adevărat, recunoscu ea. Cred că nu... mă mai sperii aşa tare ca înainte.

Isabelle zâmbi.

–Lucrurile au fost complicate aici, dar mi se pare că acum suporţi mai bine stresul. Şi mă bucur să văd asta. Îşi puse jos ceaşca de ceai. În altă ordine de idei, tu şi Jo...

Allie se crispă. Nu era un subiect pe care voia să-l discute.

–Am observat că sunteţi mai puţin apropiate decât înainte, de ce?

Ezitând, Allie îi povesti în mare ce se întâmplase. Îngrozită, Isabelle îşi închise ochii căprui-aurii.

–O să vorbesc cu Jo, spuse ea când Allie termină. Şi ea trece printr-un moment dificil. Aşa că poate ar trebui să ai răbdare. Dar ştiu că prietenia ta e importantă pentru ea.

–A *fost* importantă, murmură Allie.

–Şi va fi din nou, spuse Isabelle încrezătoare. Dacă ai răbdare. Îşi puse ceaşca jos. Campania lui Katie e o altă problemă căreia încerc că-i fac faţă. Ştiu că Jules a stat de vorbă cu tine şi îmi pare rău că n-am avut şi eu ocazia s-o fac până acum. Am fost extrem de ocupată. Dar vreau să ştii că Jules m-a ţinut la curent cu evoluţia situaţiei în fiecare zi şi te-a susţinut în faţa lui Katie. Tu ai dovedit o răbdare remarcabilă faţă de ea, dar cred că am ajuns în punctul în care va trebui să iau în considerare posibilitatea exmatriculării lui Katie dacă nu încetează, spuse Isabelle. Cunoaşte foarte bine Regulile, la fel şi părinţii ei. Le-am scris despre povestea asta şi nu mi-au răspuns. Aşa că azi îi dau un avertisment final. Apreciez foarte mult stăpânirea ta de sine.

–Aveţi grijă! îi scăpă lui Allie înainte să-şi dea seama.

Directoarea o privi ciudat. Allie şovăi.

–Vreau să spun... Părinţii ei nu sunt în Consiliul de administraţie? Cred că sunt foarte influenţi. Întotdeauna Katie s-a lăudat cu asta. Cred că ar putea fi... nişte duşmani înverşunaţi... mi se pare. Dacă sunt ca ea.

Isabelle se apleca spre ea.

–Eşti o scumpă că-ţi faci griji pentru mine, Allie. Stai liniştită, o să fiu atentă.

Trecând apoi la lucruri mai puţin periculoase, discutară câteva minute despre rezultatele ei la învăţătură. Isabelle o lăudă pentru dăruirea ei şi sublinie că toate notele i se îmbunătăţiseră constant. Chiar şi Zelazny îi lăudase lucrarea despre Războiul Civil.

–Aşa că, de fapt, singurul lucru care mă îngrijorează puţin e ce se va întâmpla acum, spuse ea în cele din urmă.

–Cum adică? întrebă Allie, nedumerită.

–În tot timpul cât ai fost aici am vorbit de mai multe ori cu mama ta. Îşi face griji din cauza ta. Amândurora le e dor de tine.

Allie simţi lacrimile care îi înţepau ochii şi se strădui să le oprească. Era surprinsă de cât de mult o durea subiectul acesta. Evitase să ia legătura cu părinţii ei pentru că fusese furioasă pe ei. Dar nu ştia de ce ei nu luaseră legătura cu ea.

În plus, se simţea trădată de ceea ce găsise în dosarul ei. Isabelle o cunoştea bine pe mama ei şi nu îi spusese niciodată despre asta. Dacă părinţii ei o trădaseră ascunzându-i adevărul, oare nu o trădase şi Isabelle? De fapt, nu o minţiseră oare cu toţii?

Poate că sosise momentul ca adevărul să iasă la lumină.

–Îi cunoaşteţii bine pe părinţii mei? întrebă Allie.

Expresia lui Isabelle se schimbă imediat. Se crispă vizibil.

–De ce mă întrebi? se interesă ea prudentă.

–Mă tot sâcâie ceva ce-a spus mama când m-a adus aici, minţi Allie. Te-a numit din greşeală „Izzy“ şi pe urmă s-a corectat imediat. Ca şi cum v-ar fi cunoscut. Pe urmă Katie şi Jo spuneau că toată lumea de aici continuă tradiţia familiei. Asta m-a făcut să mă întreb ce caut eu aici dacă nu continui nici o tradiţie. Allie o privi pe Isabelle direct în ochi. E vorba de tradiţie şi în cazul meu, Isabelle?

Chipul lui Isabelle se tulbură şi ezită o secundă mai mult decât trebuia, dar în final răspunse simplu:

–Da, Allie. În mod hotărât, şi tu urmezi tradiţia.

CAPITOLUL 27

După ce ieşi din cabinetul lui Isabelle, Allie se opri să-şi dea cu apă rece pe faţă înainte să se întoarcă la bibliotecă.

Când se aşeză pe scaunul ei, Rachel o privi întrebător.

– Ei? Temniţa era ocupată sau ce? o tachină ea zâmbind. Dar, când observă faţa roşie a lui Allie, expresia îi deveni îngrijorată. Ce s-a-ntâmplat?

Allie zâmbi stins.

– Nu e nimic, serios. Doar că discuţia cu Isabelle s-a transformat într-o şedinţă neaşteptată de terapie.

– Nu pot să sufăr când terapia asta apare din senin şi îţi joacă asemenea feste, spuse Rachel, dar ochii ei vădeau încă îngrijorare. Vrei să facem o pauză şi să stăm puţin de vorbă?

Allie simţi că i se pune din nou un nod în gât văzând-o atât de plină de compasiune şi încuviinţă din cap. Nu voia să plângă în faţa tuturor.

Rachel o conduse într-o nişă liniştită pe coridorul din faţa bibliotecii, apoi se duse să caute şerveţele şi se întoarse cu o cutie mare, dar şi cu două ceşti de ceai.

– Povesteşte-mi! zise ea, aşezându-se. Povesteşte-mi tot ce vrei să-mi povesteşti!

Allie dădu să vorbească, apoi se opri. „Dacă azi e ziua adevărului, atunci de ce să mă opresc la Isabelle?“

Nu vedea nici un motiv.

– Înainte să-ţi povestesc, trebuie să te întreb ceva, spuse ea. S-ar putea să te simţi jignită. Dar sper că o să înţelegi de ce trebuie să o fac.

Ochii migdalaţi ai lui Rachel se căscară de uimire, dar ea rămase calmă.

–Bine, spuse. Întreabă-mă orice vrei!

–M-ai bârfit vreodată?

Rachel nu ezită nici măcar o clipă.

–Înainte să te cunosc, da, răspunse. Pentru că eu bârfesc despre toată lumea. Dar, după ce te-am cunoscut, am încetat să mai vorbesc despre tine şi de atunci n-am mai făcut-o niciodată.

Allie o privea cu atenţie şi nu văzu nici măcar o urmă de ezitare pe chipul ei. Nici cel mai mic semn că întrebarea ar fi stânjenit-o. Părea doar... ea însăşi. Instinctul îi spuse că putea avea încredere în ea.

–Problema e, spuse Allie, că toată lumea pare să mă mintă. Părinţii mei. Isabelle. Jo. Încep să-mi pierd încrederea în...

–Toată lumea? termină Rachel în locul ei, şi Allie încuviinţă din cap.

Rachel îşi puse mâna pe inimă.

–Îţi jur pe familia mea, Allie, că nu sunt ca ei. Poţi să ai încredere în mine.

Şi Allie ştiu că aşa era.

Aplecându-se, o îmbrăţişă pe Rachel.

–Te cred, spuse. Îmi pare rău că te-am întrebat.

–Te înţeleg, răspunse Rachel, îmbrăţişând-o la rândul ei. Poate mai mult decât crezi. Nu uita că eu sunt aici de ceva vreme. Există un motiv pentru care am ales să nu am mulţi prieteni. Acum, spune-mi ce s-a-ntâmplat de eşti aşa de supărată.

Allie îi relată pe scurt despre discuţia ei cu Isabelle şi despre întrebarea ei dacă şi ea continua vreo tradiţie familială. Când îi reproduse răspunsul lui Isabelle, Rachel şuieră.

–A recunoscut? Măiculiţă! Şi tu ce-ai zis?

–Am încercat să-i cer lămuriri, spuse Allie, amintindu-şi de expresia de pe chipul lui Isabelle – în sufletul ei păruse să se dea o luptă.

„Mama a învăţat aici, nu-i aşa?“ o întrebase ea pe directoare. „Deci vă cunoaşteţi.“

Isabelle încuviinţase.

„Da, a învăţat. Am fost în aceeaşi clasă. A fost una dintre cele mai apropiate prietene ale mele."

Allie se încruntase.

„Atunci de ce nu te-am văzut niciodată până acum? Sau de ce n-am auzit de şcoala asta?"

„E o poveste foarte lungă, Allie, deşi vreau să ştii că mama ta n-a stricat prietenia cu mine, ci cu Cimmeria. Şi cu oamenii care o administrează." Isabelle avea un aer posomorât. „Cred că despre asta ar trebui să vorbeşti cu ea. Nu cred că ar vrea să-ţi spun eu povestea ei. Nu e treaba mea. Dar pot să-ţi confirm că, atunci când şi-a încheiat educaţia aici, a lăsat totul în urmă. Nu cred că s-a mai uitat vreodată înapoi. Detesta locul ăsta. Şi cred că de aceea nu ţi-a vorbit niciodată despre el."

Allie îşi pusese ceaşca de ceai pe masă şi îşi trăsese picioarele sus pe scaun, cu genunchii la piept.

„Dar m-a trimis aici", spusese.

Isabelle încuviinţase din cap.

„De ce m-ar trimite la o şcoală pe care n-o putea suferi?" întrebă Allie cu o voce iritată.

„Nu mai ştia cum să se descurce cu tine", răspunsese Isabelle. „Şi asta nu e vina ta, e a ei. Iar ea ştie asta. După ce Christopher... a plecat, a fost copleşită. Şi-a făcut atâtea griji încât n-a mai putut fi o mamă bună pentru tine."

Un val neaşteptat de durere o străbătuse pe Allie, şi ea se aplecase în faţă şi-şi aşezase capul pe genunchi, încercând să nu plângă.

„Faptul că te-a trimis aici a fost unul dintre cele mai curajoase lucruri pe care le-a făcut în viaţa ei, Allie", spusese Isabelle cu blândeţe. „Ştia că aveai probleme la şcoala unde erai. Dar, ca să te trimită aici, a trebuit să ceară ajutor de la... de la nişte oameni pe care îi renegase cu mult timp în urmă. Şi asta a fost foarte greu."

Allie urmărise o lacrimă care îi căzuse pe genunchi.

„De ce nu mi-ai spus asta până acum?“ întrebase ea, cu vocea înăbuşită. „Eşti prietenă cu mama, şi nici una dintre voi nu mi-a spus. Nu e şi asta tot un fel de minciună?“

Isabelle îi pusese mâna pe umăr şi-i vorbise cu o voce joasă şi calmă.

„Mama ta m-a implorat să nu-ţi spun, şi a trebuit să-i îndeplinesc dorinţa pentru că eşti fiica ei, nu a mea. Eu cred că a greşit ascunzându-ţi adevărul, şi ea îmi cunoaşte părerea. Dar nu puteam să-i înşel încrederea.“ Isabelle păruse că se luptă şi ea cu lacrimile. „Dar n-am vrut să-ţi înşel nici ţie încrederea. Şi îmi pare rău că nu ţi-am spus.“

Allie respirase tremurat.

„Îmi mai ascunzi şi alte lucruri?“

Urmase o tăcere lungă.

„Adulţii“, spusese Isabelle cu grijă, „nu le pot spune tinerilor tot ceea ce ştiu. Nu aşa e în viaţă. Le spun atât cât se poate, astfel încât ei să fie în siguranţă. Aşa că da, îţi ascund unele lucruri, până când o să socotesc că eşti pregătită să le cunoşti. Dar te rog să mă crezi că o să-ţi spun atunci când vei fi pregătită pentru ele.“

Durerea din sufletul lui Allie fusese înlocuită de furie. „De ce cred întotdeauna adulţii că sunt mai capabili să rezolve problemele importante doar pentru că au mai mulţi ani? De ce li se pare că asta le dă dreptul de a minţi?“

Dar Isabelle nu terminase.

„Iar o parte din lucrurile astea – multe dintre ele – trebuie să vină de la propriii tăi părinţi, nu de la mine. Trebuie să le pui lor mai întâi întrebările astea şi să le dai o şansă să fie sinceri cu tine. Dacă nu vor să-ţi spună sau dacă tu crezi că ei nu sunt sinceri, atunci vino la mine! Şi eu o să-ţi spun ceea ce pot.“

„Cum aş putea să-i întreb ceva pe părinţii mei?“ întrebase Allie, cu o voce tot mai ascuţită. „Nu i-am sunat pentru că aşteptam să văd dacă mă sună ei. Am crezut că, dacă le e dor de mine, or să sune. Sau cel puţin or să-mi scrie. Dar n-au făcut nici una, nici alta. Nu-mi sunt *de nici un folos.*“

„Mama ta nu a vorbit cu tine pentru că voia să-ţi dea timp să te gândeşti“, răspunsese Isabelle cu o voce tristă. „Să decizi dacă vrei sau nu să rămâi aici. Şi dacă poţi sau nu să o ierţi. Ştiu fără nici o îndoială că îi pare rău pentru cât de greu ţi-a fost. Pentru că ea e omul care e, nu poate să-ţi spună asta.“ Apoi adăugase în şoaptă: „Dar eu pot.“

Allie îşi ascunsese faţa în palme pentru ca Isabelle să nu o vadă plângând, dar simţise cum directoarea o ia în braţe.

După ce se liniştise, Isabelle îi dăduse un şerveţel şi îi pusese din nou în mână ceaşca cu ceai.

„Trebuie să înţelegi, Allie“, spusese ea, „că mai ai încă multe de aflat despre tine. Familia ta are o istorie lungă şi remarcabilă. Mama ta a refuzat această istorie, aşa că a ales să nu-ţi vorbească despre ea. Eu cred că e păcat. Ai o genealogie excepţională. Întreab-o despre asta. Şi sper că-ţi vei ierta părinţii. Au făcut ceea ce au crezut ei că e mai bine.“

Când Allie îşi termină povestea, Rachel se lăsă pe spate în scaunul ei.

–Uau! făcu ea. E tare. Şi nu-mi pasă ce zice ea. Părinţii tăi sunt absolut jalnici. Dar sunt grozav de curioasă ce-a vrut să spună cu genealogia ta.

–Trebuie să fie vorba de Lucinda, spuse Allie. Oricine-o fi ea.

–Misterioasa ta aşa-zisă bunică..., spuse Rachel gânditoare. Fără îndoială, ea e cheia. N-ai întrebat-o pe Isabelle despre ea?

–Nu, m-am luat cu aiureala aia cu cât de inutili sunt părinţii mei.

–Mă înnebuneşte chestia asta, spuse Rachel. Cine e Lucinda?

–Şi eu aş vrea să ştiu.

Rachel îi aruncă o privire provocatoare.

–Ştii ce-o să spun acum.

Allie oftă.

–Tatăl tău...

–... ştie totul, încheie pentru ea Rachel. Lasă-mă să-i spun ce se petrece!

–Carter nu vrea să mai spunem nimănui, în special unui membru al Consiliului cum e tatăl tău, spuse Allie. Încă e supărat pe mine că ţi-am spus.

–Bine, spuse Rachel. Dar aici nu e vorba de familia lui. Ci de a ta şi de a mea.

Aici avea dreptate.

–Lasă-mă să mă gândesc, răspunse Allie. S-ar putea să trebuiască să duc ceva muncă de lămurire cu Carter.

–În regulă, spuse Rachel, dar nu te gândi prea mult! Trimestrul se termină vineri.

Luni, Allie tot nu se hotărâse ce să-i spună lui Rachel pentru tatăl ei, dar, când se îndreptă spre sala de mese la prânz, toate gândurile despre sfârşitul trimestrului, Lucinda şi posibile pericole îi zburară din minte când o văzu pe Lisa în prag. Era palidă şi chiar mai slabă ca înainte, dar singura urmă vizibilă a atacului era cicatricea roşie de pe obrazul ei.

–Lisa! O, Doamne! Allie alergă la ea şi o îmbrăţişă. Când te-ai întors? Cum te simţi?

–Bună, Allie! Am ajuns acum câteva ore. Zâmbi slab. Părinţii mei n-au vrut să pierd examenele, şi oricum mă simţeam mai bine, aşa că...

–Groaznic! spuse Allie. Ei, bine ai revenit! A fost nasol fără tine. Mă bucur că eşti aici pentru... cinci zile de dimineaţă până seara.

–Mulţumesc! Lisa se uită prin sala de mese, clar nedumerită. Ce se întâmplă? Nu e nimeni la masa noastră. Şi Jo e dincolo cu...

Arătă către un colţ al încăperii, unde Jo stătea cu Ismay şi Katie.

Allie încuviinţă din cap.

–Situaţia e albastră. Jo mă urăşte.

–Ei, na!

Lisa se uită la ea neîncrezătoare.

–Vorbesc serios! S-au întâmplat o mulţime de lucruri cât ai fost tu plecată. Grupul s-a destrămat. Lumea s-a împărţit. De obicei eu stau cu Rachel Patel şi Lucas, dacă sunt pe aici, şi cu Carter.

–De ce? Ce naiba s-a întâmplat?

–O, Doamne, e cea mai lungă poveste din istoria poveştilor absurde. Allie oftă. Crede-mă: Jo mă urăşte. Dar o să supravieţuiesc într-un fel sau altul.

Lisa părea pierdută.

–Acum nu ştiu unde să mă aşez, spuse ea pe un ton plângăreţ.

Buzele lui Allie se arcuiră într-un zâmbet răutăcios.

–Păi, poţi să stai cu Jo şi Katie Gilmore. Sau poţi să vii cu mine şi cu Lucas.

–Ia-o tu înainte, spuse Lisa, chicotind cu un aer vinovat.

Se îndreptară către locul unde Rachel şi Lucas îşi umpleau farfuriile cu sandviciuri.

În timpul prânzului, o puseră la curent pe Lisa cu tot ce se întâmplase cât ea fusese acasă. Allie încercă să fie corectă când îşi spuse povestea, dar Lisa păru să înţeleagă imediat ce era mai rău.

–Of, Jo..., spuse ea, clătinând din cap. Iarăşi?

Lucas oftă.

–Exact asta am spus şi eu. Totul îmi sună cam prea cunoscut.

–Dar să dea vina pe Allie, când ştim cu toţii că face chestii din astea..., spuse Lisa. E atât de meschin!

–Katie profită de slăbiciunea ei, spuse Rachel. Se foloseşte de ea. Iar Jo trebuie să fie varză dacă se lasă manipulată.

Carter apăru mai târziu şi o sărută uşor pe Allie pe păr înainte să se strecoare pe scaunul de lângă ea. Lisa căscă ochii, dar Allie îi zâmbi lui Carter şi nu-i păsă că Lucas îi trase Lisei un cot uşor între coaste.

Dar, în afară de asta, Allie nu simţi nici o scânteie între Lisa şi Lucas. De fapt, la un moment dat o observă pe Lisa privindu-i îngrijorată pe Lucas şi pe Rachel şi pentru prima oară remarcă şi ea cât de aproape stăteau unul de celălalt şi cât de bine păreau să se simtă împreună.

Poate că Rachel se gândea totuşi să-l ierte.

Nu-i plăcea ideea de a se afla în mijlocul unui triunghi Rachel–Lucas–Lisa, dar, în acelaşi timp, ar fi vrut ca Rachel să fie cu băiatul care o făcea fericită.

O cută de îngrijorare îi apăru pentru scurt timp pe frunte. „De ce dragostea trebuie să fie întotdeauna aşa o belea?“

La unsprezece în acea seară, Allie înălţă capul din cărţi.

–Hrană, murmură ea. Am nevoie de hrană.

Învăţa în bibliotecă împreună cu Carter, Lisa şi Rachel încă de când terminaseră masa de seară. Stingerea pentru bibliotecă fusese prelungită până la miezul nopţii în acea săptămână, şi chiar şi la ora aceasta biblioteca era plină.

–Mă duc să iau ceva de băut, îi anunţă Allie. Mai vrea cineva ceva?

–Eu nu, spuse Lisa, abia ridicând privirea din cartea ei.

–Nu vreau să par pedantă, remarcă Rachel, dar tocmai am *făcut* o pauză acum o oră.

–Lui Allie îi plac mai mult pauzele decât învăţătura, observă Carter.

–Păi nu e normal? spuse Allie, ridicându-se în picioare. Bun. Voi rămâneţi aici. Eu mă întorc după ce găsesc ceva de mâncare. Şi când o să leşinaţi cu toţii de foame mai târziu să nu vă închipuiţi că mă puteţi mânca pe mine.

Ieşi din bibliotecă cu ochii înceţoşaţi şi se îndreptă direct către o masă încărcată cu batoane energizante, boluri cu fructe şi carafe cu ceai şi cafea, aflată în faţa uşii. Pe coridor mai mulţi elevi luau pauză – se întindeau, moţăiau sau stăteau de vorbă înainte să se întoarcă la cărţile lor.

–Cafea, murmură ea, îndreptându-se cu paşi împiedicaţi către masă.

În vreme ce-şi turna cafea într-o ceaşcă albă de porţelan cu blazonul Cimmeriei în albastru, Allie privi exasperată mâncarea.

–De ce nu sunt biscuiţi aici? întrebă ea, fără a se adresa cuiva anume. Şi unde e ciocolata? Cum pot să învăţ în condiţiile astea?

–Îţi aduc eu nişte ciocolată.

Allie tresări şi se răsuci, cât pe ce să-şi verse cafeaua.

–Sylvain, fir-ar să fie. M-ai speriat.

–*Désolé*. N-am vrut să te sperii.

Allie nu era convinsă.

El îşi turnă o ceaşcă de cafea şi Allie se întoarse să plece.

–Deci, spuse ea, mi-a făcut mare plăcere să stăm de vorbă...

El făcu repede un pas către ea.

–Allie, stai! Te rog! Aş vrea să vorbesc cu tine... Serios!

–Of, Doamne, chiar trebuie?

O discuţie cu Sylvain era exact ceea ce-i lipsea în clipa aceea.

–Nu, sigur că nu, spuse el, părând jignit. Dar ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai acorda câteva minute.

Ea oftă.

–Bine. Atâta vreme cât îmi promiţi că nu începi din nou să te scuzi.

Ochii lui albaştri scânteiară.

–Nu pot să promit că n-o să-mi mai cer niciodată scuze, dar acum vreau să vorbesc cu tine despre altceva. Oricum, îmi pare foarte ră...

–Bun, asta a fost, spuse ea, plecând de lângă el, dar el o prinse uşor de braţ, râzând.

–N-am putut să rezist. Te rog, nu pleca! Promit să nu mai fac.

Allie nu voia să-i zâmbească, dar nu se putu abţine.

–Bine, mă dau bătută. Ce-i?

–Nu vrei să...? Sylvain arătă spre coridor. Ar trebui să mergem în altă parte.

–N-avem voie să mergem în altă parte, doar aici. Allie arătă către bibliotecă. E trecut de unsprezece.

–Regulile nu sunt aşa de stricte şi pentru mine. Ea îi aruncă o privire nesigură şi el adăugă imediat: Nu mergem prea departe.

–Cinci minute. Ea ridică mâna cu degetele desfăcute. Pe urmă trebuie să mă întorc la treabă.

–S-a făcut.

Cu ceaşca de cafea în mână, Allie îl urmă pe coridor către holul de la intrare, acum pustiu. Paşii lor răsunară în spaţiul vast.

Când se văzură singuri, atitudinea lui se schimbă. Părea stânjenit, şi se uită în jur ca să se asigure că nu îi urmărise nimeni. Încordarea lui o făcu pe Allie să nu se mai simtă în largul ei.

–Deci... despre ce voiai să vorbim? întrebă ea.

Pe neaşteptate, el se apropie şi o luă în braţe. Înainte ca ea să se poată smulge, îi şopti la ureche:

–Îmi pare rău să-ţi spun asta, Allie, dar eşti în primejdie.

–Sylvain, şuieră ea, dă-mi drumul!

–Te rog, Allie, prefă-te că vorbim ca nişte prieteni apropiaţi.

Tonul lui rugător o surprinse într-atât, încât încetă să se mai zbată.

–Ce Dumnezeu se petrece? îi răspunse şoptit.

–Nu pot să-ţi spun prea multe, zise el, dar cred că eşti în primejdie. Că cineva o să încerce să-ţi facă rău.

Ea căută pe chipul lui vreun semn că glumea, dar Sylvain nu zâmbea, şi pentru prima oară Allie simţi un fior de teamă.

–Cine, Sylvain? Cine vrea să-mi facă rău?

El clătină din cap.

–Nu pot să-ţi spun nimic. Nici măcar n-ar trebui să-ţi spun asta. Dar mă îngrijorează situaţia ta. Te rog, crede-mă, e adevărat!

–E Nathaniel?

Imediat ce rosti cuvintele, Allie îşi acoperi gura cu mâna.

Sylvain deveni brusc interesat.

–De unde ştii despre Nathaniel?

„Carter o să mă omoare.“

–Eu... eu doar... trebuie să fi auzit vreun zvon sau ceva...

El o privi cu atenţie drept în ochi, ca şi cum ar fi căutat acolo vreo explicaţie.

–Cine te ameninţă, spuse el calm, contează mai puţin decât ce s-ar putea întâmpla dacă nu te apărăm. Cred că ar trebui să stai cât mai mult cu prietenii tăi. Nu rămâne singură! Mai ales pe afară.

Lui Allie i se părea în continuare ciudat ca Sylvain să-i spună asemenea lucruri. Îşi lăsă capul într-o parte, suspicioasă.

–Isabelle ştie?

–Da, dar nu vrea să te sperie şi crede că te poate proteja. Toată lumea crede că te putem apăra. Eu nu sunt atât de sigur. Te rog, crede-mă! E adevărat.

Trupul lui cald lipit de al ei o tulbura. Mirosul lui familiar îi amintea de sentimentele pe care le avusese cândva pentru el, de săruturile lor.

Brusc, Allie simţi nevoia să fie departe de el.

Răsuflă adânc.

–Bine, am înţeles. O să stau cu prietenii şi n-o să ies prea mult pe afară. Nu-ţi face griji!

Se aştepta ca în clipa aceea el să plece, dar Sylvain rămase pe loc, privind-o în ochi.

–Ce? Mai e ceva? întrebă ea. Te rog, spune-mi că nu mai e nimic!

–Nu. Tot încerc să-mi dau seama de unde ştii de Nathaniel.

–Iar eu tot încerc să-mi dau seama cine încearcă să-mi facă rău, replică ea tăios. Aşa că bănuiesc că suntem chit.

Văzu în ochii lui ceva ce părea să reflecte propriile ei emoţii contradictorii, şi asta o îngrijoră. Desprinzându-se din braţele lui, îşi luă cafeaua şi o porni înapoi către coridorul unde se afla biblioteca. El păşi alături de ea.

Când Allie deschise uşa bibliotecii, el spuse încet:

–Nu uita! Ai grijă!

–Sigur, răspunse ea cu o voce mohorâtă.

*

Allie nu se putea hotărî dacă să-i spună sau nu lui Carter despre discuţia cu Sylvain. Era foarte sigură că n-avea să fie încântat. Şi cu siguranţă n-avea să fie absolut deloc încântat de felul în care avusese loc discuţia. Dar nu i se părea corect să nu-i spună. Nu era neapărat ca şi cum l-ar fi înşelat. Mai degrabă ca şi cum l-ar fi minţit. Puţin.

Dar, când Allie se întoarse în bibliotecă, el îşi strângea cărţile ca să plece la Night School, aşa că ea nu avu timp decât să-şi ia repede la revedere, şi nu se mai văzură în acea noapte. A doua zi, pentru că era învoit ca să doarmă, Carter nu veni la orele de dimineaţă. Aşa că Allie nu avu ocazia să vorbească cu el.

Cel puţin asta îşi spuse ea. Şi asta îi spuse şi lui Rachel, care, spre surprinderea ei, luă totul foarte în serios.

–Sylvain are o poziţie foarte importantă în Night School, Allie. Poate că e un ticălos, dar dacă există cineva care să ştie genul ăsta de lucruri, atunci el e. Rachel se încruntă, gândindu-se la cuvintele lui Sylvain. Ai vorbit cu Isabelle?

Stăteau în acelaşi loc în care Allie şi Sylvain stătuseră de vorbă în noaptea trecută, fiecare ţinând în mână o ceaşcă aburindă de ceai şi un biscuit neatins. Chiar dacă nu era nimeni prin preajmă, vorbeau în şoaptă.

–Oare ar trebui? întrebă Allie. M-am tot gândit la asta. El n-a zis că n-ar trebui. Dar totul părea cam... Nu ştiu. Confidenţial. Ca şi cum ea n-ar fi vrut să ştiu.

–Dar, dacă tu chiar eşti în pericol, de ce Dumnezeu n-ar vrea să ştii? întrebă Rachel, îngrijorată.

–Habar n-am. Toată povestea asta sună straniu. Dar expresia de pe faţa lui... mi s-a părut că era cu adevărat îngrijorat. Allie se lăsă pe spate cu un oftat. Ceva e în neregulă.

–Lasă-mă să mă gândesc! zise Rachel. Trebuie să-mi vină vreo idee.

Dar Allie îşi spuse că şi Rachel părea îngrijorată.

Speriată de avertismentul lui Sylvain, Allie dormi prost în noaptea de luni. Marţi noapte, după încă o zi de ore obositoare şi o seară petrecută în bibliotecă pentru a-şi termina lucrarea, era epuizată când urcă scările către camera ei la miezul nopţii.

Se spălă superficial pe dinţi şi era deja pe jumătate adormită când îşi puse pijamaua.

Lăsând fereastra deschisă ca să pătrundă în cameră briza caldă a nopţii, murmură „noapte bună, cameră“ şi se cufundă într-un somn aşa de adânc încât pe urmă nu-şi putu aminti nici măcar un singur vis.

Când se trezi două ore mai târziu, la început nu-şi dădu seama ce îi tulburase somnul. Deschise ochii. Aflată încă în spaţiul ceţos dintre somn şi trezie, văzu silueta unui bărbat aplecată peste patul ei, privind-o. La început se gândi că visează.

Apoi îl auzi respirând.

–Carter? murmură ea, foindu-se în pat.

Îl simţi, mai degrabă decât îl văzu, mişcându-se brusc, sărind sprinten pe birou şi apoi strecurându-se afară pe fereastră cu uşurinţa unui acrobat.

„Ăsta n-a fost Carter.“

Gândul acesta o smulse din starea de toropeală şi Allie se ridică repede în capul oaselor, se uită o fracţiune de secundă la fereastra deschisă, apoi sări din pat pentru a aprinde lumina din tavan.

Camera era goală. Dar cineva fusese acolo, fără îndoială. Cărţile şi hârtiile de pe biroul ei nu mai erau aşa cum le lăsase ea. Un pix pe care îl pusese pe un caiet când se culcase zăcea acum pe podea.

Nu visase.

Silindu-se să respire normal, se urcă pe birou şi se uită afară pe fereastră, dar nu văzu decât peisajul din jurul şcolii, scăldat în strălucirea slabă a unei felii de lună.

Înfiorându-se în ciuda nopţii calde, Allie închise fereastra şi o zăvorî cu grijă, verificând rezistenţa zăvorului, apoi urcă la loc în pat şi îşi cuprinse genunchii cu braţele. Rămase trează foarte multă vreme.

CAPITOLUL 28

–Poate ai visat, spuse Carter, dar ea vedea că tot corpul i se încordase.

–Nu, n-am visat, insistă Allie. Lucrurile mele au fost mişcate. Plus că l-am văzut.

Stăteau cu Rachel în foişor. Orele din ziua aceea se terminaseră cu câteva minute în urmă. Cerul era cenuşiu şi ameninţător, dar încă nu începuse să plouă.

–În vis vezi tot felul de oameni, insistă el. Toată lumea vede. Cum poţi să fii sigură că nu dormeai şi că nu vântul a mutat lucrurile din loc?

–Te-ai ciupit, Allie? întrebă Rachel. Sau ai făcut ceva ca să te asiguri că eşti trează? Uneori visele par foarte reale.

–L-am *văzut*. Allie începea să se simtă frustrată. De ce nu mă credeţi? M-am ridicat în capul oaselor în pat când a ieşit pe fereastră. N-a fost un vis. Un tip a venit în camera mea. Allie se înfioră. A fost în camera mea.

–Stai liniştită! spuse Rachel şi o cuprinse pe după umeri cu braţul. N-ai nimic. Te credem. Voiam doar să fim siguri. Spune-ne exact ce-ai văzut. Cum arăta?

Strâmbându-se, Allie încercă să-şi aducă aminte tot ce putea.

–Era mai scund decât Carter şi mai slab. Purta haine negre şi era blond. Sunt foarte sigură că avea părul aproape blond.

O vreme îi trecură în revistă, fără tragere de inimă, pe toţi elevii care ar fi putut să se potrivească descrierii, dar îi respinseră pe rând.

–Nimeni din Night School nu arată aşa, spuse în cele din urmă Carter. Şi numai cei din Night School pot urca acum pe acoperiş.

–Cei din Night School şi cel care a fost în camera mea azi-noapte, spuse Allie. Carter, vreau să-ţi mai spun ceva...

Până în acel moment nu-i povestise despre discuţia ei cu Sylvain, aşa că acum îl puse la curent. El o ascultă cu pumnii strânşi. Când Allie termină, Carter sări în picioare fără nici un cuvânt, coborî din foişor şi se duse până la marginea pădurii, unde rămase cu spatele la fete.

–Of! făcu Allie.

Dădu să se ridice după el, apoi se răzgândi şi se aşeză la loc.

–Lasă-l puţin! O să-şi revină, spuse Rachel. Şi pe urmă o să-l înfurii eu cu adevărat cu veştile mele.

–Veşti?

Allie ridică o sprânceană, curioasă.

–Hai să aşteptăm! răspunse Rachel, urmărindu-l pe Carter. Nu prea am chef să vorbesc de mai multe ori.

Allie văzu că acum el se întorcea la ele. Roşeala care îi năvălise în obraji în vreme ce îi ascultase povestea dispăruse acum şi el părea mai calm.

–Îl cred, spuse. E un mizerabil, dar, dacă e cineva care să ştie astfel de lucruri, acela e el. Ar fi trebuit să-mi spună mie. Nu ţie. Carter părea furios. Dar are o slăbiciune pentru tine, aşa că a decis să o facă în felul ăsta. Bine. Acum ştim.

Allie aruncă o privire către Rachel, care făcu o grimasă şi se aplecă spre Carter.

–N-o să-ţi placă deloc ce am de spus.

–Ce? mârâi el. Vrei să zici că ai să-mi faci ziua şi mai frumoasă?

–I-am spus tatei ce se petrece.

–A, bravo! *Chiar* că mi-ai făcut-o! Carter îşi trecu mâna prin păr. Nici nu mi-am închipuit că e posibil aşa ceva. Ştiţi ce, fetelor, cu voi două toată planeta o să afle totul despre noi înainte de sfârşitul trimestrului. Ce-ar fi să punem un panou cu toate secretele noastre pe el? Sau poate înființăm un website, ToateSecreteleNoastre.com.

– Nu există computere aici, îi aminti Allie.

– Sunt pe deplin conştient de lipsa tehnologiei la Cimmeria, răspunse el tăios. Dar mersi că mi-ai adus aminte!

Ea se ascunse în spatele lui Rachel.

– Sincer, îmi pare rău, spuse Rachel. Îmi dau seama că tu n-ai de unde să ştii dacă poţi avea încredere în tatăl meu, dar crede-mă că poţi. Şi sunt speriată din cauza lui Allie. Aşa că am împrumutat telefonul lui Isabelle şi i-am spus tatei totul. El ştie cine e Nathaniel.

Ultima propoziţie păru să rămână suspendată în aer. Allie fu prima care îşi reveni.

– Cine? întrebă ea cu nerăbdare în glas.

– Aici e toată problema, răspunse Rachel, aruncându-i lui Carter o privire îngrijorată. Că nu vrea să-mi spună.

– Sigur că nu! ricană acesta. Dar putem avea deplină încredere în el.

– Chiar putem. Rachel se străduia să-şi păstreze calmul. A zis că nu poate să-mi spună cine e, dar mi-a spus totuşi câteva lucruri despre el. A zis că Nathaniel există cu adevărat. Că el şi Isabelle au fost la un moment dat foarte apropiaţi – exact astea au fost cuvintele pe care le-a folosit –, dar că s-au certat pe urmă şi că el e hotărât să preia Cimmeria şi Night School – şi să-i ia locul lui Isabelle. Dacă s-ar întâmpla asta, a zis tata, ar fi un dezastru. Lui personal, Nathaniel i se pare detestabil. Barbar. Poate chiar nebun. Şi a zis că e capabil de orice ca să pună mâna pe ceea ce-şi doreşte.

– O, Doamne! murmură Allie.

– Şi acum vine partea cea mai rea, continuă Rachel. Unii membri ai Consiliului de administraţie sunt de partea lui. Nu le plac anumite lucruri din ceea ce face Isabelle. Are legătură cu întreaga organizaţie. Oricum, unii ar vrea să se descotorosească de Isabelle, şi au impresia că ar putea să se folosească de Nathaniel ca să-şi atingă scopul. Să-l lase pe el să-i scape de ea şi pe urmă să scape şi ei de el. Dar tata zice că ăsta e un gest iresponsabil şi că ar putea distruge totul. Are de gând să discute cu Isabelle despre asta vineri, când vine să mă ia. Dar a mai spus ceva, adăugă Rachel şi se uită la Allie, cu fruntea încreţită. A zis să ai mare grijă.

Prin mintea lui Allie fulgerară imagini din noaptea precedentă, şi ea se cutremură. Apoi se ridică în picioare, cu o privire hotărâtă.

–Hai să mergem să discutăm cu Isabelle!

–Ce...? spuse Rachel. Acum?

–Acum.

–Allie are dreptate. Carter se ridică şi el şi veni lângă ea. Eu nu mai am idei. Iar cineva a intrat azi-noapte în camera lui Allie. E timpul să vorbim cu Isabelle.

–Hm, spuse Rachel, ridicându-se şi venind lângă ei, poate că n-o să ne exmatriculeze pe toţi.

–Şi eşti sigură că n-ai visat?

Isabelle o privi cu ochi pătrunzători, dar Allie nu şovăi.

–Sunt sigură, răspunse ea, cu o voce mai încrezătoare decât ar fi fost cazul.

După ce merseseră şi-i spuseseră povestea lor, Isabelle îi chemase şi pe Matthew şi pe Sylvain, şi acum stăteau cu toţii înghesuiţi în cabinetul ei. Allie şi Carter se cocoţaseră pe dulapurile în care scotociseră cu două săptămâni în urmă. Rachel şedea pe podea, sub ei, cu picioarele încrucişate. Sylvain, Isabelle şi Matthew se aşezaseră în scaunele de piele.

După ce apăruseră Sylvain şi Matthew, Isabelle îl prezentase pe Matthew drept „expert în securitate“, apoi îi rugase pe Allie, Rachel şi Carter să-şi spună din nou povestea.

Acum, cât timp nou-veniţii procesau informaţiile primite, încăperea rămase tăcută.

–Trebuie să fie unul dintre oamenii lui Nathaniel, spuse Sylvain, spărgând tăcerea.

Isabelle se uită la el neîncrezătoare, dar el nu dădu înapoi.

–Ei ştiu deja, nu-i aşa, Allie? spuse el, privind-o ferm.

Allie roşi şi încuviinţă din cap.

–De unde ştiţi despre Nathaniel? întrebă Isabelle, cu vocea răguşită de furie.

Allie aruncă o privire rapidă spre Carter, apoi se uită din nou la Isabelle. Făcuse o grimasă în vreme ce se gândea ce să spună.

–Chiar are vreo importanţă? rosti ea.

Isabelle o privi lung în ochi, iar Allie nu putu citi nimic în expresia ei.

–Nu. Cred că nu are, răspunse Isabelle în cele din urmă, apoi se întoarse către Rachel şi Carter. Ştiţi şi voi?

Ei dădură din cap în tăcere.

–Bun atunci. Matthew?

Se întoarse către consilierul ei.

–Cine altcineva ar putea fi? întrebă Matthew.

–Deci. Mai sunt două zile din acest trimestru, spuse Isabelle, adresându-se tuturor. Night School activează deja la maximum, pentru a asigura securitatea pe teritoriul şcolii. Dar nu suntem suficienţi – cineva a pătruns înăuntru şi noi n-am văzut nimic. Nu ştiu ce credeţi voi că ştiţi despre Nathaniel, dar pot să vă spun că este un om periculos şi răzbunător. El a fost responsabil de întâmplările din noaptea balului. Aşa că va trebui să ne schimbăm strategia. O să vorbesc şi cu ceilalţi, dar, între timp, Sylvain şi Carter, rolul vostru de acum înainte va fi să staţi în permanenţă în preajma lui Allie. Noapte şi zi. Cel puţin unul dintre voi o să o însoţească în mod constant. Să nu plece de lângă ea. Lucraţi în schimburi. De acord?

Carter se uită furios la Sylvain, dar dădu din cap.

Sylvain avea o expresie nevinovată de extaz.

–De acord, răspunse.

–Allie! se întoarse Isabelle către ea. Vreau să-ţi continui viaţa ca şi până acum. Te duci la ore. Dormi în camera ta. Dar nu mergi nicăieri fără Carter şi Sylvain.

Deşi nu-şi putea imagina cum o să funcţioneze chestia asta („Şi la baie ce fac?"), Allie dădu din cap în tăcere.

–Rachel, ştiu că faci deja asta, dar stai şi tu cât mai mult posibil cu Allie! O să aibă nevoie de sprijinul tău.

–Sigur, răspunse Rachel.

Isabelle continuă:

–O să vorbesc cu tatăl tău ca să mă asigur că e de acord cu situaţia, dar sunt convinsă că va fi. Iar acum – ochii lui Isabelle trecură peste elevi – vă rog să plecaţi! Avem treabă.

Afară, pe coridor, atmosfera se tensionă brusc. Carter o luă de mână pe Allie cu un gest posesiv.

–Vrei să fac eu primul schimb? se auzi vocea mieroasă a lui Sylvain.

Carter îşi încordă fălcile.

–Vreau să te duci dr..., începu el, dar Allie îl apucă de braţ.

–Carter, termină! Linişteşte-te! Se uită la ei. Puteţi să staţi amândoi cu mine până când unul dintre voi trebuie să se ducă undeva, bine? Atunci preia celălalt. Fără certuri. Cel puţin între voi.

Nici unul nu spuse nimic.

–O să fiu în bibliotecă tot restul zilei, cu Rachel. Putem învăţa împreună, continuă Allie. O să ne descurcăm. Sunt doar două zile.

–Eu sunt de acord, toarse Sylvain.

Carter nu spusese încă nimic, şi Allie îl privi în ochi, mângâindu-i chipul încordat cu vârfurile degetelor.

–Haide! şopti.

–Bine, spuse el printre dinţi. Putem avea amândoi grijă de tine.

Allie respiră uşurată.

–Bun.

–Deci... Am o carte de chimie care mă cheamă la treabă, spuse Rachel.

Allie îi aruncă o privire recunoscătoare.

–Iar eu tot am de terminat blestemata aia de lucrare la istorie. Trebuie doar să dau o fugă până în camera mea să-mi iau notiţele.

–Vin cu tine, spuseră în cor Carter şi Sylvain.

Apoi se priviră furioşi.

–O, Doamne! murmură Allie obosită. E pur şi simplu *sublim*.

În restul serii, cu excepţia unei scurte pauze pentru cină, cei patru învăţară în bibliotecă, unde regula de a păstra tăcerea însemna că nu avură loc certuri, lucru pentru care Allie se simţi recunoscătoare. Dar ori de câte ori voia să facă o pauză de cafea, Sylvain şi Carter se ridicau amândoi ca să o însoţească. Carter se uita furios la Sylvain, care întotdeauna dădea din umeri cu un aer nevinovat şi spunea: „Dar şi mie mi-e sete."

–Ce tupeu! murmura Carter, luând-o pe Allie de mână.

Allie se întorcea către Rachel în vreme ce el o trăgea de acolo, murmurând „Ajutor!"

Rachel se strâmba, compătimitoare.

Mai târziu, când Rachel sugeră o vizită la toaletă, Allie o urmă nerăbdătoare. Sylvain şi Carter aşteptau afară, în faţa uşii.

–Asta e cel mai groaznic coşmar pe care l-aş fi putut avea. Actualul şi fostul viitor prieten lângă mine, tot timpul... împreună.

Allie îşi dădu cu apă rece pe faţă.

–Carter nu suportă deloc bine situaţia, oftă Rachel în vreme ce Allie se ştergea pe faţă. Pentru binele lui, aş vrea să se calmeze Dumnezeului odată.

–Trebuie. În nici un caz n-am cum să rezist aşa două zile întregi, spuse Allie, dându-şi cu luciu de buze roz pal. O să-mi pierd minţile.

Se privi lung în oglindă. Părul îi crescuse de când era aici şi culoarea roşcată se dusese. Acum îi cădea în valuri întunecate până la umăr. Ochii ei cenuşii, depărtaţi, erau mărginiţi de gene negre, lungi şi mătăsoase pe obrajii palizi. Purta un machiaj natural, abia schiţat. Bluza albă apretată şi fusta plisată scurtă a uniformei îi scoteau în evidenţă formele şi îi puneau în valoare picioarele zvelte. Brusc, îşi dădu seama că nu mai arăta deloc ca băieţoiul de pe vremuri. Pentru prima oară i se păru că vedea ceva din ceea ce vedeau Carter şi Sylvain.

„M-am schimbat“, îşi spuse şi-şi surprinse în oglindă o expresie de mulţumire. „Sunt destul de... drăguţă.“

– Gata? întrebă Rachel, aruncând şervetul de hârtie în coşul de gunoi.

Allie îşi băgă luciul de buze în buzunar.

– Gata.

– Trebuie să încetezi, Carter! spuse Allie. Sunt doar două zile. Chiar te rog.

– Dar nu pot să uit cum s-a purtat cu tine..., spuse el încordat.

– Ştiu. Dar şi-a cerut scuze şi eu l-am iertat, aşa că acum trebuie să uiţi, spuse ea. Mă ajută. Isabelle vrea să colaborăm, aşa că, te rog, încetează să mai fii atât de macho! Tu nu eşti aşa.

Era trecut de miezul nopţii şi stăteau pe pat în camera lui Allie. Fereastra era închisă şi zăvorâtă, iar peste oblon fusese fixat un drug pentru a-l ţine mai bine. Isabelle insistase ca unul dintre ei să stea în timpul nopţii în faţa camerei lui Allie, dar amândoi voiau să rămână. Acum Sylvain era afară, pe coridor.

– Îmi pare rău, spuse Carter. Ştiu că sunt gelos.

– Crezi tu? râse Allie.

Râse şi el, ruşinat.

– Puţin, poate.

– Tu eşti cel pe care mi-l doresc, Carter West. Allie se urcă în poala lui, călare, cu chipul la o palmă de al lui. N-ai de ce să fii gelos.

Mâinile lui îi alunecară pe spate, iar ea îl cuprinse cu braţele pe după gât.

– Doar tu, şopti, aplecându-se să-l sărute.

Se sărutară până când Sylvain le ieşi cu totul din minte şi nu se mai gândiră decât unul la celălalt. Mâinile lui Carter coborâră pe şoldurile ei şi o traseră mai aproape, iar ea nu se împotrivi. Când el îi scoase bluza afară din fustă şi îşi trecu palmele peste spatele ei gol, ea simţi furnicături pe piele. Îl muşcă uşor de ureche şi auzi cum inima lui o ia la goană.

Când Allie se desprinse de el, erau amândoi cu răsuflarea tăiată. Carter se îmbujorase.

–De data asta o să fiu eu cea raţională, spuse Allie.

–Chiar trebuie? şopti el.

Ei i se ridicase fusta şi el o mângâie pe coapsele goale.

–Din păcate. Allie se ridică în picioare şi se apleacă pentru a-l săruta uşor pe buze, trăgându-se înapoi înainte ca el să o prindă iar în braţe. Cineva trebuie s-o facă şi am senzaţia că n-o să fii tu ăla.

–Nu de data asta, răspunse el.

Pieptănându-şi părul cu degetele, ea spuse:

–Mă bucur că am avut această mică discuţie...

El râse.

–O să încerci să nu mai fii gelos?

–O să încerc, spuse el.

Se ridică şi se întinse după ea, dar în două secunde Allie fu lângă uşă şi o deschise larg.

–Atunci noapte bună!

Se uită afară până ce îl văzu pe Sylvain stând rezemat cu spatele de perete şi uitându-se la uşa ei, cu chipul inexpresiv.

–Noapte bună, Sylvain!

–Noapte bună, *ma belle* Allie!

Ei i se păru că percepe un regret în vocea lui.

Carter ieşi pe lângă ea şi se apleacă să o sărute uşor.

–Dacă auzi sau vezi ceva, strigi, bine?

–Promit.

Îndată ce el plecă, Allie îşi puse o pijama albă curată şi se băgă în pat. Stinse lumina şi revăzu în minte întâmplările serii, amintindu-şi de buzele lui. De cât de mult o dorise.

Nici măcar o singură dată nu se gândi la Nathaniel, sau la pericolele posibile, sau la faptul că avea nevoie de gardă de corp. Învăluită în căldura blândă a fericirii, se cufundă în somn.

Mai târziu avea să se întrebe ce o trezise. Poate că fuseseră paşii de pe coridor. Sau vocile de dincolo de uşa ei. Oricum, când uşa se deschise brusc şi lumina se aprinse, ea era deja ridicată în capul oaselor în pat. Era trei dimineaţa.

–Scoală-te, Allie! spuse Carter cu o faţă sumbră. Nathaniel se apropie.

CAPITOLUL 29

Allie se strădui să rămână calmă. Încă ameţită de somn, încercă de câteva ori să-şi pună papucii, dar picioarele nu păreau să reuşească să intre în ei.

– Lasă-i! Nu e timp.

Carter o apucă de mână şi o trase afară pe coridor, unde Sylvain stătea în alertă, aşteptându-i.

– Pe aici, spuse el, conducându-i departe de scară.

– Unde mergem? şopti Allie.

– Ieşim de aici, spuse Carter.

Alergară până la capătul coridorului, unde Jules îi aştepta lângă o uşă pe care nu se afla nici un număr şi pe care Allie o crezuse întotdeauna o debara. Fără nici un cuvânt, monitoarea o deschise, dând la iveală o scară îngustă şi întortocheată de piatră, luminată slab de câteva becuri goale.

Coborâră într-o goană nebună, cu Sylvain în frunte, Allie şi Carter în mijloc şi Jules la urmă. Când ajunseră jos, Sylvain deschise o uşă într-o încăpere pe care Allie nu o mai văzuse niciodată – un spaţiu asemănător cu o criptă, care părea săpat în piatră, cu coloane groase de calcar acoperite cu sculpturi complicate şi luminat de o lumină de gaz pâlpâitoare. Podeaua de piatră era prăfuită şi rece sub tălpile lui Allie.

„Nu pot să cred. Chiar o temniţă.“

– Unde suntem? şopti ea.

– În pivniţă, spuse Jules.

Ea, Sylvain şi Carter formaseră un soi de cerc cu Allie în mijloc. Stăteau cu spatele la ea, privind cu atenţie în întuneric.

– O scoatem de aici? întrebă Jules.

– Isabelle a spus să o scoatem afară dacă nu-i nici o primejdie, răspunse Carter. Dar cum ştim dacă nu-i nici o primejdie?

– Staţi aici! se auzi vocea lui Sylvain din spatele lui Allie.

Fără zgomot, dispăru în umbră.

Ceilalţi rămaseră pe loc în tăcere. Cinci minute mai târziu, Sylvain apăru din nou şi le făcu semn să-l urmeze.

În aceeaşi formaţie, alergară către o uşă ascunsă într-un cotlon cufundat în beznă. El le făcu din nou semn să aştepte şi se furişă pe uşă, apoi se întoarse şi dădu din cap către Carter.

Îl urmară pe un şir de trepte şi apoi pe o uşă atât de mică încât trebuiră să se aplece ca să treacă prin ea. Odată ajunşi afară, rămaseră unul lângă altul, cu spatele rezemat de zidul şcolii. Braţul lui Carter se întinse protector peste Allie, ţinând-o nemişcată.

Noaptea era răcoroasă şi umedă. Norii acopereau luna. La început, Allie nu văzu nimic, dar apoi, încet-încet, ochii i se obişnuiră cu întunericul.

Îşi aminti de noaptea în care ea şi Carter o urmăriseră pe Isabelle la întâlnirea cu Nathaniel. Neliniştită, se uită către liziera pădurii, neagră în zare.

„Oare e cineva acolo acum, privindu-ne aşa cum i-am privit şi noi?“

Carter o trase uşor de mână – plecau mai departe. Ocoliră în fugă aripa de vest către partea din spate a şcolii, pe lângă pajiştea terasată, îndreptându-se către grădina cu ziduri. Pietrele îi răneau lui Allie tălpile, dar ea nu dădu atenţie durerii. Chiar înainte să ajungă la poarta grădinii, Sylvain ieşi de pe cărare şi dispăru. Îl urmară, în şir indian.

Grota la care îi conduse era aşa de bine ascunsă în spatele copacilor şi a tufărişului, încât Allie n-o observase până acum.

Nu putea desluşi mai nimic în bezna adâncă, dar, pipăind, îşi dădu seama că era făcută din piatră şi lemn şi reuşi să distingă statuia unei femei goale, graţioase, care dansa în mijlocul ei. Comunicând doar prin gesturi, Carter, Sylvain şi Jules formară din nou un scut protector în faţa lui Allie, privind către şcoală. Allie încercă să stea la fel de nemişcată ca statuia din spatele ei.

Un timp destul de îndelungat nu se întâmplă nimic. Allie numărase o sută treizeci şi şapte de răsuflări, când o văzu pe Jules arătând în depărtare către un minuscul punct luminos. Miji ochii şi încercă să-şi concentreze atenţia asupra lui.

Câteva secunde mai târziu, un altul apăru, pe urmă încă unul.

Apoi se făcură şase, mişcându-se atât de lin încât păreau să plutească. Şi se apropiau.

Allie stătea între Jules şi Carter, încercând să vadă mai bine.

–Ce sunt alea? şopti ea.

Sylvain fu cel care răspunse:

–Nathaniel.

Allie simţi cum i se taie răsuflarea.

–Ce facem? întrebă.

–Aşteptăm, spuse Jules.

În cinci minute, punctele luminoase deveniră torţe aprinse. Şi ajunseseră suficient de aproape pentru ca Allie să vadă siluetele întunecate care le ţineau, când auzi răsunând vocea lui Isabelle.

–Nathaniel! Opreşte-te! Încă nu e prea târziu.

–Ştiu că nu e prea târziu.

Vocea aceea dispreţuitoare, care îi suna familiar lui Allie, îi îngheţă sângele în vine.

–De-asta suntem aici, adăugă Nathaniel.

–Lasă în pace şcoala! spuse Isabelle. Indiferent ce vei face, Cimmeria nu va fi niciodată a ta.

–Pari foarte sigură de tine, replică el. Dar tu întotdeauna ai fost arogantă.

–Lucinda nu este de acord, Nathaniel, spuse Isabelle, şi în vocea ei se simţea un avertisment. Acţionezi împotriva dorinţei ei pe riscul tău.

–Dacă aşa stau lucrurile, atunci unde e Lucinda? întrebă el dispreţuitor. N-o văd alergând încoace ca să te apere.

În timp ce ei se certau, atenţia lui Allie fu atrasă de ceva din atmosferă. O schimbare de temperatură? Sau... un miros?

„Ce e asta?“

Întinse brusc mâna şi îl apucă pe Carter de braţ.

–Fum! Simt miros de fum.

Adulmecând în aer, Sylvain se întoarse către Carter şi, pentru prima oară, Allie văzu panică pe chipul lui.

–Acolo!

Jules arăta către aripa cu dormitoarele băieţilor. Fumul se revărsa pe o fereastră de la etajul al doilea şi flăcările dansau în spatele geamului.

–O, Doamne! şopti Allie.

–Jules, rămâi cu Allie! spuse Sylvain. Carter, vino cu mine!

Înainte să-l urmeze, Carter o apucă pe Allie de umeri.

–Stai aici!

Era întuneric, dar ea văzu frica din ochii lui.

Dădu din cap fără nici un cuvânt, strângându-l de mână până când o duru.

Şi apoi el plecă.

Rămase singure, Allie şi Jules stăteau una lângă cealaltă, privind şcoala.

Vocea lui Isabelle nu-şi pierduse deloc siguranţa.

–Ăsta e planul tău, Nathaniel? Să distrugi ceea ce nu poţi lua prin minciună? Prin înşelăciune? Ce nu poţi lua, deşi pretinzi că e al tău? Am ştiut întotdeauna că eşti capricios, dar fapta asta te va distruge. Pe tine, nu Cimmeria.

El râse.

–Aroganţa ta nu mă surprinde, Isabelle. Dar te rog să nu mă jigneşti! Sunt mai inteligent decât crezi.

O lumină la ultimul etaj din aripa de vest atrase atenţia lui Allie. O atinse uşor pe Jules pe umăr şi i-o arătă. Pâlpâia la o fereastră.

–Camerele fetelor, şopti Jules, privind lung într-acolo.

–Ce-ar trebui să facem? întrebă Allie.

–Sylvain şi Carter or să se ocupe de asta, şopti Jules.

Dar timpul se scurgea şi nu se întâmplă nimic. Flăcările din aripa fetelor păreau să se înteţească şi deveniră curând adevărate vâlvătăi. Mirosul de fum se simţea mai dens.

–Jules, trebuie să facem ceva, spuse Allie speriată.

–I-am promis lui Sylvain..., spuse Jules, dar Allie auzi în vocea ei o notă de îngrijorare.

Allie se hotărî.

–O să stăm împreună. Hai să mergem!

Nu aşteptă ca Jules să ia o decizie. Ţâşni din grotă către lizieră, dar Jules o ajunse repede din urmă şi o apucă de mâneca pijamalei, conducând-o pe o latură a clădirii către o intrare aflată departe de Nathaniel şi de Isabelle.

Intrară în fugă pe uşă într-o ceaţă alburie de fum. Erau într-o cameră plină cu rafturi de cărţi.

„Suntem în spatele bibliotecii.“

Se aflau aproape de locul unde se întâlnise ea cu Carter cu câteva săptămâni în urmă – secţiunea de latină. Allie habar n-avusese că acolo se afla o uşă.

–Pe aici, şopti Jules.

Şi apoi dispăru.

Uluită, Allie se învârti în loc, uitându-se după ea, dar rămăsese singură.

–Jules! şopti în întuneric. Unde eşti?

Nici un răspuns.

–Jules!

Allie simţi că o cuprinde panica. Respiră tremurat şi încercă să hotărască ce are de făcut.

Ceva nu era în regulă. Era sigură că Jules n-ar fi lăsat-o singură... sau ar fi lăsat-o?

Inima îi bătea nebuneşte. „M-a adus într-o capcană?“

Tuşi. Fumul devenea mai gros.

Şi deodată ştiu.

Se repezi în zona centrală a bibliotecii, pe lângă cămăruţele pentru studiu individual şi mesele unde stătuse cu Rachel şi Jo de atâtea ori, apoi afară pe uşa bibliotecii. Chiar lângă ea era o alarmă de incendiu şi Allie apăsă pe ea.

Nu se întâmplă nimic.

O privi lung, nedumerită. Apoi își aminti cuvintele lui Gabe înainte de bălăceala de vară: „Nu există absolut nici o alarmă în toată clădirea.“

Fără să mai stea să se gândească, o luă la fugă pe scări către camerele fetelor. Când ajunse pe primul palier și dădu să urce șirul următor de trepte, văzu o siluetă la capătul coridorului. Era un bărbat, care ținea o torță aprinsă în mână.

Allie încremeni. El n-o văzuse încă. Dacă stătea nemișcată, nu avea s-o vadă, și pe urmă ea putea urca la camerele fetelor.

Dar atunci el avea să pună foc în mai multe încăperi. Școala avea să ardă până în temelii. Nathaniel avea să învingă. În inima ei se dădu o luptă. Ce era mai important? Să le avertizeze pe fete sau să-l oprească?

Era o situație imposibilă. Și nu era nimeni aici care să-i spună ce să facă.

„Întotdeauna mi se întâmplă asta.“ O străbătu un val neașteptat de furie și Allie se repezi câțiva pași către el.

–Hei, tu! strigă din toate puterile și îl văzu cum se oprește și se întoarce.

Preț de o clipă – o eternitate – rămaseră amândoi nemișcați, privindu-se lung. Flăcările ardeau suficient de aproape de fața lui pentru ca ea să-i distingă trăsăturile.

–Christopher? șopti.

Văzu în ochii lui recunoaștere și încă ceva. Și apoi el o luă la fugă.

–Christopher! Allie țipă. Christopher! Nu pleca!

Printre lacrimile care îi inundaseră ochii văzu că el dispăruse.

Lumea se învârtea cu ea. Se rezemă de perete în căutarea unui sprijin, trăgând adânc aer în piept pentru a se liniști. Dar acum fumul era atât de gros și tuși atât de tare, încât crezu că o să leșine.

„Bun“, își spuse, gâfâind după aer. „Calmează-te, Allie.“

Auzea în cap cuvintele lui Carter, care îi spunea să se concentreze asupra propriei respiraţii. Răsuflă încet, constant, filtrând aerul prin ţesătura mânecii. Când lumea încetă să se mai rotească, se uită împrejur. Fumul devenea tot mai gros.

Nu avea prea mult timp.

Trăgându-şi bluza de pijama peste gură, se aplecă şi urcă în goană ultimul rând de scări („şaptesprezece trepte“) către camerele fetelor. Trânti de perete prima uşă pe care o văzu. Fumul nu pătrunsese încă aici şi putu respira. Fata care era întinsă în pat sări în capul oaselor.

Era Katie.

–Foc! strigă Allie, inspirând o gură bine-venită de aer curat. Katie, scoală-te şi ajută-mă! Trebuie să scoatem toate fetele afară.

–Ce?

Vocea lui Katie era răguşită de somn şi buimacă, dar în scurt timp se limpezi.

–Ce naiba...?

–Şcoala arde, Katie! Te rog!

Simţind fumul, Katie sări din pat. Allie ieşi în fugă pe uşă, strigând peste umăr:

–La fiecare uşă! Bate la fiecare uşă! Spune-le să vină după mine!

Katie o porni pe o latură a coridorului, iar Allie pe cealaltă, alergând şi deschizând uşile, şi, când fu nevoie, scuturându-le pe fete în patul lor ca să le trezească.

Allie se repezi către camera lui Rachel, dar Rachel era deja în picioare, trezită de voci.

–Ajută-mă! spuse Allie cu răsuflarea tăiată.

–Vin după tine, răspunse Rachel.

Când Allie ajunse la uşa lui Jo, cele mai multe fete se sculaseră. Camera lui Jo era plină de fum şi Allie văzu părul blond pe pernă. Se lăsă pe podea şi se târî până la pat.

–Jo! gâfâi ea. Vocea îi era deja un croncănit răguşit. Trezeşte-te!

Dar Jo nu se mişcă. Nu reacţionă nici măcar când Allie o scutură violent. Allie ridică mâna şi îi trase o palmă puternică.

Pleoapele lui Jo tremurară.

–Ah! şopti ea abia auzit, şi Allie simţi o dorinţă isterică de a izbucni în râs.

–Trezeşte-te, Jo! Trebuie să te trezeşti!

Văzându-i braţul sub umăr, Allie o trase în sus, dar era prea grea ca s-o ridice singură. Rachel apăru în cameră câteva secunde mai târziu, evaluă într-o clipă situaţia şi o apucă pe Jo de celălalt umăr. Împreună reuşiră să o ridice în picioare.

–Lisa, şopti Jo.

Allie aruncă o privire panicată către Rachel.

–Am văzut-o, spuse Rachel. E în hol.

Pe când o trăgeau pe Jo afară din cameră, Allie se uită în jur îngrijorată.

–Au ieşit toate?

–Am numărat, se auzi vocea lui Katie. Singura care lipseşte e Jules.

Allie se simţi de parcă ar fi încasat un pumn în faţă.

–Era cu mine jos, spuse ea cu răsuflarea tăiată. M-am pierdut de ea.

–Hai să ieşim întâi de aici! spuse Rachel cu blândeţe. Pe urmă o putem căuta.

Allie îşi dădu seama că are dreptate.

–Pe aici! spuse.

Jo îşi mişca acum picioarele, şi Rachel o putea sprijini singură, aşa că Allie le conduse pe fete pe aceeaşi rută pe care îi dusese Sylvain mai devreme. Pe scara îngustă încă nu pătrunsese fumul.

Când ajunseră în pivniţă, Allie se întoarse către Katie.

–Mai numără o dată! îi spuse.

Fără să ezite, Katie făcu repede socoteala.

–Suntem toate aici, spuse.

Allie le făcu semn să o urmeze şi le conduse în sus pe scara mică, rugându-se ca uşa să se deschidă.

Se deschise.

Ieşiră toate în întuneric, tuşind şi trăgând adânc în piept aerul proaspăt. Allie se îndepărtă suficient ca să nu poată fi văzută, apoi vomă pe iarbă.

Când se întoarse, Jo se ţinea singură pe picioare, deşi părea încă destul de ameţită.

Allie se îndreptă de spate şi încercă să se arate stăpână pe sine.

–Jo, poţi să duci pe toată lumea în grădina cu ziduri? întrebă ea răguşit. Cred că acolo o să fiţi în siguranţă.

Jo dădu din cap şi o porni şovăitor pe cărare. O urmară toate fetele, cu excepţia lui Rachel şi a lui Katie.

–Tu unde te duci? întrebă Rachel, cu o voce oarecum suspicioasă.

–Trebuie s-o găsesc pe Jules, răspunse Allie. Ar putea fi rănită.

–Atunci vin cu tine, spuse Rachel.

–Rachel, nu! Allie vorbi îngrijorată. Ai putea păţi ceva.

–Şi tu la fel, interveni Katie. Şi vin şi eu cu voi. Jules e cea mai bună prietenă a mea. N-o să te lăsăm singură.

–O, Doamne! gemu Allie. Fetelor, e foarte periculos.

–Ia-o înainte, Allie! spuse Rachel decisă. Unde ai văzut-o ultima oară?

Allie le privi nehotărâtă, dar timpul trecea. Oricum ştia că nu avea cum să le convingă să renunţe.

–În bibliotecă. E o uşă secretă.

–O ştiu, spuse Rachel.

–O ştii?

–Bineînţeles, zise ea. Ştiu totul despre bibliotecă.

Rămânând în umbră, alergară către uşa bibliotecii şi o împinseră. Fumul se revărsă afară într-un val gros, cenuşiu.

Inima lui Allie se strânse. N-aveau nici o şansă.

–Lăsaţi-vă jos! şuieră Rachel, şi se puseră toate în genunchi, acoperindu-şi feţele cu hainele.

– Unde erai când ai văzut-o ultima oară? o întrebă Katie pe Allie.

Allie nu vru să-i spună că în fumul gros totul îi părea necunoscut. Că nu mai era sigură de nimic. Ţinându-şi răsuflarea, se ridică în picioare şi se uită în jur, apoi se lăsă din nou jos.

„Latina e drept înainte."

– Vreo patru-cinci metri în faţă. Cred.

Se târâră înainte. Dar, când ajunseră acolo, Jules nu se vedea nicăieri.

Rachel tuşi.

– N-o văd.

– Haideţi să ne despărţim! spuse Katie, cu vocea înăbuşită din cauza cămăşii. Mergem cel mult trei metri în trei direcţii diferite şi pe urmă ne întoarcem aici.

– Cu grijă! adăugă Allie.

Târându-se cât putu de jos, Allie se îndepărtă de celelalte fete, numărându-şi paşii în minte. Dar sfârşi prin a parcurge mai mult de trei metri. Nu o găsi pe Jules, aşa că înaintă şase metri. Apoi opt.

Dar Jules nu era.

Fumul era tot mai gros şi lui Allie era greu să distingă obiectele din jur. O usturau ochii şi lacrimile o împiedicau să vadă.

„Prea departe. Am mers prea departe."

Dădu să se întoarcă, dar imediat se simţi dezorientată. Din ce parte venise? În întuneric şi în fum totul părea la fel în orice direcţie s-ar fi uitat. Oare trecuse pe lângă dulapul ăla înalt? Cel cu titluri în chirilice? Îl mai văzuse oare şi înainte?

Tuşi chinuit. Când încercă să-şi recapete răsuflarea, chiar şi prin bluza pijamalei simţi fumul atât de gros încât avu impresia că e sub apă. Nu avea aer. Nu avea oxigen. Respira gâfâit, cu icnete scurte, inutile.

Când încercă să se mişte mai repede, marginile câmpului vizual i se înnegriră.

Nu avea cum să supravieţuiască.

De undeva de departe auzi o voce strigând:

–Am găsit-o! E aici!

O altă voce îi strigă numele. Încercă să se târască în direcţia de unde o auzise, dar nu se putea mişca.

–Aici, croncăni, dar ştia că glasul îi era prea slab pentru a străbate fumul.

Niciodată nu se simţise atât de obosită. „Dacă aş putea să mă odihnesc măcar o clipă, să-mi adun puterile. Un pui de somn, şi pe urmă o să pot să fac mai mult. Sunt atât de obosită!"

Îşi simţea capul cumplit de greu şi-l lăsă să cadă pe podea.

În vreme ce îşi pierdea cunoştinţa încet-încet, simţind cum întunericul o înfăşura ca o pătură caldă, oftă uşurată.

Dintr-odată zbură, susţinută de ceva puternic şi grijuliu. Se rezemă de sprijinul acesta neaşteptat. Era în siguranţă. Protejată. Plutea.

Aerul cald îi umplu plămânii şi Allie răsuflă. Încă o dată.

Şi apoi o voce nespus de plăcută:

–Te rog, trezeşte-te! Nu pleca!

Simţi buze calde apăsându-i buzele. Simţi aer cald în trup.

Durerea o fulgeră, şi tuşi atât de violent încât corpul i se scutură convulsiv. Dar, când convulsiile încetară, aerul proaspăt o mângâie pe obraji şi ea îl trase adânc în piept, recunoscătoare.

Deschise ochii. Stătea pe genunchii lui Sylvain, şi braţele lui o ţineau strâns. Ea ridică mâna şi îi atinse obrazul, mirată.

–De ce plângi? şopti.

El nu răspunse, ci doar o legănă ca pe un prunc, cu faţa cufundată în părul ei, ascultându-i răsuflarea.

CAPITOLUL 30

–Deci de data asta Isabelle a chemat pompierii? şopti Allie.

–Pentru prima oară în istoria şcolii. Rachel îi zâmbi. Asta după ce tu şi Jules aţi speriat de moarte pe toată lumea.

Era dimineaţă, şi fetele se aflau într-o cameră din aripa profesorilor. Allie stătea rezemată de perne, ţinând în mână ceaşca de ceai cu miere şi lămâie pe care i-o adusese Rachel ca să-i aline durerea din gât. Rachel şedea la picioarele patului şi o punea la curent cu „tot ce s-a întâmplat după ce tu ai murit".

–Ţi-au pus o mască de oxigen, deşi au trebuit să te smulgă mai întâi din braţele lui Sylvain. Rachel îşi arcui o sprânceană. Nu voia să-ţi dea drumul.

–Sylvain m-a găsit?

–Da.

–Cum...?

–El şi Carter i-a trezit pe băieţi. Pe urmă au văzut celălalt foc. Carter s-a dus să-i scoale pe profesori. Sylvain trebuia să se ocupe de fete, dar, când a văzut că dormitoarele erau goale, ne-a găsit afară, explică Rachel. Katie şi cu mine tocmai o scosesem pe Jules şi am văzut că nu erai acolo...

Se opri la jumătatea frazei şi Allie îşi dădu seama că plângea. Se întinse către ea şi o strânse de mână.

–Sunt bine, şopti.

Rachel dădu din cap şi îşi şterse lacrimile din ochi.

Apoi vorbi din nou, dar cu o voce tremurătoare.

–Când i-am spus că tu nu eşti, nimic nu l-a mai putut opri. A alergat în bibliotecă de parcă pe el focul nu-l putea atinge.

Rachel trase adânc aer în piept şi continuă. Nu te-am văzut când te-a adus afară, îi făceam respiraţie artificială lui Jules. Dar Jo mi-a spus că Sylvain ţi-a făcut respiraţie gură la gură mult timp până să-ţi revii. Şi pe urmă n-a mai vrut să-ţi dea drumul. Cred că i-a fost frică să nu ţi se oprească răsuflarea.

– Da, cred că i-a fost, repetă Allie.

– Oricum, imediat ce Isabelle a chemat pompierii, Nathaniel şi complicii lui s-au topit. Ce bine ar fi fost să fie chiar aşa! Rachel se rezemă din nou de perete. Tu, Jules şi trei membri ai personalului aţi avut nevoie de măşti de oxigen. Jules şi încă un tip, Peter. Îl ştii?

Allie clătină din cap.

– E unul dintre elevii mai mici. Sunt amândoi în spital pentru că au inhalat fum. Voiau să te ia şi pe tine, dar nu i-au lăsat. Isabelle, Carter şi Sylvain pur şi simplu n-au fost de acord. Aşa că te-au adus aici, şi Carter a stat cu tine toată noaptea ca să fie sigur că respiri. Ceea ce ai şi făcut, încheie Rachel veselă.

– Bravo mie! cârâi Allie abia auzit.

– Chiar aşa. Bravo ţie!

– Cât a ars? întrebă Allie.

– Nu prea ştiu. Ştiu doar că trei sau patru camere sunt complet distruse. N-au lăsat pe nimeni să se întoarcă în dormitoare, şi toată clădirea miroase oribil a fum. Rachel îşi încreţi nasul. Focul din bibliotecă a pornit de la biroul bibliotecarei şi s-a întins la cărţile din preajmă. Nu se ştie câte volume au dispărut.

Rachel părea sincer întristată şi Allie trebui să-şi ascundă un zâmbet.

– Se crede că dormitoarele unde a fost pus foc erau toate neocupate, şi au mai fost incendiate aticul şi palierul de lângă scări (Allie revăzu imaginea fulgerătoare a lui Christopher cu torţa arzând în mâini), dar încă se mai fac investigaţii. Isabelle aleargă de colo-colo ca o nebună. În după-amiaza asta vin asiguratorii să evalueze pagubele, şi ne trimit pe toţi acasă. O să predăm nişte lucrări în locul ultimelor examene.

Cred că ar trebui să insistăm să scriem despre normele de siguranţă în caz de incendiu.

Râsul lui Allie sună hârşâit, ca o bucată de glaspapir frecată de un lemn rugos.

–Aş putea să-mi schimb subiectul la istorie şi să scriu despre Marele Incendiu din Londra[1], spuse.

–Da, exact. Ai deja experienţă.

Se auzi un ciocănit la uşă. Allie încercă să spună „Intră“, dar nu putu scoate decât o şoaptă.

–*Entrez!* strigă Rachel.

Jo deschise uşa şi se strecură înăuntru cu pas nervos, închizând-o în urma ei.

–Bună, Allie! Cum mai eşti?

Allie zâmbi slab.

–O să trăiesc – din nou – cred, spuse ea. Rachel tocmai îmi povestea ce s-a întâmplat azi-noapte.

–A fost o nebunie, spuse Jo. Cumplit.

–Dar uite că suntem cu toţii în viaţă, spuse Rachel. Iar eu a trebuit să resuscitez un om pentru prima dată în viaţă. Aşa că n-a fost chiar atât de rău.

–A meritat efortul, se arătă Allie de acord.

–Aşa ziceam şi eu.

Cu un aer stânjenit, Jo se întoarse către Rachel:

–Scuză-mă că te rog, dar te superi dacă mă laşi câteva minute singură cu...

Rachel sări din pat.

–Nici o problemă. Allie, mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare. Ce vrei?

Pe Allie o durea gâtul foarte tare.

–Ceva rece, spuse ea. Nimic condimentat.

Un zâmbet plin de afecţiune apăru pe faţa lui Rachel.

–Bun. Nimic condimentat. Nici o problemă.

---

[1] Incendiu care a distrus mare parte a capitalei britanice între 2 şi 5 decembrie 1666. (n.red.)

Când uşa se închise, Jo se aşeză prudentă pe marginea patului.

–Voiam doar să-ţi spun că-mi pare rău.

Allie dădu să-i spună că nu era nevoie, dar Jo clătină din cap. Era roşie la faţă şi Allie îşi dădu seama că plânsese.

–Mi-ai salvat viaţa azi-noapte şi ţi-ai riscat-o pe a ta. Cred că ai făcut acelaşi lucru pe acoperiş acum câteva săptămâni. Katie mi-a spus că m-a minţit pentru că era furioasă pe tine.

Allie rămase cu gura căscată.

–*Ce* a făcut?

Jo încuviinţă din cap.

–Şi ei i-ai salvat viaţa. O fi ea o scorpie, dar ştie ce înseamnă recunoştinţa.

Un hohot de râs răguşit izbucni din gâtul lui Allie înainte ca ea să-l poată opri, şi curând chicoteau amândouă, deşi asta îi declanşă la Allie un atac de tuse.

–O să-i spun ce-ai zis despre ea, reuşi ea să bolborosească.

După ce se liniştiră, Jo o privi serioasă.

–Ştiu că sunt instabilă, Allie. Am... ceea ce psihiatrul a numit „episoade“ când nu mă mai port raţional. Şi chiar că n-ar trebui să mai beau niciodată. Îmi pare rău că te-am amestecat şi pe tine în asta. Îmi doresc aşa de mult să nu se fi întâmplat! Dacă aş putea să mă întorc în timp, aş şterge totul cu buretele. Dar vreau să ştii că încerc să mă îndrept.

–Nu-i nimic, spuse Allie, deşi era.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, Jo spuse:

–De fapt, este. Ştiu bine.

–În regulă, răspunse Allie cu o voce blândă.

Dar Jo nu terminase.

–Problema e, continuă ea, că, de fiecare dată când se întâmplă câte o chestie din asta, e ceva care o declanşează. Înainte erau părinţii mei. Făceau ceva stupid sau uitau de mine, şi gata, clacam. Dar de data asta a fost... ceea ce s-a întâmplat cu Ruth. Jo ridică privirea către Allie. Când... ştii ceva îngrozitor şi nu poţi să spui nimănui... Cred că asta te face să-ţi pierzi minţile.

Allie simţi un fior de teamă, ca şi cum nişte degete de gheaţă i-ar fi alunecat pe piele. Nu-şi putea lua privirea de la Jo.

–Da, cred că da. Ce anume ştii tu, şi ceilalţi nu, Jo?

Ochii lui Jo, rotunzi, de culoarea albăstrelelor, o priveau ţintă.

–Ştiu cine a omorât-o pe Ruth. Şi n-am putut să rezist. Să ştiu. N-am putut... să fiu singura care ştie.

„Inspiră de două ori, expiră o dată..."

Allie o privea fix, neclintită, în vreme ce inima îi bubuia în urechi.

–Cine a omorât-o pe Ruth, Jo? şopti ea.

–Gabe, se auzi vocea lui Jo moale, fără viaţă din pricina suferinţei. Gabe a omorât-o pe Ruth.

Când Rachel se întoarse câteva minute mai târziu cu iaurt, îngheţată şi căpşuni („Vezi? Nimic condimentat..."), Allie o ţinea în braţe pe Jo, care plângea în hohote.

Peste capul lui Jo, Allie îi şopti lui Rachel:

–Ad-o pe Isabelle!

Fără să mai spună ceva, Rachel lăsă mâncarea pe birou şi ieşi în fugă.

–O să fie bine, şoptea Allie întruna, deşi nu era foarte sigură de asta.

I se făcuse greaţă şi respira adânc, încercând să se liniştească, dar întrebările îi fulgerau prin minte prea repede pentru ca răspunsurile să vină la timp.

„Gabe? Gabe a omorât-o pe Ruth? Dar de ce?"

Îşi aduse aminte cum se ascunsese de Gabe pe potecă în noaptea când ea fusese cu Carter. Ceva din vocea lui, o nuanţă ameninţătoare, declanşase în ea instinctul de autoapărare şi o făcuse să se ascundă. În acel moment se temuse de el tot atât cât şi de Nathaniel.

„Dar crimă?"

Asta părea de neconceput. De ce-ar face Gabe aşa ceva? Ruth era prietena lui. Ce-ar fi putut ea să comită încât el să vrea să îi facă rău? Şi cu atât mai mult s-o omoare?

–Jo, Isabelle va veni aici în câteva minute şi tu trebuie să-i spui adevărul, rosti Allie cu o voce răguşită. Vrei?

Cu faţa roşie şi umflată de plâns, Jo încuviinţă din cap.

–De-asta ţi-am spus. Cred că trebuie să ştie toată lumea. Gabe e periculos.

Când Rachel şi Isabelle intrară repede în cameră câteva minute mai târziu, Jo încă plângea. Directoarea purta colanţii negri şi tunica pe care le purtase în noaptea tratativelor şi mirosea vag a fum.

–Allie? întrebă ea văzând lacrimile lui Jo şi faţa palidă a lui Allie. E totul în regulă?

–Jo are să-ţi spună ceva, şopti Allie.

Jo îi repetă lui Isabelle ceea ce tocmai îi povesti lui Allie. Isabelle se lăsă încet în genunchi lângă pat, fără să-şi ia privirea de la ea.

–Dar de ce, Jo? întrebă ea în cele din urmă. Ţi-a spus de ce?

–A zis că Ruth vorbea. Şi că ştia prea multe despre ceea ce se petrecea de fapt. Voia să spună tuturor. Cred că voia să discute cu tine, zise Jo. Dar pe urmă Gabe n-a mai vrut să-mi spună la ce se referea – adică, ce se petrecea de fapt.

Allie îşi dădu seama că Isabelle era şocată, dar directoarea îşi păstră un calm nefiresc.

–Rachel, spuse, vrei te rog să-i aduci pe Matthew şi pe August? Apucă mâna lui Jo, udă de lacrimi care mototolea un şerveţel umezit. Ţi-a spus cum a făcut-o?

–Doar puţin. Destul cât să mă sperie, zise Jo. Era în timpul balului. Toată lumea se distra şi dansa. El m-a lăsat singură doar câteva minute, dar când s-a întors am văzut că avea puţin sânge pe mână. Am crezut că s-a lovit. A zis că a avut un accident... s-a tăiat în ceva... nimic serios. Dar nu mi-a spus atunci... despre Ruth. Mi-a spus acum câteva săptămâni. Nu voia să mai stau cu Allie. Zicea că ceea ce s-a întâmplat cu Ruth ar putea să se întâmple şi cu Allie. Sau cu oricare dintre prietenele ei.

Amintindu-şi de trupul lui Ruth, de faţa ei atât de albă încât devenise aproape de nerecunoscut, de frumoasa ei rochie roz pătată de sânge întunecat, lui Allie i se puse un nod în gât. Gabe fusese un pericol şi pentru ea. Aia ar fi putut să fie faţa *ei*. Frumoasa *ei* rochie.

Îşi număra bătăile inimii... „douăsprezece, treisprezece, paisprezece..."

–Ce altceva ţi-a mai spus? întrebă Isabelle.

–Nu voia să-i spun nimic lui Allie despre Night School, sau despre ce făcea el, răspunse Jo cu o voce deja obosită. Zicea că Allie e de vină pentru toate chestiile rele din ultima vreme, şi că tu şi Zelazny sunteţi slabi. Zicea că Nathaniel are dreptate şi că ar trebui pur şi simplu să-l laşi să o ia pe Allie...

Isabelle şi Allie se priviră surprinse.

–De unde îl cunoaşte Gabe pe Nathaniel? întrebă Isabelle cu blândeţe.

–Nu ştiu, răspunse Jo. Dar ei... se cunosc. Gabe se întâlneşte cu el uneori. Stau de vorbă.

Allie scoase un geamăt şi văzu cum Isabelle se albeşte la faţă.

–Sunt... prieteni?

Vocea lui Isabelle tremură puţin. Jo nu observă, dar Allie da.

–Într-un fel. Jo se gândi puţin. Cred că Gabe îl admiră.

În clipa aceea, Zelazny şi Matthew intrară în cameră. Isabelle se ridică în picioare şi ieşi afară să stea de vorbă cu ei. Se întoarse apoi singură în cameră şi se aşeză pe pat lângă Jo şi Allie.

–De ce nu ne-ai spus mai curând, draga mea? o întrebă încet.

Lacrimile curgeau şiroaie pe faţa lui Jo.

–N-am ştiut ce să fac, spuse ea plângând. Îl iubesc... îl iubeam pe Gabe. N-am putut... N-am ştiut ce să fac. Îmi pare rău. Îmi pare aşa de rău!

–E-n regulă, şopti Isabelle.

Dar Allie îşi dădea seama că minte.

*

După ce Isabelle o duse pe Jo în camera ei, Rachel se întoarse şi rămase s-o convingă pe Allie să mănânce nişte îngheţată topită şi iaurt cald. Stătu cu ea până ce Allie adormi.

Când se trezi, Carter era la picioarele patului şi o privea. În ochii lui negri nu se putea citi nimic.

–Bună! spuse ea răguşit.

–Cum te simţi? întrebă el cu o voce blândă.

–Excelent.

Dar trezirea îi declanşă lui Allie un acces de tuse, şi el îi întinse un pahar de apă cu un pai înăuntru.

După ce bău puţin, Allie se simţi mai bine şi se trase în sus, până ce şezu în capul oaselor.

–Ai auzit de Gabe? şopti.

El încuviinţă din cap, încordat.

–Ar fi trebuit să-mi dau seama, Allie. De ce nu mi-am dat seama că el era?

–Nimeni nu şi-a dat seama, spuse ea. Nu te învinui, căci asta ar însemna să ne învinuim cu toţii. L-au găsit?

–Nu. Îl caută toată lumea. Nimeni nu ştie unde e. E posibil s-o fi şters.

Allie reflectă o vreme. Apoi spuse:

–Rachel mi-a spus că i-ai salvat pe mulţi azi-noapte. Eşti grozav.

–Şi tu i-ai salvat pe mulţi.

Dar el nu-i spuse că era grozavă, şi Allie văzu că era încordat.

–Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

El clătină din cap şi rămase tăcut o clipă, apoi vorbi cu o voce tremurătoare.

–De ce n-ai rămas în ascunzătoare, Allie? N-ai fi păţit nimic dacă mă ascultai.

–Îmi pare rău, Carter. Dar m-am temut pentru fete, spuse ea. Trebuia să le ajut. Nu puteam să le las pur şi simplu să moară.

–Le-am fi scos noi de-acolo, spuse el.

–Noi nu ştiam asta, zise Allie. Focul se întindea repede.

–A cui a fost ideea? A ta sau a lui Jules?

Allie se gândi cu regret că ar putea să mintă. Dar spuse:

–A mea. Jules a vrut să mai aşteptăm.

–Şi a fost cât pe ce să muriţi amândouă, spuse el furios.

–Dar am salvat oameni, Carter. Am fost de ajutor. Vocea ei răguşită era indignată.

–Aş sacrifica pe oricare dintre ei pentru tine.

Ea îl privi speriată.

–Nu spune asta! şopti. E oribil!

–Ştiu că e oribil. Carter îşi şterse cu degetul o lacrimă de pe obraz şi îşi feri privirea. Dar e adevărat.

Ea nu ştiu ce să spună şi îl privi lung, îngrijorată.

–Sunt bine, ştii doar.

–Ştiu.

–Atunci, hai să ne liniştim, bine? Hai să ne bucurăm că suntem amândoi teferi. Îi luă mâna şi o lipi de obrazul ei. Mă bucur nespus că n-ai păţit nimic.

Fără să rostească un cuvânt, el o cuprinse în braţe.

–Carter şi Allie salvează lumea, şopti ea.

În după-amiaza aceea, Rachel îi aduse lui Allie o fustă şi o bluză care miroseau ca scoase din foc.

–M-au lăsat în aripa cu dormitoarele timp de trei secunde. Am căutat în dulapul tău. Îmi pare rău că miros.

–Nu-ţi face probleme! răspunse Allie. Sunt pregătită psihic să ies în sfârşit din pijamaua asta prăjită.

–Au zis că mâine putem urca să ne luăm lucrurile, zise Rachel. Sub supraveghere, desigur.

–Desigur. Allie zâmbi strâmb. Regulile de igienă şi securitate.

–Toată lumea pleacă acasă azi sau mâine. Tatăl meu vine mâine-dimineaţă, spuse Rachel. Oferta e încă valabilă dacă vrei să vii la noi.

–Mersi, Rach! S-ar putea s-o accept până la urmă.

După un duş în baia profesorilor pentru a-şi scoate funinginea din păr, Allie începu din nou să se simtă ca o fiinţă omenească. Dar Rachel uitase de pantofi, aşa că, atunci când coborî scările ceva mai târziu, Allie era încă desculţă. Dar se îndreptă plină de hotărâre direct către cabinetul lui Isabelle şi bătu la uşă.

Uşa se deschise aproape instantaneu şi, fără nici un cuvânt, Isabelle o luă în braţe şi o strânse tare la piept. Apoi se dădu înapoi şi îi cercetă chipul.

–Eşti în regulă?

–Cred că da, răspunse Allie în şoaptă.

Directoarea ţinu uşa deschisă.

–Intră şi stai jos!

–Ce face Jo? întrebă Allie.

–Nu prea bine, spuse Isabelle, aşezându-se lângă ea în vreme ce ceainicul electric huruia într-un colţ. E foarte tulburată, şi e de înţeles.

Allie ezită. Nici nu era sigură dacă putea să rostească următoarea întrebare.

–Gabe? şopti în cele din urmă.

Isabelle clătină din cap.

–A dispărut. Când Zelazny şi Matthew s-au dus să-l caute, deja nu mai era. Credem că e posibil să fi plecat noaptea trecută, în timpul focului.

Din cine ştie ce motiv, Allie nu fu surprinsă. Trase aer în piept pentru a se linişti.

–Şi... acum ce faceţi?

–O să-l căutăm, răspunse Isabelle, făcându-şi de lucru cu ceaiul. O să le spunem părinţilor lui. O să încercăm să ne asigurăm că e în siguranţă. O să avem grijă de Jo. Şi pe urmă o să găsim o cale să rezolvăm problema cu Nathaniel.

–Vreau să vă ajut, spuse Allie.

–O să ne ajuţi, răspunse Isabelle. Îţi promit.

–Nu, Isabelle, replică Allie cu o voce hotărâtă. Chiar vreau să vă *ajut*. Vreau ca de acum înainte să mă implic în tot ce înseamnă povestea asta.

Directoarea o privi cu un chip inexpresiv, şi Allie încercă să nu-şi pună în glas toată frustrarea şi tensiunea pe care le resimţea. Acum mai mult ca oricând trebuia să se poarte ca o persoană matură.

–Aici e vorba de mine. Într-un fel, Gabe a avut dreptate, şi povestea asta are legătură cu persoana mea. Nathaniel îl are pe Christopher şi acum mă vrea şi pe mine. E adevărat, nu-i aşa? Pe parcursul acestui trimestru am fost eliberată, salvată, ajutată, şi toată lumea vrea să mă protejeze, ceea ce e minunat, şi vă sunt recunoscătoare pentru asta. Dar vreau să mă protejez singură. În momentul ăsta nu pot nici măcar să mă salvez singură, pentru că nu ştiu cum. Allie încercă să-şi păstreze calmul, şi adăugă: Dar există un loc unde aş putea învăţa să o fac.

Isabelle vorbi încet:

–Vrei să intri în Night School.

–Nu e logic? Allie se cuprinse cu mâinile. Trebuie să fiu mai puternică şi mai rapidă. Trebuie să ştiu cum să lupt. Şi trebuie să ştiu ce se întâmplă, ca să pot face ceea ce trebuie. N-o să fac niciodată pur şi simplu ceea ce-mi spui dacă tu îmi ordoni „Allie, nu ieşi afară!“ Dar, dacă mă implici... Asta ar fi altceva.

Se lăsă o tăcere grea. Allie vedea că Isabelle chibzuieşte. Apoi directoarea îi întinse o ceaşcă din care aburea un ceai de ierburi cu un miros ciudat şi cu o felie de lămâie înăuntru.

–E pentru gâtul tău. Bea-l! spuse. Se aşeză lângă ea. Bine atunci, sunt de acord. O să vorbesc cu ceilalţi.

Un fior de încântare o străbătu pe Allie. Ca şi cum l-ar fi simţit, Isabelle se grăbi să-l reprime.

–Nu e doar hotărârea mea, Allie. Vor trebui să accepte şi alţii. Dar o să te susţin.

Deşi îi auzi avertismentul, Allie nu o crezu. Ştia că Isabelle putea face orice voia.

Aşadar, intrase în joc.

Schimbând subiectul, Isabelle spuse:

–Ai o voce îngrozitoare. Doctorul s-a uitat în gâtul tău?

Un doctor venise cu o oră în urmă la Allie să o examineze şi concluzia lui fusese că gâtul ei nu era „atât de rău pe cât ar fi putut să fie“. Îi dăduse o sticluţă cu pastile şi ceva pentru gargară.

Allie încuviinţă din cap.

–A zis că n-o să mor. Dar nici n-o să cânt vreodată la operă.

–Puccini o să se descurce şi fără tine, spuse Isabelle. Putea să fie mult mai rău.

–Aşa ziceam şi eu. Jules ce face?

Isabelle dădu din cap.

–E foarte bine. A avut o comoţie. S-a împiedicat şi s-a lovit la cap. Şi-a pierdut cunoştinţa. Dar a scăpat de ce-a fost mai rău din fum şi foc, aşa că plămânii nu i-au fost afectaţi definitiv. O să se întoarcă aici în seara asta.

Cu un sentiment de vinovăţie, Allie îşi aduse aminte cum o suspectase pe Jules până în ultimul moment, în bibliotecă.

–Mă bucur foarte mult că e bine, spuse ea. A fost foarte curajoasă.

–Acelaşi lucru l-a spus şi ea despre tine.

Allie puse următoarea întrebare cu teamă.

–L-ai văzut pe Sylvain? Simţi cum i se pune un nod în gât. Eu... voiam să-i mulţumesc.

–Te evită, răspunse Isabelle fără menajamente.

Allie ridică brusc capul.

–De ce?

Ochii directoarei o priviră plini de înţelegere.

–Ştii, nu?

Căldura ceaiului radia prin porţelanul ceştii, arzându-i degetele lui Allie.

–Ce să ştiu?

–Că ţine mult la tine.

În acel moment, Allie îşi dădu seama că într-adevăr ştia. Îşi aminti cum simţise pe faţă lacrimile lui. O copleşiră emoţii pe care nici măcar nu le cunoştea.

–Dar eu sunt cu Carter, spuse ea cu o voce slabă.

–Ştiu. Isabelle ridică mâinile. Deci, asta-i situaţia.

Allie privi lung cum felia de lămâie pluteşte la întâmplare în ceaşca ei.

–Asta-i situaţia, repetă.

Directoarea îşi ridică picioarele şi se ghemui în fotoliul de lângă ea. Cearcănele de sub ochi îi trădau epuizarea.

–Nu cred că o să-l mai vezi pe Sylvain trimestrul ăsta. Are nevoie de timp să se gândească. Şi să se vindece.

–Vrei să-i spui tu... Allie îşi căută cuvintele. Doar... să-i mulţumeşti din partea mea?

–Sigur.

Allie puse ceaşca jos.

–Şi m-am hotărât să mă duc acasă în loc să plec cu Rachel. Trebuie să vorbesc cu părinţii mei.

Isabelle păru îngrijorată.

–Cred că e cel mai bun lucru, şi mă bucur că o faci, spuse ea prudentă. Dar acum, când ştim că fratele tău e cu Nathaniel şi că Nathaniel e interesat de tine... Lucrurile s-au schimbat. Situaţia a devenit mai periculoasă. O să-i explic asta mamei tale. Acasă o să fii într-un pericol şi mai mare. Eu o să fac tot ce pot ca să te protejez, dar nu-ţi asuma riscuri!

Allie se gândi la Ruth.

–O să am grijă, promise. O să mă ascund.

–Trimestrul de toamnă începe peste trei săptămâni, spuse Isabelle. Dar nu pot să te las să stai acasă aşa de mult. O să-ţi permit să mergi câteva zile la ai tăi, dar pe urmă chiar cred că ar trebui să te duci la Rachel. Tatăl ei poate să te apere şi o să te aştepte. O să trimit o maşină să te ia.

Pentru Allie fu îngrozitor să audă că acasă – adică în locul cândva cel mai sigur de pe pământ pentru ea – era în pericol. Dar nu protestă. Văzuse de ce era Nathaniel capabil.

–Bine, spuse ea din nou.

Isabelle luă o bucată de hârtie de pe biroul ei şi scrise ceva pe ea.

–Dacă vreodată eşti îngrijorată sau speriată... dacă simţi că te ameninţă ceva sau pur şi simplu dacă e ceva în neregulă... – îi întinse hârtia lui Allie – ... sună-mă, şi o să trimit pe cineva să te ia. Nu-ţi asuma nici un risc! Fă asta pentru mine!

Pe antetul hârtiei era imprimat numele lui Isabelle, şi Allie văzu că dedesubt ea scrisese un număr de telefon.

Allie încuviinţă din cap.

–Promit.

Se ridicară în picioare, şi Isabelle o îmbrăţişă din nou. Allie se îndreptă spre uşă, dar când răsuci mânerul, Isabelle o opri.

–Încă un lucru, spuse. Roag-o pe mama ta să-ţi spună de Lucinda.

Allie făcu ochii mari, dar rămase tăcută.

Isabelle încheie:

–Spune-i că a sosit vremea.

CAPITOLUL 31

– Haide, fermoarule! Închide-te!

Allie își îndesase ultimele lucruri în geantă, care acum stătea umflată și refuza să se închidă. Chiar împingând cu toată forța, Allie nu reuși să tragă fermoarul.

Fetele căpătaseră permisiune vreme de cincisprezece minute în camerele lor pentru a-și strânge lucrurile. Se dovedi că majoritatea dormitoarelor fuseseră prea puțin afectate. Dar profesorii se temeau ca nu cumva focul și apa să fi șubrezit tavanele și podelele.

– Of, fir-ar să fie!

Gâfâind obosită, o desfăcu și căută ceva la care putea să renunțe. Bocancii ei Doc Martens până la genunchi, roșu-închis și zgâriați, erau chiar deasupra. Îi scoase și încercă din nou.

Fermoarul se închise din prima.

Allie ridică bocancii înduioșată. „Nici gând să-i las aici."

Le studie vârfurile zgâriate, felul în care pielea luase forma gleznelor ei. Se îndrăgostise de bocancii ăștia din ziua în care îi văzuse în vitrina prăvăliei second-hand de pe aceeași stradă cu fosta ei școală. Când descoperise că erau mărimea potrivită, știuse că erau meniți să fie ai ei. Timp de două luni se dusese la magazinul ăla în fiecare zi ca să se asigure că mai erau acolo. Până la urmă îi convinsese pe vânzători să-i pună deoparte pentru ea până la ziua ei de naștere. Tălpile groase, pielea rezistentă, sugestia lor de forță agresivă o făceau să se simtă din nou puternică. Erau armura ei.

„Știu că m-am schimbat de când sunt aici", își spuse. „Dar nu m-am schimbat într-atât încât bocancii ăștia să nu mi se mai pară beton."

Aruncând din picioare pantofii comozi de şcoală, îşi puse bocancii şi le legă şireturile cu un sentiment exultant de familiaritate. Împreună cu uniforma ei de şcoală, arătau... *perfect.*

Apoi aruncă o ultimă privire în jur şi-şi trecu mâna peste birou. Detestase şcoala asta atunci când venise aici. Acum de-abia aştepta să se întoarcă.

Îşi săltă geanta pe un umăr şi ieşi repede pe uşă, dând peste Carter, care stătea de cealaltă parte, în coridor.

–Hei, rachetă! râse el, punându-i mâinile pe umeri ca s-o oprească. Unde arde?

–Ha, ha, ce comic eşti! răspunse Allie, dându-şi ochii peste cap.

El o mângâie pe păr.

–Au venit deja părinţii tăi?

–Tre' s-apară. Allie se strâmbă. Mă grăbesc, pentru că tata nu poate să sufere să aştepte.

Ochii lui se întunecară pentru o fracţiune de secundă, şi Allie îşi aduse aminte că părinţii lui n-aveau să mai vină niciodată să-l ia.

–Unde-o să stai în vacanţă? îl întrebă, încruntându-se îngrijorată. N-or să te lase să rămâi în aripa băieţilor.

–Mă mut în aripa profesorilor cât durează reparaţiile, spuse el. O să fie în regulă.

–Sper că n-o să te simţi prea singur.

–Stai liniştită! o asigură el. Aici eu sunt acasă, ai uitat? Şi n-o să fiu singur. Jo şi Sylvain rămân şi ei, iar Jules se duce acasă doar pentru câteva zile. Majoritatea celor din Night School or să se întoarcă după vreo săptămână.

Auzind numele lui Sylvain, Allie simţi o strângere de inimă. Nu-l mai văzuse din noaptea focului.

–Bun, spuse ea. Dar oricum o să mă gândesc la tine.

–Şi eu o să mă gândesc la tine. Scrie-mi! spuse el. O să fur telefonul lui Isabelle şi-o să te sun.

–Mai ai numărul meu?

El ridică mâna. Allie îi scrisese numărul ei sub încheieturile degetelor cu abia o oră în urmă.

– O să mi-l tatuez cât o să fii plecată, glumi el.

Apoi se lăsă o tăcere gravă. Allie îşi lăsă geanta pe picior şi o săltă încet cu vârful bocancului.

– Să ai grijă, da? spuse el, trăgând-o uşor de marginea bluzei şi aducând-o cu un pas mai aproape de el. Să nu te aventurezi!

Deşi vorbise pe un ton fără griji, ea îl simţi tulburat.

– Nu-ţi face probleme! O să fiu în perfectă siguranţă. Stau acasă doar o săptămână, pe urmă mă duc la castelul de la ţară al lui Rachel, care se pare că e cel puţin la fel de bine apărat ca Palatul Buckingham.

– Bun, spuse el, strângând-o în braţe. Ai grijă de tine! Ştii doar că ne eşti indispensabilă aici.

– Da, ştiu. Şcoala o să se dărâme fără mine, spuse ea cu un zâmbet ironic.

El îşi cufundă faţa în părul ei şi inspiră adânc.

– Gata! Toată lumea afară!

Vocea lui Zelazny răsună dincolo de uşă, pe coridor. Allie îşi ridică ochii pentru un sărut rapid şi se desprinse de Carter aproape imediat. Era prea târziu pentru despărţiri lungi.

Îşi luă geanta de jos şi şi-o puse pe umăr.

– Vreau să cobor singură, bine?

Privirea îi căută faţa, deşi ştia că el o înţelege. Dacă ar fi sărutat-o mai lung sau dacă i-ar fi cerut să rămână, dacă ar mai fi privit-o mult drept în ochi, Allie n-ar mai fi ieşit niciodată pe uşă.

Cu paşi largi, ea se duse la uşă şi o deschise.

El strigă în urma ei:

– Mişto bocanci, Sheridan!

Ea nu se uită înapoi.

–Carter West.

Era la jumătatea coridorului când îi auzi răspunsul.

– Întotdeauna.